

BURMESE
CLASSIC
.com

မိမိတို့
ငါတို့
အား
ပေး

MARY HUGGENS CLARK

HERE ARE THE CHILDREN

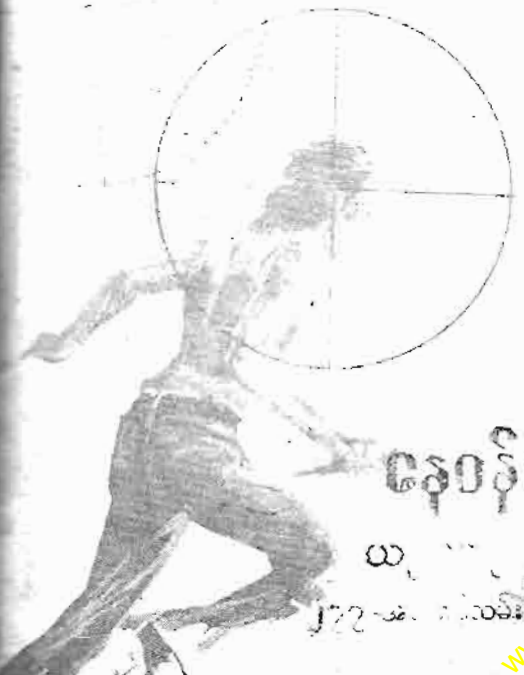
နေဝင်း မင်းအောင်ဆိုင်

ပျော်ရွှင်ပြန်ဆိုထားသည်

နှစ်ပီဟောမွန်နှင့်
ဝိဇ္ဇာလူသတ်သမား

Munna Har

နေဝင်း

တစ်ဖန်၊ နှစ်ထပ်ကျပ်
၁၉၇၁၊ အောက်တိုဘာ ၁
ပထမ အကြိမ် အုပ်စု ၁၂၀၀
အမှုကြီးတင်ပြန်ပြန် (၁၉၇၅)
ဆေးခန်း၊ ပဲခူးတိုင်း၊ ပဲခူးမြို့၊
မြို့ဝင်ပုဂံ ၁ မှတ်တမ်း၊ မြို့ပေါ်ကမ်းခြေ၊
ပုဂံ၊ ပဲခူးတိုင်း၊ မြောက်ပိုင်း၊ မြောက်ပိုင်း၊
လွှတ်ကော်မတီ အဖွဲ့ဝင်များ ပေးဆောင်
ပြုစုထားသော မှတ်တမ်း/မေးမြန်းစာအုပ်၊
ပြန်လည်ထုတ်ဝေရေးကော်မတီ
မှတ်တမ်းနှင့် အမတ်များ၊ နိုင်ငံရေး
ကာလ၊ မြို့ပေါ်ကမ်းခြေ
အဖွဲ့ဝင်များ၊ သိရှိခြင်း၊ ငါးစာအုပ်စက်

BURMESE
CLASSIC
.COM

အမ္မာ

ဤစာအုပ်၏ မူရင်း ဝတ္ထုရေးဆရာ စာရေးဆရာမ ‘မေရီ ဟီးဂင်း ကလပ်’ (Mary Higgins Clark) သည် မြန်မာ ဘာသာပြန် စာဖတ်ပရိသတ် အနေဖြင့် စိမ်းနေမည်ဖြစ်၍ ဆနည်းငယ် မိတ်ဆက်ပေးရန်လိုမည် ထင်ပါသည်။

ကလောင်အမည်အားဖြင့် ‘မေရီ ဟီးဂင်း ကလပ်’ သည် ကမ္ဘာကျော် ထိပ်တန်း စာရေးဆရာကြီးများ စာရင်းဝင် မဟုတ်သော်လည်း ဤဝတ္ထုတိုင်းတည်းဖြတ်ရေး၊ သူမသည် ကမ္ဘာကျော်ကြားအောင် နာမည်ရခဲ့ပါသည်။ အထူးသဖြင့် လျှို့ဝှက်သည်းဖိုစွန့်စားခန်း ဝင်ထောက်

ဇော်ဝင်း
ဇော်ဝင်းနိုင်

www.burmeseclassic.com

ဝတ္ထုများကို ဝါသနာပါနှစ်ခြိုက်သူ စာဖတ်ပရိသတ်များအဖို့ ဤစာအုပ်သည် စာဖတ်မိလျှင် မဆုံးမချင်းလက်က မချချင်လောက်အောင် စွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိသည့် ဝတ္ထုတပုဒ်ဖြစ်ပါသည်။

ထူးခြားချက်ကား ဤဝတ္ထုသည် အများ သူငယ်ဖက်ဖူးနေကျ စွဲထက်ဝတ္ထုမျိုးနှင့် လုံးဝမတူပဲ တမူကွဲပြားနေခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဇာတ်အိမ်တည်ဆောက်ပုံ၊ ဇာတ်ကောင်များ ဖန်တီးပုံ၊ ဇာတ်လမ်းဖွဲ့ပုံ အားလုံးတို့သည် သမားရိုးကျ လျှို့ဝှက်ဆည်းဖို စွဲထက်ဝတ္ထုများကဲ့သို့မဟုတ်။ အလွန်ဆန်းနေပေသည်။

ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း၏ အဓိကသရုပ်ဆောင်ဇာတ်ကောင်ကား အသက် ၃၂ အရွယ် 'နန်စီဟာမုန်' အမည်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဇာတ်လမ်း ထရလုံးသည် သူမ၏ဘဝဖြစ်စဉ်ကို သရုပ်ဖော်ထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် နန်စီဟာမုန်၏ဘဝသည် သာမန်အမျိုးသမီးများ၏ဘဝနှင့်မတူဘဲ အဆန်းလောက်အောင် ဆန်းကျယ်လှပေသည်။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း သလောက်သည်းယား ရင်ဖို့ဖွယ်ရာသည်းကောင်းနေသည်။ သူမ၏ နှလုံးသားထဲမှ ခံစားချက်များက စာဖတ်သူအား ရင်နှင်ပွယ်ဖြစ်စေသလို ဖတ်သွားယင်းနှင့် ရှေ့ဆက် ဘာဖြစ်ဦးမည် ဟူ၍ သိချင်နေအောင် ဆွဲဆောင်ဖမ်းစားနိုင်စွမ်း ရှိပေသည်။ အထူးသဖြင့် ဝတ္ထု၏ ဇာတ်အိမ်

တည်ဆောက်ထားပုံနှင့် ဇာတ်လမ်းကို သယ်ဆောင်သွားပုံမှာ ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီးများ၊ စာပေဝေဖန်ရေး ဆရာများကပင်လျှင် ချီးကျူးရ လောက် အောင်ကောင်းမွန်လှပါသည်။

ဤစာအုပ်ကို ရေးသားခဲ့သည်မှာ ၁၉၇၅ ခုနှစ်က ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံ၌ စတင်ထုတ်ဝေသည့်နှစ်မှာ ၁၉၇၆ ခုနှစ် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထွက်ထွက်ချင်း ထူးထူးခြားခြား နာမည်ကြီးလာပြီး ရောင်း မလေ့က်အောင် တွင်ကျယ်လှသဖြင့် နောက်ထပ် ရိုက်နှိပ်ခဲ့ရာ ဒုတိယအကြိမ်၊ တတိယအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေရာတွင်လည်း ချက်ချင်းကုန်သွားပြန်သဖြင့် စုစုပေါင်း အယ်ဆုံ ကြိမ်တိတိ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ရလောက်အောင် လူကြိုက်များသည့် စာအုပ်ကောင်းတအုပ် ဖြစ်ပါသည်။

ကမ္ဘာ့စာဖတ်ပရိသတ် နှစ်သက် သဘောကျခဲ့သော စာအုပ်များထဲမှ ကောင်းခိုးရာရာကို သာသာပြန်ဝတ္ထုကြိုက်သူ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်ရှေ့ မောက်သို့ ထင်ပြုရန် စေတနာရှေ့ ထားသူ ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် ဤစာအုပ်သည်သည်း ဖတ်ရှုဆင့်သည်ဟု ယူဆမိပါသောကြောင့် ယခု မြန်မာပြန် တပ်ဆက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

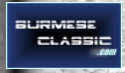
မူရင်းဝတ္ထု၏ အင်္ဂလိပ်နာမည်မှာ (WHERE ARE THE CHILDREN) 'ကလေးတွေ ဘယ်မှာလဲ' ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ် ရပါသည်။ ရက်စက်

ကြည့်လိုက်လျှင် လျှို့ဝှက်သည်းဖို့ စုံထောက် ဝတ္ထု နာမည်မျိုးမဟုတ်။ အလွန်ရိုးစသာနာမည်မျိုး ဖြစ်နေပါသည်။ သို့သော် နာမည်ရိုးသလောက် ဝတ္ထု ဇာတ်လမ်းက အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ဆန်းစနပေရာ ဤသည်ပင်လျှင် ဤဝတ္ထု၏ ထူးခြားချက် ဖြစ်နေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာ့စာပေဈေးကွက်တွင် ဆယ်သုံးကြိမ်တိတိပြန်လည်ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေခဲ့ရလောက်အောင် တွင်ကျယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။

‘ကလေးတွေဘယ်မှာလဲ’ ဟူသော မူရင်း အင်္ဂလိပ် နာမည်အရ ဤဝတ္ထုဇာတ်လမ်းသည် ကလေးငယ်များနှင့် ပတ်သက်နေကြောင်းကိုကား ကြိုတင် ချိပ်စားမိနိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မည်သို့မည်ပုံ ပတ်သက်နေလေသနည်း၊ ကလေးငယ်များအကြောင်းနှင့် ဆက်စပ်၍ မည်သို့လျှင် လျှို့ဝှက်သည်းဖို့ဇာတ်လမ်းတခု ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။

ဤမေးခွန်းများ၏အဖြေကို ကြိုတင်၍ပေးလိုက်လျှင် စာဖတ်ပရိသတ်အဖို့ ခံစားမှုအရသာ ပျက်စီးမည်ဖြစ်သဖြင့် ဝတ္ထု၏ ရသးမြောက်မှုကို အပြည့်အဝ ခံစားနိုင်ရန် ဆက်၍သာ ဖတ်၍ ခံစားကြပါ။ တာ့ဟု ဖိတ်မန္တကပြုလိုက်ရပါသည်။

တက္ကသိုလ်နေဝင်း

ဇာတ်လမ်း အဖွင့်

ပြတင်းပေါက်ဘောင်အက်ကြောင်းမှ စူးဝင်လာသော လေအေးလေးကို သူ ခံစားလိုက်ရသည်။ ပြတင်းပေါက် နားသို့ ဒယ်ဒယ်လျှောက်သွားပြီး သူ အဆင်သင့်ထားရှိသည့် မျက်နှာထုတ်ပဝါအထူးကြီးနှင့် ပြတင်းပေါက်ဘောင်အက်ကြောင်းကြားထဲသို့ ဆို့ပိတ်လိုက်သည်။

ကြမ်းကြားမှ စူးဝင်လာသော လေဘိုးသံလေးကို ကြားရသောအခါ သူ ကြည့်နှူးမိသည်။ နှင်းပျားပိတ်ဖုံးနေသော မိကောင်းကင်နှင့် ရေပြင်ထဲမှ လှိုင်းခေါင်းပြုများကို သူ လှစ်၍ ကြည့်မိသည်။ ‘ကိတ်ကော့’ပင်သယ်ခက မှေးနှံ၍ တာဝန်ကန် ရှိနယ်ပေါ်မြို့လေးကိုလည်း လှမ်းကြည့်လျှင် မြင်နိုင်သည်။

ထည် ကိတ်ကော့ကို သူ မနှစ်သက်ချေ။ နိုဝင်တာလို ရာသီ မျိုးကိုလည်း မနှစ်သက်။ မီးခိုးရောင်ထနေသော ရေပြင်ကိုလည်း ထဘောမကျ။ ဤအရပ်ဒေသမှ လူများကလည်း စကား များ များ မပြောကြပဲ လူဘဘက်သားကို စူးစမ်းသည့် မျက်စိဖြင့် ကြည့်တတ်ကြသည်ကိုလည်း ဘဝင်မကျ။

ထို့ပြင် ပယ်သယ်ကမ်းခြေတွင် နယ်လှည့် ခရီးသည်များ တံလုံးပက်ပက်နှင့်နေကြသည်ကိုလည်း သူ မနှစ်မြို့။ ဤ အိမ်ထောင်ကုန်းကို တွယ်တက်ပြီး မှန်ပြတင်းမုဒေ၍ အိမ်ထွင်းသို့ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုသည်ကိုလည်း သူ မကြိုက်ချေ။

‘ရေးအဲဒရက်’တ အိမ်ရှေ့နှင့် အိမ်နောက်ပေးတက်များမှာ ‘ရောင်းရန်’ ဟူသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးများ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကိုလည်း သူ သဘောမကျပါ။

‘ရေး’နှင့် အတူအလုပ်လုပ်သူ မိန်းမကြီးတို့က အိမ်ကြည့်မည့် လူများကို မကြာမကြာ ခေါ်လာတတ်ကြသည်။

ပြုံးခဲ့သောလကဆိုလျှင် ကံကောင်းထောက်၍ အိမ်ကြည့်မည့်သူများခေါ်မလေးခင်မှာ မှန်ပြောင်းကြီးကို အပေါ်ဆုံးထပ်တွင် ဝှက်ထားခဲ့ရသေးသည်။

အချိန်ကတော့ သိပ်မရှိတော့ပါ။ ဒီအိမ်ကြီးကို တယောက်ယောက်ကလေးသွားပေတော့မည်။ သည်သို့ဆိုလျှင် သူ ဆက်လက်၍ ငှားနေနိုင်တော့မည် မဟုတ်။ ယင်းကြောင့်လည်း သူ ရေးထားသည့် ဆောင်းပါးရှည်ကြီးကို သတင်းစာတိုက်သို့ ပို့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမအနေဖြင့် စိတ်ချလောက်ပြီထင်နေသောအချိန်မှာ သည်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများ၏ ရှေ့မှောက်၌ သူမ အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်သွားရသည်ကို စောင့်ကြည့်ချင်သေးသည်။

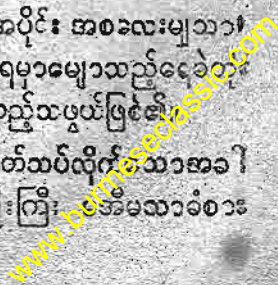
သူ့တုတ် လုပ်စရာအလုပ်ကလေးများ ရှိသေးသည်။ ဒါပေမယ့် အခွင့်အရေးမပေါ်ခဲ့။ သူမသည် ကလေးများကိုမျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေ၏။ သူ့အနေနှင့် ထပ်မံစောင့်စားနေ၍ မဖြစ်တော့ပြီ။

BURMESE CLASSIC မနက်ဖြန်ခါ.....။

သူသည်အခန်းထဲမှာ ဂနဒ်မငြိမ်လှုပ်ရှားနေသည်။ အပေါ်ဆုံးထပ် သူ့အိပ်ခန်းကတော့ အကျယ်ကြီး။ အိမ်ကြီးတခုလုံးကလည်း သိပ်ကို ကျယ်လွန်းသည်။ သင်္ဘော မာလိမ္မားတယောက်၏ စိတ်ကူးယဉ်ဆောက်ထားသည့် အိမ်ကြီး။ ဘုရားစုခန့်က ဒီကျောက်တောင်ထိပ်မှာ စ ဆောက်ခဲ့သည်။ ပင်လယ်ကွေ့မြင်ကွင်းတခုလုံးကို ခေါင်မိုးမှ ကြည့်လျှင် မြင်နိုင်သည်။ လူတယောက် အမြဲတမ်း အစောင့်ထားသည်နှင့်လည်း တူနေသည်။

တဝဆိုသည်မှ ဤသို့ မဟုတ်။ အပိုင်း အစလေးမျှသာ အသေးအမွှားမျှသာဟု သူ သိသည်။ ရေမှာမျောသည့်ခေ့ခေ့လေးများကဲ့သို့ အပေါ်ယံမျှကို မြင်ရသည့်သပွယ်ဖြစ်၏။

သူ့ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် ပုတ်သပ်ထိုက်သောအခါ အခန်းမှာ ငနူးငထူးပေမယ့် သူ့ တမျိုးကြီး မအိမ်သာခံစား

နေရသည်။ ၆ နှစ်လုံးလုံး ဒီအိမ်ကြီးကို သူ နေနှင့် ဆောင်း
ဦးပေါက်မှာ ငှားခဲ့သည်။ သူ စငှားစဉ်ကလိုပင် အခုည်း
သည်အတိုင်းပင် ရှိနေသေးသည်။ ဘာမျှ မထူးခြား။

ထူးခြားသည်ကတော့ အဝေးကြည့် မှန်ပြောင်းကြီးတလက်
ရယ်၊ သီးခြားအခြေအနေမှာ သူ ၀ ဝ ဖို့ အဝတ်အစားများရယ်၊
မျက်နှာပေါ်ဆွဲအုပ်နိုးသော လျှာပါသည့် ဦးထုပ်ရယ်၊ ဒါပဲ
ထူးခြားသည်။

ဒီအပြင်တော့ အခန်းက မထူးခြားလှ။ ဆိုဖာရယ်၊ စားပွဲ
ရယ်၊ ကော်ဇောရယ်၊ အိပ်ခန်း ရှိ ခုခပ်ရယ်။ ဒီအိမ်နှင့်အခန်းက
ဆူ့ အလုပ်အထွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် 'ရေး'
က သူ့ ကိုစားသောက်ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ သည်အိမ်ကို ရောင်းရန် ကြိုးစား
နေသည်။ အိမ်ကြည့်မည့် လူများအား ခေါ်လာမည်ဆိုလျှင်
ကြို နင်အကြောင်းကြားမည်ဟု ကတိတလုံးကိုမူ ရခဲ့သည်။

ရေးအဲဒီရက်.....။

သည်နာမည်ကို စဉ်းစားရုံမျှနှင့် သူ ပြု မိသည်။ နက်ဖြန်ခါ
သတင်းစာဖတ်ပြီးလျှင် 'ရေး' ဘယ်လိုထင်မည်နည်း။

နန်စီကကော သူမ ဘယ်သူဖြစ်ကြောင်း 'ရေး' ကိုပြောထား
ခဲ့ပြီ ဟား။ ပြောချင်မှလည်း ပြောပေမည်။ မိန်းမဆိုသည်မှာ
ပါးနပ်လှသည်။

အကယ်၍ 'ရေး' မထိဘူးဆိုလျှင် ပို၍ကောင်းမည်။ သတင်း
စာကို လှန်ဖတ်လိုက်စဉ် 'ရေး' ၏ မျက်နှာထားကို စောင့်ကြည့်

ငလျင် ဘယ်သောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။ သတင်းစာက မနက်
၁၀ နာရီမှာ 'ရေး' အိမ်ကို ရောက်လိမ့်မည်။ 'ရေး' က အလုပ်
တိုက်ကို ရောက်နေခလေတော့ ကြည့်ဖြစ်ချင်မှ ကြည့်ဖြစ်မည်။

သူ စိတ်မရွည်တော့ပဲ ပြတင်းပေါက်မှ ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။
သူ၏ ခြေထောက်မျှား သွေးကျပြီး တောင်နေပြီ။ သူ့ ကိုယ်
အလေးချိန် နည်းနည်းလျော့လိုက်လျှင် ကောင်းလိမ့်မည်။ ဒါ
ပေမယ့် ကိုယ်ကိုယ်ကိုအစာငတ်ပြီးတော့ သူ မလုပ်နိုင်ပါ။ သို့
သော် လိုအပ်သောအခါမှာ သူ လုပ်ခဲ့ဖူးပြီ။

သူသည် စိတ်မရွည်တော့ပဲ ယားကျိကျိဖြစ်လာသောခေါင်း
ကို ကုတ်နေမိသည်။ သူ့ ဆံပင်ကို နဂိုအတိုင်း ပြန်ထားချင်သည်။
နားထင်နားက ဆံပင်လေးတွေကတော့ ရှေးကလို ထူထူလေး
ဖြစ်နေမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် မီးခိုးရောင်လေးတွေ ဖြစ်နေခလေရော
မည်။

သူ့ပေါင်ကို လက်နှင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပွတ်လုပ်ယင်းနှင့်
စိတ်ရွှံ့ရွာ အိမ်ခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်း
လျှောက်ပြီး နောက်ဆုံး မှန်ပြောင်းကြီးရှိရာ ညွှန်ခန်းမှာ ရပ်
လိုက်သည်။

မှန်ပြောင်းကြီးသည် အင်မတန် အားကောင်းလှသည်။
အကျို မဲ့သည့် ပြုရန် အလွယ်တကူရောင်းချသော ပစ္စည်းမျိုး
မဟုတ်။ ရဲငှားနုများမှာ တောင်မှ ဒေါ်မျိုး မငိုပေ။
ဒါပေမယ့် ဖိုချင်လျှင် ရနိုင်သည့် နည်းလမ်းများ ရှိသည်မဟုတ်
ပါလား။

www.burmeseclassic.com

သူ မှန်ပြောင်းအတွင်းသို့ ခါးကုန်းပြီး မျက်စေ့တဘက် မှိတ်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ယနေ့မှာ အလင်းရောင်နည်းသဖြင့် မီးဖိုခန်းမီးဖွင့်ထားရသည်။ ထို့ကြောင့် နန်စီကိုလည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်နိုင်စေသည်။

နန်စီသည် လက်ဆေးကန်ရှိသော မီးဖိုခန်း ပြတင်းပေါက် တည့်တည့်မှာ ရပ်နေသည်။ ဟင်းချက်ရန် ပြုဆင်နေခြင်း ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိသည်။ ဒါပေမယ့် သူမ အနွေးထည်ဝတ်ထား သဖြင့် အပြင်ထွက်မည်ဟု ထင်ရသည်။

သူမသည် တည်ငြိမ်စွာရင်ပြုံး ရေရှိရာဘက်ကို စိုက်ကြည့် နေသည်။ သူမ ဘာများ စဉ်းစားနေသလဲ၊ မည်သို့ အကြောင်း များ စဉ်းစားနေသလဲ၊ ကလေးတွေများလား... ပီတား...၊ လီစာ...၊ အို...သူ သိချင်လိုက်ပါသိ။

သူ အာများ ခြောက်လာသည်။ စိတ်မကြည်စွာဖြင့် နှုတ်ခမ်း များကို လျှောနှင့် လျက်လိုက်သည်။

သူမကို ကြည့်ရတာ သည်နေ့ သိပ်နူးနပ်သည်။ ခံ့ င်ကိုလည်း နောက်လှန် မီးထားသည်။ ဧည့်သည်ရင်အရောင်သို့ ပြောင်းထဲ ထားသည်။ မူလနဂိုရှိရင်းစွဲ နီရွှေရောင်ထားလျှင် သူမကို လူများ မှတ်မိကြမည် ဖြစ်သည်။ နတ်ဖြန်ဆိုလျှင် သူမ ၃၂ နှစ် ပြည့်ပြီ။ ဒါပေမယ့် သည်အထက်ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်ရပေ။ သူမ အထဲ ထန်းဆန်းနေသည်။ သို့မို့များနယ် နူးညံ့ နေသည်။

သူ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် တံခွားမျိုးချလိုက်သည်။ သူ ပါးစပ်ထဲမှာ အဖျားတက်ပြီး ခြောက်သွေ့သည့် အရသာ မျိုးကို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့၏လက်နှင့် ချိုင်းကြားမှာ

ချွေးများစွဲနေပြီ။ နောက်တကြိမ် တံခွားမျိုးမိလိုက်ပြန်သည်။ သူ့ ကိုယ်ခန္ဓာ လှုပ်ယမ်းသွားသဖြင့် မှန်ပြောင်းကြီး နေရာရွှေ့ သွားသည်။ နန်စီ၏ ပုံရိပ်သည်လည်း ဝါးသွားသည်။ သူ မှန်ပြောင်း အနားအထားကို ပြန်၍ချိန်ရန် မလိုအပ်တော့ပေ။ သည်နေ့အတွက် နန်စီကို စိတ်ဝင်တစားစောင့်ကြည့်စရာ မလို တော့။

မနက်ဖြန်...၊ မနက်ဖြန်ကျမှ နန်စီ၏ မျက်နှာလေးကို သူ စောင့်ကြည့်တော့မည်။ သူမ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကမ္ဘာကလူတွေ သိအောင် ဖွင့်ပြုရတော့မည်။ လွန်ခဲ့သော ၇ နှစ်က ရဲများက သူမကို ထပ်ကာထပ်ကာ မေးသော မေးခွန်းများကို ပြေရန် သေးကတော့၊ ကြောက်စိတ်တွေဖြင့် သူမ ထိုမှိုင်းကြောင်အနေ ပေမည်။

“နန်စီ...၊ ငါတို့ကို မှန်တာပြောနေတာ၊ မင်း ပြေးမလှုတ် ဘူးဆိုတာ မင်း သိပါလားလဲ...၊ ကဲ...နန်စီ ပြောစမ်း၊ ကလေးတွေ တယ်မှာလဲ...”

သူမ၏ ဆံပင်အရင်းများ၌ အနီရောင်အစကလေးများရှိနေသည်ကိုတော့ သူ အမြဲလိုလိုသတိထားမိသည်။ မနှစ်က ‘ဆံပင်အရှည်ထားလိုက်ပါလား’ ဟူ၍ သူ အကြိမ်တော်တော်များများ ပြောချင်ပေမယ့် မပြောဝံ့ခဲ့ပါ။ မပြောရက်ခဲ့ပါ။

‘ပျော်စရာမူးနေပဲဟေ့’

ဟု သူက အေးအေးဆေးဆေး ပြောလိုက်သည်။

သူမ၏ မျက်နှာတွင် သွေးဆုတ်သွားသည်ကို သူ မြင်လိုက်ရသည်။

မိုက်တယ်က အံ့ဩစွာဖြင့်....

“ဒီနေ့က မေ့မော့မူးနေလား၊ ကျွန်တော်တို့ကိုလဲ မပြောပါလား။”

“မေ့မော့မူးနေဟေ့”

မစ်စီက ခပ်ပျော်ပျော်လေး ဝင်ပြောလိုက်၏။

‘ရေး’က သူ့တို့ကိုပြောလိုက်သည်။

“အေး....ဟုတ်တယ်....”

နန်စိက စားပွဲခုံကြီးကို စူးစူးစိုက်စိုက်နှင့် ကြောင်ပြီးကြည့်နေသည်။

“ကနေ့ည ကိုယ်တို့မူးနေပျော်ပွဲ ကျင်းပမယ်၊ မူးနေကိတ်မုန့်နဲ့လက်ဆောင်တွေကိုယ် ယူလာခဲ့မယ်၊ အန်တီဒေါ်ရစ်သီကိုလဲ ညစာထမင်းဖိတ်ကျွေးမယ်၊ ဟုတ်လား အေးကြီး။”

အခန်း (၁)

လှေကားထိပ်မှ ‘ရေး’ ဆင်းလာသောအချိန်မှာ နန်စိက မစ်စီကို ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး စားပွဲမှာထိုင်နေသည်။ မိုက်ကယ်က နန်စိကကို လှည့်ရှုရစားနေသည်။

မိုက်ကယ်၏ဆံပင်များကို ‘ရေး’က ပွတ်ထပ်ပြီး မစ်စီ ကို ငုံ့၍ နှမ်းလိုက်သည်။ နန်စိက သူ့ ကိုမော့ပြီး ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။ သူမကား လှပနေဆဲပင်။ သူမ၏မျက်လုံးပြာထောင့်အစွန်းကလေးမှာ အရိပ်ကလေးများရှိသော်လည်း အသက် ၃၂ နှစ်ရှိနေပြီဟု တယ်သူမျှမထင်ကြ။ ‘ရေး’က သူမထက် အသက်အနည်းငယ်သာ ကြီးသည်။ ဒါပေမယ့် အမြဲတမ်းဆိုလို သူမထက် အများကြီး အသက်ကြီးသည်ဟု ထင်ရသည်။

၂၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေဝင်း ㊦ မင်းဘောင်နိုင်

နန်စီက တောင်းပန်သောလေသံဖြင့်...

“ရေး ရယ်...မလုပ်ပါနဲ့”

“မင်းပဲ မနှစ်ကတုန်းက ကိုယ့်ကို ကတိပေးထားတာ၊ ဒီနှစ် တော့...”

တနေ့နေတချိန်ချိန်တွင် သူမ၏မွေးနေ့များကို ပုံစံပြောင်းရ မည်ဟူ၍တော့ သူ အချိန်ခတ်တော်ကြာကြာကတည်းက သတိ ပြုမိသည်။

အစပထမပိုင်းကဆိုလျှင် သူမသည် သူတို့ထံမှ ဖွင့်ခွာသွားပြီး အိမ်၏ပတ်လည်မှာ၊ ပင်လယ်သဲအောင်ပြင်မှာ တယောက်ထီး တည်း ထိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် လမ်းလျှောက်နေခဲ့သည်။

မနှစ်ကစပြီး သူမ၏ အခြားကလေးနှစ်ယောက်အကြောင်းကို သူမက စ ပြောလာသည်။ ယခုလောက်ဆို သူတို့အသက် ၁၀ နှစ် ခန့် ရှိသောကံပြီ။ သူတို့လေးတွေ ဘယ်လိုပုံစံရှိမည်ကို တွေး ကြည့်ရုံလည်း ပုံသန်းပေါ်မလာ။ အားလုံးမှာ မွေးမိန့်မိန့်ဝါး ပြီး အိမ်မက်ဆိုးထဲမှာ မြင်နေရသည်သို့ရိုးချသည်။

“ဒီလိုပဲဖြစ်မှာပဲကွယ်၊ ဒါတွေကိုမပစ်လိုက်တော့ အချစ် ရယ်၊ မဖြစ်ခဲ့ဘူးလို့ပဲ စိတ်ထဲမှာတွေ့ထင်လိုက်စမ်းပါ”

‘ရေး’က သူမကို ပြောလိုက်သည်။

ဒါတွေကို သူ ပြန်တေးမိတော့ ယခု မွေးနေ့ပွဲကျင်းပရမည် ဆိုသော သူ့ ဆုံးဖြတ်ချက်က ပို၍ပြင်းထန်လာခဲ့သည်။ နန်စီက သူ့ကို အယူခံဝင်လိုဟန် မော့ကြည့်ပြီး ဇေဝဇေဝါဖြင့်.....

“ကျွန်မ မထင်ဘူး....”

နန်စီဟာမွန်နှင့် ဒီဗြူလူသတ်သမား ❀

“မေမေ...အသက်ဘယ်လောက်...စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလဲ” မိုက်ကယ်က ဖြတ်၍ဝင်မေးလိုက်သည်။ မေးသည်။

“ဒါ မင်းအလုပ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ” သည်။ တချိန်တုန်းက ဟု ပြောလိုက်ရာ တင်းမာနေသော အခြေကြိမ် လည်တော် သောပိုးသွားသည်။

‘ရေး’က ကော်ဖီကို အလျင်အမြန်သောက်ပြီး..... “မိုက်ကယ်၊ ညနေကျယပ် မင်းကို ငါ ကျောင်းမှာသာကြို နယ်၊ မင်းမေမေအတွက် ထက်ဆောင်သွားဝယ်ရအောင်၊ ကံ ငါရုံးသွားတော့မယ်၊ ဒီနေ့ ‘ဟန့်’ အိမ်ကြီးကိုဝယ်မယ်လူ လာ ခြိမ့်မယ်”

“ဒီအိမ်ကြီးကို ငှားထားတာမဟုတ်ဘူးလား” နန်စီက မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟို ပဲရစ် ဆိုတဲ့လူ ငှားထားတယ်၊ ဒီလူကလဲ ငယ်တို့ အိမ်ဝယ်သူကို အချိန်မရွေး ခေါ်ပြန်တယ်ဆိုတာ အဲဒီ လူကလဲ သိပါတယ်၊ ဒီအိမ်ကြီးဟာ စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ ခွင့်တော်တယ်၊ များများစားစားလဲ ပြင်ရစရာလိုဘူး၊ ဒီအိမ် ကြီး ရောင်းဖြစ်ယင်တော့ ကိုယ်တို့ ပွဲခဘော်တော်လေးရမှာပဲ”

နန်စီက မစ်စီကိုအောက်ချပြီး သူနှင့်အတူ တံခါးဝအထိ သွားရောက်လိုက်သွားသည်။ သူက နန်စီ နို့နှုတ်ဆက်ပြီး နမ်းလိုက်ရာ သူ့နှုတ်ခမ်းများတုန်နေသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ သူ့ မွေးနေ့ အကြောင်း ငါပြောမိလို့ သူ့ စိတ်ကောင်းဖြစ်သွားတာများ သလား။

နန်စီက တောင်းပန်သောနေ့၊ ခုပဲ ကလေးတွေကို ခေTပြီး
“ရေး ရယ်...မလုပ်ပါနဲ့” လည်သွားယင် ကောင်းမှပဲ” ဟူ၍
“မင်းပဲ မနှစ်ကတုန်း” ပေTလစသေးသည်။

“...” ဘေးဆီထွက်သွားပြီး ကားကို မြေလမ်းလေးမှ
သစ်တောအုပ်ကလေးကိုပတ်ပြီး လမ်းမကြီးနှင့်
သွားဆိုသည့်ကွေ့အထိ လက်ကိုဝှေ့ယမ်းလျက် သူ့ရုံးခန်းရှိရာ
သို့ မောင်းထွက်သွားလေသည်။

‘ရေး’ ထင်သည့်အတိုင်း မှန်ပါသည်။
နန်စီသည် စားပွဲသို့ ပြည်းလေးစွာ ပြန်လျှောက်လာယင်
စဉ်းစားကြည့်သည်။

ဟိုနှစ်ချားကလိုပုံစံအတိုင်း ဆက်နေလိုတော့ မဖြစ်တော့ပါ။
အတိတ်ကိုသတိရခြင်းကို ရပ်ပြီး အနာဂတ်ကို မျှော်ကြည့်တဲ့
အလုပ်ကို လုပ်ရပေတော့မည်။ သူ့စတင်၏ အချို့အစိတ်အပိုင်း
များသည် တစ်ခန်းရပ်ခဲပြီ၊ နာကျည်းဖွယ်သော အတိတ်ကာလ
အကြောင်းများကို ပြည်ဖုံးကားချခဲ့ပြီဟုသိမှတ်ထား၏။ သို့သော်
လည်း သည်မျှသာတော့မဟုတ်ပါ။

ကာလနှင့်နေခဲ့ရသည့် ဘဝတခုလုံးသည် မှန်ဝါးဝါးရှိနေ
သည်။ တက္ကသိုလ်မှာ သူတို့နေခဲ့သေးအိမ်၊ ကာလရှိ ကည်ကြည်
သောအသံ...၊ ပိတာနှင့်လိဇာ...၊ သူတို့အားလုံးကို ပြန်စဉ်းစား
ကြည့်၍မလွယ်ကူပါ။ သူတို့ ဘယ်ပုံရှိသည်လဲ၊ ဆံပင်က အနက်
ရောင်...။ ကာလလိပဲ...။ ကလေးတွေက သိပ်အေးသည်။ သိပ်
ငြိမ်သည်။ နောက်ပြီး...နှစ်ယောက်စလုံး ဆုံးပါးသွားသည်။

“မေမေ...မေမေ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလဲ”
မိုက်ကယ်က သူ့အဖေဟန်မျိုးနှင့်မေးသည်။

နန်စီက ‘၇ နှစ်’ဟူ၍ စဉ်းစားမိသည်။ တချိန်တုန်းက
ကာလက ပြောဖူးသည်။ တဝဆိုတာ ၇ နှစ်ထကြိမ် လည်ဖတ်
ထည့်တဲ့။ ယခုဆို သူ့အဖေနှင့် မေဖို့ကောင်းပြီ။ ရှေ့ကိုမျှော်
ကြည့်ဖို့ကောင်းပြီ။

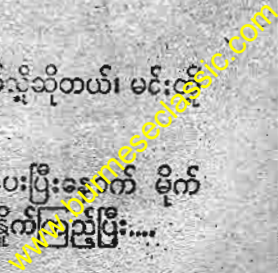
သူမသည် မီးဖိုခန်းထဲရှိ မီးဖို၊ စားပွဲ၊ ခန်းဆီးတွေကို လှည့်
ကြည့်ပြီးနောက် မိုက်ကယ်နှင့် မစ်စီကိုလည်း ကြည့်ကာ...

“မေမေ ဝမ်းမနည်းပါဘူးကွာ”
ဟု ပြောပြီး မစ်စီကို ငို၍ချီပွေ့လိုက်သည်။

“မေမေအတွက်သက်ဆောင် သမီး စဉ်းစားနေတယ်”
ဟု မစ်စီက ပြောသည်။ သူမ၏ စေတနာပယ်ရီးရောင်ရှိသော
ဆံပင်ကွေးကွေးလေးများသည် နဖူး၊ နားရွက်နားမှာ ရပ်ခွေ
နေသည်။ သည်မိသားစုမှာ ဆံပင်အနီမျိုး ဘယ်ကများဝါလာ
သလဲဟု တချို့လူများက ထင်ကောင်းထင်မိကြလိမ့်မည်။

“ကောင်းတာပေါ့”
နန်စီက မစ်စီကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။
“ဒီးနဲ့ မိုးရွာမယ်၊ ရာသီဥတုလဲ အေးမယ်လို့ဆိုတယ်၊ မင်းတို့
မိုးရွာခင် အပြင်သွားဆော့ကြနော်”

ကလေးများကို အနှေးတည်များ ဝတ်ပေးပြီးနောက် မိုက်
ကယ်က သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံနှိုက်ကြည့်ပြီး...

၂၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့ဝင်း ○ မင်းအောင်ဇိုင်

“ဗိုလ်ဆန်နဲ့ မေမေ့ကို ကျွန်တော် လက်ဆောင်ဝယ်ပေး မှာ...”

“ကျွန်မမှာလဲ ဝိုက်ဆံ့ပီတယ်”

မစ်စီက သူ့တွင်ရှိသော အကြားစုလေးများကို ထုတ်ပြီ သည်။

“ကလေးတွေ ဝိုက်ဆံ့ကိုင်ဖို့မကောင်းဘူး၊ မင်းတို့ ပျောက် မှာပဲ၊ မေမေ့ကို ပေးထား”

မိုက်ကယ်က ခေါင်းခါပြီး....

“ဖေဖေနဲ့ ဈေးသွားဝယ်ယင် ကျွန်တော် ဝိုက်ဆံ့မေ့နယ်မို့ မယ်၊ မေမေ့ကိုပေးထားလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး”

“မင်းတို့ မခေ ခေရပါဘူးကွယ်....”

“ကျွန်တော် အိတ်မှာ ဖစ်ပါပါတယ်၊ ခေခေကြည့်ပါ လား၊ ညီမလေးဝိုက်ဆံ့လဲ ကျွန်တော်ထည့်ထားမယ်”

“ဒါဆိုလဲ ကောင်းပြီလေ”

နန်စီက လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

မိုက်ကယ်သည် ထည့်ပိုက်ဆံ့ကို မပျောက်ပစ်ဘူးဟု သူ့အ ကောင်းကောင်းကြီး ယုံကြည်သည်။ မိုက်ကယ်သည် သူ့အဖေ လိုပဲ စည်းကမ်းရှိသည်။

“ကဲ....ညီမလေးကို ကောင်းကောင်းကြည့်ထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့မခေမ၊ လာ ညီမလေး သွားစို့၊ ငါ နင့်ကို ဇနီး ပေါ်တင်လဲ့ပေးမယ်”

နန်စီက ဇနီးနှင့် စိတ္တလူသတ်သမား ❀ ၂၇

ကလေးတွေကစားပွဲ ခန်းတစ်ခုကို ရှေးက သူတို့၏အိမ်နောက် ပေးသစ်တောစပ်ရှိ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးမှာ ဆင်ပေးထားသည်။

နန်စီက မစ်စီကို သုံးပေးလက်အိတ်စွပ်ပေးလိုက်သည်။ လက် အိတ်ကလေးတွေသည် အနီရဲရဲ၊ လက်ဖမိုးမှာ ပြုံးနေတဲ့အရုပ် ကလေးတွေပါသည်။

“ဝတ်ထားနော်၊ မကျွတ်စေနဲ့၊ သမီးလက်ကလေးတွေ အေး ကုန်လိမ့်မယ်၊ အစုတောင် တော်တော်အေးနေပြီ၊ သမီးတို့ အပြင်သွားဆော့ဖို့ မကောင်းဘူး”

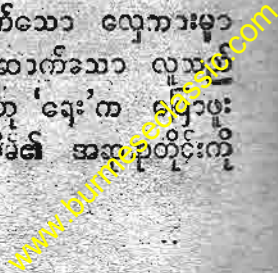
“မေမေကလဲ”

မစ်စီ၏နှုတ်ခမ်းလေးများ မဲ့လာသည်။

“ကောင်းပါပြီ ကောင်းပါပြီ၊ မဲပြမခနပီနဲ့၊ နာရီဝက်ထက် ပိုမကြာစေနဲ့နော်”

နောက်ပေးတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ကလေးများကို လွှတ်လိုက်ချိန် တွင် အပြင်မှ လေးအေးထချက်တိုက်သိုက်ရာ သူမ ကြက်သီးထ သွားသည်။ တံခါးကို ခပ်မြန်မြန် ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး အိမ်ပေါ် ထပ်ကို သွက်သွက်ကလေးတက်သွားသည်။

အိမ်က ရှေးအိမ်မို့ အပေါ်ထပ်ဘက်သော လှေကားမှာ အတော်ကလေး မတ်သည်။ ထည့်အိမ်ဆောက်သော လူသည် တောင်ထက်သမားများ ဖြစ်နေမည်သားဟု ရှေးက ပြောဖူး သည်။ ဒါပေမယ့် နန်စီကတော့ သည်အိမ်၏ အဆုတ်တိုင်းကို နှစ်သက်သည်။

လွန်ခဲ့သည့် ၆ နှစ်က သည်အိမ်ကို ပထမဦးဆုံး သူမ ရောက်
ခဲ့စဉ်က အေးချမ်းစွာ ငြိမ်းချမ်းမှု၏ အရသာကို ခံစားလိုက်ရ
ကြောင်း သူမ သတိရမိသည်။ သူမ၏အယူခံမှာ အနိုင်ရသွားပြီး
ကတည်းက သည်ကိတ် မြို့ကို ပြောင်းလာခဲ့သည်။ အစိုးရရှေ့
နေက သူမ၏အမှုကို အစကပြန်စစ်ဖို့ မကြိုးစားခဲ့တော့။ အိမ်က
သက်သေဖြစ်သူ ရော့လက်ဂလားကို ရွာမရသောကြောင့်ဖြစ်
သည်။

သည်အရပ်သို့ သူမထွက်ပြေးလာခြင်းမှာ ကာလီဖိုးနီးယား
ပြည်နယ်မှ ဝေးနိုင်သမျှဝေးကွာစေရန်ဖြစ်သည်။ သူမ သိကျွမ်း
ခဲ့သောလူများ၊ နေထိုင်ခဲ့သောနေရာ၊ ကောလိပ်ကျောင်း၊
ကောလိပ်ပတ်ဝန်းကျင်တို့မှ ဝေးနိုင်သမျှဝေးအောင် သူမ ပြေး
လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသူတို့ကို ဘယ်တော့မှ သူမ ပြန်မတွေ့
ချင်ပေ။ ကာလီယူ ကိုယ်သူ အဆုံးစိန်ရသွားသည်မှာသူမကြောင့်
ဖြစ်သည်ဟု အပြစ်တင်ခဲ့သည့် သူ့စိမ်းပြင်ပြင်ဖြစ်သွားသော မိတ်
ဆွေများကိုလည်း လုံးလုံးမတွေ့လိုတော့ပါ။

သူမ ကိတ်မြို့သို့ လာခဲ့ခြင်းမှာလည်း ကိတ်မြို့မှလူများသည်
အနေအထိုင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ့်စည်းကိုက်ကမ်းနဲ့ ဘာသိဘာ
သာနေတတ်ကြသည်။ ဝမ်းခြားသူများအကြောင်းကိုလည်း မဝင်စ
တတ်ဟုဆိုသဖြင့် သူမ ပြောင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ ပုန်းခို
နားရန် နေရာတစ်ခုလိုသည်။ သူမဘဝကို အသစ်တဖန် ပြန်လည်
ထူထောင်ဖို့ ဖြစ်ခဲ့ရသည့် အကြောင်းများကိုလည်း ပြန်လည်
ဆန်းစစ်ဖို့ နေရာတစ်ခုလိုသည်။

သူမရဲ့ဆံပင်ကိုဖြတ်ပြီး အညိုရောင်ဆိုးလိုက်ခြင်းဖြင့် သူမမှာ
စစ်ကာလအတွင်းက တနိုင်လုံးရှိ သတင်းစာများ၏ မျက်နှာဖုံး
များမှာပါခဲ့သူ သူမ၏ခတ်ပုံနှင့်တော့ တော်တော်လေးကွဲပြား
သွားခဲ့သည်။

‘ရေး’၏ အိမ်မြေအရောင်းအဝယ်ရုံးခန်းကို သူမ ရွေးရသည့်
ကလည်း ကံကောင်းထောက်ခံခဲ့သည်ဟု ထင်သည်။ အမှန်တော့
အိမ်ငှားဖို့စုံစမ်းရာမှာ အခြားတယောက်နဲ့ချိန်းထားပြီးမှ ‘ရေး’၏
ရုံးခန်းက လက်ရေးဆိုင်းဘုတ်နှင့် ပြဘင်းပေါက်မှ ပန်းအိုးခလေး
တွေကိုမြင်ပြီး သဘောကျသဖြင့် ဝင်မိခဲ့သည်။

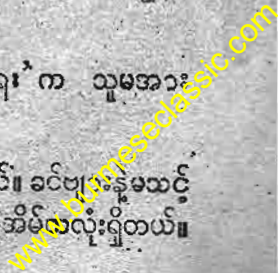
ထို့နောက် ‘ရေး’ အိမ်ရှင်တယောက်နှင့် စကားပြောနေတာကို
စောင့်ယမ်း ‘ရေး’ က အိမ်ငှားတယောက်ရှာပေးမည့်အကြောင်း၊
ငှားသူရလျှင် သူ့အိမ်ကြီးထိန်းသိမ်းရမည့်စရိတ် သက်သာမည့်
အကြောင်း ပြောဆိုနေပုံကို နားထောင်ပြီး သူမ နှစ်သက်မိ
ခဲ့သည်။

အိမ်ရှင်ကြီးပြန်သွားပြီးသည့်နောက်....

“ကျွန်မရောက်သာတာ အချိန်ကောင်းပဲထင်တယ်။ ကျွန်မ
အိမ်တလုံး ငှားချင်ပါတယ်ရှင်”

ဟု ဝင်ပြောခဲ့မိသည်။ သို့ပေမယ့် ‘ရေး’ က သူမအား
‘ဟန့် အိမ်ကြီးကို လိုက်မပြန်ပါ။’

“မျှော်စင်ကြီးက ကြီးလွန်းအားကြီးတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့မသင့်
တော်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ ငှားဖို့အိမ်လေးရှိတယ်။”

၃၀ * တက္ကသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

အခြေအနေလဲ သိပ်ကောင်းတယ်။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားကြိုက်မယ်ဆိုရင် တံနေ့နေ့မှာ ဝယ်လို့လဲ ရနိုင်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်ဟောက်ကျယ်ကျယ် လိုချင်ပါသလဲခင်ဗျား”

“ကျွန်မနာမည် မစွန့်စီကာနုနုလို့ ခေါ်ပါတယ်”

အမှန်မှာတော့ ‘ကာနုနု’ ဆိုသည့် နာမည်မှာ သူမအမေ၏ အပျိုဘဝနာမည်ကို သုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သိပ်ကျယ်ကျယ်မလိုလှပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မမှာအဖော်လဲ မရှိပါဘူး။ ညှပ်ညှပ်လဲ သိပ်လာမှာမဟုတ်ပါဘူး”

သည်အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ‘ရေး’က ဆက်မေးတာကိုပဲ သူမ သဘောကျသွားခဲ့သည်။

“ဒီအရပ်ဟာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တယောက်တည်း ဘာသိတာ သာနေဖို့ကောင်းတဲ့ အရပ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဆောင်ပြင်မှာ လမ်းလျှောက်ရတာ၊ နေဝင်ချိန်လေးကိုစောင့်ငေးကြည့်ရတာ၊ မနက်စောစော ပြတင်းပေါက်ကနေမျှော်ကြည့်ရတာတွေဟာ ပျင်းဖို့ မခက်ခဲပါဘူး”

သည်နောက် ‘ရေး’က သူမကို သည်အိမ် ရောက်အောင် ခေါ်လာခဲ့သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် သည်အိမ်မှာ နေပြစ်မည်ဟု သူမကိုယ်သူမ သိလိုက်ပါသည်။

ထမင်းစားခန်းနှင့်မိသားစုအခန်းတို့ထားတာကိုက နှစ်သက်စရာ ဖြစ်နေသည်။ မီးလင်းပိုးရဲ့ မှာထားသော ဆော့ကလားထိုင်ကိုလည်း သူမ နှစ်သက်မိသည်။ အထူးသဖြင့် ထမင်းစား

နန်စီတာမွန်နှင့် စိတ္တလူသတ်သမား * ၃၁

နေ့ယင်း ပင်လယ်ကွေ့နှင့်ဆိပ်ကမ်းကို ထမင်းစားပွဲ၌ထိုင်လျက် ကြည့်မြင်နိုင်တာကိုလည်း ဘောကျမိသည်ပင်။

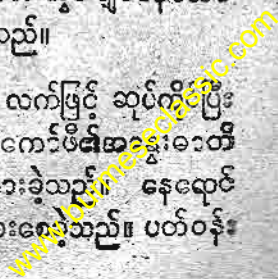
ထိုနေ့မှာပင် သူမ သည်အိမ်သို့ ပြောင်းလာခဲ့သည်။ သူမမှာ သေတ္တာ ၂ လုံးသာပါခဲ့သည်ကို ‘ရေး’က အံ့ဩသည့် အမူအရာ မပြုပါချေ။ သူမက သူ့မိခင် ဆုံးပါးသွားပြီး သူတို့အိမ်ကို ရောင်းချကာ ဒီကိုပြောင်းလာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထိုတိုပဲပြောပြခဲ့၏။ ကြားကာလ ၆ နှစ် ရှိကြောင်းကိုတော့ ထည့်မပြောခဲ့ပါ။

ထိုနေ့ညသည် လပေါင်းမြောက်မြားစွာအနက် ပထမဦးဆုံး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်ခဲ့သောည ဖြစ်ခဲ့၏။

ပီတာနှင့်လီဇာတို့ ခေါ်သံလည်း သူမ ကြားရတော့ပါ။ တရားရုံးထဲ၌ ကာလံက သူမအား ကြိမ်းမောင်းသံကိုလည်း မကြားရတော့ပါ။

ထိုပထမဆုံးနေ့နံနက် ကော်ဖီဖျော်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှာ ထိုင်ကာ ငေးနေခဲ့သည်။ ထိုနေ့က ကောင်းကင်သည် ကြည်လင်နေ၏။ ပင်လယ်ကွေ့မှလည်း တည်ငြိမ်နေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင် တခုလုံး ဆိတ်ငြိမ်နေ၏။ တံငါလှေများဘေးတွင် ပျံဝဲနေသော စင်ရော်လေးများသာ လှုပ်ရှား၍နေကြသည်။

ပူနွေးနေသော ကော်ဖီပန်းကန်ကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဝပြည်းဖြည်းတစ်မိစိန်နှင့်သောက်ခဲ့၏။ ကော်ဖီအခန်းကော်ဖီမှာ သူမ တကိုယ်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့နေထွေးသွားခဲ့သည်။ နေရောင်ကလေးကလည်း သူမမျက်နှာကို နွေးသွားစေခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်း

ကျင် ဆိတ်ငြိမ်မှုသည် သူမအား ငြိမ်းချမ်းမှုကို စတင်၍ ပေးခဲ့သည်။

“ငြိမ်းချမ်းမှု...၊ ကျွန်မကို ငြိမ်းချမ်းမှုပေးပါ...”

အမှုစစ်ဆေးနေခဲ့သောကာလအတွင်းက သူမ သည်အတိုင်း ဆုတောင်းခဲ့သည်။ ထောင်ထဲမှာနေစဉ်ကလည်း သည်အတိုင်းပဲ ဆုတောင်းခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သော ၇ နှစ်က...။

နန်စီသည် သင်္ကြံပြင်းတချက်ချလိုက်၏။ သူမသည် လေကားခြေရင်းတွင် ရပ်လျက်သား ငေးမောတော့ဝနေရာမှ သတိ ပြန်ရသကဲ့သို့။ စိတ်ကူးထဲ နှစ်သမားသွားဖို့မှာ အလွယ်ကလေးပါလား။ ဒါကြောင့် သူမ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ နောက်ကြောင်းကိုလည်း မစဉ်းစား၊ အနာဂတ်ကိုလည်း မတွေးပဲ ကြိုးစားပြီးနေခဲ့သည်။

သူမသည် အပေါ်ထပ်သို့ နှေးကွေးစွာတက်ခဲ့သည်။ ရေခဲလက်ဝလာ တနေ့နေ့မှာပြန်ပေါ်လားပြီး သူ့တို့ မိမိကို လူသတိမူနှင့် ပြန်တရားဆွဲနိုင်သည်။ မိမိဆီမှ ‘ရေး’ရယ်၊ မစ်စီရယ်၊ မိုက်ကယ်ရယ်ကို အတင်းဆွဲခေါ်သွားနိုင်သည်ဟူ၍ သိနမူတော့ သူမမှာ တယ်လိုငြိမ်းချမ်းမှုမျိုးရနိုင်ပါတော့မယ်။

ရုတ်တရက် သူမ၏ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ပြီး “မစဉ်းစားနဲ့၊ ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး” ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ဆုံးမနေခဲ့သည်။

လှေကားထိပ်ရောက်သောအခါ သူမသည် ခေါင်းကို ခပ်နာနာခါလိုက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ပြတင်းပေါက်

များကို သူမ ဖွင့်လိုက်သောအခါမှာ အပြင်က လေအေးတိုက် ထိတ်သဖြင့် ကြက်သီးထသွားသည်။

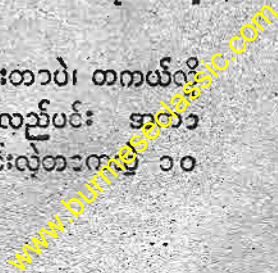
ကောင်းကင်မှာ မိုးသားများကန်လာပြီ။ ပင်လယ်ကွေ့မှ ရေများပေါ်မှာ လှိုင်းခေါင်းဖြူလေးတွေသည်း ထလာကြပြီ။ အထူးချိန်က ကျသွားပြီ။ ဒီသိုဆာသီမျိုးမှာ မကြာခင် မုန်တိုင်းလာသောမည်ဆိုတာ ကိုယ်မှာအနေကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော သူမအနေနှင့် သိလိုက်သည်။

ဒါပေမယ့် ကလေးတွေ အပြင်မှာသောဖို့အချိန်တော့ ကျန်ပါသေးသည်။ ကလေးတွေကို နှုတ်ခင်း ဝေပကောင်းလေသန့်များချားလေး ရအောင်သည်။ နေ့လယ်စာစားပြီးလျှင် မစ်စီကို တေးရူးတေးရူး အိပ်စေပြီး၊ မိုက်ကယ်က မူကြိုကျောင်းသွားအောင်။

သူမသည် အိပ်ရာခင်းပြင်ခင်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။ မစ်စီအနက် နှာခစေးနေသည်။ မစ်စီကို လည်ပင်းကလစ်မလျှော့ချနဲ့ဟု ဆွေးပြောရလျှင် ကောင်းမည်လား၊ မစ်စီသည် အင်္ကျီကျပ်သည်ဆိုတာ လည်ပင်းကလစ်ကို အမြဲသမ်းလျှော့ချအလှူရှိသည်။

သူမ အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီး ခုတင်ပေါ်က အိပ်ရာခင်းကို ခုတ်လိုက်သည်။

“မစ်စီဟာ လည်ကျပ်ရှည် အင်္ကျီဝတ်ထားတာပဲ၊ တကယ်လို့ အပေါ်အင်္ကျီကြယ်သီး ပြုတ်တောင်မှ သူ့လည်ပင်း အတောအကွယ်တော့ ရနိုင်ပါသေးဘယ်၊ အိပ်ရာခင်းလှတကုန်ပြီ ဝဝ အိပ်မကြာပါဘူး။”

၃၄ နှစ် တက္ကသိုလ်နေ့ဝင်း ○ မင်းဆောင်နိုင်

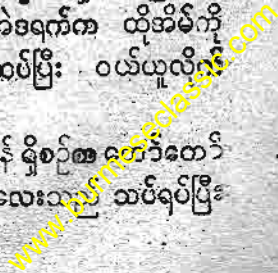
နန်စီက သူ့ကိုယ်သူ သတိပေးမိသည်။ ၁၀ မိနစ် အများဆုံးပါ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ကလေးတွေဆီ ခုချက်ချင်းသွားပါ တော့ဟု စေစားလာသောသိစိတ်ကို အသာလေးငြိမ်အောင် ဖိထားလိုက်သည်။

အခန်း (၂)

တချို့သောနံနက်မှာ ဂျီနသန်နိုးလ်သည် ကုန်စုံဆိုင်သို့ နောက်ပိုင်းသတင်းစာကို ခြေကျင်သွားယူတတ်သည်။ အခြားနေ့များမှာ စက်ဘီးနှင့်သွားလေ့ရှိသည်။ သူ့သွားလျှင် အမြဲတမ်း အဘိုးကြီးနန်ကာဆန်၏အိမ်၊ ယခု ရေးအဲဗရက်က ထိုအိမ်ကို ငှားနေသော မိန်းမချောလေးကို လက်ထပ်ပြီး ဝယ်ယူလိုက်သည့်အိမ်ကို ဖြတ်သွားရသည်။

၎င်းအိမ်သည် အဘိုးကြီးဆန်ကာဆန်၏ နှိစဉ်စာ တော်တော်လေးယိုယွင်းနေသည်။ ယခုတော့ အိမ်ကလေးသည် သပ်ရပ်ပြီး ခိုင်ခန့်တောင်တင်းပုံပေါ်နေသည်။

‘ရေး’က ခေါင်မိုးကို လဲ၍ ဆေးအသစ်ပြန်သုတ်ထားသည်။ သူ့ဇနီးကလည်း ပန်းပင်စိုက်ဝါသနာပါလေတော့ ပြာဇာဓိပေါက်မှာ တစ် ထား သည့် ပန်းအိုးလေးတွေက အဝါရောင်၊ လိမ္မော်ရောင် ပန်းကလေးများ ရှိနေတတ်သဖြင့် အဆိုးဆုံး ဘုသိမှာပင် လှပ၍ဘင့်တယ်နေတတ်သည်။

ထုလုပ်တုကောင်းမွန်သောနေ့များမှာ နန်စီကို နံနက်တိုင်း ပန်းခြံထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရတတ်သည်။ ဂျီနသန် ဖြတ်သွားလျှင် သူ့ကို သာသနာယာ နှုတ်ဆက်ဘတ်သည်။ ဂျီနသန်အနေနှင့် ဒီလိုဝါသနာရှိသောမိန်းမမျိုးကို သဘောကျသည်။ ‘ရေး’၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများကို ဟိုယခင် ဒီအရပ် အလည်လာတတ်စဉ်က တည်းက သူ့ သိခဲ့သည်။ ကိတ်မြို့ကို လူးထောင်စဉ်က ‘ရေး’တို့ မိသားစုများသည်လည်း အခြေခံ မိသားစုများ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ‘ရေး’၏အဖေရှိစဉ်ကတည်းက သူတို့ရဲ့ မျိုးရိုးဇာတိအစဉ်အလာနှင့် သည်အရပ်ရောက်လာပုံကို ဂျီနသန် အား ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။

‘ရေး’အနက်နှင့် ဒီအရပ်ဒီဒေသမှာ အခြေချပြီး စီးပွားရေး လုပ်တော့သည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်ကို ဂျီနသန်အမြင်အနေနှင့် မှု စိသားလောက်သည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။

သည်ကိတ်မှာ ပင်လယ်ကွေ့၊ ပင်လယ်၊ ရေကန်ကြီး၊ ရေကန် ငယ်တွေရှိသည်။ လမ်းလျှောက်ဖို့သစ်ခဲတလည်းရှိသည်။ လူနေ ရပ်ကွက်ပြန့်ထားဖို့လည်း မြေပေါများသည်။ ငယ်ရွယ်သော အိမ်ထောင်ရှင်များ၊ သားသမီးများကို ပြုစုဖွဲ့ကောင်းသည့်နေရာ

ထည်းဖြစ်သည်။ ပင်စင်ယူပြီး တသက်လုံးနေဖို့ကောင်းသည့် အရပ်လည်း ဖြစ်သည်။

ဂျီနသန်နှင့် အဲမလီတို့ ရက်ရှည်အနားယူသောအခါ ဒီအရပ် မှာ အမြဲလာနေလေ့ရှိသည်။ တနေ့ကျလျှင် တနှစ်ပတ်လုံး ဒီနေရာမှာနေနိုင်ဖို့ သူတို့ မျှော်မှန်းထားခဲ့ကြသည်။ အဲမလီ ကြောင့် မျှော်မှန်းချက်များ မအောင်မြင်ခဲ့။

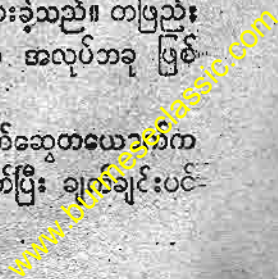
ဂျီနသန်သည် သက်ပြင်းလေးလေးချစ်သည်။ သူသည် အရပ် အမောင်းထွားသည်။ ဆံပင်ဖြူတော့များပြီး သူ့မျက်နှာကျယ် ကျယ်သည်လည်း ပါးရေအနည်းငယ်တူ၍ တွဲလာသည်။

သူသည် အငြိမ်းစားယူထားသော ရှေ့နေတယောက်ဖြစ်၏။ ထင်ရှားမှုမရှိခြင်းသည် သူ့အတွက် ဖျင်းစရာကောင်းနေသည်။ ဆောင်းတွင်းမှာ ငါးများလို့လည်းသိပ်ဖြစ်။ ရှေးဟောင်း နည်းဆိုင်များမှာ မေ့ရတာ၊ အိမ်ပရိဘောဂများကို အသစ် ဖြစ်ပြင်ဆင်ရတာကလည်း အဲမလီရှိစဉ်ကလို ပျော်စရာမကောင်း တော့။

သို့သော် ကိတ်မြို့မှာ အခြေချပြီး၍ ယခု ဒုတိယနှစ်မှာ သော့ သူ စာအုပ်တအုပ် စ ရေးခဲ့သည်။

အစတုန်းကတော့ အပျော်လို့သဘောထားခဲ့သည်။ တဖြည်း ဖြည်းနှင့် နေ့စဉ်စိတ်ပါဝင်စားစွာလုပ်သော အလုပ်ဘု ဖြစ် တာခဲ့သည်။

တနေ့သော် စာအုပ်ထုတ်ဝေသူ သူ့ မိတ်ဆွေတယောက်က သူ့ရေးပြီးသားစာမူ အခန်းအနည်းငယ်ကိုဖတ်ပြီး ချက်ချင်းပင် ထုတ်ဝေဖို့ စာချုပ်ချုပ်ဆိုလိုက်သည်။

သူ့စာအုပ်သည် နာမည်ကြီးလူသတ်မှုများကို အထေးစိတ်
လေ့လာသော စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်သည်။ နေ့စဉ် နံနက်၉နာရီခွဲမှ
၁၂ နာရီအထိ တနေ့ငါးနာရီ၊ တပတ် ၇ ရက်နှုန်းဖြင့် သူ့ အလုပ်လုပ်ခဲ့
သည်။

လေသည် သူ့ကို စူးစူးရှရှတိုက်နေသည်။ သူသည် မာဖလစ်ကို
ထုတ်ယူပြီး ပင်လယ်ကွေ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သောအခါ သူ့
မျက်နှာကိုထိုးလိုက်သော နေရောင်ကြောင့် နွေးထွေးသည်ကို
ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

သစ်ပင်များ အရွက်တွေ့ကြေဖြစ်သဖြင့် ပင်သယ်ကွေ့မှ
ဟိုရေပြင်အထိ မြင်နေရသည်။ မြစ်ကမ်းတောင်စွန်းအမြင့်ပေါ်
မှာအောက်ထားသည့် ဟန်အိမ်ကြီးက သူ့ရှုခင်းကို အနှောင့်
အယှက်တခုလိုဖြစ်စေသည်။ ဒီအိမ်ကြီးကို ဒီအရပ်ကဘောင်ကုန်း
မြင့်ကြီးမှာ အောက်ထား၍ 'မျှော်စင်ကြီး' ဟူ၍လည်း ခေါ်
ကြသည်။

ဂျီနသန်သည် ဒီနေရာကိုရောက်တိုင်းရောက်တိုင်း ပင်လယ်
ကွေ့ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လေ့ရှိသည်။ ဒီနေ့မနက်လည်း သူ့
ခေါင်းကိုလှည့်လိုက်သည့်အခါ သူ့မျက်စိကိုမှိတ်ပစ်လိုက်ရသည်။
စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားသည်။

ပင်လယ်ကွေ့လှိုင်းခေါင်းဖြူလေးများ လှုပ်ရှားနေခြင်းကို
ရိပ်ကနဲကြည့်လိုက်ပြီး လမ်းဘက်ကို မျက်နှာပြန်မူလိုက်သည်။
အိမ်ကြီးကိုငှားနေတဲ့နေဟာ ပြတင်းပေါက်တခုနားမှာ တောက်
တောက်ပြောင်ပြောင် ပစ္စည်းတခုထားထားသည်ဟု သူ ထင်
သည်။

ဘေးတော်ကိုအနှောင့်အယှက်ပေးတဲ့အကောင်ပဲ။ ဒီပြဿနာ
ကို 'ရေ'ကို ပြောပြဖို့ သူ စိတ်ကူးမိခဲ့သည်။ ဒီစိတ်ကူးကို
သူ့ဘာသာ သူ ချက်ချင်းဖျက်ပစ်လိုက်သည်။ အိမ်ငှားနေသူက
အိမ်သေနံကို ပင်လယ်ကွေ့ကိုကြည့်ချင်လျှင် တခြားနေရာက
ကြည့်ပါသား ဟူ၍များ ပြန်ပြောလိုက်လျှင်.....။

သူ မသိမသာ ပခုံးကိုတုန်လိုက်သည်။ သူသည် 'ရေ' အိမ်
အညီဘက်သို့ ရောက်နေပြီ။

နန်စီသည် ပြတင်းပေါက်ဘေးက ထမင်းစား စားပွဲမှာထိုင်
ပြီး တောင်လေးကို စကားပြောနေသည်။ ကလေးမက သူ့မ
ပေါင်ပေါ်မှာ။ ဂျီနသန်သည် ချက်ချင်းမျက်နှာပြန်လှဲလိုက်
သည်။ နန်စီ သူ့ကိုမြင်သွားလျှင် တပေါင်းသွ၏ လွတ်လပ်ခွင့်ကို
အနှောင့်အယှက်ပြုသူဟု သူ အထင်မခံနိုင်။

ကဲပါလေ...သတင်းစာယူပြီး ကိုယ်တယောက်တည်း စားရ
ဖော် မနက်စာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြင်စားပြီး အလုပ်လုပ်တာ
ပေါ့။

ယနေ့ 'ဟာမုန်လူသတ်မှု'ကို သူ စ ရေးတော့မည်။ ဒီအခန်း
သည် သူ့စာအုပ်၏ စိတ်ဝင်စားဖွယ်အကောင်းဆုံးအခန်းဖြစ်
မည်မှာ သေချာသည်။

* * *

သူမ၏ အခြား ကလေးများဖြစ်သည့် သားသမီး အနှယ် ကလေးများကိုမြင်လိုက်မိလျှင် သို့မဟုတ် နှစ်က လူသတ်ခံရ သည့် ကလေးမလေးအကြောင်း ပြောလျှင် သူမ စိတ်ချွေးက ချားခြင်းမျိုး ဖြစ်ပေါ်တတ်သည်။ ငါ့ညနေ နေ့နံနက်တို့ နန်စီသည် ထူးခြားနေသည်။ ဒါပေမယ့်လို့ တခုခုတော့ တခုခုပဲ။

“အိုး...ဒါက ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

‘ရေး’ လန့်ပြီးမော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်ရော်သိသည်အထိ အားပျံ့ဖြစ်၏။ ညိုညိုထက်မီးခိုးငွေ့ငွေ့ပိုများသောဆံပင်ကိုရင်ဝဲ ခွဲထားသည့်ဆံပင်၊ ချိုရွှင်သေးမျက်နှာထားနှင့် ဖြစ်၏။ အသား ထောင်ဆွယ်ကာနှင့်အညိုရောင်ဝါဝန်မှာဝတ်ဆင်ထားသူ သူမ၏ စိတ်ဓာတ်ကို ဖော်ပြနေသည့်ပခံ။

အခန်း (၃)

‘ရေး’ သည် သူ၏အလုပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ ဝင်လာသည်။ သူသည် နေရာရှာမရနိုင်ပဲ တစ်မိစိမ့်ထိုး၍ ထိုး၍ ကိုက်နေသော သူ့ခန်းကိုဝင်ဝေဒနာသဖွယ် စိတ်ထဲ၌ မအိမသေ ဖြစ်နေခြင်းကို ဖယ်ရှား၍မရနိုင်။ ဘာအတွက်ကြောင့်များပါလိမ့်။ အမှန်က နန်စီအား မွေးနေ့ကိုအသိအမှတ်ပြုဖို့ မွေးနေ့ကြောင့် ဖြစ်လာ မည့် နောက်ကြောင်းကို ပြန်သတိရစေရန် ဆွပေးသလိုများဖြစ် နေသလား။ အမှန်တော့ သူမ လူနွေ သိပ်ပျောက်လှပပါဘူး။ သူမ၏ အခြားဘဝမှာဖြစ်ခဲ့သည့်စိတ်ကင်းမာမှုတွေသည် ဘယ် သောအချိန်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မည်ဆိုသည်ကို သူ သိပြီးသား ဖြစ်သည်။

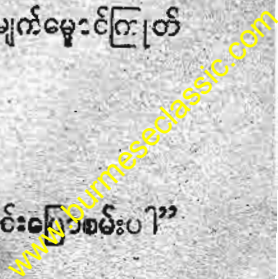
ဒေါ်ရော်သိမှာ ‘ရေး’ အလုပ်ခန်း စ ဖွင့်ဖွင့်ချင်း သူ၏ ထမဦးဆုံးအားထားခဲ့ရသူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ ငှားထားသော ဓာရေးမလေးမပေါ်လား၍ ဒေါ်ရော်သိက သူ့ကို ငှက်အနည်း ထ်မျှ ကူညီ လုပ်အားပေးခဲ့ရာမှ၍ သူ့ စားရေးမ ဖြစ်လားခဲ့မှာ ထနေတိုင်ဖြစ်သည်။

“မင်း ခေါင်းယမ်းယမ်းလက်ယမ်းယမ်းနဲ့မျက်မှောင်ကြုတ် ဘာတာ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ဟု သူမက မေးလိုက်သည်။

‘ရေး’ က မချီပြုံးငြိုးပြိုး....

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကဲ...အလုပ်အကြောင်းပြောမိန်းပါ”

၆၂။ * တက္ကသိုလ်နေဝင်း ၊ မင်းအောင်နိုင်

သို့ဖြင့် ဒေါ်ရော်သိက အလုပ်စကားဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“အင်း...မျှော်စင်ကြီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စားရွက် စားဘန်းတွေ၊ ငါ အကုန်ရှာထားတယ်။ ဒီအိမ်ကြီးကိုကြည့်ချင်တဲ့ ညွှန်သည် တယ်အချိန်သာမှာလဲ”

“၂ ချက်ထိုးလောက် လာမယ်၊ ခင်ဗျား ဒီအိမ်ပုံစံတွေ ဘယ်ကများ ရှာတွေ့လာတာလဲ”

‘ရေး’က ပြန်မေးသည်။

“စာကြည့်တိုက်က ဖိုင်ထဲမှာ အကုန်လုံးရှိတယ်။ ဒီအိမ်ဟာ ၁၆၉၀ ပတ်ဝန်းကျင်လောက်က စ ဆောက်တာ၊ မင်းမေ့နေ လို့ဖြစ်မှာပါ။ စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်ဖို့အတွက် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ဖိုက်ဆုံးနည်းနည်းအကုန်ခံပြီး မွမ်းမံလိုက်ရင် သိပ်ကိုလှသွားမှာ၊ ပင်လယ်ဘက်ကို မျက်နှာမူထားတဲ့ နေရာမျိုးဆိုတာ ရှာမှရှားပဲ ကွယ်...”

‘ရေး’က ပြန်ပြောသည်။

“မစ္စတာခရာကိုပေါ်လော့စ်နဲ့ သူ့ဇနီးဟာ စားသောက် ဆိုင်တွေဆောင်ပြီး ပြန်ဆောင်းပစ်တတ်တယ်လို့ ကျွန်တော် သိ ထားပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ သူတို့ဟာ ဖိုက်ဆုံးကုန်ဆင်တဲ့ နေရာမှာ အကုန်အကျခံမယ့် လူစားမျိုးတွေပါ”

ဒေါ်ရော်သိက ဖိုင်ကိုပြန်ပိတ်ပြီး...

“စားသောက်ဆိုင် မလုပ်တတ်တဲ့ ရေခဲလူမျိုးတွေကို ငါ တိသောက်မှုမတွေ့ဖူးဘူး”

‘ရေး’က ပြန်ပြောသည်။

“အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေက ချေးထူတယ်၊ ဂျာမန် လူမျိုးများ တွေက ကိန်းခန်းကြီးလွန်းတယ်။ ပေါ်တိုဂျီကန်တွေက မွဲတယ်”

‘ရေး’က သူ့ကုတ်အင်္ကျီရင်ဘတ်အိတ်ထဲမှ ဆေးတံကို ထုတ် ခေါ်လိုက်ပြီး သူ့ရွဲသီးသန့်ရိုးခန်းထဲကို ဝင်သွားသည်။

သူပြောလိုက်သောစကားများသည် ဒေါ်ရော်သိကို မလို အပ်ပဲ စိတ်ထိခိုက်အောင်လုပ်မိသည်ဟု သူ ထင်မိသည်။ ငါ ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်။

သူသိဆဲလေးနက် ဒေါ်ရော်သိသည် မျှတမှုရှိသည်။ ဖက် လိုက်တတ်၊ အနေအထိုင်သပ်ရပ်သည်။ သူ့ကို ငါ တာကြောင့် များ ဒီလိုပြောမိပါလိမ့်။ သက်ပြင်းတချက်ချယ်လေးစားပုံပေါ်မှ ဆေးတံကိုဆွဲယူပြီး ဆေးတံအိုးမှာ ဆေးပြည့်ဆိုက်သည်။ ၁၅ မီးခန်း စိတ်ကူးတယဉ်ယဉ်နှင့် ဆေးတံဖွာပြီး ဒေါ်ရော်သိကို ဖုန်းဖြင့် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်ရော်သိအသံသည် ဖုန်းထဲမှာပင် နည်းနည်းတင်းမာ နေသည်ဟုထင်ရသည်။

“စာရေးမလေးတွေ ရောက်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ကော်ပီရော ဖျော်ပြီးပြီလား...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဒေါ်ရော်သီက သူ့ကို ကော်ဖီသောက်တော့မလား ဟု ပြန်မမေး။

“ခင်ဗျား ကော်ဖီပန်းကန်ပါယူပြီး ကျွန်တော် အခန်းထဲ ကို လာခဲ့ပါလား။ ခင်ဗျား အလုပ်တွေကို ၁၅ မိနစ်လောက် ကောင်မလေးတွေနဲ့ လွှဲခဲ့ပါလား။”

“ကောင်းပါပြီရှင်...”

‘ရေး’ စားပွဲမှထပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်ပါသည်။ အငွေ့ တခြောင်းခြောင်းထနေသည့် ကော်ဖီပန်းကန်တွေနှင့် သူမ ဝင် လာသည်။ သူသည် တံခါးကို အသားခင်းပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အနူးအညွတ်တောင့်ပန်ပါတယ်ဗျာ...”

“ငါ့ယုံ့ဘယ်၊ ကိစ္စခွဲခွါသွား၊ ဒါပေမော် ဘာဖြစ်နေ တာလဲ” ဟု ဒေါ်ရော်သီက ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ထိုင်ပါဦးဗျာ”

‘ရေး’က သူ့စားပွဲဘေးမှာ ရှိနေသော သားမွှေးပုံးကုလား ထိုင်ကို ညွှန်ပြပြီး ပြောလိုက်သည်။ သူကမူ ကော်ဖီပန်းကန်ကို ယူကာ ပြုကင်းပေါက်နားကို လျှောက်သွားပြီး အပြင်က ညှို့ မှိုးမှိုးရှုခင်းကို တွေ့ဝေငေးမောကြည့်နေသည်။

“ကနေ့ညနေ ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာ ညစာလာစားပါလား၊ ကျွန်တော်တို့ နန်စီရဲ့ မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပမလို့...”

သူထေမှ သက်ပြင်းရှိုက်သံ ကြားရသဖြင့် လှည့်လိုက်ပြီး....

“မလုပ်သင့်ဘူးလို့ ခင်ဗျား ထင်ဆလား။”

ဒေါ်ရော်သီသည် ကိတ်တမြို့လုံးမှာ နန်စီ အကြောင်း သိ တည့်တည့်တည်းသောသူ ဖြစ်သည်။ ‘ရေး’ကို လက်ထပ်ဖို့ သဘောမတူခင် နန်စီကိုယ်ကိုင် သူမ သူ့အကြောင်း ပြောပြ ပြီး အကြံဉာဏ်တောင်းခံခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။

“ငါတော့ မပြောတတ်တော့ဘူး၊ မင်း ဘာစိတ်ကူးနဲ့ မွေး နေပွဲ ကျင်းပချင်ရတာလဲ...”

“နန်စီဟာ မွေးနေ့ခွင့်ကူးလို့ အမြဲတမ်း ဟန်ဆောင်နေလို့ တော့ မဖြစ်ဘူးသေဗျာ၊ ဒီစက်ပို့အရေးကြီးတာက နန်စီဟာ အတိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်ထားဖို့ အချိန်တန်ပြီလေ၊ ပုန်းအောင်းနေဖို့ ထဲ မလိုတော့ပါဘူး။”

“အတိတ်ကို သူပိုင်းဖြတ်နိုင်ပါ့မလား၊ သူ့ကို လူသတ်မှုနဲ့ နောက်ကြိမ် ပြန်စာသားစွဲနိုင်တာ၊ အချိန်မရွေး ပြန်ပေါ်လာ နိုင်တာ တို့ သိလျက်သာ နဲ့ ရှောင်ပုန်းလို့တော့ ရနိုင်ပါ့မလား။”

“အဲဒါပဲ၊ သူ့ကို ဆန့်ကျင်ဘက် သက်သေထက်တဲ့ ဇနီးကို မခံတွဲရ မမြင်ရတာ ၆ နှစ်ကျော်ပြီဆိုတာ ခင်ဗျား သတိထား မိရဲလား။ အခု သူ သေသလား ရှင်သလားဆိုတာ ဘုရားမှပဲ သိတော့မှပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ သိသလောက် ပြောရယင် သူ ဒီနိုင်ငံကို တခြားနားမည်နဲ့ ခိုးဝင်ပြီး နန်စီလုံပဲ ဒီပြဿနာ မပေါ်ရအောင် ရှောင်နေမယ် လှပဲ။ သူဟာ စစ်ဖြစ် ပြီး တယောက်ဆိုတာ ခင်ဗျား မခေမဲ့နဲ့ဦး။ သူ အမိခံလိုက်ဖင် ထောင်ဒဏ်က မနည်းဘူးဗျ”

“ဒါကတော့ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့”

၄၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

“ဒါအမှတ်ပဲ၊ နောက်တဆင့်တက်ရယင် စီမံပေါ်မှာ ရှိတဲ့ လူတွေက နန်စီကို ဘယ်လို ထင်ကြမလဲ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် ရုံးခန်းက စာရေးမကလေးတွေကတော့ ဘယ်လိုထင်ကြမလဲ.....”

ဒေါ်ရော်သီက ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့်....

“သူတို့က နန်စီကို လူတယ်လို့ထင်တယ်။ နန်စီအဝတ်အစား ဝတ်ပုံကို သဘောကျတယ်။ သူဟာ အမြဲတမ်း နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းတယ်။ နောက်ပြီး နန်စီဟာ အများတကာနဲ့ အပေါင်းအသင်း မလုပ်ပဲ ဘာသိသာသနာတတ်တယ်လို့ ထင်ထား ကြတယ်လေ....”

“ဒီလောက်နဲ့ဆိုယင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေယေ ကျွန်တော် မိန်းမကို ဒီအရပ်ကလူတွေနဲ့ မတူမတန်မို့ မပေါင်းသင်းတာလားလို့ ပြောသံကြားဖူးတယ်။ ကလပ်မှာလဲ ကျွန်တော်ဟာ အသင်းဝင်တယောက်ဖြစ်ပြီး၊ ကျွန်တော် ဇနီးချော့ကို ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်မလာတာလဲလို့ ခဏခဏ အမေးခံရတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က မိုက်ကယ်ရဲ့ ကျောင်းက နန်စီကို ကျောင်းခက်မတီတခုခုမှာ ပါဝင်ဖို့ မေးလာသေးတယ်။ သူငြင်းလိုက်တယ်ဆိုတာ ပြောဖို့ဘောင်လိုမယ်ခဆင်တူး၊ ပြီးခဲ့တဲ့ ဇကာ ကျွန်တော်တို့အိမ် မြေပွဲစားအသင်း ညစာ စားပွဲကို ကျွန်တော် သူ့ကို မရမက ခေါ်သွားခဲ့သေးတယ်။ အုပ်စုလိုက် ခေတ်ပုံရိုက်တော့ သူက အမျိုးသမီးရေအိမ်ထဲ ရောက်နေပါ့ဗျာ”

“သူ့ကို လူတွေမှတ်မိမှာ စိုးရိမ်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့....”

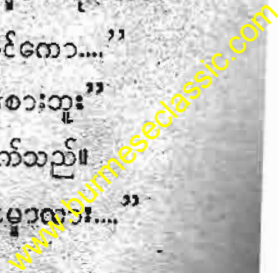
“ဒါကိုလဲ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေယေ ဒီလို ဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေ နည်းလားတယ်ဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျားလဲ သတိပြုမိမှာပေါ့။ တကယ်လို့ တယောက်ယောက်ကများ သူ့ကို ကလေးဖိုးနီးယားပြည်နယ်က တရားစွဲခံရတဲ့ ဟိုမိန်းမနဲ့ သိပ်တူတပဲလို့ ပြောလိုက်ဖူး....။ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာခင်ဗျား နားလည်ပါတယ်နော်။ တခြားလူများဆိုယင် ဒီနေရာမှာတင် ပြီးသွားမှာ၊ လူတူမရှားပါဘူးလို့ ပြောလိုက်ရုံပဲပေါ့။ ဟို အရက်ကြော်ငြာမှာပါတဲ့လူကို ခင်ဗျားကြည့်မိယင် သမ္မတ လင်ခန့် ဂျန်ဆန်းနဲ့ တပုံတည်းမဟုတ်လား။ သူ့တူနဲ့ကျွန်တော် စစ်တစ်ထဲမှာ အတူတူ နေခဲ့ဖူးတယ်။ လူတူများ ရှိတတ်ပါတယ်။ တကယ်လို့များ နောက်တခါ အမှုပြန်စစ်လို့ရှိယင် ကျွန်တော် အနေနဲ့ နန်စီကို ဒီအရပ်က လူတွေနဲ့သားတည်းဖြစ်နေအောင် ကြိုတင် စီစဉ်ထားချင်တယ်။ သူတို့က နန်စီဟာ ငါတို့ အရပ်သူ တယောက်ပါလားလို့ စေတနာ ရှိလာစေချင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုယင် သူ့အမှုက လွတ်လာယင် ဒီအရပ်ကို ပြီးလာပြီး သူ့ဘဝကို ဒီက အစပြန်ကောက်ရဦးမှာ မဟုတ်လား။”

“အမှုတခါပြန်စစ်ပြီး သူ မလွတ်ခဲ့ယင်ကော....”

“ကျွန်တော် ဒါကို လုံးဝ ထည့်မစဉ်းစားဘူး”

‘ရေး’ က ဖော်ပြတ်ပြတ်ပဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ဘယ်လိုလဲ ည ထခင်းစား ထားမှာလား....”

“ဟာ လာချင်တာပေါ့၊ သိပ်ကိုလာချင်တာပေါ့၊ နောက်ပြီး မင်းပြောတာတွေကို ငါ တော်တော်များများ သဘောတူပါတယ်...”

“တော်တော်များများ...”

“ဟုတ်တယ်...”

သူမသည် သူ့ကို ရှုတည်တည်ကြည့်ပြီး....

“ငါ့ထင်တယ်၊ မင်း အခုလို ပုံမှန်ဖြစ်အောင်လုပ်တာ နန်စီ အတွက် လုပ်တာပဲလား၊ ဝါခြားအကြောင်းကြောင့်များ လုပ်တာလားလို့ မင်း ပြန်စဉ်းစားဖို့အတွက် ကောင်းတယ်နော်”

“ခင်ဗျားဆိုလိုတာက.....”

“မက်ဆာချူးဆက်ပြည်နယ် အတွင်းဝန် တို့မြို့လာတုန်းက မင်းတို့လို အရည်အချင်းရှိတဲ့လူတွေ ပြည်နယ်ကုန်စား ပြုသင့်တယ်လို့ တိုက်တွန်းသွားတာ ငါ ကြားခဲ့တယ်။ တကယ်လို့ မင်း ပြည်နယ်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ရွေးကောက်ပွဲဝင်ယင်သူ တစ် နိုင်သလောက် ထောက်ခံပေးပုံပေါ့သွားတာလဲ ငါ ကြား လိုက်ရတယ်။ ဒါကို လက်ခံပဲ ငြင်းပယ်ဖို့အတွက် မလွယ်လှဘူး။ ဒါပေမယ့်လို့ အခုလက်ရှိ မင်း အခြေအနေအရာဆိုလျှင် မင်း မလုပ်နိုင်ဘူး မဟုတ်သေး။ ဒါကို မင်းလဲသိပါတယ်လေ...”

ဒေါ်ရော်သိသည် ‘ရေး’ကို ပြန်ဖြေခွင့်မပေးပဲ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွား၏။ ‘ရေး’သည် သူ့စားပွဲမှာပြန်ထိုးပြီး ကော်ဖီကို ပြီးအောင်သောက်လိုက်သည်။ သူ့မှူးဖြစ်နေသည့် ဝေါသါ

တို့မတည်ငြိမ်မှု၊ စိတ်ကင်းမင်းမှုတွေအကုန်လုံး လျော့ကျသွားသည်။ သူ့စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ရှက်လာမိသည်။

အမှန်တော့ သူမပြောတာ အမှန်တွေချည်းပဲဖြစ်သည်။ သူ့အနေနှင့် သည်ခြိမ်းခြောက်မှုကြီးမရှိဘူးဟူ၍ ဟန်ဆောင်ပြီး နေချင်သည်။ အားလုံးကောင်းပါသည်ဟု ဖြစ်စေချင်သည်။ နန်စီကို လက်ထပ်စဉ်က သူ့ဘာတွေ့ရမည်ဆိုသည်ကိုလည်း သိပြီး ဘေးဖြစ်သည်။ သူ့မသိခဲ့လျှင်လည်း နန်စီကပြောပြမှာအမှန်။ သူ့ကို သူမက အတတ်နိုးဆုံးသတိပေးပြီးသားလည်း ဖြစ်သည်။

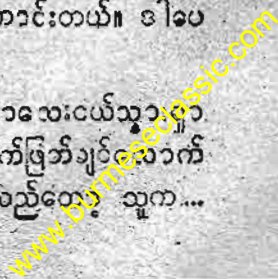
‘ရေး’သည် စားပွဲပေါ်က ချောစာများကို သတိပြုခြင်းကင်းသော မျက်စိနှင့် စူးစိုက်ကြည့်နေသော လူနဲ့ခွဲတဲ့သဘောမျိုးပေးကာ တာ့ဒေါ်ရော်သိ အပေါ် စိတ်ဆိုးခဲ့သလို နန်စီအပေါ် မဆင်ခြင် စိတ်ဆိုးမိခဲ့သည်ကို ပြန်၍ သတိရမိသည်။

နန်စီက သူ့ရေးဆွဲသားသည့် ရေဆေးပန်းချီကားထဲကားကို ပြောရာ သူ့သည်လိုပဲ ပေါက်ကွဲခဲ့ဖူးသည်။

သူမသည် အနုပညာကို လေ့လာဖို့ကောင်းသည်။ ယခု သူမက ဆိုလျှင် သူမဒဲ့ပန်းချီကားများကို သည်အရပ်မှာ ပြပွဲပေးဖို့ အခြေအနေမျိုးရှိနေပြီ။ သူက ...

“ကောင်းတယ်၊ ဒီပန်းချီကားလေး ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် တယ်စီရိုထဲ သိမ်းထားဦးမှာလဲ”

နန်စီသည် လွန်စွာခမ်းနည်းပြီး မျက်နှာလေးငယ်သွားရှာသည်။ သူ့သည် ပုံပြောမိ၍ သူ့လျှာကို ကိုက်ဖြတ်ချင်သော်လည်း အောင် စိတ်မကောင်းသွားဖြစ်မိသည်။ အဲသည်တော့ သူက...

၅၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့ခင်း ① ခင်းအောင်နိုင်

“တကယ်ကိုပါ၊ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ခင်း အတွက် ကိုယ်အများကြီးလဲ ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ မင်းကိုလဲ လူ့ရှေးသူရှေ့ မှာ ထုတ်ကြားချင်လို့ပါကွယ်”

သူတို့၏ နေ့စဉ်ကျဉ်းကျပ်လှသည့်ဘဝကို ပျင်းရိငြိုးငွေ့လှသည့်အတွက် ယခုလို ပေါက်ကွဲမှုမျိုး ဖြစ်ခဲ့ရသည်က များလှပြီ။ သူ့အညီ သက်ပြင်းချပြီး ချောစာများကိုတစောင်ချင်း စပြုဖတ်တော့သည်။

၁၀ နှစ်ခန့် ၁၅ မိနစ်တွင် ဒေါ်ရော်သိသည် သူ့ ရုံးခန်း တံခါးကို ရုတ်တရက် ပွင့်ပြီး ဝင်လာ၏။ သူမ၏ ပန်းနုရောင် သာမန်မျက်နှာလေးမှာ ဖြူပပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေလေသည်။

‘ရော်’သည် စားပွဲမှရုတ်တရက်ထပြီ သူမထံပြေးသွားသည်။ သူမက ခေါင်းအသာခါပြုပြီး သူမနောက်ဘက်၌ တံခါးကိုပိတ်ကာ ချိုင်းကြားမှာ ဝှက်ယူလာသောသတင်းစာကို သူ့အဖလှမ်းပေးလိုက်သည်။

ရုံးသတင်းစာသည် ‘ကိုတံနေ့စဉ် သတင်းစာ’ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ရော်သိသည် သတင်းစာတနေ့ရာကို လှန်လိုက်ပြီး သူ့ စားပွဲပေါ်မှာ ချလိုက်သည်။

နန်စီမဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူမျှ မငြင်းနိုင်သော ဓာတ်ပုံကြီး ထုပ်ကို နှစ်ဦးသား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်မိကြသည်။

ဤပုံကို သူ့ တခါမျှမမြင်ဖူးပါ။ ဆံပင်ရောင်ရင့်ရင့် ဆိုးတာပဲ ပြီး နောက်လှန်ပြီးထားသည့်ပုံဖြစ်သည်။

သတင်းခင်းစဉ်က...
“ကနေဟာ နန်စီရဲ့သားယာတဲ့မွေးနေ့ ဖြစ်ပါ့မလား”

နန်စီဟာမုန်နှင်း မိတ္တူလူသတ်သမား ❀ ၅၁

နောက်ခံဘက်ပုံဘဝမှာ အမှတ်စဉ်က တရားရုံးထဲမှန်စီထွက် ထာသည့်ပုံ ဖြစ်သည်။ သူမ၏မျက်နှာထားသည် ရုပ်သေလိမ့်ဖြစ် နေပြီး လှုပ်ရှားမှုလည်း ကင်းနေချေသည်။ သူမ၏ဆံပင်ရှည်များ အလည်း ပခုံးပေါ်မှာ ဝဲကျနေသည်။

တတိယပုံကတော့ ကလေးလေးနှစ်ယောက်ကို ဖက်ထားသည့် နန်စီ၏ပုံ ဖြစ်သည်။

သတင်း၏ ပထမဦးဆုံးစာကြောင်းက ‘နန်စီဟာမုန်သည် ကနေ တနေရာရာမှာ သူမ၏ ၃၂ နှစ်မြောက်မွေးနေ့ကို ဆင်ယင် ထွင်းပနေပါပြီ။ သူမထုတ်၍ သေသွားသော ကလေးများ၏ ၇ နှစ်မြောက် သေဆုံးသည့်နေ့လည်း ဖြစ်ပေသည်’ ဟု ဖော်ပြထားသည်။

သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲရှိ ဆေးထိုးအပ်များကို အထာ စမ်းကြည့်
လိုက်သည်။ ဆေးဖြည့်ပြီးပြီ။ အဆင်သင့်သုံးလို့ရပြီ။ ချက်ချင်း
ဆတ်လစ်အောင်လုပ်နိုင်သည်။ အိပ်မက်ကင်းပြီး တကယ် အိပ်
ခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်သည်။

သူ့ချိုင်းနှင့် ပေါင်ခြံမှချွေးစေးများ စ တွက်လာသည်ကို
ဆတ်ထားမိလိုက်သည်။ နဖူးပေါ်မှချွေးပေါက်ကြီးများ သီး
သွတ်လာပြီး ပါးပြင်ပေါ်ကို စီးကျလာသည်။ ဤအညှစ်မှာ
အထောင်း၊ ယနေ့သည် အေးသောနေ့ဖြစ်သည်။ စိတ်လှုပ်ရှား
ခြင်းကို လူမမြင်ဆင်ပေါ့။

ကား၏ရှေ့ထိုင်ခုံပေါ်မှာ အဆင်သင့်ထားသော တဘက်
အောင်းကိုယူ၍ အဖိုးတန်တက္ကန့်အနည်းငယ်ကို အချိန်ဖြုန်းပြီး
နဖူးမှချွေးများကိုသုတ်လိုက်သည်။ သူ့ နောက်ကျောဘက်ကို
အညှစ် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ပတ္တမြားကားအင်္ကျီသည် ဤအရပ်ဒေသမှလူများ ကားထဲမှာ
အဆင်သင့်ထားတတ်သော ပစ္စည်းမျိုးဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့်
ဝါးများရာသီမှ ပို၍ ထားလေ့ရှိတတ်ကြသည်။ ကား နောက်
အောင်းပေါက်မှထိုးထွက်နေသော ဝါးများ၏ တံချောင်း နှစ်
ချောင်းကိုလည်း မြင်ဆာနိုင်သည်။

ဤမိုးကားအင်္ကျီသည် ကလေး ၂ ယောက်ကို ဖုံးအုပ်ထားပြီး
ထိုင်သောက်သည်။ သူ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် တချက်မျှ အသံထွက်
အောင်ရယ်လိုက်ပြီး ကားကို ၆ အေ လမ်းမဘက်သို့ တူရှုကွေ့
ချလိုက်သည်။

အခန်း (၄)

အရေးကြီးဆုံးက အချိန်ကိုက် တိကျခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
စကြဝဠာကြီးတစ်ခုလုံး တည်မြဲနေခြင်းကလည်း အချိန်ကိုက်
တိကျနေသောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ယခုဆိုလျှင် သည်အချိန်
ကိုက်မှုသည် ပို၍တိကျရမည်။

သူသည် ခပ်သွက်သွက် လက်လက်နှင့် ကားဂိုဒေါင်ထဲမှ
စတေရှင်ဝက်ဂွန်ကားကို နောက်ပြန်ဆုတ်၍ ထွက်လိုက်သည်။

ယနေ့သည် မိုးသားများ အုံ့မိုင်းနေသဖြင့် မွန်ပြောင်းမှ
များများစားစားမမြင်ရ။ သို့ပေမယ့် ကလေးများကို သူမ
အပေါ်အင်္ကျီ ဝတ်ပေးနေသည်ကိုတော့ သူ ပြောပြနိုင်သည်။

ဝစ်ဂင်ဈေးဆိုင်ကြီးသည် ဤလမ်းနှင့် ၆ အေ လမ်းမကြီး ထောင့်ဆုံရာမှာရှိသည်။ ကိတ်ကို ရောက်တိုင်း သူ့ ဆည်ဆိုင်မှာ ဈေးဝယ်လေ့ ရှိသည်။ သို့သော်လည်း များသောအားဖြင့် ကိတ်တင်နေထိုင်စဉ် လိုအပ်မည့် အစားအစာများကို မူသ ကတည်းက ယူလာပြီးဖြစ်သည်။

အပြင်သို့ များများထွက်ခြင်းသည် စိတ်ချရား နန်စီနှင့် ဆုံမိ နိုင်သည့် အခွင့်အရေးများ ရှိတတ်သည်။ ရုပ်ဖျက်ထူးသည့် သူ၏ပုံသဏ္ဍာန်ကို နန်စီမမှတ်မိနိုင်ဟု မပြောနိုင်ပါ။ လွန်ခဲ့သော ၄ နှစ်လောက်က တကြိမ် ဖြစ်ဖူးခဲ့သည်။

ဟိတ်ယာနစ်ပို ဈေးဆိုင်ကြီးမှာ ဈေးဝယ်နေဆဲ သူ့ နောက်မှ ယူမသင်္ဘောကြားလိုက်ရသည်။ စင်တစင်ပေါ်မှ ကော်ပီမုန့်ဗူး သူ့ လှမ်းအယူမှာ သူ့မကလည်း သူ့လက်ဘေးမှ ကော်ပီမုန့် အဗူးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

သူမက.....

“မိန်း၊ ခဏသေးစောင့်ဦးနော် သား၊ မေခေ ဒီနားမှာ ပစ္စည်းတခုယူစရာရှိသေးတယ်”

ဟု ပြောပြီး ကြက်သေခဆနေသော သူ့ကို ပုတ်တိုက် မိလိုက်သည်။ သူမကပင်လျှင်....

“မတော်လို့ပါရှင်....”

ဟုလည်း ပြောထွားသေးသည်။

သူ ပြန်မာပြန်ခဲ့ပါ။ သည်အတိုင်းမဲ မလှုပ်မယှက် မတ်သတ် ရပ်နေလိုက်ရသည်။ သူမက သူ့ကို ဓော့မကြည့်လိုက်ဘူး

ဆိုသည်ကို သူ အဘိအကျသိလိုက်ရသည်။ အဲဒီသကြိမ်ကစပြီး နောင်အခါမှာမဆုံမိစေဖို့ သူ ကြိုးစားခဲ့သည်။

အဒမ်ပိုတ်သို့ သူ နေ့စဉ်ထွားလာတတ်သည်ကို လူအများ အသောင်လုပ်ထားဖို့လိုသည်။ ယင်းမှာ နောင်တချိန်၌ သူသည် ခပ်ကုန်အတွက် သူ့စိမ်းတယောက်မဖြစ်စေရန်အတွက်ဖြစ်၏။

ဆိုကြောင့် သူသည် ဝစ်ဂင်ဈေးဆိုင်မှာ နေ့စဉ် နံနက် ၁၀ နာရီအချိန်ခန့် နွားနို့၊ ပေါင်မုန့်နှင့် အသားများကို ဝယ်လေ့ ရှိသည်။

နန်စီသည် ဘယ်သောအခါမျှ ၁၁ နာရီထက် စောပြီး အိမ်မှ ထွက်လေ့မရှိ။ ဈေးဝယ်လျှင်လည်း သည်လမ်းထက် နောက်ထပ် မိုဝ်ဝက်သောက်မှူးရှိုးသာ လိုဝါရုံ ဈေးဆိုင်မှာ ဈေးဝယ်လေ့ ရှိသည်။

ယခုဆိုလျှင် ဝစ်ဂင်စတိုးဆိုင်ကလည်း သူ့ကို ခမောက်သည် တောင်းကြီးတယောက်အဖြစ် နှုတ်ဆက်လေ့ ရှိနေပြီ။

သည်ဘော နောက်မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ အချိန်ကိုက် ထားသည့်အတိုင်း အဲဒီနေရာကို သူ ရောက်ရမည်။

လမ်းလျှောက်သည့်သူများဘယောက်မျှမရှိပါ။ လေအတိုက် ဖြမ်းနေ၍ အိမ်အပြင်ထွက်ဖို့ တားဆီးပိတ်ပင်အလို ဖြစ်နေ သည်။ ၆ အေ လမ်းမကြီးနား သူ ရောက်သာသည့်အခါ ကား ဆို အရှိန်သတ်ပြီးရပ်လိုက်သည်။

ကံကောင်းလိုက်တာ၊ ဝဲယာက ကားတစီးဘလေမျှမလာ ပါ။ ကားကို ရုတ်တရက် အရှိန်မြှင့်လိုက်သည်။ စဘရွင်ဝက်

၅၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

ရွှေကြီးသည် လမ်းမကြီးကို အရှိန်ငြင်းစူးနှင့် ဖြတ်ကျော်ပြီး အောက်ခြေအနောက်ဘက် လမ်းပေါ်ကို တရှိန်ထိုးရောက်သွားသည်။

အခရီးကြီးသည်က မင်ဆေးထေးနှင့် ဝဲဝဲပို့လိုသည်။ မည်သူပဲဖြစ်ဖြစ် အစီအစဉ်အစဉ်အတိုင်း လုပ်ကိုင်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်လွယ်ကူပြီး စက္ကန့်စိတ်ကလေးအထိ အချိန်ကုန်တိကျဖို့ကတော့ တကယ်ကို ပညာသားပါလှသည်။

ကြိုးတန်းလျှောက်သူထို ကြိုးတန်းဆုံးသည်နှင့် တပြိုင်နက် သူ့ကို အယ်ဘူကမျှ လှည့်ကြည့်တော့မည် ဖောက်ပါ။ အဲဒီထိပါပဲ။ လုပ်ငန်းအောင်မြင်သွားလျှင် မညံ့သူမျှ ငွေထီးထီးမည် မဟုတ်ပါ။

၁၀ နာရီထိုးဖို့ ၁၀ မိနစ်။

ကလေးတွေအပြင်ထောက်နေသည်မှာ ၁ မိနစ်ခန့်ရှိပြီ။ ဘာဖြစ်နိုင်သည်ဆိုသည်ကို သူ သိသည်။ တယောက်က ရေထေလို့ အိမ်ထဲဝင်ပြီး ရေသွားသောက်ချင် သောက်မှား၊ တစ်လုံးလုံးနေ့စဉ်နှင့်အမျှ သူ စောင့်ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ။ မိုးတထယ်ရွာသည့်နေ့မှ အပ ကလေးများ အပြင်ထွက်ကစားတတ်ကြသည်။ သူမသည် ၁၀ မိနစ် ၁၅ မိနစ်မျှတော့ ကလေးများကို လာကြည့်တတ်သလို၊ ကလေးတွေကလည်း ၁၀ မိနစ်ခဏာနှင့် အိမ်ထဲပြန်မဝင်တတ်ပေ။

နန်စီတာမွန်နှင့် ဒိတ္တလူမတ်သမား ❀ ၅၇

၁၀ နာရီထိုးဖို့ ၉ မိနစ်။

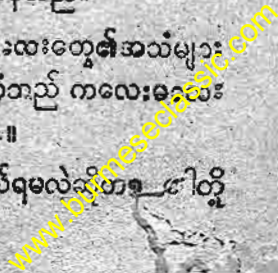
သူ့ကားကို မြေလမ်းပေါ်သို့ကျွေ့မောင်းလာသည်။ နောက်မိနစ်အနည်းငယ်ကြာလျှင် ဘတင်းစာလည်း သူတို့အိမ်ရောက်တော့မည်။ သူ့ရေးပို့ခဲ့သည့်ဘတင်းကြီးလည်း ယနေ့ ပါလာမည်။

နန်စီကို ပေါက်ကွဲစေနိုင်သော အရာပေး သူမ၏အကြောင်းများကို ဖော်ထုတ်ဖွင့်ချထားသည်။ ဤမြို့မှ လူတွေအားလုံးက တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် သူမအကြောင်းကို ပြောကြလိမ့်မည်။ သည်အိမ်ရှေ့မှဖြတ်သွားပြီး စူးစူးစိုစို စိုက်ကြည့်ကြလိမ့်မည်။

သူသည် ကားကိုသစ်ခဏာအလယ်မှာရပ်လိုက်သည်။ လမ်းပေါ်မှ ကြည့်လျှင်မမြင်နိုင်။ အိမ်ထဲကသူမကလည်း မြင်နိုင်။ သူ့ကားပေါ်ကသွက်သွက်သေးသေး ဆုံးလိုက်ပြီး သစ်ပင်များ၏ အကာအကွယ်ကိုယူကာ ကလေးများရှိရာသို့ သတ်သီးသတ်ပျာထာခဲ့သည်။ သစ်ပင်များမှာ အရွက်များ ကြွကုန်ကြပြီဖြစ်သော်လည်း အမြှာမီးဖိမ်စိုဒဿ အချို့ သစ်ပင်များကျန်နေသဖြင့် သူ့ကို အကာအကွယ်ပေးထားသလိုဖြစ်နေသည်။

ကလေးများကို သူမမြင်ရချင်၊ သူတို့ထူးတွေ၏အသံများကို ကြားနေချင်သည်။ ယောက်ျားလေးအသံသည် ကလေးတွေထက် ဖိန်းလွှဲပေးနေသဖြင့် မောသံပါးနုပြီ...။

“မေမေ့အတွက် ဘာလက်ဆောင် ဝယ်ရမလဲဆိုတာ ငါတို့ ဝေဖေ့ကိုမေးရမယ်”

ဥဝ * ကတ္တသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

ကလေးမလေးသည် ရယ်လိုက်ပြီး...

“ကောင်းတယ် မိုက်၊ ခပ်မြင့်မြင့်လေးလွှဲပေးပါဦး”

သူ ကောင်လေး၏နောက်နား အသာလေး ကပ်သွား
သည်။ ကောင်လေးက သူ လာသံကို ကြားလိုက်သည်။

ကောင်လေးက ကြောက်ရွံ့သည့်မျက်လုံးနှင့် အော်မည့်ဟန်
ပြုသည့် ပါးစပ်ကလေးကို မြင်လိုက်သောအခါ သူက လက်
တဘက်ဖြင့် မျက်လုံးနှင့်ပါးစပ်ကိုပိတ်ပြီး ကျန်လက်တဘက်က
ကောင်လေး၏ သိုးမွေးလက်အိတ်အပေါ် သို့ အဆင်သင့်ပါလာ
သည့်အပိုနှင့် ထိုးထိုက်သည်။ ကောင်လေးသည် ထချက်ရုန်းဖို့
ကြိုးစားပြီး အသံမထွက်ပဲ မြေကြီးပေါ်ပုံကျသွားသည်။

ဒန်းက တခေါက်ပြန်လာပြီ။ ကလေးမလေးက...

“မရပ်နဲ့ မရပ်နဲ့၊ လွှဲပါဦး”

ဟု ဆက်အော်သည်။ သူက ဒန်း၏ညာဘက်ကကြီးကို ဖမ်း
ဆွဲပြီး ဒန်းအရပ်မှာ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နေသော ကလေးကိုနောက်
ကနေပတ်၍ ပွေ့လိုက်သည်။ အသံမထွက်စေရန် ပါးစပ်ကို
အသားပိတ်ပြီးပြုံးနေသည့် အရပ်နှင့် လက်အိတ်ကလေး အပေါ်မှ
အပ်ကိုသိုးထည့်လိုက်သည်။ ကလေးမလေးသည် ချက်ချင်းပင်
ညည်းသံလေးနှင့်အတူ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ချော့သွားသည်။

သူသည် ကလေးများကို ပွေ့ပိုက်ပြီး ကားဆီခဲပြေးအသွား
မှာ ကလေးမလေး၏ လက်ဘဘက်က လက်အိတ်ကလေးတခု
ထည့် နေရာမှာပြီပြီး ကျွတ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို သူ သတိမမေ့
လိက်မိ။

နန်စီတာမွန်နှင့် ဝိတ္တဇလူသတသမား * ၅၉

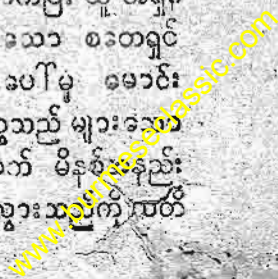
၁၀ နာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ်အလိုမှာ ကလေးများသည် ပတ္တ
ကာအင်္ကျီအောက်မှာ ခွေလျက်သားဖြစ်နေကြပြီ။

ကားကို မြေလမ်းလေးမှ နောက်ဆုတ်ပြီး ကျောက်လမ်း
ပေါ်သို့အရောက် သူ မောင်းခဲ့သည်။ လမ်းမအထွက်၌ ဒေါ်ချို
မင်းကားငယ်လေးတစီး သူ့ဘက်မောင်းလာသည်ကို မြင်လိုက်
သဖြင့် ကျိန်ဆဲမိသေးသည်။

အဲဒီကားလေးသည် သူ့ကိုလမ်းမကြီးပေါ်အရောက် မောင်း
ပေးရန် အရှိန်သတ်ထားသည်ကို သူ့မြင်လိုက်ရသည်။ ဒီတော့
သူသည် တခြားဘက်ကို မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

သည်လိုဖြစ်အသွားမှာ တဘက်ကားက ကားမောင်းသူကို
အသာမျက်စောင်း ထိုးကြည့်လိုက်သည်။ ပုံပန်းမကျသော
အုပ်အောက်မှာ နှာခေါင်းချွန်ချွန်၊ မေးချွန်ချွန် အရိပ်တခုကို
မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုကားမောင်းသူက သူ့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပုံ
အပေါ်။

သည်မျက်နှာကို မြင်ဖူးသလို ခိုတော့ရိသည်။ ကိတ်မို့မှ
ညာယောက်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ။ နောက်ပြီး သူ့အရှိန်
အချာပြီး လမ်းပေါ်ကို မောင်းတင်ခွင့်ပြုလိုက်သော စခတရှင်
အထွန်းသည် အဲဒီဒရင်ခွဲနောက်ဘက်မြေဖမ်းပေါ်မှ မောင်း
နှက်လာသည်ကို မှတ်မိချင်မှမှတ်မိမှာ။ လူတွေသည် များသော
အားဖြင့် အမှတ်တမဲ့နေတတ်ကြသည်။ နောက် မိနစ်အနည်း
အင်းအတွင်းမှာကားဘဝင်း ထည်နားမှာကွေ့လွှားသည်ကို တစ်
ကြတော့မည် မဟုတ်ပါ။

၆၀ နှစ် တက္ကသိုလ်နေ့ဝင်း ○ မင်းဆောင်နိုင်

နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှနေပြီး ဒေါ်ချိုကားလေး ပျောက်ကွယ်
သည်အထိ သူ စောင့်ကြည့်ခဲ့သည်။ ကျေနပ်စွာဖြင့် နောက်ကြည့်
မှန်ကလေးကို ကားနောက်ပိုင်းမှ မိုက်ကအင်္ကျီကြီးကိုမြင်အောင်
ပြန်ရွှေ့လိုက်သည်။ မိုက်ကအင်္ကျီကြီးသည် ငါးမျှားကိရိယာ
များအပေါ် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ပစ်ထားသလိုနှင့် တူလှသည်။
သည်တော့မှ သူ စိတ်ကျေနပ်သွားပြီး မှန်ကလေးကိုပုံမှန်အတိုင်း
နေရာပြန်ရွှေ့လိုက်သည်။

မှန်ထဲကိုတော့ သူ ပြန်၍မကြည့်မိတော့ပါ။ အကယ်၍မျှား
သူ ကြည့်မိလျှင် စောင့်ကြည့်ခဲ့သည့် ဒေါ်ချိုကားလေးသည်
အရှိန်သတ်ပြီး နောက်ပြန်ဆုတ်လာသည်ကို သူ မြင်ရလိမ့်မည်
ဖြစ်သည်။

၁၀ နာရီထိုးဖို့ ၄ မိနစ်အလိုမှာ သူ ဝစ်ဂင်ဈေးဆိုင်ထဲသို့
ဝင်လာပြီး ဆိုင်ရှင်ကို လှူဒါနပျက် နှုတ်ဆက်လိုက်ကာ အအေး
ခန်းကောင်တာမှ နွားနို့ တပုလင်း ဝယ်သွားသည်။

* * *

အခန်း (၅)

နစ်နာသည် အိပ်ရာခင်းနှင့် အဝတ်ဖောင်းများ တပေ့ကြီး
ဖြစ်ပြီး မတ်စောက်သည့် လှေကားမှ ထိန်း၍ဆင်းလာသည်။
သည်နေ့တော့ လေမကျခင် အဝတ်များကိုလျှော်ပြီး အပြင်မှာ
အမီးလိုက်မည်ဟု ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဆောင်းက
ခင်နေပြီ။ သစ်ပင်တချို့မှ ရွက်ဝါများကိုလည်း လေက ချွေချ
နေပြီ။ သစ်ရွက်များသည် မြေသမ်းပေါ်မှာ ပြန့်ကြဲနေရာမှ ကုန်
အိတ်တမျှသာနေပြီ။
ပင်လယ်ကွေ့၏ အရောင်သည်လည်း မီးခိုးရောင် ပြာနှမ်း
အင်းသို့ ပြောင်းလဲလာပြီ။

www.burmeseclassic.com

၆၂ * တက္ကသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

အပြင်မှာ လေကျတော့မည့် အရိပ်အရောင်များ ပြုနေပြီ ဝါပေမယ့် နေထောင်လေး နည်းနည်းရှိနေသေး၏။ ဒါကို အရ ကောင်းယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အဝတ်များမှ ရောင်ကြောင့် ခြောက်သွေ့သွေ့သည့် အနံ့လေးများကို သူ နှစ်သက်သည်။ အိပ်ရာခင်းလေးများဆိုလျှင် ရေနံ့ကလေးနဲ့ ပင်လယ်ဆားနံ့ကလေးများ ရနေရာမှ အိပ်ပျော်သွားခြင်း သူမ နှစ်သက်သည်။ ထောင်ထဲမှာနေရစဉ်က ထေးငံကပေးသည့် အဝတ်အစားများ၏ အနံ့နှင့်တော့ မတူဘူးပေါ့။ သည့်စိတ်က များကို သူမဦးနှောက်ထဲမှ ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သည်။

လှေကားခြေရင်းရောက်သောအခါ နောက်ဖေးထွက်ပေါ်က တံခါးဘက်သို့ သူမ ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် ပြန်မ လိုက်သည်။ မိုက်မဲလိုက်ပဲ။ ကသေးများအတွက်အခြေအ ကောင်းနေသားပဲ။ သူတို့ အပြင်ထွက်ကစားဘာလည်း ဝါ မိနစ်ပိုမိုသေးတယ် ဤသို့ အမြဲတမ်းလိုလို သတိပေးပြီး စိုးရိမ် ကြောင့်ကြမှုများကို ဖယ်ရှားဖို့ကြိုးစားရမည်။

ယခုတောင့်မှ မစ်စီသည် သူ့ အခမက အရာရာတိုင်းမှာ သူ ပေးပို့လွန်းနေသည်ကို သိနေပေပြီဟု သူမ ထင်မိသည်။

သူမသည် အဝတ်လျှော်စက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အဝတ်များ လျှော်ပြီးလျှင် ကလေးတွေကို ပြန်ခေါ်မည်။ ၁၀ နာရီခွဲမှာ ရုပ်မြင်သံကြား အစီစဉ်အား သူ့ တို့ကိုကြည့်နေစေမည်။ ငါ များဆုသိကုန်၍ ခရီးသည်များ အလာနည်းသွားလျှင် ရှေ့ ဟောင်းပစ္စည်း ဆိုင်မှာ ဈေးပေါပေါနှင့် ပစ္စည်းများ ဝယ် နိုင်မည်။

နန်စိတာမွန်နှင့် စိတ္တလူသတ်သမား နှစ် ငါး

ညှော်ခန်းအတွက် ရှေးဟောင်းနောက်မီ မြင့်မြင့်နှင့် ဆက်တိုက် ထစုံ သူမ လိုချင်နေသည်။

မီးဖိုခွဲ တဘက်ခန်းရှိ အဝတ်လျှော်ခန်းထဲမှာ အဝတ်များ ရွေးပြီး အဝတ်လျှော်စက်ထဲသို့ ထည့်နေသည်။ ဆပ်ပြာမှုန့်နှင့် ရေများထည့်ပြီး စက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ယခုလောက်ဆိုလျှင် ကသေးတွေခေါ်ဖို့သင့်ပြီ။ အိမ်ရှေ့ခန်း တံခါးပေါက်နားမှ သူမ ပြန်ကွေ့အလာမှာ သတင်းစာပို့သွား သည်ကို သူမ မြင်လိုက်ရသည်။ သတင်းစာပို့သည့် သူငယ်ကလေး သည် အိမ်ရှေ့လမ်းကွေ့က ကွေ့သွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက် ရသည်။

သတင်းစာကောက်ယူလိုက်ချိန်မှာ လေတိုက်သဖြင့် ချမ်းတုန် ပြီး ခပ်သွက်သွက်လေး ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။ နွေးနေသေး ကော်ဖီအိုးအောက်မှ ဓားတံငွေမီးကို မီးမြှင့် တင် လိုက် သည် သတင်းစာထဲမှ ကြော်ငြာများအား အလျင်ကြည့်ချင်လို့သဖြင့် နောက်ဘက်ပိုင်းကို ခပ်သွက်သွက်ဆေးလှန်လိုက်သည်။

သတင်းစာထဲမှာ ထင်းထင်းကြီးပေါ်လာသော ခေါင်းကြီး နှင့် သူမနှင့်ကလေးတို့၏ဓာတ်ပုံ၊ ရော့ဂျက်ဂလား၏ဓာတ်ပုံများက သူမ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်မိလိုက်သည်။ သူမကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာ တွယ်ကပ်နေသည့် ပီဘီနှင့်လီဇာတို့၏ပုံကိုလည်း သူမ မြင်နေ သည်။ သူမနားထဲမှာ ဤဓာတ်ပုံရိုက်စဉ်ကအသံများကို ကြား ယောင်လာမိသည်။ ဤဓာတ်ပုံကို ကလေးကိုယ်တိုင်ရိုက်ခြင်း ဖြစ် သည်။

၆၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

ကာလက “ငါ့ကိုဂရုမစိုက်နဲ့နော်၊ ငါ့မရှိဘူးလို့ သဘောထားလိုက်” ဟု ပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး”

သူမ အော်ဟစ်လျက် သတင်းစာကို မီးလင်းဖိုအတွင်းသို့ လုံးလွှဲထိုးထည့်လိုက်၏။

ထိုစဉ် သူမ၏လက်တဘက်က ကော်ဖီအိုးအား တိုက်မိပြီး တိမ်းမှောက်သွားလေသည်။

ကလေးများ...။

ကလေးများအေးနေချော့မည်။

နောက်ဖေးထွက်ပေါက်တံခါးကို အလျင်စလိုဆွဲပွင့်လိုက်၏။

သူမ သုတ်သုတ်လေးပြေးထွက်သွားသည်။ အအေးဓာတ်ကို သူမ ဂရုမစိုက်အားပါ။

ဒန်း...။

သူတို့ ဒန်းပေါ်ကဆင်းသွားပြီး ဖြစ်မှာပါ။ တောလေးထဲမှာများ သွားဆော့နေကြသလား။

“မိုက်ကယ်...မစ်စီ...၊ မိုက်ကယ်...မစ်စီ...၊ ပုန်းမနေကြနဲ့၊ လာခဲ့ကြ၊ လာခဲ့...”

သူတို့ ဘယ်ခရောက်နေသလဲ။ သူတို့ ဘယ်မှာလဲ။

ဒန်းသည် ယခုထိလှုပ်ယမ်းနေဆဲ။ ဒန်းကိုလေကလှုပ်ပေးနေသည်။ လက်အိတ်ကလေးကို သူမ မြင်လိုက်သည်။ မစ်စီ၏ လက်အိတ်လေး။ ဒန်းတဘက်ရှိသံကြီးမှာ ငြိကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

နှုန်စိတဂမ္ဘာနှင့် စိတ္တဇလူသစ်သမား ❀ ၆၅

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှအသံကခု သူမ ကြားလိုက်ရသည်။ ဘာသံဟု အပါလိမ့်။

ကလေးခေတ္တ.....။

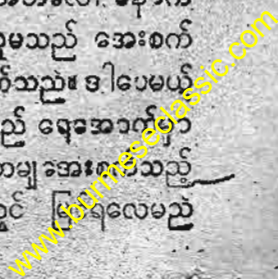
သူတို့ ရေကန်နားမှာရှိခဲ့ပဲ။ သူတို့ကို ရေကန်နားကိုမသွားအောင် ဟု ပြောထားသည်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ သွားချင်သွားနေတာ သူတို့ကို တွေ့မှားပါ။ အလျင်ကသေးတွေလိုပဲ ရေထဲသွား...။

သူတို့မျက်နှာခလေးတွေ ရေခိုပြီး ယောင်ကိုင်နေတယ်လေ။ မြင်သက်နေကြတယ်။

အပြုံးရုပ်ပုံလေးပါသည့် မစ်စီ၏လက်အိတ်ကလေးကို ဆွဲယူပြီး ရေကန်ဘက်ကို သူမ ဒယ်ဒယ်ဖြင့် လိုက် သွား သည်။

ကလေးများ၏နာမည်ကိုလည်း ထပ်ကာထပ်လဲ ခေါ်နေသည်။ မကြာမှီ စတင်တိုးထွက်ပြီး သောင့်ခုံအထိ သူမ ရောက်သွားသည်။

ရေအောက်ကပြေင်မြှောင်လက်လက်ကခုခုကိုမြင်လိုက်ရ၏။ ဒန်းဆိုင်လေး...။ တခုခုများလား။ လက်အိတ်လေး၊ နောက်ထက်လား။ မစ်စီ၏သက်ကလေးလား။ သူမသည် အေးစက်စက်သောရေထဲကို ပခုံးထိအောင်လှမ်းနှိုက်လိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် သူမအော်ရ။ အေးလာတကြီးနှင့်ပင် သူမသည် ရေအောက်မှာ မြင်သက်သည်ဟု ယက်ကြည့်သည်။ ရေခဲတမျှအေးစက်သည့် ရေထဲသို့ ဘာမျှမတွေ့ရ။ ရေအောက်တွင် မြင်ရလေမည်

လားဟု သူမ ကုန်ပြီးခွဲကြည့်လိုက်ရာ အရှိန်လွန်ပြီး ရေထဲ
လိမ့်ကျသွားသည်။ ရေများသည် သူမ ပါးစပ်ထဲ၊ နှာခေါင်း
ထဲကို အရှိန်နှင့်တိုးဝင်သွားသည်။

သူမသည် တနည်းနည်းနှင့်ကြွေးစားပြီး ကုန်းပေါ်တယ်ထ
ခဲ့ရာ သူမအင်္ကျီအိတ်စုံများက ရေထဲသို့ တဖန်ပြန်ပြီးဆွဲချလို
သည်။ သူမသည် အေးစက်နေသောသံခုံးပေါ်မှာ မှောက်လျှ
သား လဲကျသွားသည်။

သူမနားထဲတွင် ပူးပူးဝါးဝါးအသံတွေဖြင့် အူနုနုသည်
မျက်စိရှေ့တွင် မြူနှင်းများ 'တဖြည်းဖြည်းဖုံးကွယ်သွား
ဝေဝါးသွားသည်။ နှင်းမြူများကြားမှ သစ်တောထဲသို့ သ
လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ 'သူ့' ကို မြင်လိုက်သည်။ ဆူ့မျက်နှာ
ဘယ်သူ့မျက်နှာလဲ။

သူမမျက်စိများကို နှင်းများက လုံးဝဖုံးကွယ်သွားပြီ။ အ
များသည် တဖြည်းဖြည်းပျောက်ကွယ်သွားသည်။

စင်ရော်ငှက်၏ ကြေကဲ့ဖွယ်အော်မြည်သံကလေးများ။

လှိုင်းပုတ်သံများ...။

အားလုံး လုံးဝတိတ်ဆိတ်သွားသည်။

'ရေး'နှင့် ဒေါ်ရော်သီက သူမကို သည်နေရာမှာတွေ့ကြ
သည်။ သောင်ခုံးပေါ်မှာလဲနေပြီး ထိန်းသိမ်းလိုမရနိုင်လော
အောင် ချမ်းတုန်နေသည်။ ဆိပ်ခင်းနှင့် အင်္ကျီအဝတ်အစားများ
သည်လည်း ဆူ့မခေါင်းနှင့်ကိုယ်မှာ ရေစိုပြီး ကပ်နေကြသည်။

သူမမျက်လုံးများသည် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်၍နေသည်။
ထက်အိတ်နီကလေးကို ဆုတ်ထားသည့် သူမ၏လက်နှင့် သူမ၏
ဝါးပြင်များမှာ ပွန်းပဲ့နေသည်ကိုလည်း တွေ့လိုက်လေသည်။

ဆင်းစားပြီးသော်လည်း စားပွဲကိုအမြဲတမ်း ရှင်းလင်းတတ်
သည်။

သူ့အနေနှင့် အိမ်သန့်ရှင်းရေးအမျိုးသမီး ပြန်သွားသည့်
အခါ မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့သော၊ မလုပ်မိသည့် အသေးစိတ်ကလေး
တွေကို ဖြည့်စွပ်လုပ်ကိုင်ပေးတတ်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် ဗူးခွက်
များကို ဖုန်သုတ်ခြင်း၊ စားပွဲကို ပေါ့လစ်သုတ်ရန် လက်ကျန်
အဆင်းခလေးများကို ရှင်းလင်းခြင်း အစရှိသည်များကို လုပ်
ဆောင်ပေးသည်။

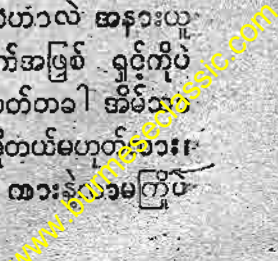
နယူးယောက်မြို့မှာနေစဉ်က ၅၅ လမ်းထောင့်မှာနေခဲ့သည်။
သူတို့နေသောတိုက်ခန်းကြီးသည် အရှေ့မြစ်အထိ ရှည်လျား
သည်။ တခါတလေ သူတို့နေသည့် ၁၇ ထပ်ရှိ ဝရန်တာမှနေ၍
မြစ်ကို ဖြတ်ကူးထားသော တံတားမှ မီးရောင်ကလေးများကို
သေမောကြည့်ရှုရင်း တနေ့သောတချိန်၌ အလုပ်မှ အနားယူ
ရင်း ကိတ်မြို့သို့ပြောင်းလာပြီး မောရှော့ရေကန်ကို ဝေးမော
ကြည့်ရှုသည့်အကြောင်းကို ထိုစဉ်က မျှော်မှန်းပြောဆိုခဲ့သည်။
အဲဒါကို သူက “နေ့စဉ်အိမ်အလုပ်တွေကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေး
နေတဲ့ ‘ဘာသာ’ က လိုက်လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး” ဟု ဝမ်းသာ
ပြောခဲ့သည်။

“ကျွန်မတို့အဲဒီရောက်တဲ့အခါမှာ ဘာသာဟာလဲ အနားယူ
ပြီးသားဖြစ်နေမှာပေါ့။ ကျွန်မရဲ့လက်ထောက်အဖြစ် ရှင်ကိုပဲ
ဆင်တန်းပေးရမှာပဲ။ ကျွန်မတို့လိုတောက် တပတ်တခါ အိမ်သန့်
ရှင်းလင်းရေး အမျိုးသမီးတယောက်ပဲ လိုတယ်မဟုတ်သေး၊
အိမ်သန့်ရှင်းရေး ရှင်အနေနဲ့ကတော့ ရုံးသွားဖို့ ကားနဲ့လာမကြိုက်
ဘူးနဲ့ရမှာပဲနော်”

အခန်း (၆)

ဂျိနသန်သည် နန်စိဟာ စားပြီးသောပန်းကန်များကို စိတ်
ရှည်ရှည်နှင့် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းဆေးပြီး ကြက်ဥကြော်ထားသည့်
အိမ်အိုးကိုလည်း တိုက်ချွတ်ဆေးကြောလိုက်သည်။ မီးဖိုခန်းကို
လည်း တံမြက်စည်းလွဲလိုက်သည်။

အဲဒါသည် ယပ်ရပ်သန့်ရှင်းစွာ နေတတ်သောသူ ဖြစ်၍
အဲဒါနှင့်နှစ်ရှည်လများ အတူနေလာခဲ့သဖြင့် သန့်ရှင်းမှု၊ သေ
သပ်မှုအရသာကို သူ လိုလားနှစ်သက်ခဲ့သည်။ အဝတ်အစား
များကိုလည်း အမြဲတမ်း ပီရိုထဲမှာ ချိတ်ထားလေ့ရှိသည်။
အဝတ်စောင်များကို လျှော်ဖို့ခြင်းထဲမှာထည့်ပြီး တဦးတည်း

ဂျိနဆန်က ဤသို့ဆိုလျှင် စက်ဘီးဝယ်မည်ဟု ပြန်ပြောခဲ့သည်။

“အခုတောင် ကိုယ် စက်ဘီးဝယ်စီးမလို့ စိတ်ကူးတာ။ ဒါပေမယ့် အမှုသည် တချို့ကြားသွားယင် ကိုယ့်ကို စက်ဘီးနဲ့ ရုံးတက်ရပါမလားဆိုပြီး၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြမှာစိုးလို့”

“ရှင် စာရေးဖို့ ကြိုးစားသင့်တယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ကတည်းက ရှင် ဒီအလုပ်ကို စကြည့်ခဲ့ဖူးကောင်းတယ်နော်...”

“မလုပ်နိုင်ဘူးပါဗျာ၊ ၅ လမ်းမကြီးပေါ် မှုခိုတွဲ ဈေးဆိုင်တွေ အမြတ်အစွန်းများများရဖို့ ကျုပ်မိန်းမ ဈေးဝယ်နိုင်အောင် ကျုပ်က ငွေရှာနေရတာကိုး...”

“ဒါ...ရှင် အများပဲ၊ ဟိုတုန်းက ရှင်ပဲ ရှင်ရှာတဲ့ပိုက်ဆံတွေ ကျွန်မကို ဆုံးခိုင်းတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါဘယ်ကွာ၊ မင်းအပေါ်မှာ ငါ့မတုန်တိုခဲ့ပါဘူး၊ ငါ့ကိုကလဲ သိပ်မဆိုးလှပါဘူး”

သည်အရပ်မှာ ဆူတိုနှစ်ဦးသား အတူတူနေရမည်ဆိုလျှင်...။

ဂျိနဆန်သည် သက်ပြင်းထောက်ချပြီး ပန်းထန်သုတ်သည် အဝတ်ကို ချိတ်မှာချိတ်လိုက်သည်။

နံနက်က နန်စိနှင့် ဆူ ကလေးတွေကို ပြတင်းပေါက်က လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်ကို သူ့ စိတ်ထဲမှာ မအရမအနနှင့် တမျိုးကြီးခံစားလိုက်ရသည်။

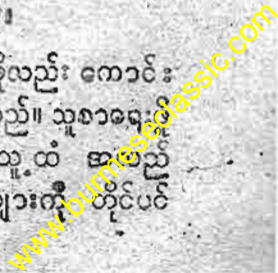
သောင်းဝင်လာ၍ ဆူလီဥတုခကောင်းသည့်အတွက် နေမထိအောင် ဖြစ်တာပဲနေမှာပဲ။ သူ့ စိတ်ကိုတစ်စုံတစ်ခုအနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေသည့်ဟုလည်း သူ ထင်မိသည်။ အမှုတုံတရကို ပြင်ဆင်ရာမှာ တချို့သော အချက်အလက်များကို သူ့ နေရာနှင့်သူ့ ဝင်ခွင့်ကျမဖြစ်သည့်အခါမှာ သူ့ စိတ်ထဲက ယားကျိကျိခံစားမိနေပြန်မိပြီး နှင့် တူနေသည်။

ထပ်ပေါင်း တာပဲဖြစ်ဖြစ် စအလုပ်လုပ်ဖို့ သူ စာရေးစားပွဲမှာ ခိုထိုင်လိုက်သည်။ ရေးရမည်က ‘ဟာမုန်’၏ အခန်း။

သူ သည်သက်အချိန်စောပြီး အနားယူဖို့ကောင်းသည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့က မိမိသည်။ အခုအတော့ မမျှော်သင့်ပဲ သည်လိုပဲ အနားယူလိုက်ရသည်။

အဲဒီလိုကို ဆုံးရှုံးပြီးသည်နောက် နယူးယောက်ရှိ တိုက်ခန်းအရောင်းပစ်ခဲ့ပြီး အလုပ်မှ နှုတ်ထွက်စာတင်၍ တာသာကို ဝင်ပေးကာ သူ့တို့ ဘင်မယားနှစ်ယောက် အတူတကွ ရွေးချယ်စားသည့် ယခုအိမ်ကို ပြောင်းလာခဲ့သည်။ အစဦးပိုင်းတုန်းက နေထိုင်ခန်းကောင်းခဲ့၊ ငမ်းနည်းသလိုဖြစ်ခဲ့ရသော်လည်း များမကြာမီ အချိန်ပိုင်းမှာ အနည်းငယ်ကို ရရှိခဲ့သေးသည်။

စာအုပ်ခရီးရသည့်အလုပ်သည် စိတ်ဝင်စားဖို့လည်း ကောင်းသည်။ အချိန်ကိုလည်း ဖန်တီးဖို့ အသုံးပြုနိုင်သည်။ သူ့စာရေးဖို့ စိတ်ကူးရစက သူ့ မိတ်ဆွေ ‘ကိပ်ပင်ပိုက်’ ကို သူ့ထံ အလည်အပွဲခေါ်လိုက်ပြီး သူ့စာရေးမည့် အစီအစဉ်များကို တိုင်ပင်လိုက်ရသည်။

၃၂ ❄ တက္ကသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

လူနာသန်က ပြဿနာပေါ်ခဲ့သော နာမည်ကြီး လူသတ်
၁၀ မှုကို ရွေးချယ်ကာ ထိုအမှုများနှင့်ပတ်သက်၍ ရုံးမှတ်တမ်း
များ၊ သက်သေထုတ်ချက်များ၊ သတင်းစာပါ အကြောင်းအရာ
များ၊ ဓာတ်ပုံများ၊ အရပ်ထဲက သူ့ပြောငေါ်ပြောစကားများ၊
စုဆောင်းပေးဖို့ ကိပ်စက် တာဝန်ပေးခဲ့သည်။

ရရှိသော အမှုတွဲ တခုချင်းကို အသေးစိတ် လေ့လာပြီး
မည်သူ့မည်ပိုး ရှေးရမည်ဆိုသည်ကို နောက်မှဆုံးဖြတ်မည်။ တစ်
ရုံးက ချမှတ်သည့် အမိန့်များကို ထောက်ခံသင့်မှထောက်ခံ
မထောက်ခံသင့်က ဆန့်ကျင်ရန် အကြောင်းပြချက်များနှင့်အတူ
ရေးသားဖို့ သူ စီစဉ်ထားသည်။

သူ၏ စာအုပ်နာမည်ကို 'သံသယ ဆုံးဖြတ်ချက်'ဟု အမည်
ပေးဖို့လည်း သူ စဉ်းစားထားခဲ့သည်။

အခန်း ၃ ခန်း သုံးခုပြီးပြီ။ ပထမအခန်းသည် 'အိမ်ရှက်ပတ်
အမှု' ဖြစ်သည်။ သူ့ သဘောထားကတော့ - အပြစ်မရှိ၊ သူ
သေခံချက်မခိုင်လုံဘူး။ အခြား ၁၀ ဖန်သူတယောက်ဖြစ်သူ ဒေါ်
ရှော်သီဂီဂါလင်ကမူ အိမ်သည် ယော့ခိုးမှုကို ကျူးလွန်စွာ
ရောက်ပြီး လူသတ်မှုမှာ ကျူးလွန်ရာမရောက်ဘူးဟု ယူဆသည်။

ဒုတိယအခန်းကတော့ 'ကက်ပိုလီနီအမှု' ဖြစ်သည်။ မတ်ဖာ
ဂါ ဟူသည့် အမျိုးသမီးသည် သူ့ ချစ်သူဟောင်းနှင့် အတူ
ထောင်ဒဏ်ထိုက်သင့်သည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

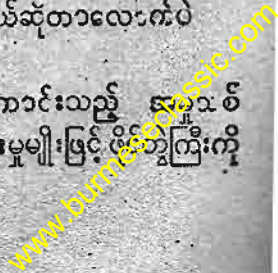
လောလောဆယ်ပြီးသွားသည့် အက်ဂါစမစ် အမှုကတော့
အက်ဂါစမစ်သည် အပြစ်ရှိသည်မှန်သော်လည်း လွတ်လပ်ခွင့်နှင့်

ထိုက်တန်သည်ဟု ယူဆခဲ့သည်။ ၁၄ နှစ်ဆိုသော အပြစ်ဒဏ်သည်
အနေအခါမှာ ထောင်တဆက်တကျန်းဟု ခေါ်ထိုက်သည်။
မင်းကာလအတွင်း ကြီးထိုက်ထဲမှာနေယင်း သူ့ ကိုယ်သူ ပညာ
ပေးပြုပြင်ပြီး လူကောင်းတယောက် ပြန်ဖြစ်နေလောက်ပြီ။

သူ စာရေးစားပွဲမှ ထိုင်လိုက်ပြီး မနေ့ကမှရောက်လေးသော
ဖိုင်တွဲကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ အပေါ်မှာတော့ 'ဟာမန်
အမှုတွဲ' ဟု ရေးထားသည်။ ပထမအိတ်မှာ ကိပ်စက် မှတ်တမ်း
လေးအခု တွဲပေးထားသည်။

ဂျွန်... ဒီအမှုတွဲကို ခင်ဗျား သိင်စိတ်ဝင်စားမယ်လို့
ကျွန်တော်ထင်တယ်။ တရားခံဟာ အစိုးရရှေ့နေရဲ့ ပစ်
ကွင်းမှာ ရုပ်သေလို ပေခံခဲ့ရတယ်။ သူ့ ယော့ကျိုးကိုယ်
ထိုင် သက်သေခံစဉ်က ဂျူရီလူကြီးများရှေ့မှာ သူ့ကို
စွပ်စွဲခဲ့တယ်။ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ တရားလိုသက်သေထံ
သူတို့ မြန်ရှု လို့တွေ့မယ်ဆိုလျှင် သူမကို နောက်တခါ
တရားစွဲဦးမှာပဲ။ ဒီတခါကျွန်ုပ် ပြီးခဲ့တဲ့ အကြိမ်ကထက်
ပိုလှိုကောင်းတဲ့ ပိုလှိုခိုးမာတဲ့ ခုခံချက်တွေ ပေးနိုင်ရ
မယ်။ အစိုးရရှေ့နေရုံးကတော့ သူ့ဘေးထွက်နေတယ်
ဆိုတာသိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့ စုံစမ်းလို့မရဘူး။
အရှေ့ဘက် တနေရာရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာလေးကဲပဲ
ကျွန်တော် ပြောပြနိုင်ပါတယ်..."

ဂျွန်သန်သည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းသည့် အရာအစ
တခုကို စ ကိုင်သောအခါမှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုးဖြင့် ဖိတ်ဘူကြီးကို
ပွင့်လိုက်သည်။

အမှုကဲ့ကို သေချာစေ့ငှစွာ လေ့လာမပြီးခင် ကြိုတင်ပြီး တယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမည်ဆိုသည်ကို သူ တယ်တော့မှခွင့်မပြုခဲ့ပဲ။ ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့သည့် ၆ နှစ်က အမှုစစ်ခဲ့သောအကြောင်းအရာ များကို ပြန်သတိရမိလေတော့ သူ့ဟာသူ စူးစမ်းချစ်စိတ်များ ပေါ်လာသည်။

အဲဒီအချိန်က အမှုစစ်သောအကြောင်းအရာများကို ဖတ်ရုံ မျှဖြင့် သူ့စိတ်ထဲမှာ မကင်မကျမေးခွန်းများ ပေါ်ပေါက်လာ ခဲ့ဖူးသည့်အကြောင်းကို ပြန်သတိရလာခဲ့သည်။

ဒီမေးခွန်းများနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ ယခု ပို၍အာရုံစူးစိုက် ရမည်။ ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ၏ ယေဘုယျထင်မြင်ချက်မှာ ထိုစဉ်က နန်စီဟာမွန်သည် သူမ၏ကလေးများပျောက်ဆုံးသွား သောကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့ခံ့သိသလောက် အကုန်မပြောခဲ့ ဟူ၍ သူ ယူဆခဲ့သည်။

ဖိုင်ထဲမှ မှတ်သားထားသည့်စာရွက်များကို သူ့ စားပွဲကြီး ပေါ်၌ အမျိုးအစားအလိုက် ဖြန့်ပြီး တပုံစီခွဲလိုက်သည်။

အမှုစစ်နေစဉ်ကလေးကလေးရိုက်ထားသည့် နန်စီဟာမွန်၏အိတ်ပုံ များလည်ပါသည်။ ခါးအထိရှည်ကျနေသော သူမဆံပင်နှင့် သူမသည် တော်တော်လေးချောလှနေသည်ကိုလည်း တွေ့လိုက် ရသည်။

ဆတင်းစာအဆိုအရ လူသတ်မှုများ ကျူးလွန်စဉ်က သူမ ထည် အသက် ၂၅ နှစ်သာရှိသေးသည်။ ဓာတ်ပုံဆုံမှာ သူမသည် ထိုအသက်ထက်နုပျိုနေသည်။ ဆယ်ကျော်သက်သာသာလောက်ပဲ

ရ ထင်ရသည်။ သူမဝတ်သောအဝတ်အစားကလည်း လူငယ် ဆန် ကလေးဆန်သည်။ ဒါဟာ သူ့ ရှေ့ နေက တမင်သက်သက် နေရာမှာ အသက်ငယ်အောင်ပြပို့ပြောထား၍ ဖြစ်ဟန်တူသည်။

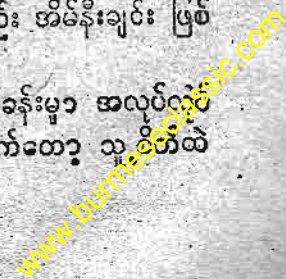
ဒါပေမယ့် ထူးခြားတာက ဒီစာအုပ်ကို စ ရေးဖို့ အစီအစဉ် မှုတည်းက ဒီမိန်းကလေးကို တနေရာရာမှာ မြင်ဖူးသည်ဟု သူ ထင်သည်။ သူ့ ရှေ့ ရှိခတ်ပုံကို သေသေချာချာ စူးစူးစိုက် စိုက် ကြည့်မိသည်။ ရေးအဲဒရက်၏ မိန်းမအငယ်စားလေးနှင့် ဆူနောင်သည်။ သူ့တို့အချင်းချင်းများ တနည်းနည်းနှင့် ဆွေမျိုး များတော်နေမလားဟု ထင်စရာ။ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ဤလောက ဖြစ်သည် အင်မတန်ကျဉ်းလှပါကလေးဟု သူ တွေးလိုက်မိပေ သောမည်။

နောက်စာရွက်တရွက်က နန်စီဟာမွန်၏ ဘဝဖြစ်စဉ်အတို ယောက်ကလေးကို လက်နှိပ်စက်နှင့် ရိုက်ထားတာ တွေ့လိုက် သည်။

သူမကို ကလေးဖို နီးယားပြည်နယ်မှာမွေးပြီး အိုဟိုင်ယိုပြည် နယ်မှာ ကြီးပြင်းသည်။

ဒါဆိုလျှင် နန်စီ အဲဒရက်နှင့် ဆွေမျိုးတော်စရာ တယ်လိုမျှ မရှိနိုင်တော့။ ‘ရေး’မိန်းမ၏မိသားစုများကား ဗာဂျီးနီးယား ပြည်နယ်မှာ၊ ဒေါ်ရော်သီပရင်းတစ်နှင့်လည်း အိမ်နီးချင်း ဖြစ် သည်။

ဒေါ်ရော်သီပရင်းတစ်...၊ ‘ရေး’အလုပ်ခန်းမှာ အလုပ်လုပ် ခဲ့သည့် မိန်းမချောကြီးကို သွား၍သတိရလိုက်တော့ သူ့ စိတ်ထဲ မှာ အကျေနပ်သွားသည်။

ဂျီနသန်သည် ညနေသတင်းစာများ သွားယူသည့်အခါတိုင်း ညနေ ၅ နာရီခန့်တွင် 'ရေး'၏ရုံးခန်းကိုဝင်လေ့ရှိသည်။ 'ရေး'က သူ့ကို မြေအရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းတချို့မှာ အရင်းအနှီး မြှုပ်နှံဖို့ အကြံပေးခဲ့သည်။ သူ့အတွက်လည်း အကျိုးရှိခဲ့သည်။ ဂျီနသန်ကိုလည်း သူက ရုပ်ရေးရွာရေးကိစ္စများမှာ ပါဝင်လှုပ်ရှားဖို့ဆွယ်ခဲ့ရာက သူတို့အချင်းချင်း မိတ်ဆွေကောင်းများ ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။

ဂျီနသန်သည် 'ရေး'၏ရုံးခန်းသို့ လိုသည်ထက်ပိုပြီး ဝင်ထွက်သွားလာမိနေသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်မိသည်။ ရံဖန်ရံခါ သူ့ရောက်သည့်အချိန်မှာ 'ရေး'က.....

“အထော်ပဲဗျို၊ ရုံးခန်းပိတ်ချိန်ကလေး..... ကျွန်တော်တို့ အရက်နည်းနည်းသောက်ကြရအောင်ဗျာ”

ဒေါ်ရော်သီကိုပါ သူတို့နှင့်အတူ အရက်သောက်ဖို့ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ဒေါ်ရော်သီသည် သူ့ကြိုက်တတ်သည့်ပုံစံမျိုး အရက်စပ်ပေးလေ့ရှိသည်။ နာရီဝက်ခန့် သူတို့ စကားတပြောပြောနှင့် အချိန်ဖြုန်းတတ်ကြသည်။

ဒေါ်ရော်သီသည် ဟာသဥပဇာန်ရှင်သည်။ သူတို့မိသားစုများသည် ဇာတ်လောကနှင့် ၎င်းနီးသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူ့မှာ ဇာတ်သမားများ၏ ခရီးသွားအတွေ့အကြုံများစွာကို ပြောပြနိုင်သည်။

သူမအနုနှင့်လည်း ဇာတ်လောကမှာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုရန် ရည်ရွယ်ထားသော်လည်း နာမည်ကြီးဇာတ်ထူး

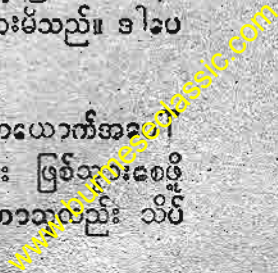
အရေးမပါသည့် အခန်းကလေး ၃ ခန်းလောက် က ပြီးသည့်နောက် အိမ်ထောင်ကျသွားပြီး ဗားဂျီးနီးယားပြည်နယ်မှာ အခြေချနေထိုင်ခဲ့သည်။

သူမခင်ပွန်း သေဆုံးသွားပြီးသည့်နောက် အိမ်ခန်းမုမ်းမံ ဖြစ်ဆင်ရေးအလုပ်တိုက် တခု ဖွင့်ဖို့ ကိတ်မြို့သို့ ပြောင်းလာခဲ့၏။ 'ရေး'နှင့်တွေ့ပြီး 'ရေး'၏စာရေးမအဖြစ် ယနေ့တိုင် ဆက်ပြီး အလုပ်လုပ်နေခဲ့သည်။

ဒေါ်ရော်သီသည် မြေအရောင်းအဝယ်ကိစ္စမှာ အရောင်းအဝယ်အဆင်မပြေ မိန်းမတေးယောက်သည် ဖြစ်သည်။ ဝယ်ယူရမည့် မြေအသောက်အဆွဲက ဘယ်လိုပင်ပုံပန်းမကျေစကောမူ ဒေါ်ရော်သီက ဝယ်ယူခိုက်တဲမိမှာလှပသွားအောင် အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည်။

ဂျီနသန်သည် ဒေါ်ရော်သီကို ယခုရက်ပိုင်းမှာ ညစာထမင်း စိတ်ကျွေး၍ ကောင်းမည်လားဆိုသည့် စိတ်ကူးကို ခဏခဏ စဉ်းစားမိသည်။ တနင်္ဂနွေရက်များသည် ပျိုးရိပြီးငွေဖွယ်အောင်လှ၏။ သူသည် တယ်လီဖုန်းခဏကကိုင်ဖို့ ဒေါ်ရော်သီ၏ ဖုန်းနံပါတ်ကိုလှည့်ဖို့ မကြာမကြာကြိုးစားမိသည်။ ဒါပေမယ့် မဆက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

သူ့အနေနှင့် နိစ္စဓူဝတွေ့ကြုံနေရသည့် လူတယောက်အပေါ် အာရုံစိုက်ကြီး ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်း ဖြစ်သွားစေဖို့ နှစ်စတင် မလုပ်သင့်ပါ။ နောက်ပြီး သူ့ဟာသလည်း သိပ်

၇၀ နှစ် အတ္တသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

မခသချာလုပ်ပါ။ သူမသည် သူ့အတွက် နည်းနည်းကလေးများ စိတ်ဓာတ်ပိုပြင်းနေလေ၏။

အဲဒီအခါ တကယ်မိန်းမဆန်သည့် အပြုအမူလှုပ်ရှားမှုကြား မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာနေလာရသည့်ပို ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်း ပြီး လွတ်လပ်သည့်စိတ်ဓာတ်ရှိသော အမျိုးသမီးတယောက်ကို တေ့တေ့ဆိုင်ဆိုင် ရင်ဆိုင်ဖို့အတွက် သူ့မှာ ပြင်ဆင်မှုမရှိခဲ့ပါချေ။

သူ သည်နေ့ ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်။ သည်နေ့မနက် သူသည် တခြားမခရရာတူအရာများဘက်သို့ လွယ်လွယ်ကူကူပင် စိတ်ကူး ရောက်သွားတတ်နေသည်။ ဘာကြောင့်များ 'ဟာမုန်အမှု' မှ နေ၍ တခြားကိုဖွဲ့ထွက်သွားရပါလိမ့်။

ဆေးတံကိုးကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ဖို့ တွဲကိုလည်းကိုင်ကာ စာဖတ်အတွဲမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ကုလစားစိုင် နေ့က မှီကို မှီလိုက်သည်။ ပထမဦးဆုံးအပုံထဲမှ စ ရွက်များကို သူ ကောက်ဖတ်လေတော့သည်။

တနင်္ဂနွေနှင့် ၁၅ မိနစ် အချိန်ကုန်သွားသည်။ နာရီစက်သံမှ လွဲ၍ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဘယ်အရာကမှ မဖြိုခွင်းနိုင်။

ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်မှာမူ တဖြည်းဖြည်း ပြင်းထန်လာသည့်လေသည် သစ်ဘောလေးမှ ဖြတ်တိုက်လာသည်။ ရှုံ့ဖန် ရံခါ ဂျီနသန်၏ မှတ်ချက်ချသလေးမှလွဲ၍ အခြားအသံများ မရှိပါ။ နောက်ဆုံးကျတော့ အေးရုံစူးစိုက်လွန်း၍ တွန့်ထားသော

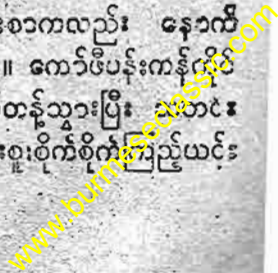
နဖူးကိုဖြည့်မချပဲ စာရွက်များကို စားပွဲပေါ်ပြန်ချခါ ကော်ဖီ ဖျော်ရန် မီးဖိုထဲသို့ ထသွားလေသည်။

ဒီ 'ဟာမုန်အမှု' တခုလုံးသည် တခုခု လိုနေသလိုပဲ။ သူ ဖတ်ပြီးသလောက်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ဒီအမှုသည် အခြားမပေါ်လွင်သည့် အချက်များ...။ အချက်အလက်များမှာ တနေ့နှင့်တခု သဘောသဘာဝနှင့်ဆက်စပ်၍ မရအောင် အခြားမမြင်နိုင်သည့် အကြောင်းရာများ ရှိနေသေးသည်ဟု ထင်စရာရှိနေသည်။

အလွန်သန့်ရှင်းနေသည့် မီးဖိုထဲသို့ သူ ဝင်သွားပြီး ရေနှေးကထူးကို ရေတဝက်ခန့်ကိုစိတ်ကူးယဉ်ယဉ်နှင့် ထည့်လိုက်သည်။ ရေ နူးဆူရန်စေ့ငံယင်း အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်ဆီသို့ သူ ထွက်သွားခဲ့သည်။ 'ကိတ်နုစဉ်သတင်းစာ' သည် ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရောက်နှင့်နေပြီ။

သတင်းစာကို ချိုင်းမူာညှပ်ပြီး မီးဖိုထဲသို့ ပြန်ဝင်လာကာ ကော်ဖီပန်းကန်ထဲသို့ ကော်ဖီမှုန့်အဖွန်းထည့်လိုက်သည်။ ရေနှေးကိုထည့်၊ ကော်ဖီကိုမွှေပြီးခနောက် လက်တံဘက်က ဆတင်းစာကို ဟိုလှန်ဖိလှန်ကြည့်ယင်းနှင့် ကော်ဖီကိုတကြိုက်ချင်း သောက်နေလေသည်။

ကော်ဖီကုန်ခါနီးလောက်မှာ သတင်းစာကလည်း နောက်မျက်နှာသို့လှန်မိလျက် သားဖြစ်သွားသည်။ ကော်ဖီပန်းကန်ကိုပဲ ထားသော သူ့ လက်သည် ရုတ်တရက်ရပ်တန့်သွားပြီး သူ့ဘာသာ စာထဲမှ 'ရေး' ၏ မိန်းမဓာတ်ပုံကို သူ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ယင်း ကြက်ထေထေသွားသည်။

၈၀ ❄ တက္ကသိုလ်အနင်း ○ မင်းဆောင်နိုင်

ယခုလို မြင်လို န်ခြင်းဖြင့် ဂျိန်သန်အနေနှင့် မငြင်းနိုင်သော အချက် ၂ ချက်ကို ဝမ်းနည်းစွာဖြင့်ပင် လက်ခံလိုက်ရတော့ လှသည်။

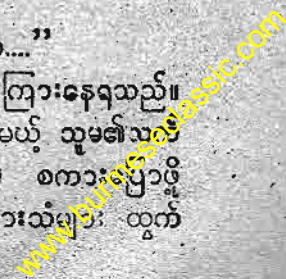
ဒေါ်ရော်သိပ်ရင်းတစ်သည့် နန်စီကို ကလေးဘဝ အရွယ် ကတည်းက ဗာဂျီးနီယားပြည်နယ်မှာ သိခဲ့သည်ဟု သူ့ကို တမင်ဆက်ဆက်လိမ်ပြောထားခဲ့ပါလား။

ရှေ့နေတေးယောက်အနေနှင့် ဒီအချက်ကို ဒေါ်ရော်သီ၏ ပြောပုံကိုကြည့်ပြီး အလွယ်တကူမယုံကြည်မိဖို့ကောင်းသည်။

နောက်တချက်က နန်စီဟာ မွန်နှင့် နန်စီအဲဒရက်တို့သည် လူကလေးယောက်တည်းဖြစ်သည်ဟူ၍ သူ့ အမြဲတမ်း သံသယရှိနေခဲ့ သည်ဆိုလျှင် အချက်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

အခန်း (၇)

အေးသိုက်ဘာ။ ငါ့ပါးစပ်ထဲမှာလည်း သဲတွေ ဝါးနေရ
... ငါ တယ်အထက်နေသလဲ။
... က သူမအပေါ်မှမိုးပြီးခေါ်နေသည့်အသံကို ကြားနေ
... သူမကို ပေ့ ပိုက်ထား၏။
... သိ တာဖြစ်တာလဲ၊ ကလေးတွေကော...”
... ၏ စိုးရိမ်ပူပန်နေသောအသံကို သူမ ကြားနေရသည်။
... မြောက်ဖို့ကိုးစားကြည့်သည်။ ဒါပေမယ့် သူမ၏သလံ
... အားမရှိဘဲ တေးသို့ ကျသွားသည်။ စကားပြောဖို့
... အကြံပြုသေးသည်။ သူမ၏နှုတ်မှ စကားသံများ ထွက်

၈၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေဝင်း (၆) မင်းဆောင်နိုင်

နန်စီဟာမွန်နှင့် စိတ္တလူသတ်သမား ❀ ၈၃

လောပေါ်။ ‘ရေး’က အနားလေးမှာပဲရှိနေ၏။ ဒါပေမယ့် သူ့လှမ်းကြည့်လို့သည်း မမြင်ရပါကလား။

“သူ့ကို ပွေ့ချီလိုက် ရေး...။ အိမ်ထဲခေါ်သွားရအောင်ကလေးတွေရှာဖို့ တို့ အကူအညီတွေတောင်းရဦးမယ်”

ဒေါ်ရော်သီ၏ပြောသံတွေကို သူမ ကြားနေရသည်။

ကလေးတွေ...။ သူတို့၏ကလေးတွေ။ တွေ့အောင် ရှာမည်။

နန်စီက ‘ရေး’အား ကလေးတွေကိုရှာပေးမိဟု ပြောလိုချင်သည်။

“အောင်မယ်လေး တုရားရေ...”

ဟု ‘ရေး’၏ပေါက်ကွဲသံ ညီအစ်ကို သူမ ကြားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်မကို ဂရုမစိုက်ကြပါနဲ့၊ ကျွန်မကို ဂရုမစိုက်ကြနဲ့။ ကလေးတွေကိုသာ ရှာကြပါ”

ဟု သူမ ပြောလိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမယ့် သူမ မပြောနိုင်ပါ။ သူမအား ‘ရေး’က ပွေ့ချီလိုက်သည်ကိုသာ အတိအကျလိုက်သည်။

“ဒေါ်ရော်သီ၊ သူ့ဘာဖြစ်တယ်”

ဟု ‘ရေး’၏မေးသံကို ကြားနေရ၏။

“ရေး...။ ငါတို့ ရဲကိုခေါ်မိဖြစ်တော့မယ်”

“ရဲကို...”

‘ရေး’၏ပြောသံမှာ မယုံကြည်သံ၊ ဆန့်ကျင်သည့်လေသံမျှပါနေသည်ကို သူမ အတိအကျမိလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကလေးတွေရှာဖို့ တို့မှာ အကူအညီလိုနေပြီ၊ အချိန်တိုင်းဟာ သိပ်ကိုတန်ဖိုးရှိနေပြီ၊ အရေးကြီးနေပြီ၊ ဆဲသုတ်သုတ်လုပ်ဖို့ခတ်ပြီ၊ ရဲအချိန်မှာ နန်စီကို အကူအကွယ်ပေးနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ မင်း သိဖို့ခက်ကောင်းနေပြီ။ သတင်းအာဏာပိုင်ပုံတွေကို ကြည့်ပြီး လူတိုင်း သူ့အကြောင်းသိနေကြပြီ”

“ခတ်ပုံ...။ ခတ်ပုံ...”

နန်စီသည် သူမကို ပွေ့ချီထားကြောင်း သိနေသည်။ သူမ ခုခမ်းလွန်း၍ တုန်နေသည်ကိုသည်း သိနေသည်။ ဒါပေမယ့် ဒါတွေကို သူမ စဉ်းစားနေသည် မဟုတ်ပါ။

အထက်တန်းရုံးမှာ သူမ၏အပြစ်ဒဏ်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည့်နေ့က သူမ ဝယ်ထားသော အပေါ်အင်္ကျီကို ဝတ်စားသည့် ခတ်ပုံကို စဉ်းစားကြည့်နေသည်။

သူမကို အချုပ်အခြာမှု တရားရုံးသို့ ထုတ်လာသည်။ အစိုးရအဖွဲ့နှင့် သူ့ကို နောက်ဘဏ္ဍပြန်စွဲခြားမဟုတ်ပါ။ ကလေးလည်း အဆုံးသွားခဲ့ပြီ၊ သူမကို ဆန့်ကျင်ဘက်သက်သေထွက်ဆိုသူများ သောင်းသားလေးလည်း ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီ၊ ယင်းကြောင့် သူတို့က သူမအား လွတ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

အစိုးရအဖွဲ့ နေကြီးက သူမကို ပြောလိုက်သေးသည်။

“ဒါကို ပြီးသွားပြီလို့ မထင်လိုက်နဲ့နော်။ ငါ အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး မပျက်ပြယ်နိုင်တဲ့ အဆုံးအဖြတ်မျိုးရအောင် ငါ နည်းလမ်းရှာဦးမှာပဲ”

၈၄ * တက္ကသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

နန်စိတာမွန်နှင့် စိတ္တလူသတ်သမား * ၈၅

သည်စကားသံများကို ကြားယောင်ယင်း သူမ တရားရုံးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

သည်နောက် အခြားပြည်နယ်သို့ထွက်ခွာသွားနိုင်ခွင့်ရသည့် အခါတွင် သူမ ဆံပင်ကိုဖြတ်ပြီး အရောင် ဆိုးလိုက်၏။ ဈေးအဝယ်လည်း ထွက်ခဲ့သည်။ ကာလနှစ်သက်သည့် အဝတ်အစား ပုံစံမျိုးကို သူမ အမြဲတမ်းမုန်းတီးခဲ့သည်။ ယင်းကြောင့် အပေါ်အင်္ကျီ ဝါဝန်ထုတ်နှင့် လည်စေ့စွယ်တာ အညိုရောင်တထည်ကို ဝယ်ပစ်လိုက်သည်။ ယင်း အပေါ်အင်္ကျီနှင့် ဘေခင်းဘီကို ယခု အထိလည်း ဝတ်နေသည်။ ပြီးခဲ့သည့်အပတ် ဈေးသွားစဉ်က လည်း ဝတ်ခဲ့သေး၏။ ဒါကြောင့်လည်း သည်ခတ်ပုံသည် သူမကိုမှတ်မိဖို့ အခြားအကြောင်းအရာဘုရား ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

သည်ခတ်ပုံသည် သူမ ဘတ်စ်ကားဂိတ်မှာ ရောက်နေခိုက် ရိုက်လိုက်သောပုံ ဖြစ်ပေမည်။

အဲဒီတုန်းက သူမကို မည်သူ ခတ်ပုံရိုက်လိုက်မှန်း သူမ မသိခဲ့ပါ။ ဘော့စတန်သို့ထွက်မည့် နောက်ဆုံးညနေဘတ်စ်ကားဖြင့် လိုက်လာခဲ့သည်။ ကားဂိတ်မှာ လူရှင်းသည်။ သူမကိုလည်း ခည်သူမျှ သတိမထားကြပါ။ သူမအနေနှင့် တိတ်တိတ်ကလေး လစ်ထွက်လာခဲ့သည်။ တဝသစ်တခု ထူထောင်နိုင်တော့မည်ဟု ထကယ်လိုလည်း ယုံကြည်မိသည်။

ဒါပေမယ့် တစ်တေးယောက်သည် ဒီဇာတ်လမ်းကြီးကို အစမှ နေ့၍ ပြန် ကုဖို့ စေ င်ဆိုင်ချောင်းမြောင်းနေပါကလား။

“ငါသေလိုက်ချင်တယ်၊ သေသာသေလိုက်ပါတော့”

‘ရေး’က သွက်သွက်ကလေး လျှောက်လာသည်။ သူ၏အင်္ကျီနှင့် သူမကို အကာအကွယ်ပေးဖို့ ကြိုးစားသည်။ ရေစိုအဝတ်အစားများကို ထိုးဖောက်ပြီး လေသည် အတွင်းသို့ စူးနှစ် ဝင်လာသည်။ သူသည် သူမကို အကာအကွယ် မပေးနိုင်ပါ။

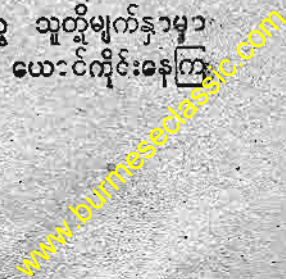
နောက်ကျသွားပါပြီ။
အမြဲတမ်းပင် နောက်ကျနေသည်ဟု ထင်သည်။
ပီတာနှင့် လီဇာ...။ မိုက်ကယ်နှင့် မစ်စီ...။
သူတို့ အကုန်လုံး သွားကြပြီ။
သူတို့အားလုံးအတွက် နောက်ကျသွားပြီ။
မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး...။

မိုက်ကယ်နှင့်မစ်စီ...၊ သူတို့ ခုနကသေးကပဲ ဒီနေရာမှာ ရှိနေကြသည်။ သူတို့ ကစားနေကြသည်။ ဒန်းစီးနေကြသည်။ ဆတ်အိတ်ကလေးလည်း ဒီနားမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မိုက်ကယ်က ခင်မီကို ပစ်သွားမည်တော့ မဟုတ်၊ သူသည် မစ်စီကို သိပ် ဂရုစိုက်သည်။

ပြီးခဲ့သည့်တကြိမ်က ပီတာနှင့်လီဇာကို ပြန်တွေ့ရသလို သည်အဘိုး ပြန်တွေ့ရမှာပဲ။

ရေမှော်တွေနှင့် ပလတ်စတစ်စလေးတွေ သူတို့မျက်နှာမှာ အုပ်ပြီး သူတို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ခေ့ကလည်း ယောင်ကိုင်နေကြသည်။

အို... သူတို့ အိမ်ထဲမှာ ရှိမှာပါလေ။
ဒေါ်ရော်သီက တံခါးကို ဖွင့်ပြီး.....

၁၆ နှစ် တက္ကသိုလ်နေဝင်း ၉ မင်းဆောင်နိုင်

“ရေးရေး၊ ငါ ရဲတွေခေါ်လိုက်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အမှောင်ထုသည် သူမဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း လာနေသည်ဟု နှစ်စိစိစားသိနေရ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူမ သတိသစ်စ ပြု ထားပြီ။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး...၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်ဘူး။”

* * *

အခန်း (၈)

သူ၏ အိမ်နှင့်ပန်းခြံထဲမှာ လူများသည် ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်အံ့ကို နှစ်ထိုးလိုက်သလို ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်နေကြသည်။

သူသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့်လျက်လိုက် နှစ်ထိုးသွားတက်ဖို့လုံး လက်၊ ခြေထောက်၊ ချိုင်း၊ ပေါင်ခြံ များ ချွေးများ စိုရွံ့နေသော်လည်း နှုတ်ခမ်းကတော့ လွန်လွန် ခြောက်သွေ့နေသည်။ ကုန်နှင့်ကျောတို့မှလည်း ချွေး ကပ်နေသည်။

အိမ်ကြီးသို့ ရောက်ရောက်ချင်း ကလေးများကို မှန်ပြောင်း နှစ်ထိုးအခန်းသို့ တောက်လျှောက်သယ်ယူသွားသည်။ သူတို့

www.burmeseclassic.com

နီးလာလျှင် သူတို့ကို စောင့်ကြည့်နိုင်သည်။ သူတို့နှင့် စကားပြောနိုင်သည်။ သူတို့ကိုလည်း ကိုင်တွယ်နိုင်သည်။

ကလေးမလေးကို ရေချိုးပေးချင် ပေးမည်။ နူးညံ့သော တဘက်နှင့် အသာအယာ ရေသုတ်ပေးမည်။ ကလေးသုံး ကိုလိမ်းပေါင်ဒါနှင့်ပွတ်ပြီး သူမကို နမ်းမည်။ ကလေးများကတနေကုန် အချိန်ဖြုန်းနိုင်ခွင့်လည်းရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒီရေသည် ည ၇ နာရီထိုးမှ တက်မည်။

အဲသည်အချိန်ဆိုလျှင် မှောင်နေပြီ။ အနီးအနားမှာ ကြည့်နိုင်တဲ့သူ၊ မြှင့်နိုင်တဲ့သူ ရှိတော့မည်မဟုတ်။ နောက် ရက်ပေးစောင့်စောင့်ကြာမှ သူတို့ကို လှိုင်းက ကမ်းပေါ်သို့ ပြန်ပုတ်ပေးပေလိမ့်မည်။ ဟိုဘကြိမ်ကလိပဲပေါ့...။

သူတို့၏မိခင်ကို ယခုအချိန်မှာ ရဲများက စစ်ဆေးမေးမြန်းနေသည်ကို သိနေရမှတော့ သူတို့ကို ကိုင်ရ တွယ်ရထိရတာ ဖြစ်စရာကြီးပဲပေါ့။ သူတို့က သူမကို ကလေးတွေကို မင်း ဘာလုပ်စစ်လိုက်သလဲ ဟု မေးနေကြမှာပဲ။

သူမ၏ နောက်ပေးဘက်ခြံထဲသို့ နောက်ထပ် ရဲကားများ ရောက်လာသည်ကို သူ တွေ့လိုက်ရသည်။ တချို့ကားများက အိမ်ကိုဖြတ်ကျော်သွားကြသည်။ အဘယ်ကြောင့် ရေကန်တက်သွားနေကြတာပါလိမ့်။ ကလေးတွေကို သူမက အဲဒီဘက်က ခေါ်သွားသည်ဟု ရဲများကထင်လိုဖြစ်မှာပဲ။

သူသည် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်မိသည်။ သည်နေရာကနေပြီး အန္တရာယ်မရှိပဲ စိတ်ချလုံခြုံစွာနှင့် ဘာတွေဖြစ်နေသည်ဆိုခြင်းက အကုန်လုံးမြင်နိုင်သည်။

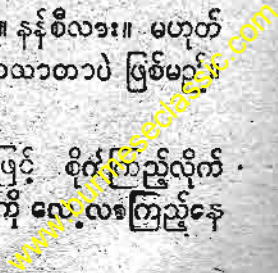
အခုအချိန်မှာ နန်စီ ဝိုများနေသလား။ အမှုစစ်နေသည့် ကာလတလျှောက်လုံး နန်စီ မငိုခဲ့။ နောက်ဆုံး တရားသူကြီးက သူမကို သေစားသေစေအမိန့် ချလိုက်တော့မှ သူမ၏မျက်နှာကို ထက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး အသံမထွက်ပဲ ရှိက်ကြီးတင် ငိုခဲ့သည်။ ခုံးအစောင့်က သူမလက်ကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်သည်။ သူမ၏ ဆံပင်ရှည်များကလည်း ရှေ့ကို ဖွာကျလာပြီး မျက်ရည်လည်ခဲ့နေသော မျက်နှာကို ဖုံးလွှမ်းပစ်လိုက်သည်။ ဆံပင်တွေကြားမှ သူမအပေါ် မလိုလားသည့် ပတ်ဝန်းကျင်၏ မျက်နှာထားကို သူမ လှမ်းကြည့်နေတာ မြင်လိုက်ရသည်။

တက္ကသိုလ်နယ်မြေတို့ ဖြတ်လျှောက်သွားသည့် သူမကို သူပထမဦးဆုံး မြင်လိုက်သော အချိန်ကိုမှတ်မိသတိရနေသေးသည်။

စတော်ဗယ်ရီးထပ်ဆံပင်များ သူပေခုံးပေါ်မှာ လေတိုက်၍ ရစ်ဝဲနေသည့်ပုံ၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိလှသည့် သူမမျက်နှာ၊ ညီညာသေးကွေးပြီး ပြူဖွေးသည့် သွေးကလေးတွေ၊ မျက်ခုံးထူထူအောက်ရှိ မျက်တောင်ရှည်ရှည်ကြားထဲမှ ထူနေရကြည့်လိုက်သည့် သူမ၏ ဆွဲအောင်မှုရှိသော မျက်လုံးပြာလေးများကို မြင်ပြီး သူမကို သူ တခါတည်းစွဲသွားသည်။

ရှိုက်သံလေးတချက် ကြားလိုက်ရသည်။ နန်စီလေး။ မဟုတ်နိုင်ပါ။ သည်အသံက ကလေးမလေးဆီကသာတာပဲ ဖြစ်မည်။ နန်စီခွဲကလေးပဲ။

သူမ့နှံပြောင်းမှ လှည့်ပြီး စိတ်ဆိုးစွဲဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ အမူအရာသည် ကလေးမလေးကို လေးလံကြည့်နေ

ရာမှ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာသည်။ သူမ၏နဖူးပေါ်မှ ဆံ့စိုစို လေးတွေ၊ ဖြောင့်တန်းသေးကွေးသော နှာတံ၊ ပြူပွေးသော အသားအရင်း၊ နန်စိနှင့် တဆယ်ကိုတူကပ်ပဲ။ သူမသည် နိုးနိုး ချင်း အော်ငိုလိုက်သည်။ သည်အချိန်ဆိုလျှင် ဆေးမ္မာ ပြယ် လောက်ပြီ။ သူတို့သတိလစ်နေသည်မှာ တစ်နာရီခန့်ရှိခဲ့ပြီ။

သူသည် စိတ်ပျက်စွာ မှန်ပြောင်းဆီမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ကလေးတွေကို သားရေထိုင်ခံရုံညကြီးတဘက်ရှိ အခန်းမှာ သိပ် ထားခဲ့သည်။ ကလေးမလေးကတော့ ယခုအချိန်မှာ မေမေရေ... မေမေရေဟု အော်ယင်း ထည်းထည်းထန်ထန် ငိုနေသည်။ သူမ၏ မျက်စိတွေကို တအားဖိဆားသည်။ ပါးစပ်က ဟ လျက် သား။ လျှာလေးက ပန်းရောင်ရဲ့လေး။ မျက်ရည်များက သူမ၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျ နေသည်။

သူသည် ကလေးမကို အထိုင်ခိုင်းပြီး သူမ၏အင်္ကျီစစ်ကို ဖြုတ်ချလိုက်သည်။ ကလေးမလေးသည် သူ့ဆီက ရုန်းထွက်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်နေသည်။ သူက ချော့ခမာ့ပြီး...

“ငါဘာမှ မလုပ်ပါဘူးကွယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကောင်လေလည်း လူးလွန်ပြီး နိုးလာသည်။ သူ၏ မျက်လုံး များကလည်း ခြံ့သဲမှာ သူနှင့် တွေ့လိုက်ရစဉ်က မြှင်လိုက်ရသလို ထိတ်သန့်နေသော မျက်လုံးနှင့်ဖြစ်သည်။ ကောင်လေးက ပြည်း လေးစွာထလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ...”

ဟု မေးလိုက်သည်။ မျက်စိကိုပွတ်ပြီး ခေါင်းကိုခါကာ ဟိုဖျံ့ ညည်သည် လှည့်ကြည့်ယင်း...

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ...”

“တယ်...စကားတတ်တဲ့ ကလေးပဲ...”

သူ့အသံလေးက ကြည်လင်သည်။ တည်လဲတည်ငြိမ်သည်။ ခိုလှောင် ကောင်းလှပေစွာ။ မိဘအသွန်အဆင် ကောင်းသော ကလေးများကို ထိန်းသိမ်းရသည်မှာ လွယ်ကူလှသည်။ ဗေဟုတ် ဆတ်သိပ်မလုပ်တတ်ကြ။ လူကြီးများကိုရိုသေရမည်ဟူ၍ သင် သေးသားတတ်ကြသဖြင့် ပြောရဆိုရ လွယ်ကူသည်။ အလျင်တ ကလေးများနှင့်လည်းတူသည်။

အဲဒီနေ့က အလျင်ကလေးတွေ...။ သူနှင့်တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် စွာ လိုက်လာကြသည်။ သူတို့အမေနှင့်တူပုန်းတမ်း ကစား နည်းဟု သူ ပြောလိုက်သောအခါ ဘာမျှမမေးတော့ပဲ ကား၏ နောက်ဘက်အဖုံးထဲမှာဝပ်ပြီး လိုက်လာကြသည်။

သူက ကောင်လေးကို...

“ဒါ ကစားတာကွ၊ ငါက မင်းအမေရဲ့မိတ်ဆွေဟောင်း ငြိမ်းပဲ၊ မင်းမေမေက မွေးနေ့ကစားပွဲလုပ်ချင်တယ်လို့ ပြော သယ်၊ ဒီနေ့ သူ့မွေးနေ့ဆိုတာ မင်း သိသလား”

ဤသို့စကားပြောနေစဉ် သူသည် ကလေးမလေးကို လက် ခါးနဲ့ အသာမတ်သပ်ပေးနေသည်။ ကလေးမလေး၏ အသား အရေသည် သိပ် ရှိန်းညှံ့နေသည်။

ကောင်လေးမိုက်ကယ်သည် ဆူ့ကို မယုံဆက်ဖြင့် ကြည့်
လိုက်သည်။

“စိကစားနည်းကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး”

ဟုခပ်တင်းတင်းပြန်ပြောလိုက်သည်။ ငယ်မလေးနှင့်မတ်တတ်
ထရပ်လိုက်ပြီးမစ်စီ.ကီကိုခံတွယ်နေသောလက်များအားတွန်းဖယ်
လိုက်ပြီး ကလေးမလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သူမက မိုက်
ကယ်ကိုတွယ်ဖက်ထားသည်။ မိုက်ကယ်က ချော့ရှာသည်။

“တိတ် တိတ်... ဧငိပါနဲ့၊ ဒါ ဆလကား ကစားတာ၊ တို့
အခု အိမ်ပြန်ရတော့မှာ”

ဟု မိုက်ကယ်ကပြောသည်။

မိုက်ကယ်ကို လွယ်လွယ်ကူကူလိမ့်၍ မရဘူးဆိုသည်မှာ ထင်
ရှားနေပြီ။ သူ့မှာ ‘ရေး’၏ ဘွင်းဘွင်းပြောတတ်သော အမူ
အရာမျိုးကို တွေ့ရသည်။

“ခင်ဗျား ကစားနည်းထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ မပါချင်ဘူး၊
ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပြန်ချင်တယ်”

ဟု မိုက်ကယ်က ပြောလိုက်သည်။

ကောင်လေး လိုက်လျော့လာအောင် သူ့မှာ အင်မတန်
ကောင်းသည့်နည်းလမ်းတခုရှိသည်။ သူက....

“မင်းညီမလေးကို မင်းလွှတ်လိုက်၊ သူ့ကိုငါပေး....”

ဟု ဗ. မိန့်ပေးယင်း ကလေးမလေးကို ကောင်လေးငယ်ထံမှ
ဆွဲလုလိုက်သည်။ ကျွန်လက်တဖက်ဖြင့် မိုက်ကယ်၏လက်တဖက်
ကို ဆွဲပြီး ငြုတ်ပေးပေါက်နားကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။

“မုန်ပြောင်းကို မင်း သိသလား”

မိုက်ကယ်က ဇခေဇခါ ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်သည်။

“သိဘယ်၊ အဖေ့မှာရှိတဲ့ မုန်ပြောင်းမျိုး မဟုတ်လား၊
ကြည့်လိုက်ယင်အရုပ်တွေ ကြီးလာတယ်ဗျ”

“ဟုတ်ဘယ်၊ မင်းက တယ်ထော်ဘာကိုးကွ၊ ကဲ ဒီမှာ
ကြည့်စမ်း”

ကောင်လေးက မုန်ပြောင်းကို သူ့မျက်စိနှင့် အပ်လိုက်သည်။

“မင်း တဲမြင်ဘယ်ဆိုတာ ငါပြောပြစမ်း၊ ဟိုဘက်မျက်စိ
အောက်ပိတ်ထားဦးက”

“ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို မြင်ရတယ်”

“မင်း အဲဒီမှာဘာတွေ့ရသေးလဲ”

“ကား တွေ အများကြီးပဲ၊ ရဲကားတွေ၊ ဘာများဖြစ်လဲ
ဆိုဘူး”

သူ့အသံများ အံ့ဩစွာဖြင့် တုန်ယင်လာသည်။

သောက ရောက်သွားသည့် မျက်နှာထားလေးကို သူက
အပျော်တပါးဖြင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်မှ မုန်
တွေကိုခေါက်သံ တိုးတိုးလေးကြားရသည်။ မိုးနှင်းလေကျခါစ
ဖြစ်ပြီ။ မိုးနှင်းခဲများကို လေကတိုက်လိုက်သဖြင့် မုန်ပြောင်း
များမှာ တဒေါက်ဒေါက်နှင့်ခိုက်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။
အတ္တမျှကြာလျှင် မြင်နိုင်ဖို့ ဆိပ်မလွယ်တော့ပေ။ မုန်ပြောင်းနှင့်
အောင်မှ မြင်နိုင်ဖို့ ခဲသဉ်းလာလိမ့်မည်။ ဒါပေမယ့် ကလေးမနှင့်
အတူ သူသည် တကယ်ကိုပျော်ပျော်နေဖို့အချိန် အကြာကြီး
မည်။ တညနေလုံးလုံးကြီးပဲ။ နောက်ပြီး ကောင်လေးကို

၉၄ * တက္ကသိုလ်နေ့ဝင်း ၊ မင်းအောင်နိုင်

သူ့စကား နားထောင်လာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမည်ကို သိသည်။ သူက....

“သေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲလို့ မင်း သိသလား”
ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဘုရားသခင်ဆီသွားတာလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်”

ဟု ကောင်လေးက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

သူက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး.....

“အေး.... မှန်တယ်ကွာ၊ ကနေ့မနက်ပဲ မင်းအမေ ဘုရားသခင်ဆီသွားပြီ၊ ဒါကြောင့်မို့ ရဲကားတွေရောက်နေတာပေါ့၊ မင်းအမေက ငါ့ကို မင်းတို့ကိုခဏထိန်းပေးပါလို့ မှာထားတာ နောက်ပြီး မင်းကိုလဲ မင်းညီမလေးကို ကောင်းကောင်းထိန်းထားဖို့ ငါ့ကို မှာထားခဲ့တယ်”

မိုက်ကယ်သည် ငိုတော့မ ယောင် ယောင် နှင့် မဲ့လာသည်။ နှုတ်ခမ်းခေးများလည်း တုန်လာသည်။

“မေမေ ဘုရားသခင်ဆီသွားယင် ကျွန်တော်လဲ လိုက်ချင်တယ်”

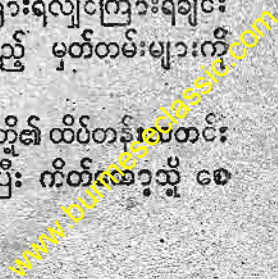
ဆက်၍ငိုနေသောမစ်စီကို ပွေ့ပိုက်လှုပ်ယမ်းယမ်း ကျန်လက်တဖက်က မိုက်ကယ်၏ဆံပင်များကို ပွတ်သပ်ပေးနေရာမှ....

“အေး.... သွားရမယ်၊ ဒီနေ့ညသွားရမယ်လို့ ငါ့ ကတိပေးပါဘယ်ကွာ....”

အခန်း (၉)

သံကြီးသတင်းသည် နေ့လယ် (၁၂) နာရီတိတိအချိန်တွင် တနိုင်ငံလုံးရှိခရီးယိုသတင်းဌာနများသို့ သတင်းကြေငြာရန် အချိန်မီထွက်သွားခဲ့သည်။ သတင်းဝေဖန်ခရီး သမားများသည် ဤသို့ ရှားပါးသောသတင်းမျိုး ကြားရလျှင်ကြားရချင်းပင် ‘ဟာမုန်လူသတ်မှု’ နှင့် ပတ်သက်သည့် မှတ်တမ်းများကို အပြေးအလွှားရှာကြသည်။

သတင်းစာထုတ်ဝေသူများလည်း သူတို့၏ ထိပ်တန်းသတင်းထောက်များကို လေယာဉ်ပျံစင်းလုံးငှားပြီး ကိတ်အော့သို့ စေလွှတ်လိုက်ကြသည်။

ဆန်ပရန်စတုကိုမှာတော့ လက်ထောက်အစိုးရရေ့နေ ၂
ယောက်သည် သတင်းကြေငြာချက်ကို နားထောင်နေသည်။

“ဒီနေ့မဟာ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ငါ အမြဲပြောခဲ့တယ် မဟုတ်
လား။ ကလေးတွေကို သူ ကိုယ်တိုင် သတ်ပစ်လိုက်တယ်လို့ ငါ
မြင်နေရတာလို့ပဲ။ ဒီအမှုမှာ ဒီနေ့ကို ကြိုးမပေးနိုင်ဖို့ ငါ
အလုပ်ကခွင့်ယူမယ်။ ပြီးတော့ရက်ဂလာဆိုတဲ့လူကို တကမ္ဘာလုံး
ပိုက်စိတ်တိုက်ရှားခေါ်လာပြီး ဆက်သေခံခိုင်းဦးမယ်ကွ”

ဘော်စတုန်မြို့မှာတော့ ဒေါက်တာ လင်ဒ်ဗိုင်းစ်သည်
နေ့အယ်စာစားဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ “မခွစ်မာခဲလဲ” သူထံမှ
ထွက်သွားခဲ့ပြီး သူမသည် တနှစ်လောက်ဖိုဖီးစီး ကုသမှုခံပြီးမှ
နောက်ဆုံး စိတ်တည်ငြိမ်မှုရလာခဲ့သည်။ ယခုသေးစင်ပင်လျှင်
သူမက မှတ်ချက်တခုချသွားသေးသည်။ သူမ၏ (၁၄) နှစ်
လုံးလုံး ကာလအတွင်းက အခတ္တအကြံများကို ဆွေးနွေးယင်း
နှင့်....

“ဆရာရှဲ့ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်မဟာ ကလေးဘဝကနေ
တမူဟုတ်ချင်း လူကြီးဘဝရောက်အောင် ပြောင်းလဲသွားနိုင်ခဲ့
ပါတယ်ရှင်။ ဒါဟာ အန်မာန်အံ့ဩစရာ ကောင်းလှပါကယ်”

လွန်ခဲ့သော လ အနည်းငယ်လောက်ကဆိုလျှင် သူမ စီစကား
ပြောနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

လင်ဒ်ဗိုင်းစ်သည် သူ၏အလုပ်ကိုအလွန်ဝါသနာပါပြီး နှစ်
ခြောက်သဘောကျသည်။ သူ့အတွက်ဆိုလျှင် ဦးနှောက်ဆိုသည်
မှာ အင်မတန်နူးညံ့ပြီး ရှုပ်သွေးသော ပြဿနာတရပ် ဖြစ်သည်။

ပြဿနာကိုဖြေရှင်းရာမှာ အင်မတန်သေးကျေးသည့် ဖော်ပြမှု
သေးများမှ တဆင့်ပြီးတဆင့် တဖြည်းဖြည်းချင်း တခုမှတခု
သွားပြောင်းသွားကာ ရှင်းရမည်ဆိုသည်ကို သူ နားလည်ထား
သည်။

ထက်ပြင်းရှည်ကြီးတချက် ချလိုက်မိသည်။ ယနေ့ ၁၀ နာရီ
အထာမည့် လူနာကတော့ စုကုတာသိပ်မကြာသေးသောလူနာ
ဖြစ်သည်။ ထိန်းသိမ်းလို့မရလောက်အောင်လည်း ရိုင်းနန်းသေး
သည်။

သူ့စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသည့် ခရုစီယိုလေးကို လှမ်းဖွင့်
မိတ်ဆုမှာ အတူးသတင်း၏နောက်ဆုံးပိုင်းလေးကို သူ့ကြား
ပြန်ရသည်။

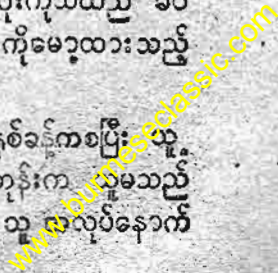
သူ့မျက်နှာပေါ်၌ နာကျည်းမှုအဟောင်းကြီးက အရိပ်
မဲ့သွားသည်။

နန်စီဟာမုန်....။

ပရစ်စီလာ၏ သမီး.....။

ပရစ်စီလာကို ၁၄ နှစ်ကျော်လာသည့်တိုင်အောင် သူ ထင်
ဆင်ရှားရှား ကြည့်မြင်နိုင်သေးသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ခပ်
ညစ်ညမ်း၊ ဣန္ဒြေရသည့်အလုံးအဖန်၊ ခေါင်းကိုမော့ထားသည့်
အိမ်၊ ပြဒါးသဖွယ်သွက်လက်ဝော အပြုံး။

သူမ၏ခင်ပွန်းသေဆုံးပြီးသည့်နောက် တနှစ်ခန့်ကစပြီး သူ့
အသုပ်ခန်းမှာ အလုပ်လာလုပ်သည်။ အဲဒီတုန်းက သူမသည်
၁၄ နှစ်၊ သူက သူမထက် ၂ နှစ်ကြီးသည်။ သူ့အလုပ်နောက်

ကျသည့်နေ့များမှာ သူကသူမကိုညစခေါ်ကျွေးလေ့ရှိသည်။ သူ့ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံးလက်ထပ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ လေးလားအပ်သည်ဟု သူ မကြာမီသတိပြုမိလာခဲ့သည်။

သူ့အနေနှင့် ပရစ်စီလာနှင့် မတွေ့မီကဆိုလျှင် အလုပ်ရယ်လေ့လာမှုများရယ်၊ သူငယ်ချင်းများနှင့် လွတ်လပ်မှုဆိုတာ လောက်သာ လုံလောက်ပြီဟု သူ ယူဆခဲ့သည်။ သူ့လက်ရှိအခြေအနေမှနေ၍ ပြောင်းသွားချင်လောက်အောင်လုပ်နိုင်သည့် သူများကို တယောက်မျှ မတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူမ၏အကြောင်းကို သူ့ခင်ဖွင့်အံ့လာပါတော့သည်။ ကောလိပ်ကျောင်း ပထမနှစ်မှာ လေယာဉ်ပျံတယောက်နှင့်လက်ထပ်ခဲ့သည်။ သမီးလေးတယောက်ရခဲ့သည်။ သားယာသည် အိမ်ထောင်ရေးဟုလည်း ယူဆရသည်။ သူ့ခင်ဖွင့်က အိန္ဒိယသို့ ခရီးထွက်သွားယင်းအဆုပ်အအေးမိရာက စွဲကပ်ပြီး အိန္ဒိယမှာပင် ၂၄ နာရီအတွင်း သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

“ဒါကို ကျွန်မအနေနဲ့ လက်ခံဖို့ သိပ်ကို ခဲယဉ်းလှပါတယ်ရှင်။ ဒေ့ဗီဟာမိုင်ပေါင်းတသောင်းကျော် ပျံသန်းခဲ့ပြီးပါပြီ။ မုန်တိုင်းတွေကြားက ၇၀၇ လေယာဉ်ပျံကြီးတွေကို ချော့ချော့မောမောဆင်းသက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီနောက်တော့ တကယ့်ကမ္ဘာမှ ချော့ချော့သင့်တာဖြစ်လာပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ လူတွေဟာ အဆုပ်အအေးမိရာဂါနဲ့ သေတတ်ပါသလားဆိုတာ ယုံမယုံပါဘူး။”

ပရစ်စီလာ၏သမီးကို လင်ဒန်မိုးစိမတွေ့ဖူးပါ။ ပရစ်စီလာ သူ့ထံ အလုပ်လာလုပ်ခဲ့တာ ကလေးမလေးက ဆန်ဖရန်စစ္စကို

မြို့မှာ ကျောင်းသွားတက်နေပြီ။ ပရစ်စီလာက သူ့သမီးကို ဤမျှ ဝေးဝေးလံလံ ကျောင်းပို့ထားရခြင်းအကြောင်းကိုလည်း ပြောပြခဲ့သည်။

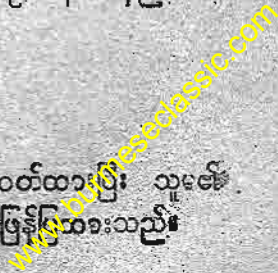
“သူဟာ ကျွန်မကို သိပ်ပြီးအားကိုးလာတာ တွေ့ရတယ်။ သူ့အဖေသေတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ သိပ်ကိုစိတ်ထိခိုက်သွားတယ်။ ကျွန်မက သူ့ကိုပျော်စရာ ချင်ပါတယ်။ စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါတယ်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကနေ ဝေးဝေးသွားနေစေချင်ပါတယ်။ ဒီဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကြီးကလဲ ကျွန်မတို့အပေါ် တဖြည်းဖြည်းဖုံးလွှမ်းလာတယ်လို့ ကျွန်မတို့ထင်မြင်လာတယ်။ ကျွန်မ အော်ဘာလီဘက္ကဆိုလို့မှာ ကျောင်းနေတုန်း ဒေ့မိနဲ့ စတွေ့ခဲ့တယ်။ ကျွန်မတို့ပြန်ဆုံးတော့လဲ နန်စီလဲ ပါခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကျောင်းဟာ နန်စီအတွက် သိပ်စိမ်းမနေပါဘူး။”

ထိုနှစ် နိုဝင်ဘာလလောက်မှာ ပရစ်စီလာသည် ခွင့်ရက်အနည်းငယ်ယူပြီး နန်စီကို ကောလိပ်မှာသွားတွေ့ခဲ့သည်။ လင်ဒန်သည် ပရစ်စီလာကို လေယာဉ်ပျံကွင်းအထိ ကားနှင့်မောင်းပို့ခဲ့သည်။ လေယာဉ်ပျံအလားကို စောင့်နေစဉ် မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပဲ....

“ငါ မင်းကို သိပ်သတိရနေမှာပဲ”

ဟု ပြောခဲ့သည်။

သူမသည် အညိုရင့်ရင့် ကုတ်အင်္ကျီကိုဝတ်ထားပြီး သူမ၏အိပ်ပင်ဝါလေးတွေကိုလည်း လူမြင်အောင် ဖြန့်ဖြူးထားသည်။

၁၀၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့ဝင်း ○ မင်းဆောင်နိုင်

“ကျွန်မလဲ ဒီအတိုင်းပါပဲရှင်ရယ်”

သူမ၏မျက်လုံးများသည် မွန်မွိုင်းနေပြီ.....

“ကျွန်မ စိုးရိမ်နေပါတယ်၊ ခုတခလော နန်စီစွာတွေဟာ လေသံမကောင်းဘူး၊ ကျွန်မအနေနဲ့ တခုခုများဖြစ်နေသလားလို့ စိုးရိမ်မိတယ်၊ ရှင်ကော အဲဒီလို တခုခုများဖြစ်လေမလားဆိုပြီး စိုးရိမ်စိတ်များ ဖြစ်ဖူးပါသလားရှင်”

တဦးမျက်နှာကို တဦးစူးစိုက်ကြည့်ပြီး နှစ်လောက်လုံး ရယ်မောပစ်လိုက်ကြသည်။ သူမက.....

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မပြောဝံ့တာ ဘာကြောင့်လို့ ရှင်ထင်သလဲ၊ ရှင်က ကျွန်မကို ပေါက်သွားပြီလို့ ပြောမှသာလား”

“မဟုတ်တာကွာ၊ သညာအရ လူတွေရဲ့စိတ်ထဲက စိုးရိမ်စိတ်တွေကို တန်ဖိုးထားဖို့ ငါတို့ကိုသင်ထားပေးတာ၊ ငါတို့အနေနဲ့က ဒါကို အတွင်းအသိစိတ်လို့ခေါ်တယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေ စောစောကတည်းက ငါ့ကို ဘာလို့မပြောတာလဲ၊ အဲဒီလိုဆိုလင် ငါ မင်းနဲ့လိုက်ဖြစ်ယင်လိုက်ဖြစ်မှာပေါ့၊ နန်စီကိုလဲ ကျောင်းပို့ခင် ငါတွေ့လိုက်ရမှာပဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ ဒါ ကျွန်မတို့မိခင်စိတ်ကြောင့် ဖြစ်မှာပါ၊ ကျွန်မပြန်လားမှပဲ ရှင်နဲ့ဆက်ဆံဆွေးနွေးသေးတာပေါ့”

နှစ်ဦးသားထက်များသည် တနည်းနည်းဖြင့် ချိတ်တံမိသွားကြသည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကလေးတွေဟာ တချိန်ချိန်ကျယ်င် သူ့ဟာသူ အလိုသို့ ပြောဝံ့သွားတတ်ပါသေးတယ်၊ တကယ်လို့ ပြဿနာကြီးယင် ကိုယ့်ကို လှမ်းမှားလိုက်ပါ၊ ကိုယ် လိုက်လာခဲ့မယ်”

“ဗုက္ကရာသို့ရှင်ရယ်”

ဆန်ပုရန်စတုကိုသို့လိုက်မည့် ခရီးသည်များ အမှတ် ၅၆၉ ကို ခေါ်ကြပါရန် အသံချဲ့စက်မှအသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ပရစ်စီလာ၊ မင်းကို ငါ ချစ်နေပြီဆိုတာ ဒီအချိန်မှာ သိနေလောက်ပါပြီနော်”

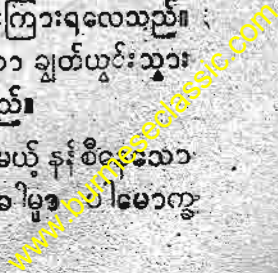
“ကျွန်မ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ခေါ်တယ်၊ ကျွန်မလဲ ရှင်ကို ချစ်နေမိပါပြီရှင်”

ထည့်အချိန်လေးသည် သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် အတူတူ နိဂုံးနောက်ဆုံးတက္ကလေးသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ အစလေး... ချစ်ကတိသေးတခု....။

နောက်နေ့ညမှာ သူမက သူ့ထံ ပုန်းဆက်ခဲ့သည်။ ‘သူမက စိုးရိမ်စရာများရှိ၍ သူနှင့် ကောင်းပြောချင်နေသည်၊ ယခု သာသနာရေးနယ် နန်စီနှင့် ညစာစားနေသည်၊ ဟိုဘယ်ကို ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ပုန်းပြန်ဆက်မည်၊ ရှင် အိမ်မှာရှိမယ်မဟုတ်ဘူး’ ဟုလည်း သူမက ဆိုခဲ့သေးသည်။

ပုန်းခေါ်လေမလားဟူ၍ တညလုံး သူ စောင့်ခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် ပုန်းမလာပါ။ သူမ ဟိုဘယ်သို့ ပြန်မရောက်ပါ။ နောက်နေ့မှာ ကားမှောက်သည်ဟု သူ သတင်းကြားရလေသည်။ သူ့ဌေးလာသည်ကားသည် ဘီးထိန်းကိရိယာ ချွတ်ယွင်းသွားပြီး ချိုင့်ကြီးထဲထိုးကျသွားခဲ့သည်ဟု သိရသည်။

သူ နန်စီထံ သွားဖို့ ကောင်းသည်။ ဒါပေမယ့် နန်စီနေသော အရာကို တယ်လီဖုန်းလှမ်းဆက်၍ရသောအခါ မှာ ပါမောက္ခ

ကာလဟာမုန်နှင့် ကြုံရသည်။ သူက နန်စီနှင့် သူတို့ လက်ထပ်ဖို့ စိစဉ်ထားသည်။ သူ့ အသံနားထောင်ယင်းဖြင့် လူသည် လူတော် လူးကောင်းဘယောက်၊ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကိုလည်း ထိန်းသိမ်း နိုင်သူဖြစ်သည်ကိုလည်း ထင်မှတ်ရသည်။

နန်စီသည် အိုဟိုင်ယိုသို့ ပြန်လာမည်မဟုတ်တော့။ ထမင်း စားပွဲတုန်းက သူတို့အစီအစဉ်ကို သူ့ အမေအား ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ မစုစပ်ပရစ်စီသာကနန်က နန်စီအသက်ငယ်ခြင်းကို စိုးရိမ် ပူပန်ပုံရသည်။ ဒါကတော့ မိခင်တို့၏သဘာဝဖြစ်သည်။

ယခု သူမကို သည်မှာပဲ မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်တော့မည်။ သူ့ ခင်ပွန်းသည်လည်း သည်အရပ်မှာ သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သည်။ ယခင် ဆွေမျိုး ၃ ဆက်မျှသည် ကာလဖိုးနီးယားပြည်နယ်မှာပဲ အခြေချခဲ့ကြသည်။ နန်စီသည် သူ့ အမေထေရီထွက်ကိစ္စကို စိတ်ထိန်း နိုင်ခဲ့သည်။ ယခုအချိန်မှာ သူမတကိုယ်တည်းနေဖို့ မသင့်တော် တူးဟု သူတို့ယူဆသည့်အတွက် ချက်ချင်းပင် လက်ထပ်လိုက် ကြဖို့ စီစဉ်ပြီးကြပြီဟု လင်ဒီခန့်သိခဲ့ရသည်။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင် လင်ဒီခန့်အနနှင့် သာမျှ ဆက်မလုပ် နိုင်တော့ပါ။ နန်စီ၏ မိခင်နှင့် သူ ချစ်နေကြပြီးပြီဟု ပြော ခြင်းမှာလား။ အကယ်၍ ပြောမိလျှင် သူ့ ကို နန်စီက ပို၍ စိတ် ဆိုးဒေပမည်။ ပါးမာကွ ဟာမုန်သည်လည်း လူ့တော်ဟုထင် ခဲ့သည်။ နန်စီသည် အသက် ၁၀ နှစ်ပြည့်ရှိမျှလေးနှင့် လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်ကို ပရစ်စီသာက ရိုးရိုးပဲ ပူပန်ခြင်းဖြစ်မည်။ ဒါပေမယ့် သည်ဆိုးဖြတ်ချက်ကို လင်ဒီခန့်အနနှင့် သာမျှ မလုပ် နိုင်ခဲ့ပါ။

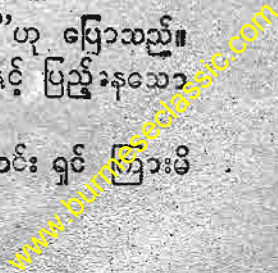
များမကြ မီ လန်ဒန်တက္ကသိုလ်မှနေ၍ စာသင်ဖို့ ကမ်းလှမ်း နေသည့်အခါ သူကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာဖြင့် လက်ခံ ခဲ့သည်။ ယင်းကြောင့် သူသည် တခြားနိုင်ငံရောက်နေသည့် သူ့အဖေ 'ဟာမုန်လူသတ်မှု' စစ်ဆေးစဉ်က မိခင်တိုင်းပြည်၌ နေထိုင်ခဲ့ရပေ။ အမှုပြီးမှပဲ သိရတော့သည်။

လန်ဒန်တက္ကသိုလ်မှာ ရှိနေစဉ်ကာလမှာပဲ အယ်လီဆင်ကို သူ ချစ်ခဲ့ရသည်။ သူမသည် ကျောင်းဆရာမတယောက်ဖြစ်သည်။ ပရစ်စီသာက သူ့ကို ဘဝကြင်ဖော် လိုအပ်သည်ဟု ရှေ့ ဆောင်သပ်ပြမှုသည် သူ့ အတွက် လူပျိုကြီး တကိုယ်တည်းဘဝ နှင့် ပြန်သွား၍ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ ရန်ခံရခါ နန်စီဟာမုန် အသက် ဘယ်များပျောက်ကွယ်သွားသလဲဟု သူ မှန်းဆ နိုင်မိသည်။ သူသည် ဘော်စတန်အရပ်ဒေသတွင် နေလာ သည့်မှာ ၂ နှစ်ရှိပြီ။ သူမနှင့် တမိုင်ခွဲခွဲလောက်ပဲ ကွာဝေးသည်။ သူ့အနနှင့် ပရစ်စီသာကို အကူအညီပေးလိုက်ရခြင်းအတွက် သူ့အမီးကျမှ ပြန်ဖြေလို့ရကောင်းပါလိမ့်ဟု စိတ်ကူးမိသည်။

သူ့တယ်လီဖုန်းက အသံမြည်လာသည်။ ဝေအကြာမှာ ရုံး အတွင်း စကားပြောခွက်မှ မီးလင်းလာသည်။ စကားပြော ချက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ သူ့ စာရေးမက...

“ဆရာကတော်က စကားပြောချင်လို့တဲ့”ဟု ပြောသည်။ ပြီးနောက် အယ်လီဆင်၏ စိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့် ပြည့်နေသော အသံကို ကြားရသည်။

“ဟာမုန်မိန်းကလေးနှင့် ပတ်သက်တဲ့သဘင်း ရှင် ကြားမိ နိုင်သလား....”

၈၀၄ * တက္ကသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

ဟု မေးလိုက်သည်။

ပရစ်စီသာနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သည့်အကြောင်း အယ်လီဆပ်စ်

သူ ပြောပြထားခဲ့သည်။

“ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင် ဘာလုပ်မလဲ...”

သူမ၏မေးခွန်းသည် သူ့ စိတ်ထဲက အလိုလိုဆုံးဖြတ်ပြီးသား
ကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ တွန်းပို့ပေးသလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဟိုတုန်းက ကိုယ်လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာအတိုင်း လုပ်ရုံပဲ
ဒီကလေးမကို ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် အကူအညီပေးရမယ်”

“ရှင်ကို ဘုရားသခင် စောင်မပါစေရှင်”

ဆင်ခန့်သည် သူ့ စာရေးမကို ခေါ်ပြီး....

“ဒေါက်တာ မာကပ်စ် ကို ညနေ လူမောတွေကြည့်ပေး
ပြောလိုက်ပါ။ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိတယ်လို့ ပြောပေးပါ။ ညနေ
၄ နာရီ သင်တန်းကို ဖြုတ်လိုက်ပါ။ ငါ အခုချက်ချင်း ကို
ကော့ကို ကားနဲ့သွားရမယ်”

* * *

အခန်း (၁၀)

“ကျွန်းတော်တို့ ရေကန်မှာ ပိုက်ဆွဲနေကြပါဝယ်။ ရေခီယို
နှင့် ရွှံ့မြင်သံကြား ဌာနထွက်လဲ အတားပို့ပြီးပါပြီ။ ရှားဖွ
ရေးအတွက် လူအင်အားထပ်ဖြည့်ပေးဖို့ အစီအစဉ်တွေလဲ လုပ်
ပြီးပြီ.....”

ဟု အခင်ပို့ရပ်ကွက် ရဲမှူး ဂျက်ကော့ပင်က ကလေးများ
ပျောက်ဆုံးနေလျှင် သာမန် အသုံးပြုရမည့် စိတ်ပါဆက်ပါ
ပုံအက္ခာန်မျိုးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ‘ရေး’၏ ခံစားနေရသော မျက်လုံးနှင့် ဖြူရော်မန်
သောမျက်နှာထားကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သည်လိုပြောလိုက်
ခြင်းက သူ့ကို နှစ်သိမ်ဖိုမလွယ်လှပါဘူး။

www.burmeseclassic.com

၈၀၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

‘ရေး’ သူ့ကို လိမ်ခဲ့သည်။ သူ့ မိန်းမနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။
ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ်မှလာပြီး ဒေါ်ရှော်သိနှင့်သိခဲ့ဖူးသည်ဟု။
သူ့ မိန်းမ၏ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ကို တခါမျှ ပြောမပြခဲ့ဖူးချေ။
ရဲမှူးကလည်း သံသယမရှိခဲ့။ အဲဒါမှာ ယခုတကယ့် ကသိ
ကအောက်ဖြစ်နေရသည်။

ရဲမှူးအနေနှင့် ပြောရလျှင် ယခု ဖြစ်ပျက်သမျှတွေမှာ ရှင်း
နေသည်။ သည့်မိန်းမသည် သတင်းစာထဲက အကြောင်းအရာကို
မြင်ပြီးပြီလျှင် လူတိုင်းက သူ့ အကြောင်းကို သိကုန်ကြပြီဆိုကာ
စိတ်ဖောက်ပြန်သွားခြင်းဖြစ်ရမည်။ သူ့မ၏ အခြားကလေးများ
ကို လုပ်သလို ယခုကလေးများကို သတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်မည်။

‘ရေး’ ကို သေသေချာချာ လေ့လာကြည့်လျှင်ရေးကလည်း
သည် အတိုင်း ယူဆမိနေမည်ဟု ဆိုထင်သည်။

ဝီးလောင်ကျွမ်းနေသော သဘင်းစာ အစများ မီးဖိုသဲမှာ
ရှိနေသေးသည်။ ‘ရေး’ ကလည်း သည့်အစများကို စူးစိုက်ကြည့်
နေသည်ကို ရဲမှူးကြိုက် သတိပြုမိသည်။ မီးမလောင်ပဲ ကျန်နေ
သော အချို့အစသေးများသည် အနားများဖွာနေသည်ကို
တွေ့၍ မီးမရှိခင် တခယာကံယောက်က စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး
တအားဆွဲဆုတ်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း မြင်နိုင်သည်။

“ဆရာဝန်ရော၊ ဟိုအမျိုးသမီးနဲ့ အပေါ်ထပ်မှာရှိနေတုန်း
ပဲသား...”

ဟု ရဲမှူးက စိတ်ဆတ်ဆတ်နှင့် မေးလိုက်သည်။ သာမန်
အချိန်မှာတော့ နန်စီကို မှစွက်အိမ်ဒရက်ဟု ခေါ်နေကျဖြစ်
သော်လည်း ယခု ဟိုအမျိုးသမီးဟူ၍ သုံးနှုန်းလိုက်၏။

နန်စီတာမန်နှင့် စိတ္တလူသတ်သမား ၁၇

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူ့ကို ဆေးဇာလုံးဆိုးပေးပြီး သက်တောင့်သက်
သာဖြစ်အောင် ထားပေးထားတယ်။ သတိလစ်အောင်တော့
မသိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ သူနဲ့ စကားပြောဖို့ လိုအပ်ပါ
လား”

‘ရေး’ က ထမင်းစားစားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး သူ့ မျက်နှာကို
အောက်ပါးထဲမှစ မြှုပ်ထားလိုက်သည်။ များမကြာမီ နာရီပိုင်းက
နံနက်လျှင် နန်စီသည် မင်စီအို ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး ထိုင်နေခဲ့
သေးသည်။ မိုက်ကယ်ကလည်း ‘ကနေ့ဟာ မေမေ့ မွေးနေ့ ဆို
တာ တကယ်ပဲသား’ ဟု ပြောခဲ့သေးသည်။

နန်စီမီးမီးနေပွဲကျင်းပဖို့ ပြောလိုက်မိခြင်းသည် သူ့၏စိတ်ထဲမှ
အင်တန်ကို ခလုတ်နှိပ်၍ဖွင့်လိုက်သလိုမျိုးဖြစ်သွားလေသလား။
အညှိနောက် သတင်းအောင်းပါး...။ ဖြစ်များဖြစ်နေသလား...။

မပြစ်နိုင်ပါဘူး။

‘ရေး’ က မျက်စိလေး ပေကလပ်ပေကလပ်နှင့် ဇော့ကြည့်
လိုက်သည်။

နောက်ဖေးတံခါးပေါက်၌ ချပ်နေသော ရဲသားကို မတွေ့မမြင်
လိုသော အမူအရာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒါ တာလဲဟေ့”

ရဲမှူးက မေးသည်။

“နန်စီဟာ ကလေးတွေကို ထိခိုက်နစ်နာအောင်လုပ်နိုင်တဲ့
အရည်အချင်း မရှိဘူး။ တပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါးတော့ မပြစ်နိုင်ဘူး”

“ခင်ဗျားမိန်းမဟာ သူ့တာဝာသူ့နေ့ယင်တော့ ကားလား
တွေကို နစ်နာအောင်မလုပ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် တချို့မိန်းမတွေ
စိတ်ဖောက်ပြန်သွားပြီး လုပ်ချင်ရာလုပ်တတ်တာကို ကျုပ်တွေ
ဖူးတယ်”

‘ရေး’က မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ထမင်းစားစားပွဲစောင်းကို
လက်တတက်ဖြင့် တအားဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ရဲမှူးကို ကျော်၍
အဝေးသို့လှမ်းကြည့်ဖမ်း...

“ကျွန်တော် အကူအညီလိုတယ်၊ တကယ်အကူအညီပါ”
ဟု ပြောလိုက်၏။

တခန်းလုံး ရှုပ်ပွားနေသည်။ ရဲမှူးသည် အိမ်အတွင်းဘက်ကို
ရှာဖွေပြီးမှ အိမ်အပြင်ဘက်ကို ဆက်လက်ရှာဖွေနေကြသည်။

ရဲဓာတ်ပုံဆရာတယောက်ကလည်း မီးဖိုထဲမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူ
နေသည်။

ကော်ဖီအိုးဓမ္မာန်နေပုံ၊ ကော်ဖီချည်တွေ မီးဖိုနှင့်ကြမ်းပြင်
ပေါ် ဖိတ်နေပုံ။

တယ်လီဖုန်းက ခဏခဏ အသံမြည်နေ၏။ ခေါ်တိုင်းခေါ်
တိုင်း မကြာမီ ရဲမှူးက ခင်ဗျားတို့ကို သတင်းပေးမှာပါ ဟူ၍
ပြန်ပြန်ပြောနေရသည်။

တယ်လီဖုန်းကိုင်သည့်ရဲသားသည် ရဲမှူးနားသို့လာပြီး...
“ခွန်တဖုန်းဆက်တာ ဒေပီသတင်းဌာနကပါ၊ ကျွန်တော်တို့
ဆီကို သတင်းထောက်တွေ မကြာခင်မှာ ပြန်လာတော့မယ်”

သတင်းဌာနမှဟု ဆိုလိုက်ကတည်းက နန်စီ၏မျက်နှာထား
ပေါ်မှာ အခြိမ်းခြောက်ခံနေရသည့် အမူအရာများ တဖြည်း
ဖြည်း ပျောက်သွားသည်ကို ‘ရေး’သတိထားမိလိုက်သည်။

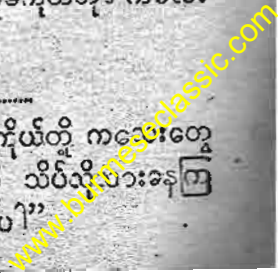
ကနေ့မနက်သတင်းစာ၌ပါသောပုံကို သူ ပြန်စဉ်းစားကြည့်
တော့ သူမ၏လက်များမှာ မြှောက်ထားပြီး တွန်းထိုးသော
အင်အားများကို ကားကွယ်နေသယောင် မှတ်ယူရ၏။

ရဲမှူးဘေးမှဖြတ်၍ အပေါ်ထပ်ကို သူ ပြေးဘက်သွားပြီး
အိပ်ခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ဆရာဝန်အညီ နန်စီ၏
ဘေးတွင်ဆိုင်နေပြီး နန်စီ၏လက်ကလေးကိုကိုင်ကာ...

“မင်း ငါပြောတာကြားနိုင်ပါ့တယ်နော်နန်စီ၊ ငါ ပြော
တာ ကြားနိုင်တယ်လို့ မင်း သိတယ်၊ ရေးလဲ ချောက်နေပြီ၊ မင်း
အတွက် သူ သိပ်ကိုးသောကားရက်နေတယ်၊ သူ့ကိုပြောပြလိုက်
ပါလား။”

သူမ၏ မျက်လုံးများမှာ မှိတ်သားသည်။ ဒေါ်ရှင်သိက်
‘ရေး’ကိုကူညီပြီး နန်စီ၏ရဲ့အဝတ်အစားများကို လဲပေးလိုက်
သည်။ အဝါရောင်ခြုံထည်ပွပွကြီးကို ခြုံပေးထား၏။ သူမ၏
လှုပ်ရှားမှုကိုပုံဆရာတို့ကြည့်ရသည်မှာ သူမကိုယ်တိုင် ကလေး
လေးတယောက်လိုပဲဟု ထင်ရသည်။

‘ရေး’သည် ခုတင်ပေါ်သို့ ဝါးကုန်းပြီး.....
“မင်း ကလေးတွေကိုကူညီဖို့လိုမယ်၊ ကိုယ်တို့ ကလေးတွေ
ထို ရခဲအောင်ရှာရမယ်။ သူတို့ဟာ မင်းကို သိပ်သိုလှမ်းနေကြ
တယ်။ ကြိုးစားပါကွာ နန်စီ၊ ကြိုးစားစမ်းပါ”

ဒေါက်တာက သတိပေးသောအနေဖြင့်....

“ရေး...။ သူဟာ ကြောက်စရာခံစားမှုကုန်စားနေရတယ်။ သတင်းစာဖတ်မိလို့ပဲလား။ တခြားကြောင့်လားတော့ မသိဘူး။ သူ့ဦးနှောက်ဟာ ဒီချောက်ချားမှုကိုရင်ဆိုင်ဖို့ တန်ပြန် တိုက်ခိုက်နေရတယ်”

သူ့ နှုတ်စာကို တွန့်လျက် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် အဲဒါဘာလဲလို့ ကျွန်တော်တို့သိဖို့လိုလိမ့်မယ်”
‘ရေး’က စိတ်စောစွာနှင့် ပြန်ပြောသည်။

“နန်စီဟာ ကလေးတွေကို တယောက်ယောက်ကခေါ်သွားတာ မြင်လိုက်တာ ပြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ နန်စီဆို ငါ့သိပါတယ်ကွာ။ ငါ့လဲနားလည်ပါတယ်။ သတင်းစာကိစ္စကိုဘာမှ အရေးမထားနဲ့ ဒါကို ငါတို့နှစ်ယောက်သား အတူတူရင်ဆိုင်ဖို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် ကလေးတွေ ဘယ်မှာလဲ...။ သူတို့ကိုရှာဖွေဖို့ မင်း ကူညီမှု ပြစ်မှား။ ကလေးတွေ ရေကန်နားသွားတယ်လို့ မင်း ထင်သလား”

နန်စီသည် ကြက်သီးထပြီး တုန်သွားသည်။ သူမ၏ လည်ချောင်းထဲတွင် လည်ပင်းကို လူညစ်သား၍ အော်လိုက်သည် အသံမျိုးထွက်လာသည်။ သူမ၏နှုတ်ခမ်းများသည်....

“သူတို့ကိုရှာပါ။ သူတို့ကိုရှာပါ”

ဟူသည့် စကားလုံးတွေကို ပြောဖို့ ယန်ပြင်လာသည်။

“ငါတို့ သူတို့ကိုရှာမှာပေါ့။ သူတို့ကို ရအောင် ရှာမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မင်း ကူညီပြစ်မှား။ မင်းထိုင်နိုင်အောင် ငါတို့ပေးမယ်နော်၊ ကံလာ...ထ ထ...”

ရေးက သူမထံသို့ ပွေ့လူ့ပေးလိုက်ပြီးနောက် ပွေ့ဖက်ဆားသည်။ သူမ၏မျက်နှာပေါ်မှာ သောင့်ခုံကသဲနှင့် ပွန်းထားသော အရာများတွေ့ရသည်။ သဲအစုံအနည်းငယ်မှာ သူမထံပင်၌ ထပ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မဟုတ်မှလို့ ချေ...။

“ကျွန်တော် ဆေးတလုံးထိုးပေးထားတယ်”

ဟု ဆရာဝန်က ပြောပြသည်။

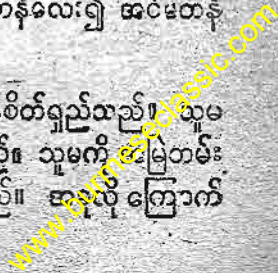
“သူ စိတ်ငြိမ်သွားရဲ့လားဟင်္ဂါပဲ။ သတိလစ်လောက်အောင်တော့ မဖြစ်ပါဘူး”

သူမသည် လေးလံထိုင်းမှိုင်းပြီး မရေရာသော အသံမျိုးဖြစ်လာသည်ကို ခံစားရသည်။ သည်လို အဖြစ်မျိုးကို ယိုယခင်ကလည်း ခံစားဖူးသည်။

အမေးသည့်ညက...။ ဒါမှမဟုတ် ဒီအလျှင်က...။

သိပ်ကို ခုခံနိုင်အားမရှိဘူး။ သိပ်ကိုရွေးချယ်နိုင်သည့် အရှည်အချင်းလည်းမရှိဘူး။ လှုပ်လည်းမလှုပ်နိုင်ဘူး။ စကားလည်းမပြောနိုင်ဘူး။ ညပေါင်းများစွာမှာ သူမ၏မျက်ခမ်းများသည် အော်နှင့်ကပ်ထားသလို မဖွင့်နိုင်ပဲ အင်မတန်ခလေး၍ အင်မတန် ငေါ့ပန်းသည်ကို သူမ ငါတိရမိသည်။

တာလဲသည် သူ့အပေါ်မှာ အင်မတန်စိတ်ရှည်သည်။ သူမအတွက် အစာအာရာ အကုန်လုံးပေးသည်။ သူမကို အမြဲတမ်း အားရှိသောအောင်လုပ်ရမည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ အခုလို ကြောက်

၁၁၂ ❄ တက္ကသိုလ် နှစ်ဝမ်းဝမ်း အောင်နိုင်

နန်စီတာမွန်နှင့် စိတ္တလှူသတ်သမား ❄ ၁၁၂

ကော်ဇွယ် ငိုက်မြည်းနေသည်ကို ကျော်လွှားရမည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် သူမသည် မတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

ဒါတွေသည် ဟိုယခင်တုန်းကဖြစ်ခဲ့တာ၊ ဒါတွေကို သူမ မစဉ်းစားတော့၊ ကာလအကြောင်း၊ ကလေးတွေအကြောင်း၊ သူမကို ရယ်မောအောင်လုပ်သော သူမကို သဘောကျသည်ဟု ထင်ရသော ကျောင်းသားချောလေး ရော့ချက်ဂလာအကြောင်း ဒါတွေကိုလည်း မစဉ်းစားတော့၊ ရော့ချက်ဂလာ အိမ်ထောင် လာစဉ်က ကလေးများသည် သိပ်ပျော်သည်။ သိပ်ရွှင်သည်။ သူ့က တကယ်ခိတ်ဆွဲမှု ထင်ခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် သူမသည် သက်သေထိုင်ခဲ့ရနေပြီး....

“သူမရှဲ့ ကလေးများကို ဖုံးဖိလိုက်မယ်လို့ ကျွန်တော်ကို သူက ပြောခဲ့ဘယ်။ ဒီစကားများဟာ သူ ပြောတဲ့အတိုင်းပဲဖြစ် ပါတယ်။ ကလေးတွေ မပျောက်ဆုံးခင် လေးချက်လောက်က ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေဖြစ်ပါတယ်” ဟူ၍ ပြောခဲ့သည်။

“နန်စီ၊ မင်း ရေကန်နားကဖြစ်လို့ သွားရတာလဲ” သူမ၏နှုတ်မှထွက်သော ဗသံတိုးတိုးလေးကို သူမ ပြန်ကြား ရသည်။

ရေကန်....။
ကလေးတွေဟာ အဲဒီကို သွားသလား။ သူတို့ကို သူမ သွား ရှု ရမည်။

‘ရေး’သည် သူမကို ပေ့ထူလိုက်သည်ကို သူမ သိလိုက်ရ သည်။ ‘ရေး’၏ချင်ခွင့်ထဲသို့ ခွေကျသွားသည်။ ဒါပေမယ့် သူမ

သူမ အားတင်းပြီး ထိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။ အိပ်ပျော်ခြင်း သို့မဟုတ် သွားခြင်းသည် အလွန်လွယ်ကူသည်။ သူမ လုပ် ကျအလုပ်ဖြစ်သည်။

“အေး.... ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ”
“ရေး’က ဆရာဝန်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး....
“ဘက်ဖီလေး တခွက်ဆိုယာဉ်....
“ဆရာဝန်က ခေါင်းညိတ်ပြီး...
“ဒေါ်ရော်သီ’ကို ပျော်ခိုင်းလိုက်မယ်”
ကော်ဖီ....။

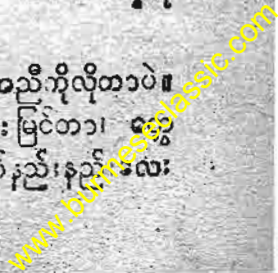
အတင်းစာကဓာတ်ပုံကိုတွေ့စဉ်က သူမသည် ကော်ဖီပျော်နေ ခြင်းသည်။ သူမသည် လေသံလေးဖြင့်....

“ရေး....သူ့ဘို့ သိကုန်ပြီ၊ လူတိုင်းသိကုန်ပြီ။ ရှင် ဖုံးလို့ မရဘာဘူး။ ဝှက်လို့ မရတော့ဘူး”

ဒါပေမယ့်နောက်ဆုံးတစ်ခုရှိနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ‘ရေး’ ၏ လက်မောင်းကို ဆုတ်ညှစ်လိုက်ပြီး....

“ရေး ကလေးတွေကို ရှာပါ။ ကျွန်မ ကလေးတွေကို ရှာပါ”

“ဒေါ်စီ၊ ထိန်းသား။ ဒီနေရာမှာ မင်းအကူအညီကိုလိုတာပဲ။ သိတိုမင်း ပြောပြပါ။ ပြောပြဖို့လိုမယ်။ မင်းမြင်တာ၊ ခွေ ကျ အေးသားစိတ်ပြောပြပါ။ နောက်ဆုံး မိနစ်နည်းနည်းလေး အောက်ပဲ ထိန်းထားဖို့လိုမယ်”

ဒေါ်ခေတ်သိသည် အဝေ့တခြောင်းခြောင်း ထနေသော ကော်ဖီပန်းကန်ကို ပြီးဝင်လာသည်။

“သုဘယ့်နယ်နေသေးလဲ”

“သတိရလာပါပြီ”

ရဲမှူးကော့ပင်က နန်စီကို မေးခွန်းမေးဖို့ စိတ်စောနေသည်။
“ရေး...”

နန်စီသည် လန့်ပြီး ‘ရေး’၏လက်မောင်းကို လှမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

“နန်စီ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ အဲဒါဟာ ငါတို့ကလေးတွေကို ပြောပြောအောင်ရှာနိုင်ဖို့ ကူညီနေတာပါ။ ကိစ္စရပ်ပါဘူး။”

သူမသည် ကော်ဖီပူကို ထရွှန်းဆိုးသောက်ချလိုက်သည်။ ပူးနူး သည့် အံ့ရသံကို သူမ နှစ်သက် သဘောကျသွားသည်။ အထွေထွေမျှား သူမ၏ဦးနှောက်အား စဉ်းစားတတ်နိုင်လျှင်... အိပ်ရာကနိုးလာနိုင်မည်ဆိုလျှင်...။ အခု ကြောက်စရာအိပ်မက် ရှောင်နိုင်မယ်ဆိုလျှင်...။

သူမ၏အသံ...။ သူမ စကားပြောနိုင်ပြီ။ နှုတ်ခမ်းများသည် ကြက်ပေါင်သားလိုထူပြီး ပွတတဖြစ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဒါပေမယ့် သူမ စကားပြောရမည်။ ကလေးတွေကိုရှာဖွေလိုသည်။ မည်။ အောက်ထပ်ကို သူမ ဆင်းချင်သည်။ အပေါ်ထပ်မှာနေထိုင်မဖြစ်။ အလျင်တခါကလီ...။ အလျင်တခါက သူ့ အနီးထဲက စောင့်နေခဲ့သည်။ အောက်ထပ်ကို မဆင်းနိုင်ခဲ့။ အောက်ထပ်က လူများကို သွားတွေဖို့...ရဲများ...။ ကျောင်းဆရာများ၏ နေရာ

များ...။ ဆွေမျိုးများကော့ရှိသလား...။ တယောက်ယောက်ကို ခေါ်ပေးဖို့လိုမလား...။ တယောက်မျှမရှိဘူး...။ တယောက်မျှ မရှိဘူး...။ စသည်ဖြင့် နန်စီ၏ခေါင်းထဲ၌ အတွေးများရှုပ်ထွေးနေသည်။

‘ရေး’၏ လက်မောင်းကိုမိမိပြီး သူမသည် ဒယ်ဒယ်ပြင် ဖတ်တပ်ဆင်လိုက်သည်။ သူ၏လက်မောင်းကို သူမက မှီခိုထားရသည်။

သူ့ ကလေးတွေ...သူ့ ကလေးတွေ...။

“ရေး...။ ကျွန်မ သူတို့ကို နာကျည်းအောင်မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။”

“အေးပါ။ ငါ အိပ်ပါအံ့”

သူ၏အသံသည် နှစ်သိမ့်သဏ္ဍိန်အသံ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် သူ့လှုပ်သည့်အသံလည်း ဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ သူ တုန်လှုပ်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူမသည် ဘာကြောင့်များ ငြင်းနေပါလဲဟု သူ တွေးထင်နေသည်။ မည်သည့်မိခင်ကောင်းမှ သူ့အားသမီးများကို နစ်နာအောင်လုပ်ဖို့ ပြောမည်မဟုတ်ချေ။ မည်လိုဆိုလျှင် သူမက တာ့ကြောင့်များ...။

သူမသည် တံခါးဘက်သို့ ကြိုးစားပြီးစမ်းလျှောက်လာသည်။ ‘ရေး’၏လက်များက သူမ၏ ခြေလှမ်းတွေ တည်ငြိမ်အောင် ခြိမ်းခြောက်ထားပေးသည်။

သူမက ခြေထောက်များကိုရှိသည်ဟု မထင်ပါ။ ခြေထောက်များ မရှိပါ။ သူမသည်ပဲ မရှိပါ။ ဒါဟာ အိပ်မက်ဆိုးကြီး

အခါ * တက္ကသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းအောင်ခိုင်

ကခုသေဖြစ်သည်။ နောက်မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ သူ့အိပ်ရာကနိုးလာမှာပါ။

ဟိုညပေါင်းခြောက်မြားစွာကလည်း သည်လိုဖြစ်ခဲ့သည်။ အိပ်ရာမှအသာထ၍ မစ်စီနှင့် မိုက်ကယ်တို့ကို သွားကြည့်ပြီး စောင်များပြန်ခြုံကာ အိပ်ရာထဲ ပြန်အိပ်သည်။ အသာလေးတိတ်တိတ်ကလေး 'ရေး'မနိုးရအောင် သွားခဲ့သည်။ အိပ်ရာကမထပဲ 'ရေး'က သူမကိုလှမ်းဆွဲပြီး ဖက်ထားလိုက်သည်။ 'ရေး'မနိုးထွေးသည့်အနံ့ကလေးက သူမကို စိတ်ဘည်ငြိမ်စေဖို့ သူမပြန်ပြီးအိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

သူတို့ လှေကားကို စ ဆင်းလာသည်။

ရဲတွေ အများကြီးပါသား။ လူ့တူကဝိုင်းပြီးမော့ကြည့်နေကြသည်။ ရဲမှူးကော့ဖင်သည် ထမင်းစား စားပွဲမှူးရှိနေသည်။ သူမအနာနှင့် ရဲမှူး၏မလိုလားသောစိတ်ကို သိနေသည်။ အလျင်တခါကနှင့်အတူတူပါပဲ။

"မစွက်အဲဒရက်၊ ဘယ်နှယ်နုနုသေးလဲ"

ဝတ္တရားကျ မေးလိုက်သော မေးခွန်း။ အရေးဂရုပြုပြီး မေးသောမေးခွန်းမျိုးမဟုတ်။ 'ရေး'သာမရှိလျှင် သူ ဒီမေးခွန်းကို ဂရုစိုက်မေးမှာတောင်မဟုတ်။

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ကောင်းပါတယ်"

သည်လူကြီးကို သူမသည် ဘယ်အာအခါကမျှ သဘောမကျခဲ့ပါ။

"ကလေးတွေကို ကျွန်တော်တို့ ရှာနေကြပါတယ်၊ မြန်မြန် လှည့်ပတ်ဖမ်းလိုလဲ ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူများက ကျွန်တော်တို့ကိုကူညီဖို့အင်အားပေးပါလိမ့်မယ်၊ ကလေးတွေကို သူများ ဘယ်အချိန်မှာ နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်သလဲ"

"၁၀ နှစ်ရံထိခင်လောက်ပါ၊ ကျွန်မ သူတို့ကို အပြင်မှာ အစားဖို့လွှတ်လိုက်ပြီး အိမ်အပေါ်ထပ်ကို အိပ်ရာသိမ်းဖို့ တက်သွားပါဘယ်"

"ခင်ဗျား အပေါ်ထပ်မှာ ဘယ်သောက်ကြာသလဲ"

"၁၀ မိနစ် ၁၅ မိနစ်ထက်မပိုပါဘူး"

"ဒီနောက် ခင်ဗျားဘာလုပ်သလဲ"

"ကျွန်မ အောက်ပြန်ဆင်းလာတယ်၊ အဝတ်လျှော်စက်ကို ခြိမ်းတော့ ကလေးတွေကိုပြန်ခေါ်ဖို့ ကျွန်မ စိတ်ကူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဝတ်လျှော်စက် ဖွင့်ပြီးတော့ ကျွန်မ ကော်ဖီ သောက်နေပါတယ်၊ ဒီနောက် သတင်းစာပို့တဲ့ ကောင်လေး အဆင်းစာပို့ သွားတာ မြင်လိုက်တယ်"

"သူနဲ့ စကားပြောလိုက်သေးသလား"

"ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ တိတိကျကျမြင်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ သတင်းစာသွားယူတော့ သူက လမ်းထိပ်ကတွေ့သွားတာကိုပဲ မြင်လိုက်ရတာပါ"

"ဟုတ်ပြီ၊ နောက်တာဖြစ်သေးသလဲ"

"ကျွန်မ မီးဖိုခဲပြန်ဝင်သွားပါတယ်၊ ကော်ဖီအိုးက နွေးပဲရှိအေးဘယ်၊ ကျွန်မ မီးဖိုလိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်မက သတင်းစာကို တဖြည်းဖြည်းလှန်ကြည့်မိပါတယ်"

“ဒီတော့ ခင်ဗျား သတင်းစာကဆောင်းပါးကို မြင်တယ် မဟုတ်သား”

နန်ဒီသည် ရှေ့တည့်တည့်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေယင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒီဆောင်းပါးဖတ်မိတော့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ”

“ကျွန်မ အော်လိုက်တယ်လို့ ထင်တားပါပဲရှင်၊ မမူတိမိ တော့ဘူး”

“ကော်ဖီအိုး ဘာ ဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ကျွန်မတိုက်မိလို့ မွှောက်သွားပါတယ်၊ ကော်ဖီအိုးတု အကုန် မိတ်ကုန်တယ်၊ ကျွန်မလက်လဲ အပူခလောင်သွားတယ်”

“ဒါကို ဘာကြောင့်လုပ်တာလဲ”

“ကျွန်မ မသိဘူး၊ ကျွန်မ လုပ်ချင်လို့လဲမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ပေါက်ကွဲတော့မယ်လို့ ထင်လိုက်မိပါတယ်။ ကျွန်မကို လူဘိုင်းက စေ့စေ့ကြည့်တော့မယ်လို့ ကျွန်မ သိလိုက်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ပြီး တီးတိုးပြောကြတော့မယ်။ ကလေးတွေကို ကျွန်မသတ်တယ်လို့ပြောကြတော့မယ်။ ဒီသတင်း စာကို မိုက်ကယ်နဲ့မမြင်စေချင်ဘူး။ ဒီတော့ သတင်းစာကိုကိုင်ပြီး ကျွန်မ ပြေးသွားပါတယ်။ သတင်းစာကို မီးလင်းဖို့ထဲထိုးထည့် ပြီး မီးခြစ်ခြစ်ပြီး မီးရှို့ပစ်လိုက်ပါတယ်။ သတင်းစာဟာ တဖြည်းဖြည်း မီးထေးလောင်လာပါတယ်။ မိုက်ကယ်နဲ့ မစ်စီကို သွားခေါ်ရတော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိလာတယ်။ သူတို့ကို ဂုဏ် ထားဖို့လိုမယ်။ ဒါပေမယ့် အလျှင်တခါကလို့ပဲဖြစ် သွားပါတယ်။

“မိုက်ကယ်နဲ့မစ်စီကိုခေါ်ဖို့ ပြေးထွက်သွားတယ်၊ ကျွန်မ ကြောက်နေတယ်”

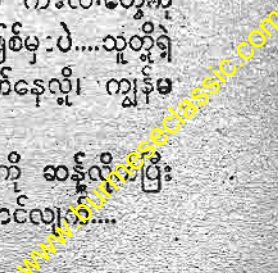
“အခု အဲဒါ အရေးကြီးဆုံးပဲ၊ ခင်ဗျား ကလေးတွေကို မိုက်ကယ်လား”

“ဟင်အင်း၊ သူတို့ပျောက်သွားပြီ၊ ကျွန်မ သူတို့ကို အော် မိတ်တယ်၊ ရေကန်ဆီပြေးသွားတယ်...”

“ဒီမှာ ဧကန်အံ့ရက်၊ ဒါဟာ သိမ်အရေးကြီးပါတယ်။ သွား ဘာဖြစ်လို့ သွားရပါသလဲ၊ ကလေးတွေဟာ လူကြီး တွေပြောစကားကို နားမခံထောင်ပဲ ရေကန်ဆီမသွားဘူးလို့ ခင် ခင်ပွန်းက ကျုပ်တို့ကို ပြောပြထားတယ်။ ခင်ဗျား သူတို့ကို ခေါ်ပေါ်မှာ ကာဖြစ်လို့ မရှာသလဲ၊ မြို့ထဲကို ခင်ဗျားအတွက် နေ့လက်ဆောင် သွားဝယ်တာဖြစ်မယားလို့တော့ပြီးဘာဖြစ် လိုက်မကြည့်တာလဲ၊ ရေကန်ဆီကို အခုကြောင့် သွားရတာလဲ”

“ကျွန်မ အစို ခိုမိကြီးလို့ ဖြစ်တာပါ။ ပီဘာနဲ့လဲဘာကလဲ အခုအသကြရတာပါ။ မိုက်ကယ်နဲ့မစ်စီကို တွေအောင်ရှာချင် ခင်ဗျား ဖြစ်ပါတယ်။ မစ်စီနဲ့လက်အိတ်ကလေးကလဲ ဒန်းမှာ ငြိ မ်ရစ်ခဲ့တယ်။ သမီးဟာ အမြဲတမ်း လက်အိတ်ပျောက်တယ် တယ်။ ဧကန်ဆီ ကျွန်မပြေးသွားတာဟာ ကလေးတွေကို မိုက်ကယ်သွားစားပါ။ ပြီးခဲ့တဲ့ ဘကြိမ်ကလို့ ဖြစ်မှပဲ... သူတို့ခို ကြရာကလေးတွေ ရေခိုပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလို့၊ ကျွန်မ သည်း စကားမပြောနိုင်ကြတော့ဘူး”

“ဒီမျိုးသည် စိတ်ပျက်ဆက်ပျက်ဖြင့် ခါးကို ဆန့်လိုက်ပြီး ခြားသံသည် တကယ်လုပ်ငန်းသဘောဆောင်လျက်...”

“ဧကန်အဲဒရက်၊ ကျွန်တော်မေးတဲ့မေးခွန်းတွေကို ခင်ဗျား
နောက်ထပ်မဖြေခင် ခင်ဗျားမှူးဥပဒေကျမ်းကျင်မှုရှိအကြံဉာဏ်
ကို ထုနိုင်တဲ့အခွင့်အရေးရှိဘယ်လို ကျွန်တော် သတိပေးပါတယ်
ခင်ဗျားပြောဆိုမယ့်စကားတွေကို ခင်ဗျား ဆန့်ကျင်ပြီး တစ်
အသုံးပြုနိုင်တယ်နော်”

သူမ၏အဖြေကိုစောင့်မားနားထားပဲ ရဲမှူးသည် စားပွဲမှ ထ
သွားပြီး နောက်ပေးတံခါးပေါက်မှ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ
သည်။ နေခက်ဖေးကားလမ်းပေါ်တွင် ရဲကားတစ်စီးက အဆင်
သင့် စောင့်နေသည်။

သူ အိမ်မှ ထွက်ထွက်ချင်းမှာပင် မိုးနှင်းခဲလေးတ မျက်နှာ
နှင့် ခေါင်းပေါ်သို့ ကြံချလိုက်၏။ သူ ကားထဲသို့ဝင်စဉ်တွင်
လေက နောက်မှနေ၍ တံခါးကိုပိတ်အောင် တိုက်လိုက်ရာ သူ
ဖိနပ်ကို ခလုတ်တိုက်ပြီး တံခါးလည်းပိတ်သွားသည်။ သူ့ ခြေ
ကျင်းဝတ် နှာသွားသည်ကို မျက်နှာရှုံ့သွားပြီး...

“ရေကန်ကိုမောင်”
ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။
ရာသီဥတု သည်ထက်ဆိုးရွားလာလျှင် ရွာဖွေရေးလုပ်ငန်း
များ ဆက်လုပ်ရန် မလွယ်တော့ပေ။ နေ့လယ်မှန်းတည့်ချိန်မှာ
ပင် မှောင်အားကြီးနေ၍ ဉာဏချိန်ဟု ထင်နေရ၏။ ရေငုပ်သော
လုပ်ငန်းမှာလည်း ယခုလိုရာသီမျိုး၌ မလွယ်လှပါ။

မောရှော့ရေကန်သည် ကိတ်ကေးမြို့တွင် အကြီးဆုံးရေကန်
များထဲ၌ တခုအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် အန္တရာယ်အကြီး

ဆုံးနှင့် အနက်ဆုံးလည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤရေကန်ထဲမှာ
ရေနစ်မှု ဧကဓာ ဖြစ်တတ်၏။

ခါးလောက်ရှိသော ရေအနက်ထဲသို့ ခပ်ဝေးဝေးလျှောက်
သွားနိုင်သော်လည်း တလှမ်းလှမ်းရှိမှုနှင့် ပေ ၄၀ နက်သော
ရေထဲသို့လည်း ကျသွားနိုင်သည်။

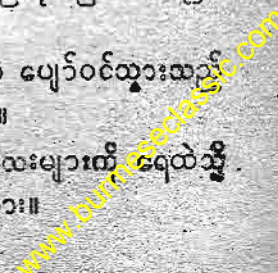
အကယ်၍ ကလေးတွေ ရေနစ်သွားမည်ဆိုပါလျှင် နောက်
နှေဦးပေါက်ကျမှပဲ အလောင်းတွေ ပေါ်လာပေတော့မည်။ ယခု
ပြဒါးချိန်ကျနေပုံကိုကြည့်လျှင် နောက် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း
ဤရေကန်ထဲတွင် စင်္ကာတစ်စီး၍ရနိုင်ပေတော့မည်။

ရေကန်တေးမှာဆိုလျှင် ယခင်က သည်ထိုရာထိုမျိုးနှင့်သည်
ထိုအချိန်မျိုးမှာ လူများမရှိနိုင်သော်လည်း ယခုမူပရိသတ်များ
ဝိုင်းအုံခန့်ကြပြီး ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ်ရပြီး ရေငုပ်သမားများ၏
လုပ်ရားမှုများကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

ရဲမှူးသည် ကားပေါ်မှဆင်းလာပြီး သောင်ပြင်သို့ ထွက်
သွက်ကလေး လျှောက်သွား၏။ သူ၏ လက်ထောက်ရဲမှူးထံ
ရောက်သွားရာတွင် လက်ထောက်ရဲမှူး၏ ပခုံးတွင်ပုံကိုမြင်လိုက်
၏။ သူ မေးမေးရသေးသောမေးခွန်းကို ဖြေလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်
သည်။

ရဲမှူးသည် မို နှင်းခဲများ သူ့ဖိနပ်ထဲ ပျော်ဝင်သွားသည်
သူ့ ခြေထောက်ကို တ နားဆောင့်လိုက်၏။

သည်နေရာသည် နန်စိတာ သူမ၏ကလေးများကို ရေထဲသို့
အတင်းဆွဲချလာသည့်နေရာမှ ဟုတ်ပါ့မသား။

သူမအတွက်ကြောင့် လူအများမှာ ကလေးရှာသောအလုပ်ကို သက်စွန့်ဆံ့ဖျား လုပ်နေရပြီ။ သည်ကလေးများကို ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာမှာ ရှာ၍ တွေ့မည်ဆိုသည်ကို ဘုရားသခင်မှ သိပလိမ့်မည်။

တာဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ သိပါသလား။..။

(ဥားဒေ၏ပျောက်ကလေးကခု...)

ပြန်မူဆင်းရှား စီချ်ခြင်းခံရသော လူသတ်မှုကျူးလွန်သူ မိန်းမဘယောက်ကို ပါးနပ်သည့် ရှေ့နေတရားယာက်ကစိတ်ပျော့သည့် တရားသူကြီးဘယောက်ကို အမှုစစ်ဆေးခြင်း ပျက်ပြယ်သွားပြီဟု ကြေငြ ခိုင်းလိက်ခြင်း ဖြစ်သည်။)

သူ့လက်ထောက် ရဲဒူးလေး၏ နာမည်ကို ဒေါသထကြီးနှင့် ဆောင်ခေါ် ဆိုက်သည်။

သူ့လက်ထောက်က ဆူ့ဘက်လှည့်ပြီး...

“ခင်ဗျား.....”

“စေ့ရုပ်သမားတွေ၊ နောက်ထပ် ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဝှုပ်ကွဲဦးမှာလဲ”

“အခု ၂ ကြိမ်ရှိသွားပြီဆရာ။ ဒီဘကြိမ်ပြီးယင် နောက်တကြိမ်ထပ်ဝှုပ်ဖို့ ကြိုးစားကြဦးမယ်။ ဒီနောက် အနုစားယူပြီး နေရာတခု ပြောင်းကြမှာပါဆရာ”

သူက ရုပ်မြင်သံကြားကိရိယာများကို လက်ညှိုးထိုးပြီး....

“ကနဦး ကျွန်တော်အို ခေါင်းကြီးပိုင်းမှာ ပါတော့မယ် ထင်တယ်။ ခင်ဗျား သတင်းပို့ စရာလေးတွေ စဉ်းစားထားတော့”

ထိုကျင့်နေသောလက်များဖြင့် ရဲမှူးသည် ကုတ်အင်္ကျီအိတ် နှိပ်လိုက်သည်။ စာရွက်စသေးတရွက် ထုတ်လိုက်ပြီး....

“ငါ နည်းနည်း မှတ်သားပြီးပါပြီ”

“ပြောပြီး သူ့ရေးထားသည်ကို ဆက်ဖတ်ပြသည်။

ကျွန်တော်တို့ဟာ အဲဒီရက်ကလေးများကို လူစုလူဝေးနဲ့

အားနုကြပါပြီ။ သူတို့ရဲ့ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်အနီးရှိ သစ်တော

ထဲပိတ်စိပ်တိုက်တဆင့်ပြီးတဆင့်ရှာနေကြပါပြီ။ ကောင်း

ကောင်းနည်း ရဟတ်ယဉ်များနဲ့လဲ ရှာဖွေနေကြပါပြီ။ မော့ရှော့

တာဟာ သူတို့အိမ်အနားမှာ အနီးဆုံးဖြစ်လို့ ဒီရေကန်ထဲကို

ကျွန်တော်တို့ သာမန်သဘောနဲ့ပဲ ဆက်ရှာနေကြပါတယ်”

“ဘာတိုင်းပေးပို့ချက်ကလေးအတိုင်း သတင်းထောက်များ

လေးဆိုက်သည့်အခါ သတင်းထောက်တရားယာက်က....

“နန်စီ အဲဒီရက်ဟာ စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး မီရေကန်နားမှာ

ထူစိုနေတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား”

“အဲဒါ အမှန်ပဲ”

“နောက်သတင်းထောက် တယောက်က....

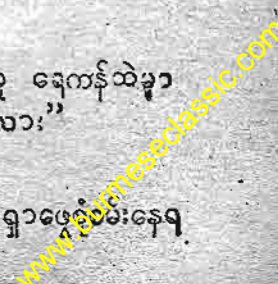
“အမဲ့ အတိတ် စားကြောင်းအခုဆိုယင် အခု ရေကန်ထဲမှာ

အနာဟာ ထူးခြားမှုဘုရလို့ ခေါ်နိုင်ပါ့မလား”

“အဲဒါ မေးပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့က ဖြစ်နိုင်တာသားလုံးကို ရှာဖွေခံမ်းနေရ

ဖြစ်ပါတယ်”

မေးခွန်းများသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် များလာပြီး မြင့်မားလာသည်။ သတင်းထောက် တယောက်နှင့် တယောက် ထပ်မံမေးလာကြသည်။

“အတိတ်ရဲ့ စိတ်မကောင်းတဲ့ဖြစ်ရပ်ကို ထောက်ရှုကြည့်ရင် အားဖြင့် အခုကလေးတွေ ပျောက်ဆုံးတာဟာ သံသယမရှိဘဲ စရာလို့ ယူဆနိုင်ပါသလား။”

“ဒီမေးခွန်းရဲ့ အဖြေဟာ မစွက်အဲဒရက်ရဲ့ အခွင့်အရေးထိခိုက်ထားမို့ ကျွန်တော် မဖြေနိုင်ပါဘူး။”

“သူမကို ခင်ဗျား နောက်ထပ် ဘယ်ခဏကမေးဦးမှာလဲ”

“စောနိုင်သမျှ အစောဆုံးဖြစ်အောင် မေးမှာပါ။”

“မစွက်အဲဒရက်ဟာ သူမအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သတင်းစာထဲမှာ ပါတားကို သူမ သိလိုက်ပါသလား။”

“သူမသိလိုက်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။”

“ဒီသတင်းစာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူမ တယ်လီ တုံ့ပြန်ပါသလားခင်ဗျား။”

“ကျွန်တော် မပြောနိုင်ပါဘူး။”

“ရီမြို့ပေါ်က အကုန်လုံးမဟုတ်ဘဲ အများအားဖြင့် စွက်အဲဒရက်ရဲ့ အတိတ်အကြောင်းကို သတိမေ့မိကြဘူးဆိုတာ မှန်ပါသလား။”

“ဒါဟာ အမှန်ပါပဲ။”

“ခင်ဗျားကော သူမကို နဂိုကသိခဲ့ပါသလား။”

“ကျွန်တော် မသိခဲ့ပါဘူး။”

ရဲမှူးသည် အံ့ကိုကြိတ်ပြီး...

“မေးခွန်းတွေ တော်လောက်ပြီ”
ရဲမှူးပြောလိုက်ပါခဏတုသည်။

“သူ့ထွက်သွားနိုင်မိ နောက်ထပ် မေးခွန်းအခု ပေါ်လာပါ”

“အဲဒီတွေနဲ့ဟာရယ်သတင်းစာ မှုသတင်းထောက်တယောက် သူ့ထွားမည့်သစ်ကို ပိတ်ထားပြီး ကျယ်လောင်စွာဖြင့် မေးခွန်းတင်မည်အခါ အခြားသတင်းထောက်များက သူ၏အဖြေကို အတော်ဆိုင်းပြီး ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

“ထူးခွဲတဲ့ ၆ နှစ်လောက်အတွင်းက ကိတ်မြို့နဲ့ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ မခံဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ ကလေးတွေ သေကြတဲ့အမှုများ ရှိခဲ့တာ သိတာ မှန်ပါသလား။”

“အဲဒါ မှန်ပါတယ်။”

ရဲမှူးကြီးခင်ဗျား၊ နန်စီဟာမုန်အဲဒရက်ဟာ ကိတ်မြို့မှာ အသားစားတာ ဘယ်နှစ်နှစ် ရှိသွားပါပြီလဲ”

“၆ နှစ်ရှိပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရဲမှူးကြီးခင်ဗျား။”

အောက်ပိုင်း သူသည် စားပွဲပေါ်တွင် ကောင်းကောင်းထိုင်ချ
ထိုင်ပြီး သူ၏အစီအစဉ်အတိုင်း 'ဟာမ္မန်လူ့ဘဝ'ကို စိတ်အေး
အေးအေး ဆက်လက်ပြု လေ့လာပါတော့သည်။

အကယ်၍များ နန်စီဟာ မ္မန်ကို လူ့ချင်းရင်းရင်းနှီးနှီးသိရ၍
အမေအကြောင်း စာရေးရာမှာ အနာရ်အယုက် ဖြစ်သာခဲ့လျှင်
အိမ်အနားကိုဖျက်ပစ်လိုက်မည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အလုပ်ကိုစတင်သည့်အနေနှင့် ပထမဦးဆုံး သတင်းစာပါ
ဆောင်းပါးကို အသေးစိတ်လေ့လာဖို့ စတင်သည်။ စာဖတ်သူ
များကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေ အောင်၊ မမြင်ဝံ့မကြားဝံ့
အောင် အသေးစိတ်ကလေးတွေ တင်ကြီးဖော်ပြထားသည်ကို
တွေ့ရသည်။

နန်စီကို ကောလိပ်ပါမောက္ခကြီး၏ ဝေးဝေးလေးလေး
အဖြစ်ကစပြီး ရေးလာသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်၊ တက္ကသိုလ်
အဆောက်အအုံထဲက အသင့်နေဖို့အိမ်တစ်အိမ်၊ ပါးမာကွဟာမ္မန်
သည် ကျောင်းသားလေးတယောက်ကို သူ့အိမ်လွှတ်ပြီး အိမ်ကို
အပူပေးသည့် မီးသင်းဖိုကို အပြင်ခိုင်းသည့်နေ့အထိတော့ ဝံ့ပြု
အိမ်ထောင်တခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျောင်းဘားလေးသည် ရုပ်ရည်
သားနားသည်။ အစစအရာရာ လုပ်ဘတ်ကိုင်တတ်သည်။ အမျိုး
သမီးများနှင့်လည်း အတွေ့အကြုံများခဲ့သည်။ နန်စီသည် အသက်
၂၅ နှစ်ခန့်သာရှိလေဘော့ ဒီကောင်လေးနှင့် ခဏလေးငြိသော
ကြသည်။

ဆောင်းပါးထဲမှာ ရုံးအမှုစစ်စဉ်က သက်သေထုတ်
ကောက်နုတ်ချက်များကိုလည်း ဂျီနသန်က ဆက်ဖတ်သည်။

အခန်း (၁၁)

ဂျီနသန်နိုးလိသည် အချိန်အလယ်သောက် ကုန်သွားသည်
ထတိမပြုမိပါ။ မော့ရှော့ရှော့ထဲမှ လှုပ်ရှားမှုများကိုလည်း
သတိမမူမိပါ။ သို့သော် သူ့ အိမ်ရှေ့လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ခါတိုင်း
ထက် ပိုပြီး ကားအသွားအလာများနေတာကို စိတ်ထဲမှာ အမှတ်
မောင် ထတိထားမိလိုက်သည်။ သူ၏စာဖတ်ခန်းမှာ အိမ်
အနောက်ဘက်ပိုင်း၌ရှိနေသဖြင့် လှုပ်ရှားမှုအသံဗလံများသိပ်ပြီ
ရောက်မလာပါ။

ရေးအဲဒရက်ခေါ် မိန်းမသည် နာမည်ကြီးနန်စီဟာမ္မန် ဖြစ်
သည်ဟု ပထမဦးဆုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ သိရပြီးသည်

ရော့သက်ဂလာ ဆိုသော ကျောင်းသားလေးသည် နန်စိနှင့် တယ်သိုတယ်ပုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။

“ပါမောက္ခဘာမုန်ဟာ သူ့မိန်းမက အိမ်ကနေပြီး ဧည့်ပေးတဲ့ မီးလင်းဖိုပျက်တယ်လို့ ဖုန်းဆက်ချိန်က ကျွန်တော် ပါမောက္ခအနန်းထံမှာပဲ ရှိခဲ့ပါတယ်။ စက်ပစ္စည်းတွေ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် မပြင်တတ်၊ မကိုင်တတ်ဘဲ မချိပ်ပါဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်သွားပြင်ပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ အစကတော့ ဆရာက ကျွန်တော့်ကိုပြင်မခိုင်းချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ပြင်နေကျစက်ပြုဆရာတွေကို ခေါ်လို့လဲ မလွယ်လောလော့ဆယ် အိမ်ကိုပူပေးဖို့ကလဲလို့နေလို့ ကျွန်တော့်ဆရာက လွတ်သို့ ခံရပါတယ်”

“သူ့မိသားစုနဲ့ပတ်သက်ပြီး တိတိကျကျ ဘာများမှာလိုက်သေးလဲ”

အစိုးရခေ့ နေကမေးသည်။

“သူ့မိန်းမဟာ နည်းနည်းနေမခကောင်းဖြစ်နေလို့ အနှောင့်အယှက်မပြုဖို့ ကျွန်တော့်ကိုမှာလိုက်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော် တခုခုလိုယင်၊ ဒါမှမဟုတ် တခြားပြဿနာတခုခုရှိခဲ့ရင် သူ့ကိုခေါ်ပါလို့ မှာလိုက်ပါတယ်”

“ဆရာညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လိုက်နာခဲ့လား”

“လိုက်နာ ဖို့ပဲဗျာ။ သူ့မိန်းမဘာကျွန်တော် နောက်ကား ခွေးကလေးလို ထူးကောက်ကောက်လိုက်နေတော့ ကျွန်တော် ညွှန်ကြားချက်အတိုင်းလိုက်နာဖို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး”

“ကန့်ကွက်ပါတယ်...ကန့်ကွက်ပါတယ်”

အစိုးရခေ့ နေသည့် နောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ။ ဆိုလိုချင်အကြောင်းအရာ ပေါ်သွားခဲ့ပြီ။ ကျောင်းသားလေးသည် နောက်ထပ် သက်သေခံချက်များသည် ဘည်းပုံများအတွက် သိပ်ကိုနစ်နာမှုတွေ့ပါလာခဲ့သည်။

“ဆရာကတော်နဲ့ လူချင်းထိတွေ့သားသလား”

သူ့အဖေခံရသည်။

“အဖေအဖြေက တဲ့ဘိုး”

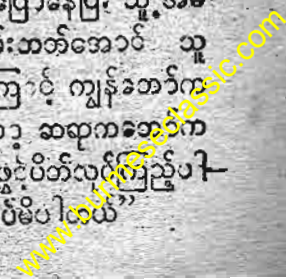
“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်လို စ ဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်က မီးဖိုက အခရူးပေါ်ခလုတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆရာကတော်ကို ပြသပေးပါတယ်။ ဒီမီးဖိုဟာလဲ ပုံစံဟောင်းကြီး ဖြစ်တော့ ခလုတ်ကပဲ အပြုပြင်ဆင်ပေးပေါ်တတ်ပါတယ်”

“ပါမောက္ခက မင်းကို မေးခွန်းတွေ၊ ရှင်းလင်းချက်တွေနဲ့ သူ့မိန်းမကို အနှောင့်အယှက်ပြုရတာ လို့ မှာလိုက်ဘယ်ဟုတ်လား”

“ဆရာကတော်က သူ့သိချင်ပါတယ်လို့ ပြောနေပြီး သူ့အိမ်ထဲ ဒီအလုပ်ကလေးလောက်တော့ ထိန်းသိမ်းတတ်အောင် သူ့အိမ်ထဲမှာပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ဆရာကတော်ကို ပြသပေးရပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဆရာကတော်က ကျွန်တော်အပေါ်က မှမ်းပြီး မိခလုတ်ကိုဖွင့်ပိတ်လုပ်ကြည့်ပါလို့ မိန်းမက ကျွန်တော်က သူ့ကို ပွတ်သပ်မိပါတယ်”

“မစ္စက်ဟာမုန်က ဘာပြန်လုပ်လဲ”

“သူမက သဘောကျတယ်၊ ဒါကို ကျွန်တော် ပြောနိုင်ပါတယ်...”

“နောက် ဘာဖြစ်သေးလဲဆိုတာ တိတိကျကျပြောပြပါ”

“တကယ်တော့ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆို တာ သူမက မဖြစ်လို့ပါ။ သူမက ကျွန်တော် ဒီလိုလုပ်လိုက်တာကို သဘောကျရုံလေးပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က သူမကို ဆွဲလှည့်ပြီး ဖက်နမ်းမိပါတယ်။ ဧကလောက်ကြီးတော့ သူမက ဖယ်ထွက် သွားပါတယ်။ ဒါပေးယုံ မခွာချင်သလိုပဲ”

“ဒီနောက် ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“ကျွန်တော်က ကောင်းတယ်လို့ ပြောမိပါတယ်”

“ဒီတော့ မစ္စက်ဟာ မုန်က ဘာပြန်ပြောလဲ”

“သူမဟာ ကျွန်တော်ကို စေ့စေ့ ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ကို ပြောတာမဟုတ်သလိုနဲ့၊ ငါ သွားရတော့မယ်လို့ ပြောသွား တယ်။ ကျွန်တော် နေနေတဲ့ ပြဿနာမဖြစ်ချင်ဘူး။ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ကျောင်းထုတ်ခံရပြီ။ စစ်ထဲ သွားသွင်းခံရပြီ။ အဆုံးသတ်သွားမှာကို မလိုလားပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန် တော် တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းလားတက်နေတာပါ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က...”

“ဒီတော့ မစ္စက်ဟာမုန်...။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် သူမကို နန်စီလိုခေါ်သင့်ပြီလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဒီမှာနန်စီ၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက် ပြီး ပြဿနာမရှိပါဘူး။ ငါတို့နှစ်ယောက် ဝခြားလူတွေ မထိ

နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတခုကို ရှာကြံပြီး ချိန်းဆွဲနိုင်တာပဲ။ မင်းက ထွက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ မင်းမှာ ကလေးတွေရှိတယ်”

“မင်း အဆိုပြုချက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မစ္စက်ဟာမုန်က ဘယ်လို တုံ့ပြန်သလဲ”

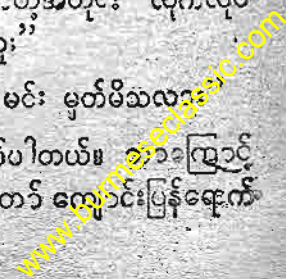
“ထူးတော့ထူးဆန်းသား၊ အဲဒီအချိန်မှာ သူမသားလေး ပီတာဟာ အပေါ်ထပ်ကနေ သူမကို ရှာဖွေ ဆင်းလာပါတယ်။ ကောင်လေးဟာ တကယ်ကို ငြိမ်တုံ့ကလေးတယော့ကပ်ပဲ။ သူမဟာ စိတ်တိုသွားတယ်လို့ ထင်ရပြီး ကလေးတွေလို့ ပြောလိုက်ပါ တယ်။ ဒီနောက် ရယ်သလိုလိုပြောင်သလိုလိုနဲ့ ကလေးတွေကို ဖုံးဖိတ်လိုက်မယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“မစ္စတာလက်ကလေး၊ အခုခင်ဗျားပြန်ပြောတဲ့ ဝါကျလေး တွေဟာ သိပ်အရေးကြီးပါတယ်။ ခင်ဗျားဟာ မစ္စက်ဟာမုန် ပြောပြတဲ့အတိုင်း အတိအကျပြန်ရွတ်ပြတာ သေချာရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် သေချာပါတယ်။ အဲဒီ စကားကြားရတော့ ကျွန်တော် ကြက်သီးတောင် ထသွားပါ တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ လဲကျွန်တော် တိတိကျကျ မှတ်မိနေတာပါ။ ဒါပေးယုံလို့ လူတစ်ယောက်ဟာ သူပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်လုပ် ပါတယ်လို့ တော့ယုံကြည်လို့ မဖြစ်ပါဘူး”

“နန်စီ အဲဒီစကား ပြောတဲ့ရက်စွဲကို မင်း မှတ်မိသလား”

“နိုဝင်ဘိုလ ၁၃ ရက်နေ့က ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့် ကျွန်တော် မှတ်မိသလဲဆို ယင် ကျွန်တော် ကျောင်းပြန်ရောက်

၁၃၂) ❀ တက္ကသိုလ်နေဝင်း ○ ဝင်းအောင်နိုင်

နန်းစိဟာမွန်နှင့် စိတ္တလူသတ်သမား ❀ ၁၃၃

တွေ့ ပါမောက္ခကြီးက ကျွန်တော်ကို ချက်လက်မှတ်တစ်စောင် အတင်းပေးပါတယ်”

“နီဝတ်လ ၁၃ ရက်ဆိုတော့၊ နောက် ၄ ရက်အကြာ မှာ ကလေးတွေ သူတို့အမေရဲ့ မော်တော်ကားထဲကနေ ပျောက် ဆုံးသွားပြီး ဆန်ဖရန်စစ္စကိုပင်လယ်ကွေ့ သောင်ကမ်းပေါ်ကို နောက်ဆုံးလှိုင်းပုတ်လို ရောက်လာတယ်။ သူတို့ခဏခဏကိုလဲ ပသတ်စတစ်ဒိတ်တွေစုပ်လို့ အဖြေကဘော့ ဖုံးဖိပစ်လိုက်တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား”
တရားခံ၏အကျိုးဆောင်က သည်သက်သေထွက်ချက်၏ ရိုက်ခတ်မှုဒဏ်ကို ပေါ့ပါးစေဖို့ ကြိုးစားပါသေးသည်။

“မင်း ဖစွက်ဟာမွန်ကို ဆက်ပြီးဖတ်ထားသေးသလား”
“မဖတ်ထားပါဘူး၊ သူမကလေးတွေနဲ့အိမ်ပေါ်တက်သွား ပါတယ်”

“ဒီအော့ သူမက မင်းနမ်းတာကိုသဘောကျ ကယ်လို့ဆိုတာ မင်းတေးယာက်ဘည်းရဲ့ ထွက်ချက်ပဲရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်ကို လက်ခံခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတယောက်နဲ့ တွေ့ယင် ကျွန်တော် တပ်ဆင်သေချာပြောနိုင်ပါတယ်”

နန်းစိ၏ ကျမ်းကျိန်အစစ်ခံချက်မှာ ဒီပြဿနာကို အခမဲ့ခံရ တော့....

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူ ကျွန်မကိုနမ်းသိုက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ သိပါ တယ်။ ဒီအော့လဲ ကျွန်မကခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်”

“ကလေးတွေကို ဖုံးဖိပစ်လိုက်မယ်လို့ ပြောလိုက်တဲ့ခကားကို မင်း မှတ်မိပါသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ မှတ်မိပါတယ်”

“အဲဒါ မင်း ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ပြောတာလဲ”
သတင်းစာဆောင်းပါးအလိုရဲ့ နန်းစိသည် သူမ၏ ရှေ့နေကို ကျော်၍ တရားရုံးထဲမှ ရှိသည့် မျက်နှာများကို မမြင်နိုင်သော မျက်စိဖြင့်ကြည့်ပြီး အိပ်မက်မူးသံမျိုးဖြင့်....

“ကျွန်မ မသိပါ”
ဟုပြောသည်။

ဂျိနသန်သည် ခေါင်းတခါခါ လည်တခါခါနှင့် စိတ်ထဲမှ ဩဇာခံလိုက်သည်။ သည်ကောင်မလေးကို သက်သေအဖြစ် အစစ်ခံခွင့်မပြုဘဲတူး၊ သူမအမှုမှ သူမ ရုန်းမထွက်နိုင်ခဲ့။ ဂျိန သန်သည် ဆောင်းပါးကိုဆက်ဖတ်ပြန်ရာသနားစရာကလေးများ အဖြစ်အပျက်ကို ဖတ်မိတော့ အော့နုလုံးနုမိသည်။

တေးယာက်နှင့်တယောက် မိုင်ငါးဆယ် အကွာအဝေးမှာ သီတင်း ၂ ဖတ်ခြားပြီးမှ လှိုင်းပုတ်သဖြင့် ကမ်းသို့ရောက်လာ သည်။ အလောင်းတွေမှာ ပုပ်ပွဲပြီး ခရုဓမ္မာတွေ တွယ်ကပ်နေ သည်။ ကလေးမလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် စုတ်ပြတ်နေသည်။ ငါးမန်းကိုက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အနီရဲရဲပေါ်တွင် အပြူရောင် အရုပ်ကလေးတွေပါသော စွယ်ဘာအင်္ကျီလေးတွေက သူတို့ခဏ နေထိုင် ကိုယ်ပေါ်၌ ထူးဆန်းစွာ သစ်လွင်နေဆဲပင်။

ဆောင်းပါးကို ဖတ်ပြီးသောအချိန်၌ ဂျိနသန်သည် ကိတ် ပို့လိုက်သော ဖိုင်တွဲအထူကြီးဘက်ဆီသို့အာရုံပြောင်းလိုက်သည်။

၁၃၄ * တက္ကသိုလ်နေဝင်း ၊ မင်းဆောင်နိုင်

ကုလားဆိုင်နောက် မြို့ပျံပျံပြီး ကလေးတို့၏မိခင် စေ့ဝယ်နေ တုန်း မော်တော်ကားထဲမှ ကလေးငယ်များ ပျောက်သွားသည့် အကြောင်း ပထမဦးဆုံးဆောင်းအဖြစ် ပါလာသောဆောင်းကို စဖတ်သည်။

ကလေးများ၏ ဓာတ်ပုံ မှန်ဝါးဝါးလေးတွေ ပါလာသည်။ သူတို့၏ အရပ်အမောင်း၊ ကိုယ်အလေးချိန်များ တွေ့ခဲ့သည့် သူများ ဤ အထူးဖုန်းနံပါတ်ကိုဆက်ပါ။ အကြောင်းကြားပါ။ စသည်များကို အသေးစိတ် ဖော်ပြထားသည်။

ဂျီနသန်သည် အလေ့အကျင့်ရပြီးသားဖြစ်သည့် ဦးခနောက် နှင့်မျက်စိကို အထူးပြုပြီး ဝပ်မြန်မြန်ဖတ်သွားသည်။ နောက် တချိန်တွင် ကိုးကားရမည့် အချက်အလက်များကိုလည်း မင်နို မင်ပြာဖြင့် မှတ်သားနေသည်။

တရားရုံ မှတ်တမ်း ဖိတ္တူကို ဖတ်ကြည့်သောအခါ နန်စီတာ မွန်သည် အစိုးရရှေ့နေကြီး၏ ပစ်ကွင်းမှာ ရုပ်ဆေးဖွယ် ခါး စည်းခံနေသည်ကို ကိုယ်ပြောသည်ကို နားလည်လိုက်သည်။ သူမ အခုနှင့် အပိယာယ်ရီးအောင် မပြောနိုင်ခဲ့ပါ။ သူမသက်သေခံပုံ အရဆုံးပုံလျှင် အစိုးရရှေ့နေကြီး၏ လက်ထဲတွင် ပြုစုမှုနှင့် ချေတော့မည်။ ပြန်လှန်ရခဲခြင်းမရှိ၊ အပြစ်မရှိပါဘူးဟု သူမ ပြောပုံကလည်း ဝတ်ကြဆန်းကြေလို စိတ်မပါသလို ဖြစ်နေ သည်။

သူမ တာများဖြစ်နေပါလိမ့်။ ဂျီနသန်က အံ့ဩမိသည်။ သူမသည်သည်အမှုလွတ်သွားချုပ်ခံရဘုပင် ထင်ရသည်။ တနေ့ နာဠိ သွားသည့် သက်သေခံမှု နေပြီး....

“ထင်ရယ်၊ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာလား။”

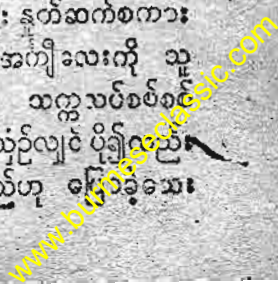
ထပ် ပြောလိုက်သေးသည်။

ဂျီနသန်၏ နဖူးပေါ်က အေးရူးများသည် ပို၍ တုန်သွား သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နာရီအနည်းငယ်ခန့်က အိမ်ရှေ့မှ ပျောက်သွားစဉ် မိသားစုများနှင့်အတူ ထမင်းစား စားပွဲမှာ နေသော သူမကို မြင်ခဲ့ရသေးသည်။ သူမ၏ မိသားစုဝင် များက သူမ၏ တကိုယ်ထီးဘည်းဘဝကို နှိုင်းယှဉ်ပြီး အားကျမိခဲ့ သည်။

သူတို့က သူတို့ဘဝသည် ကွဲပြားခြားနားပြီး သူတို့သည် နှစ်ကော့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူမထံ ကိုယ်မသိဘဝနှင့် ဆက်သက် မရှိနိုင်တော့ပါ။ သွားလေရာအရပ်မှာ လူတိုင်းက သူတို့ကို မြင်ပြီး ထိုးပြီး သူတို့ကကြောင်းကို ပြောနေကြမည်ဟု သူတို့ ကြံစားမည်။ လူတိုင်းသည် နန်စီကို သတင်းစာဓာတ်ပုံမှ မြင်ချက်ချင်းမှတ်မိကြပေမည်။ သူဘောင် မကြာသေးမီက ဖော်ထုတ်ထားသည့် ကုတ်အင်္ကျီကို မှတ်မိနေသေးသည်။

ထို့နောက်မိခင်က အပြစ် စပျက်ကလေးကို သူ့ရက်စက်စက် ထုတ်သည်။ လိုဝါရီးများမှာ ဖြစ်သည်။

အဲဒီမှာရှေးဝယ်သွားယင်းနန်စီနှင့်ဆုံမိပြီး နှုတ်ဆက်စကား ပြောခဲ့မိသည်။ နန်စီဝတ်ထားသည့် ကုတ်အင်္ကျီလေးကို သူ မသိဘာကျွန်ကြောင်း ပြောပြခဲ့ပြီး ယခုလို သက္ကလပ်စစ်ခင် စသည်များသည် ဓာတုဗေဒအထည်များနှင့်ယှဉ်လျှင် ပို၍လည် လှောင်းသည်။ ပို၍သည်း ကြည့်ကောင်းသည်ဟု ပြောခဲ့သေး သည်။

အဲဒါတုန်းက နန်စီသည် တော်တော်ကို ချစ်စရာကောင်း
သည်။ အညံ့စည်းအဝါ ရောင်လေးကို မခွံ့တရံ့ စည်းထမ်းသဖြင့်
အညံ့ဆောင်ကုတ်အင်္ကျီလေးမှာ အလွန်ကို ပန်ရလှသည်။ သူမက
မြူးချစ်သည်။ သူ့အပြုံးလေးသည်လည်း နွေးထွေးပြီး ချစ်စရာ
တော်တော် အပြုံးလေး။ သူမနှင့်အတူ ကလေးတွေအည်း ပါ
လာသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်လေးကလည်း ရင်မနှံ့ကြသည်။
သောကျားလေးက.....

“မေမေ၊ ကျွန်တော် အစာပွားသွားယူလိုက်မယ်နော်”

ဟု ပြောပြီး အစာပွားအပုံကြီးကို လှမ်းအယူမှာ အစားမ
များ စိစားသော အပုံကြီးကို လှေထဲတိုက်ပြီး ပြုလဲကျသွား
ခဲ့သည်။

အစာပွားပုံပြုကျသွားသည့်အသံကြောင့် လူတွေအပြားလာကြ
သည်။ ဆိုင်ရှင် လိုဝါရီလည်းပါသည်။ လိုဝါရီသည် ပင်ကို
စိတ်တိုပြီး ဆက်ဆံရေးမပြေပြစ်သူတယောက်ဖြစ်သည်။ တခြား
မေးအများဆိုလျှင် ယခုလိုဖြစ်ပျက်ခဲ့လျှင် ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်
ဖြစ်ပြီး ကလေးကို တအားဆူပူ ကြိမ်းမောင်းမိပေမည်။ နန်စီ
သည်အခြေအနေအား တည်ငြိမ်စွာ ထိန်းသိမ်းလိုက်ပုံကို ဂျီ
ထန်က သဘောကျမိခဲ့သည်။

“မစ္စလိုဝါရီ၊ ကျွန်မ စိတ်မခံတောင်းပါဘူးရှင်၊ မတော်လို့
ဖြစ်မိတာပါ။ ကျွန်မတို့ ပြန်စီးပေးမှာပါ။”

သည်အနားက သူက စိုးရိမ်ပူပန်သော ကလေးကို ပြောလိုက်
သည်။

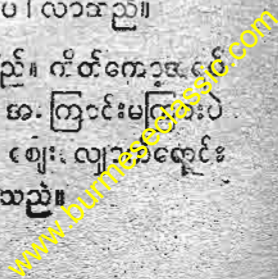
“မိုက်၊ ဘာမှစိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ မင်း ထမင်းလုပ်တာ မှ
ဟုတ်ပါ။ လာ ငါ့ဘို့ ပြန်စီလိုက်ရအောင်”

ဂျီနာနန်သည် ဒေါသတကြီးနှင့် တခုခုပြောတော့မည်ဟု
ဟန်ပြုနေသော လိုဝါရီကို တချက် မျက်စောင်းထိုးကြည့်လိုက်
ကာ ပူးများကိုကူညီပြီးပြီ၊ စီးပေးခဲ့သည် ထိုနေ့ထိုရက်က ဆိုလျှင်
ယခုလို အလိုက်သိဘတ်သော အမျိုးသမီးလေးတယောက်သည်
လွန်ခဲ့သည့် ဂူနှစ်က ဒုမကိုယ်တိုင် လူ့ဘဝသို့ မွေးထုတ်
လိုက်သည့် လူ့သားသမီးမျိုးကို တမင်သက်အက် သတ်ပင်သည်
ဆိုသည်မှာ ယုံကြည်ဖို့ အလွန်ခဲယဉ်းလှပါသည်။

သို့သော် (အမျက်ဒေါသ ဆိုသည်မှာ စင်တော် ခွင့်အားကြီး
မားသော တွန်းအားကြီးတခုဖြစ်သည်။) ဒုမသည် ယေလှယ်သူ
တယောက်လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ အမှုစင်နေစဉ်က အဖတိုက်
မထိုက်ကလေး အမှုအရာမှူးလည်း ဒုမမှာ အပြင်ရှိကြောင်း
လက်ခံသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ ဝါညီမျှ ဂေါ်ဆုတ်ဖွယ်ကောင်း
သည့် ပြင်မှုကြီးကို ကျူးလွန်ခဲ့သည်ဟု လူသိရှင်ကြား ဝန်မခံရုံ
တမည်ပင်။ ဆည်သို့ ဖြစ်ခဲ့ခြင်းမျိုးကိုလည်း သူ မြင်တွေ့ခဲ့ဖူး
သည်။

အိမ်ခွဲရှုတ်ခါမှ ခေါင်းသောင်းဆံ ပေါ်လာသည်။

ဂျီနာနန်သည် ကုလားထိုင်မှထလိုက်သည်။ ကံတော်ကောင်း
ဒေသတွင် ညွှန်ညွှန်များသည် ကြိုတင် အကြောင်းမကြားပဲ
အလည်ခလေးတတ်ပါ။ တအိမ်တက်ဆင်း ရှေးလျှာအလောင်း
သည်အလုပ်ကိုတော့ တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားသည်။

၁၃၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

နန်စိတာမွန်နှင့် စိတ္တလူသတ်သမား ❀ ၁၂၉

တံခါးပေါက်သို့ ထသွားသည့်အခါကျမှ ဂျိနသန်သည် သူ့
ခါး တောင်နေသည်ကို သတိပြုမိတော့၏။

သည်အခါကျမှ တွေ့နေကျမဟုတ်သော မော်တော်ကား
ရောက်ဆီသို့ မေ့မင်းသွားနေကြပြီး မိုးရွာထဲတွင် လူတွေ
သည်သည်သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်ကို သတိပြုမိတော့

လာတွေ့သည့်ညွှတ်သည်မှာ ရဲသား ဘဦးဖြစ်နေ၍ သူ အံ့ဩ
မိသည်။ သည်ရဲသားကလေးကိုလည်း ရံဖန်ရံခါ ရဲကားပေါ်
မှာ တွေ့တွေ့နေရ၍ မှတ်မိနေသည်။ သူ့ စိတ်ထဲ၌ ချက်ချင်းပင်
ထင်လိုက်သည့်က ဧကန္တ လက်မှတ်တခုခုသာရောင်းခြင်း ဖြစ်မည်
ဟု ထင်လိုက်သည်။ သည်စိတ်ကူးကို ချက်ချင်းပင် ဖယ်ထုတ်
ပစ်လိုက်၏။

ရဲသားလေးသည် သူ့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သဖြင့် အိမ်ထဲ ဝင်လာ
သည်။ သူ့ အမူအရာသည် တည်ကြည်ပြီး အလုပ်ဝတ္တရားကို
ကျေပွန်စွာ အောင်ရွက်မည့်ပုံ ပေါ်နေသည်။

“ဦးခင်ဗျား... ကျွန်တော့်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးဘယ်လို့
မကပ်ယိုက်နဲ့၊ ကျွန်တော် တို့ဟာ အဲဒရက်ကလေးများ
ပျောက်ဆုံးမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်းနေတာပါ”

ဂျိနသန်က သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေဆဲမှာပင် သူက အိတ်ထဲမှ
မှတ်တမ်းအုပ်ကလေး ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ အိမ်ခန်းအတွင်း ပတ်ပတ်
လည်လည် စမ်းစားကြည့်ရှုမင်း ပထမဦးဆုံးဆန်းစစ်မှုကို မေးလိုက်
သည်။

“ဦး ဒီအိမ်မှာ တရားဟောတည်းနေတာ မဟုတ်သား”

ဂျိနသန်သည် သူ့ကိုမပြောဘဲ သူ့ဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်သွား
ပြီး တံခါးမကြီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ကလေးတွေ နေ့လယ်စာစားဖို့ ချက်ထားတာ၊ အခုအချိန်
ကလေးတွေ ဆာနေကြရမယ်”

‘ရေး’က သူမဘေးမှာထိုင်ပြီး သူမ၏ ကလေးထိုင်နေခက်မှီ
အကူအကူပေးသလို သူ့လက်ကို ဖင်ထားသည်။
အပွဲပေါ်၌ စီးကရက်တို့များ ပြည့်မောက်နေသော ဆေးလိပ်
ပြာခွက်တခုက သူ့ရှေ့မှာ ရှိနေ၏။

“ငင်းကိုယ်မင်း သိပ်မနှိပ်စက်ပါနဲ့ကွာ”
သူက ဖြည်းဆေးစွဲနစ်သိမ့်လိုက်သည်။

အပြင်ဘက်တွင် ပြတင်းပေါက်များကို လေတိုသံအား
နဲ့လှမ်းပြီး ရယတ်ယာဉ်ပျံသွားသည့် အသံများ ကြားနေရသည်။
နန်စီ၏မျက်နှာပေါ်၌ ပေါ်လာသော မေးခွန်းကို ရေးက
ဖြေလိုက်သည်။

အခန်း (၁၂)

“နန်စီ ဒါလေးသေခင်လိုက်၊ မင်းလက်တွေ သိပ်အေးနေ
တယ်၊ မင်းအတွက် အားလိုနေတယ်”

- ဒေါ်ရော်သီက သူမကို တိုက်တွန်းနေ၏။ နန်စီကခေါင်းခါ
လိုက်သည်။ ဒေါ်ရော်သီက ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်တင်
လိုက်၏။ ပန်းကန်ထဲမှ ခရမ်းချဉ်သီးဟင်းချိုအနံ့ကလေးများက
သူမအား စားချင်သောကံချင်လာအောင် ဆွဲဆောင်လေမည်
လားဟု မျှော်လင့်ခဲ့သည်။

“ဒါ ကျွန်မ မနေ့ကချက်ထားတာ”
နန်စီက အသံသေလေးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့ရဟတ်ယာဉ်၂စင်းနဲ့ ဒီဒေသကို ရှာဖွေနေကြတယ်။
ထက်လို့ ကလေးတွေ အခြားတနေရာ လျှောက်သွားခဲ့ယင်
သူတို့တွေကြမှာပဲ၊ တခြားမြို့တွဲကဝိုင်းရှာပေးကြမယ်လို့ သူတွေလဲ
ဆက်လာကြပြီ။ ပင်လယ်ကွေ့ပေါ်မှာလဲ ရဟတ်ယာဉ် ၂စင်း
ရှိ ရှာနေကြတယ်။ လူတိုင်းက ကူညီနေကြတယ်”

“ရေငုပ်သမားတွေလဲ ရေကန်ထဲမှာ ကျန်မကလေးတွေရဲ့
အလောင်းကို ရှာနေကြတယ်”

သူမက အသံသေလေးဖြင့် ပြောလိုက်ပြန်သည်။
သတင်းထောက်များကို သတင်းပေးပြီးနောက် ရဲများကော
မင်သည် ရဲစခန်းသို့ ပြန်သွားပြီး တယ်လီဖုန်းဆက်သည်။ သူ့

၁၄၂။ အတ္တသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းအောင်ခိုင်

ကိုစွဲပြီး၍ အဲဒရက်အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း နန်းစိ၏နောက်ဆုံး ပြောလိုက်သည့်စကားကို ကြားလိုက်ရ၏။

ကျင့်သားရသာပြီဖြစ်သော်လည်း တွေဝေနေသည့်မျက်လုံး ငြိမ်သက်သွန်းသော ကိုယ်နှင့်လက်များ။ မျက်နှာအနေအထားနှင့် အသံကိုကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် သူမသည် သတိပတ်ခါနီး အဝေးအနေနားထောက်တော့မည်၊ နောက်တခဏမျှကြာလျှင် သူမ၏ နာမည်ကိုပင် ပြန်ပြောနိုင်လျှင် ကံကောင်းလှပြီဟု ယူဆရမည်။

သူမကိုကျော်ပြီး အစောင့်ချထားသည့်ရဲသားထံ သူ့မျက်လုံးရောက်သွားသည်။ ရဲသားသည် မိဖိုတံခါးဝနံတေး၌ရပ်နေ၍ တယ်လီဖုန်းစာလျှင် အဆင်သင့် ကောက်ကိုင်နိုင်သော အခါ အစားမျိုးဖြင့် စောင့်နေသည်။

ရဲသားသေးသည် ရဲမှူးအား မျက်စိနှင့်ပင် အချက်ပြလိုက်၏။ ရဲမှူးက အခန်းထဲရှိ လူသုံးဦးကို တလှည့်စီကြည့်လိုက်သည်။

‘ရေး’သည် ထိုင်ရာမှထပြီး သူ့မိန်းမထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင် နောက်သို့ သွားရပ်ကာ သူမပခုံးပေါ်သို့ သူ့လက်ကို ထပ်လိုက်သည်။

ရဲမှူးက ခပ်ဆတ်ဆတ်ပဲ...

‘ရေး...။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ နှစ်ယောက်ချင်း စကားပြောချင်ဏယ်’

နန်းစိကိုယ်သည် တပြည်ပြည် စ၍ တုန်လာသည့်အတွက် ရေးက သူမ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်လာစေရန် ပခုံးသေးထဲ ဖိထားလိုက်၏။

သူမက....

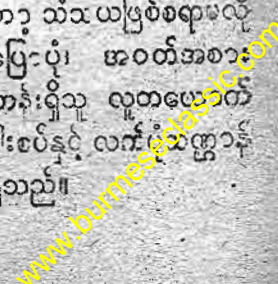
“ရှင်တို့ ကျွန်းကလေးတွေရှာလို့ တွေ့ပြီဟား”
မေးလိုက်သည်။ သူမ၏ အသံသည် လေသံမျှသာ ရှိတော့သည်။

“ကလေးတွေကို ခုတို့တွေ့ဖက် ငါတို့ကိုပြောမှပေါ့။ အားမင်းပြီးထိုင်နေနော်၊ ငါ အခုချက်ချင်းပြန်လားခဲယေ”

‘ရေး’သည် ရှေ့ကိုငုံ့ပြီး သူမ၏ပါးလေးပေါ်သို့ သူ့ပါးနှင့် အသားလေး အပ်လိုက်သည်။ တုံ့ပြန်မှုကို စောင့်မနေတော့ပဲ ရဲမှူးကို ညှော်ခန်းတက်ဆီခေါ်သွားသည်။

ရဲမှူးကော့ဖင်သည် ညှော်ခန်းမီးလင်းစိုတေးမှ ထုတ်ခွဲရသွားရပ်ပြီး သူ့ထက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထောင်ထောင်ပေးပေးမောင်းလှူငယ်ကို သူ နှစ်သက်ပဲမင်းနုနိုင်ပါ။ ‘ရေး’မှာ ယခုလိုအချိန်အထိ သတ္တိကောင်းကောင်းနှင့် ထူးခြားဆန်းနိုင်သော အရည်အချင်းရှိနေသည်။ သူသည် ပီသက်နှစ်စစ်ပွဲတုန်းက ထူးချွန်သည့်ခေါင်းဆောင်မှု တွက်စစ် မြေမှတင်ပို့လိုကြီး အဆင့်အထိ ရာထူးတိုးပေးခံရိုက်ရသည်ဆိုသည့် အကြောင်းကို ရဲမှူးကြီးက သတိရမိသည်။

‘ရေး’မှာ အဆင့်အတန်းရှိသည်ကို တာ့ သံသယဖြစ်စရာမလိုချေ။ ရေး၏မတ်တတ်ရပ်ပုံ၊ စကားပြောပုံ၊ အဝတ်အစားဝတ်ပုံ၊ လှုပ်ရှားပုံများသည် အဆင့်အတန်းရှိသူ လူတယောက်ဟန်မျိုးပဲဖြစ်သည်။ ရေး၏အမေးအဖြေပေါင်းစပ်နှင့် လက်ငုံ့သဏ္ဍာန်များသည်လည်း တောင့်တင်းသန်မာပုံရသည်။

ရဲမှူးသည် သူ၏ ရဲ ဆိုသော အသိစိတ်နှင့် အထက် ငိုကြွောင်း ဂုဏ်ဆည်ဖို့အချိန်ဆွဲပြီး အခန်းပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေလိုက်သည်။

ကြမ်းပြင်သည် ကော်ဇောအောက်မှနေ၍ တောက်-ပြောက်နေသည်။ ပြတင်းပေါက်နှစ်ခုကြားမှာ လက်ဆေးကန်တခုရှိသည်။ ဆင်စွယ်ရောင်အုတ်နီရံပေါ်မှာ ပန်းချီကားများချိတ်ဆွဲထားသည်။

သည်ပန်းချီကားများမှရှုခင်းများကို မြဲဖူးသလိုလိုရှိသည်။ မီးလင်းဖိုပေါ်အပေါ်၌ ချိတ်ထားသည့် ပန်းချီကားသည် နန်စီတို့၏ ပန်းခြံရှုခင်းဖြစ်သည်။

ဝန္တယားအပေါ်မှာ ချိတ်ဆွဲထားသည့်ပန်းချီကားမှာ ကိတ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ရှုခင်းပုံဖြစ်သည်။

ခွဲတန်းလျာ ရှည်အပေါ်မှာ ချိတ်ထားသည့် ရှုခင်းမှာ နေဝင်ချိန် ရှုခင်းလှေမျှားဖြန့်လာသော ဆိပ်ကမ်း ရှုခင်းဖြစ်သည်။

နောက်တပုံက လေတိုက်နေသည့် သစ်သားငယ်ရှုခင်းမှာ ဟန့်စိမ်အိုကြီး၊ မျှော်စင်ကြီးအိမ်အိုကြီးကို နောက်ခံမြင်ကွင်း၌ ရေးရေးမျှ မြင်နိုင်သည်။

နန်စီအဲဒရက် ပန်းချီကားများ မကြာမကြာ ရေးဆွဲနေတတ်သည်ကို ရဲမှူးကြီးသတိထားမိသည်။ သူသည် ပန်းချီရေးခြယ်ရာမှာ သည့်သောက်ကောင်းလိမ့်မည်ဟု လူမထင်ခဲ့ပါ။

သူသိသသောက်ပြာရလျှင် မိန်းမ တော်တော်များများ ဆည် ဆည်လိုကိစ္စမျိုးမှာ ဝါသနာ ပါသလောက်သောက်နှင့်

အထူးဆုံးတော့ ကြော်ငြာအရပ်ကားသောက် မလှသည်ကိုပင် အထူးဆုံးတော့ဘက်ကြသည်။

အထူးဆုံးတော့မှာ စာအုပ်စင်များရှိသည်။ သူ့အတွင်း ဒေသတို့အတွက် ရှိခိုးကျောင်းကို လှူလိုက်သော စားပွဲမျိုးလည်း ရှိသည်ကိုတွေ့ရသည်။ စာပွဲတင် မွန်အိမ်ကသေးတလုံးအထူးဆုံးတော့မှာ ဖုံးလွှမ်းထားသည့် ကုသားထိုင်လေးတလုံးတော့မှာ ရှိသည်။ မီးလင်းဖိုခန်းက ဆေးကုသားထိုးမှာတော့ လက်ထိုးပုံနှင့် နောက်မှီ၌သည်။

သူ့အိမ်က အပြင်ဆင်များနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရင် သည်းဒေသလိသားက ခုံတန်းလျှာနှင့် ကုသားထိုင်များက သားရေတုတနက်ရောင်ကို ရွေးသည်။ သံမဏိခြားထက် ပိုမိုသားပွဲတလုံး၊ ခန်းလုံးပြည့် အဝါရောင်ကော်ဇောကြို၊ သားသည်။ သည်ကော်ဇောပေါ်မှာ သူ မွေးသားသည့်အတွက် ကြီး၏ စွန့်ပစ်သားသည် အညစ်အကြေးများ အကွက်ပုံစံဖြင့် ထင်နေသည်။

အောက် သေဆုံးသားစေး စေးတီးသားစက်ပုံနှင့်...

“အဲဒါများ ဘာလိုချင်တာလဲ”
“အဲဒါလိုက်သည်။ သည်အသံကို ကြားလိုက်တော့ ‘ရေး’သည် သည်းဒေသလိသားက ပေပဲတု ရဲမှူးက သိလိုက်သည်။ နန်စီ၏ အခွင့်အရေးများနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ သတိပေးခဲ့သည်ကို ‘ရေး’က သည်းဒေသလိသားက နားပယ်ခဲ့သည်။ ‘ရေး’သည် သူ့ကို ခံဆိုက်နေသည့်သူ သူ ထင်သည်။

ထည်လိုအဖြစ်မျိုးများ မရေတွက်နိုင်အောင် ကြုံဖူးသူ
ရဲမှူးသည် တတက်သး၏အားနည်းချက်ကို ရှာပြီး ထိုဘက်
တာစုလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားမိန်းမရှေ့ နေဟာ တယ်သူ့ထဲ”
သူက ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးလိုက်သည်။

မရေရာ၊ မဆေချာကြောင်း၊ ရေး၏ ကိုယ်တုန်သွားပုံ
အဖြေပေးသလိုဖြစ်သွားသည်။ ရေးသည် ရဲမှူးထံထဲသို့ အ
အဖြတ်ပေးမည့်ခြေလှမ်း မလှမ်းသေးပါ။

သူ့ မိန်းမသည် သာမန်ကလေးပျော့ ကံသည့် ဘေးကစရာ
နေသော မိခင်တယောက်ပဲဟု ဟန်ဆောင်ဖို့ ကြိုးစားနေသည့်
ကနေ့ည ရုပ်ပြင်သံကြားသတင်းမှာ သူ့မိန်းမကို ပြုများပြု
ဦးမှာလားမသိဘူး။ မျက်ခွံမျှားမို့ ယောက်ျား လက်ကိုင်ပ
ကထည်ကိုလက်ထဲမှာ လိပ်ပွတ်ဖမ်း ထောင်းပန်တို့ကျိုးသံ
‘ကျွန်မကလေးတွေ ပြန်ပေးပါ’ဟု ပြောပြနေဦးမှ လေး။

‘ရေး’အတွက် ရဲမှူးမှာ သတင်းပေးစရာရှိသည်။ သူ့မိ
သည် သည်အခန်းမျိုးကို ကန့်သတ်ပြီး လွန်ခဲ့သော ၇ နှစ်
ရိုက်ကူးထားသည့်သတင်းကား၏ ကော်ပီကို သူ ရအောင်ယူ
ခဲ့သည်။

ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှ လက်ထောက် အစိုးရရှေ့နေတယောက်
ဖမ်းသတ်ခံရပြီး သူကပေးပါမည့်ဟု ရန်က ထပ်လံ
ပြောစဉ်တွင် ကတိပြုလိုက်သည်။ အစိုးရရှေ့နေက...

“မိခင်နဲ့ ဒီလိုနောက်ထပ်မလုပ်နိုင်အောင် ကျုပ် အကုန်လုံး
ဆောင်သင့်လုပ်ထားတယ်”ဟု ပြောသေး၏။

‘ရေး’က ခပ်တည်တည်ပဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ‘ရေး’၏
စကားသံသည် ထင်ထားသည့်ထက် ပိုပြီး ထိန်းသိမ်းမှုရှိသည်ကို
တွေ့ရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရှေ့နေတယောက်ယောက်နဲ့ အဆက်အသွယ်
မလုပ်ရသေးပါဘူး။ အခုလိုလူအားလုံးက ဝိုင်းရှာနေကြတော့
ကျွန်တော်မျှော်သင့်ထားပါတယ်”

“ရှာဖွေတဲ့ကိစ္စ တွေကို မကြာခင် ရပ်လိုက်တော့မှာပါ”
ရဲမှူးက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

“မိရာသီဥတုမျိုးနဲ့ဆိုယင် လူ့အတွေး တာမမြင်နိုင်တော့မှာ
ဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ခင်ဗျားမိန်းမကို ဖမ်းဆီး
မေးမြန်းဖို့ စခန်းခေါ်သွားရလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ ခင်ဗျား
ရှေ့နေငှားဖို့စီစဉ်ရသေးတူဆိုယင် သူ့အဘွားက ထားရှိတဲ့
တယောက် ခန့်အပ်ဖို့ ကျွန်တော်စီစဉ်လိုက်မယ်”

‘ရေး’က ဒေါသတကြီးနှင့်.....

“ခင်ဗျား ဒီဆိုင်လုပ်လို့ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ”
ပြောလိုက်ပြီးမှ သူ့ကိုယ်သူ ကြိုးစားပြီး စိတ်ငြိမ်အောင်
ထိန်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက သူ့ကို ရဲစခန်းခေါ်သွားယင်
ခင်ဗျား သူ့ကိုထိတ်သလိဖြစ်သွားတော့မှာပဲ။ နန်စိဟာ နှစ်နဲ့

၈၄၀ * တက္ကသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

ချီးမြှင့် ဆိပ်မက်ဆိုးတွေပဲ မက်နေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအိပ်မက်ကလဲ အမြဲအမ်းထပ်ခါတလဲလဲ တပုံစံဘည်းပဲ။ ရဲစခန်းမှာ အစစ်ဆေး အမေးမြန်းခံပြီး ရေခဲတိုက်ထဲမှာ သူ့ကလေးတွေကို ထွားရှေး ခိုင်းပို့ စင်္ကြံကရှည်ကြီးအတိုင်းလျှောက်ထွားရတယ်လို့ အိပ်မက် မက်ဘယ်။ အခုချိန်မှာလဲ သူမ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေဘယ်။ ခင်ဗျားအခုနဲ့ သူမ မြင်တွေ့ခဲ့တာကို ပြန်မပြောနိုင်ဘူးလို့ ဘေချာအောင် ခင်ဗျားကြိုးစားနေတာလား။

“ခရီး...။ ကျွန်တော် အလုပ်က တလေးခွဲပြန်ရဖို့ပဲ ဖြစ် တယ်”

“ဟုတ်ဘယ်လေ။ ဒီစတားစာဆောင်းပါးဆို ကြီးကို ဖတ်မိ လို့ ကျွန်တော် မိန်းမ ဘာဖြစ်သွားဘယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားမြင် သားပဲ။ ဒီဆောင်းပါးရေးတဲ့အခါကောင်ကို ခင်ဗျားတို့ခရှာ ကြဘူးလား။ ဒီဖာတ်ကြောင်းကိုပြန်ဖော်ပြီး ထုတ်ဝေစာတိုက် စို့ရလောက်အောင် ယုတ်မာတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကလေး တွေကို ခေါ်သွားနိုင်တဲ့အရည်အချင်းလဲရှိမှာပဲ။ တတ်နိုင်မှာပဲ”

“ဒါကိုလဲ ကျွန်တော်ရုံစမ်းနာပါပြီ။ ဒီလိုသတင်းမျိုးဆိုတာ ကလဲ နေ့စဉ်က နာမည်တုနဲ့ လက်မှတ်ထိုးထားပေး ရှိပါ တယ်။ ဒီလိုဆောင်းပါးမျိုးတွေဟာ အမှန်အတိုင်းပြောရယာ် စာရေးသူက စိတ်ကူးတည့်တဲ့အခါ ပို့နိုင်တာပဲ။ တကယ်တော့ သတင်းစာတိုက်ကလက်ခံလိုက်ယင် ငွေ ၂၅ ဒေါ်လာရမှပဲ”

“ဒီလိုဆိုယင် စာရေးသူက ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဒါကို တွေးဆင်ကြိုးစားနေပါတယ်”

ရဲမှူးကဖြေလိုက်သည်။ ရဲမှူး၏အသံမှာ ဒေါသထိလေးပါနေ တယ်။

“ဆောင်းပါးပို့တုန်းက ဆောင်းပါးပို့ သူရဲ့ ရည်ညွှန်းတဲ့ ဝေဖာမှာ စည်းကမ်းချက်တွေပါပါတယ်။ တကယ်လို့များ လက်ခံ ခဲ့ယင် မပြင်ရဘူး။ ပါတဲ့ခေတ်ပုံတွေအကုန်လုံး အသုံးပြုရမယ်။ ဒီဝေဖာ ၁၇ ရက် ဒီနေ့မှူးရိုက်နိပ်ထုတ်ဝေရမယ်လို့ ဆိုထား တယ်။ ဒီသတင်းဆောင်းပါးဟာ ရေးသားပုံကောင်းတယ်။ ဆွဲဆောင်နိုင်တယ်လို့လဲ အယ်ဒီတာက ကျွန်တော်ကိုပြောပြ တယ်။ အမှန်တော့ ၂၅ ဒေါ်လာအတွက် တင်ပြဖို့မထိုက်တန်တဲ့ ဆောင်းပါးမျိုးဖြစ်တယ်။ ဒါကိုတော့ သူက ထုတ်ဖော်မပြော သူ။ ဒီတော့ အယ်ဒီတာက ချက်လက်မှတ်တင်စာရင်းပေးတဲ့ပြီး လက်ခံတဲ့စာတစောင်ရေးလိုက်တယ်”

ရဲမှူးသည် သူ့ဘောင်းဘီနောက်အိတ်ထဲမှ မှတ်စုစာအုပ် ကိုဆွဲထုတ်ပြီး...

“လက်ခံတဲ့စာဟာ အောက်တိုဘာ ၂၀ ရက် နေ့စွဲနဲ့ ပို့လိုက်တယ်။ ၂၉ ရက်နေ့မှာ အယ်ဒီတာရဲ့စာရေးမက ဒီသတင်း ဆောင်းပါးကို လက်ခံ လက်မခံ တယ်လို့ပုန်းနဲ့မေးတာကို လက်ခံ ခေါ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီပုန်းထဲမှာ အဆက် အသွယ်မခကောင်းလို့ အသံက မကြည်လင်ဘူး။ အသံဟာ ယေးကျား ဟာ။ မိန်းမလားတောင် မသိဘူးလို့မရဘူး။ ဒီတော့ သူက ဟိုင်ယန်နစ်စာတိုက်မှတစ်ဆင့် ဆိုပြီး ချက်လက်မှတ်ပို့လိုက်ကြောင်း ပြန်ပြော လိုက်တယ်။ ဒီချက်လက်မှတ်ကို ဂျေ၊ အာ၊ ပင်ရို့စ် ဆိုတဲ့လူနာမည်နဲ့ ပေး

လိုက်တယ်၊ နောက်တနေ့မှာ ဒီစာကို စာတိုက်မှာ လာထုတ်ယူ သွားတယ်”

“ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား”

‘ရေး’က ခပ်မြန်မြန်လေးမေးလိုက်သည်။

“ဒါတွေ ကျွန်တော်တို့လဲမသိဘူး၊ ဒီရာသီအချိန်မျိုးမှာ တောင် ဒီဟို ယန်နစ်ခပ်ကမ်းမြို့လို့နေရာမျိုးမှာ အလည်အပတ် လာတဲ့ခရီးသည်တွေ တော်တော်များများ ဖြတ်သွားကြတယ် ဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျားလဲသတိပြုမိမှာပဲ၊ စာတိုက်မှာ နာမည် အမှန်ပြောပြီး စာသွားယူတာပဲ၊ စာရေးကလေးလိုက်မှာပဲ၊ နောက် မှတ်မိချင်မှု မှတ်မိတာမှာ၊ ချက်လက်မှတ်ကိုတော့ ကနဦး ဝေ့ထုတ်တာမတူရသေးဘူး၊ အဲဒီတော့ ဝေ့လာထုတ်တဲ့ အခါမှာ ဂျော့ အား၊ ပင်ရို စီဆိုတဲ့လူကို ကျွန်တော်တို့ ဆက်ပြီး မေးမြန်းစုံစမ်းရမှာပဲ၊ ခပ်ရှမ်းရှမ်းပြောရလင် ဒီစာရေးသူဟာ ကျွန်တော်တို့မြို့ပေါ်က စပ်စုတတ်တဲ့ အလကားအားနေတဲ့ အဘွားကြီးဘယောက်ယောက် ပြန်ချင်ဖြစ်နေမှာပါ၊ သူများ အဘင်းအဖျင်းကို ဒီလိုပြန်လှန်ရတာ ပျော်နေမှာပဲ”

‘ရေး’က မီးလင်းဖိုသံဆိုစိုက်ကြည့်ပြီး....

“ဒီအခန်းထဲမှာ အေးတယ်၊ မီးသည့်ယင်ကောင်းမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ မီးလင်းဖိုဘောင်အပေါ်မှာ တစ်ထား အညှိကလေးများအတွက် နန်စီရေးဆွဲထားသော ကျောက်ထွင်း ပန်းချီပုံလေးဆီသို့ မျက်စိအောက်သွားသည်။ ရုတ်တရက်လိုပင် သူ့လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ဆို့ ဆို့ကြီးဖြစ်သွားသည်။

‘ရေး’က....

“ဒီအခန်းထဲမှာ တကယ်တော့ မီးထည့်ဖို့လိုအပ်မထင်ပါ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဒီအခန်းထဲခေါ်လာတာက နန်စီကို အထိအစားလဲပြီး ကျွန်တော်တို့နဲ့ စခန်းထိုက်ခဲ့ဖို့ ပြောခိုင်း ပါ”

“ဖြစ်ဘူး...မဖြစ်ဘူး”

‘ရေး’နှင့် ရဲမှူးသည် အခန်းဝင်ပေါက်ဘက်သို့ ရုတ်တရက် ခြေကြည့်လိုက် ကြသည်။ နန်စီသည် တံခါးတောင်ကိုမိုပြီး အထိအရပ်ရပ်က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမ၏ဆံပင်ကလည်း ခြောက်နေပြီ။ နောက်စေ့ထည့်တည့် တံခါးဆီထိုးစေးလုံးထားသည်။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ရံပိုင်းက စတင် မှုတ်သည့် သူမ၏မျက်နှာကို ဖြူပစ်ဖြူချော်ဖြစ်စေခဲ့သဖြင့် ဆံပင် အထင်မှာ ပိုရှိပေလိမ့်မည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများက နည်း မသက်ဆိုင်၊ မပတ်သက်သည့် အရိပ်အရောင်မျိုး ပေါ် နေသည်။

သူမ၏နောက်မှ ဒေါ်ရော်သိက....

“သူက ဒီထဲ လာချင်တယ်ဆိုသို့....”

တောင်းပန်သည့်အထံမျိုးနှင့် ပြောသည်။

သူမအနေနှင့် လူ့ကို အပြစ်တင်သည့် ‘ရေး’၏ မျက်နှာ ကို သတိပြုမိသည်။ ‘ရေး’က သူတို့ဆီ ထွက်သွက်လေး သောက်လာဆဲမှာပင်....

“ရေး....၊ ငါ သူ့ကိုအပြင်မှာနေဖို့ ထိန်းထားလိမ့်မည်၊ တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်”

‘ရေး’က နန်စိကို သူ့ထံအသာအယာခေါ်သွားပြီး....

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဒေါ်ဇော်သိ”

ဟု ခပ်တိုတိုပဲပြောလိုက်သည်။ ‘ရေး’၏အသံသည် ပျော့သွားပြီး.....

“နန်စိ စိတ်လျော့ထားပါ။ မင်းကို ဘယ်သူကမှ နစ်နာစေောင်လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

‘ရေး’၏ လေသံထဲမှာ သူမကို အလိုမရှိတော့ကြောင်း အဓိပ္ပာယ်ဆောင်သည့်လေသံပါသည်ကို ဒေါ်ဇော်သိ သတိပြုခဲ့သည်။

ရဲမှူးနှင့် စကားပြောနေဆဲ နန်စိကို သူမက ကောင်းကောင်းထိန်းသိမ်းနိုင်မည့်ဟု သူ စိတ်ချယုံကြည်ခဲ့သည်။ ဒါလောက်တားလားစတင်မှ သူ မလုပ်နိုင်ခဲ့။

“ရေး....အခုအချိန်မှာ ငါ မင်းကိုအနှောင့်အယှက်မပြုဘဲ သွားလို့တော့ ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုလေးပဲ ရုံးခန်းက ဖုန်းလာဘယ်။ မစ္စတာခရာကိုပေါ်လော့စ်က နေ့လယ် ၂ ချက်ထိုးမှာ ဟန်အိမ်ကြီးကိုကြည့်ချင်ဘယ်လို့ ပြောနေတယ်။ ငါ တားယာက်ယေးက်ကိုလွှတ်ပြီး ပြန်ခိုင်းလိုက်ရမလား”

‘ရေး’က နန်စိကို အသာထိန်းထားရာမှ ခပ်ဆတ်ဆတ်နဲ့ပဲ....

“ဒါအရေးမဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပဲ သူ့အသံဟာ ပြောင်းသွားပြီး.....

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါကယ် ဒေါ်ဇော်သိ၊ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်လိုက်ပြမယ်ဆိုယင်တော့ ကျွန်တော် သဘောတူပါတယ်။ ဒီးမျှော်စင်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားတဲ့သူနဲ့တွေ့ယင် ရောင်းဖို့ ခဲယဉ်းပါဘူး။ အသုံးကြီးမစ္စတာဟန်ကလဲ ဝေ့လိုနေတယ်လေ....”

“မစ္စတာပဲရစ်ကို ငါတို့ ကနေ့ကြည့် ဟံ့လူ ခေါ်လာမယ်လို့ မပြောထားရသေးဘူး”

“သူ့ရဲ့အငှားစာချုပ်ထဲမှာ ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဝယ်လို့ သူများကို တယ်လီဖုန်းနဲ့ နှုတ်ရိတ်ကြိုပြီး အကြောင်းကြားရုံနဲ့ ရနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ စည်းကမ်းချက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လဲ သူ ဒီးဇာကားဈေးဝေါပေါနဲ့ရထားပေါ့၊ ရုံခင်းကျယ်ကြည့်မယ့် လူသာပြုလို့ ဖုန်းဆက်လိုက်ယင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား”

“ကောင်းပါပြီရှင်....”

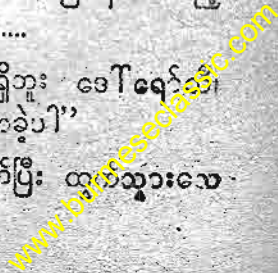
ဒေါ်ဇော်သိက မသေချာမခရာနှင့် ထွက်သွားရန်စိတ်မရှိ၍ ရပ်နေသည်။

“ရေး....”

‘ရေး’က သူမကိုမော့ကြည့်ပြီး သူမ၏ မပြောရသေးသည့် စကားများကို နားထည်သဘောပေါက်ပြီး....

“မိမ့် ခင်ဗျားလုပ်ခို်စရာ ဘာမှမရှိဘူး ဒေါ်ဇော်သိ၊ မျှော်စင်ကြီးကအလုပ်ပြီးယင်သာ ခံပြန်လာခဲ့ပါ”

သည်အခါကျမှ သူမသည် ခေါင်းညိတ်ပြီး ထွက်သွားသောတော့သည်။

၁၅၄ နှစ်အထိလုံး ဝမ်းအောင်နိုင်

သတ္တိထံမှ သူမ ထွက်မသွားချင်ပါ။ သူတို့၏ပျော်သောက
ရောက်မှုကိုလည်း မျှဝေခံစားချင်သောဆန္ဒနှင့် ဆက်၍ နေနေချင်
သည်။ 'ရေး'၏ရုံးခန်းကို သူမ ပထမဦးဆုံးဝင်လိုက်သောနေ့က
စပြီး 'ရေး'သည် သူ့၏ဘဝကို အသက်ဆက်ပေးခဲ့သူတယောက်
ဖြစ်ခဲ့သည်။

၂၅ နှစ်လုံးလုံး ကက်နက်ဆီမှာ ကက်နက်နှင့်အတူ သူမ၏
ဘဝအနာဂတ်ကို စီမံခန့်ခွဲခဲ့သည်။ 'ကက်နက်' ဆုံးပါးသွားသော
အခါ သူမမှာ မှီခိုစရာအခြေမဲ့ခဲ့သည်။ ဘဝကိုပထမဆုံးအကြိမ်
ကြောက်စိတ်ဝင်လာခဲ့မိသည်။ ပေမယ့် 'ရေး'နှင့်အတူ အလုပ်
လုပ်ခဲ့ပြီး 'ရေး'၏လုပ်ငန်းကို ကူညီပျိုးထောင်ကာ သူမ တတ်
ကျွမ်းထားသည့် အိမ်ဘုန်းပြင်ဆင်မှုအတတ်ပညာကို အသုံးပြု၍
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို 'ရေး'၏အကြံပေးချက်အရ အရင်းအနှီး
မြှုပ်နှံခဲ့ရာ သူမ ဘဝသည် ပြည့်စုံလာခဲ့သည်။ 'ရေး'သည်
အင်မတန် သားသားကောင်းပြီး တရားမျှတသော လူတယောက်
ဖြစ်သည်။

သူမနှင့် အမြတ်အစွန်းခွဲဝေသည့် နရာမှာလည်း ရက်ရော
သည်။ 'ရေး'ကို သူမသည် သားအရင်းတမျှ သဘောထားနိုင်
သည့် အခြေမျိုးဖြစ်လာခဲ့သည်။

နန်စီကော့ကလာသည့်အခါ မှာ နန်စီက သူမကို အစစ်အရာရာ
ယုံကြည်စားထားခဲ့သည်ကို သူမ ဂုဏ်ယူမိသည်။ ဒါပေမယ့်
နန်စီက သူမနှင့် တကယ့် နန်းကပ်ရင်းနှီးသည့် အထိ ခွင့်မပြုခဲ့ပါ။
အခုအတော့ သူမမှာ အသုံးမဝင်သည့် ပွဲကြည့်ရုံသတ်တယောက်
လို ဖြစ်နေခဲ့သည်။

သူမသည် တာမျှပြန်မပြောဘဲပဲ သူမ၏ ကုတ်အင်္ကျီနှင့်
ညှစ်စီးပဝါကိုယူပြီး နောက်ဖေးခေါက်မှ ထွက်ခဲ့သည်။

သူမ တံခါးဖွင့်လိုက်စဉ်တွင် လေနှင့်မိုးနှင့်ခဲတို့က တအား
ထောင်တိုးလာသည်။ သူမ၏ကားသည် နောက်ဖေးဘက် စက်
မီးခြမ်းခြေလမ်း၏ ထက်ဝက်ခန့်မှာရပ်ထားသည်။ အိမ်ရှေ့
ဆောက်က မထွက်ရသည်ကိုပဲ သူမ သဘောကျမိသည်။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော် ရုပ်မြင်သံကြားကားတစီး အိမ်ရှေ့တည့်တည့်
မှာ ရပ်ထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူမ ကားဆီသို့သုတ်သုတ်လေး လျှောက်သွားလင်း မြေ
ထွက်အခြားဘဘက်ရှိ သစ်ပင်၌ဖုန်းခလေးကို မြင်လိုက်မိသည်။
ဆီးနရာမှာ ကလေးတွေကစားနေခဲ့ပြီး၊ ထိုးနရာမှာပင် လက်
ဆိတ်ကလေးကို နန်စီ ရခဲ့သည်။ မိမိကိုယ်တိုင် ကလေးများကို
ညှစ်ခန်းပေါ်တွင် အကြိမ်များစွာ လှဲခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။
နန်စီကလေးနှင့်မိ...။ ကြောက်မက်ဖွယ် ဖြစ်နိုင်စရာတခုခုတော့
ကလေးတွေဖြစ်တော့မည်။ ကလေးတွေ သေများသေစေရော
သလား။ ဒါကိုစဉ်းစားမိ၍ သူမ ရင်ဆို့သွားသည်။ တရား
ဆင်၊ သူတို့လေးတွေကို သနားတော်မူပါ။ ဤသို့ မဖြစ်ပါစေ
နှင့်။ ဤသို့မဖြစ်ပါစေနှင့်။ တချိန်က သူမသည် ကလေးများ၏
သွားအေအဝား တယောက်ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု နောက်ပြောင်မိသည်။
ထိုကဲ့သို့ မလိုလားသည့် နန်စီ၏ မျက်နှာထားအား သူမ မြင်
လိုက်ရအောင် ကိုယ်ယူကို ကိုယ် ကိုက်ဖြတ်ချင်သောက်စေရင်
နောင်တရခိုခဲ့သည်။ သည်စကားသည် လုံးဝမပြုသင့်သော
စကားဖြစ်သည်။

၁၅၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့ဝင်း ○ မင်းဆောင်နိုင်

နန်စီဟာမွန်နှင့် စိတ္တလူသတ်သမား ❀ ၁၅၇

အခုသည် မိုးနှင့်တိုက်နေသည်ကို သတိမပြု၊ ခန်းကိုစူးစူး
စိုက်စိုက်ကြည့်နေမိခဲ့သည်။

ရုံးခန်းသို့ နန်စီလာတိုင်းလာတိုင်း ကလေးများသည် သူမ၏
စားပွဲသို့ တန်းပြီးပြေးလာတတ်သည်။ သူမကသည်း ကလေး
တွေအတွက် တခုခုတခု အမြဲတမ်းလုပ်ထားလေ့ ရှိသည်။ မနေ့
ကပဲ နန်စီက မစ်စီနှင့်ဝင်လာတာ အလျင်နေ့ညက သူမကိုယ်
ထိုင်ပတ်သားသည့် ကိုယ်မှန်လေးဖြင့် အလှူလက်ဆောင်အဖြစ်
ညွှန်ခဲ့သည်။ နန်စီက ကန်လန်ကာအစ သွားဝယ်မည်ဆိုသဖြင့်
သူမကပဲ မစ်စီကို ထိန်းထားလိုက်မည်၊ မိုက်ကယ်ကိုလည်း
ကျောင်းကပြန်ခေါ်ထားလိုက်မည်ဟု ပြောခဲ့မိသေးသည်။

“ကန်လန်ကာခုရွေးတယ်ဆိုတာ စိတ်အေးလက်အေးနဲ့ လူတို
တောင်လုပ်သပ်ရွေးရမှကောင်းတာ၊ နောက်ပြီး ငါလဲ တရားရုံး
မှာ ပြောစာရင်းစာရွက်သွားယူစရာရှိတယ်။ အဲဒီတော့ မစ်စီကို
အောင်အဖြစ် ခေါ်သွားလို့ရတယ်။ အပြန်ကျတော့ မိုက်ကယ်ကို
ကျောင်းကကြိုပြီး ရေခဲမုန့်သွားစားကြတာပေါ့”

သည်စကားမျိုး ပြောခဲ့သည်မှာ ၂၄ နာရီမျှသာ ကြာသေး
သော်လည်း
“ခေါ်ရော်သီ...”

အခုသည်လန်ပြီးမော့ကြည့်လိုက်၏။ ဂျီနသန်သည်သစ်တော
သို့ပြေး လျှောက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာ သိပ်ကို တင်းမာနေ
သည်။ ဂျီနသန်သည် အသက် ၆၀ နီးပါးရှိပြီဟု သူမက သိ
သည်။ ယခုလိုလျှင် သူသည် ထက် ယံ့အဘိုးကြီးတယောက်နယ်
ချိန်ပေးသည်။ သူက....

“အဲဒုက်ကလေးတွေအကြောင်း၊ ငါ အခုလေးပဲ ကြား
ရတယ်ဘယ်။ ငါ ရေးကိုတွေ့မှဖြစ်မယ်။ သူတို့ကို ငါ ကူညီဖန်
တီးဖို့ လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“အဲဒါ ကောင်းတာပေါ့”
သူမက မတည်ငြိမ်စွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သူမ၏အသံထဲ
စိုးရိမ်ပူပန်ဟန်မျိုးပါနေသည်ကိုက နှစ်ခြိုက်ပို့မကောင်း။
“သူတို့အိမ်ထဲမှာ....”

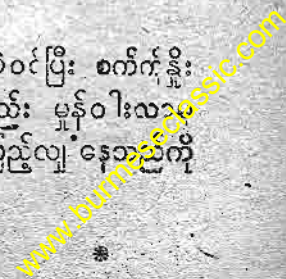
“ကလေးတွေရဲ့ အရိပ်အရောင်ကို မတွေ့သေးဘူးလား”
“မတွေ့သေးဘူး”

“ငါ သတင်းစာကဆောင်းပါး တွေ့လိုက်ရတယ်”

ဂျီနသန်၏ ဂုဏ်အသိသည်သူမအတွက်မဟုတ်ကြောင်း
အခုမှပဲ သူမ သတိပြုမိတော့သည်။ သူ့အသံက အေးစက်စက်
ပြောပြီး တချိန်တုန်းက နန်စီကို ဗာဂျီနီးယားပြည်နယ်မှာ သိခဲ့
သည်ဟု သူ့ကိုလိမ်ပြေးမိသည့်အတွက် အပြစ်တင်သံ ပေါ်လွင်
နေသည်။ သူမက နှမ်းနယ်စွာဖြင့် မော်တော်ကားတံခါးကို
ဖွင့်ပြီး....

“ကျွန်မ ချိန်းထားတာတရရှိလို့”

ဟု ရုတ်တရက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။
သူ့ထံမှအဖြေကိုမစေင့်တော့ပဲ ကားထဲဝင်ပြီး စက်ကုန်း
ထိန်သည်။ သူမ၏မြင်ကွင်းသည် တဖြည်းဖြည်း မှန်ဝါးလာပုံ
သာ မျက်လုံးအိမ်ထဲ၌ မျက်ရည်များနှင့် ပြည့်လျှံနေသည်ကို
သူမ သတိပြုမိခဲ့တာသည်။

သည် ပင်လယ်ကွေ့ထဲမှနေပျားကို ဒေါသဖြစ်နေသည့် လှိုင်း
ခေါင်းဖြူများအဖြစ် ဆူရပ်ပေါ်စေသည်။ စင်ရော်တအုပ်
လေကိုဆုံးရှုံးပျံ့သန်းနေသည်ကို သူ စေ ဝံ့ကြည့်နေမိသည်။

သူသည် အိမ်တွင်းအိမ်ပြင်အပူချိန်ကို ဂရုစိုက် စစ်ဆေး
ကြည့်သည်။ အပြင်မှာ ၂၀ ဒီဂရီရှိသည်။ မနက်ကနှင့်စလျှင်
၂၀ ဒီဂရီလောက် ကျနေပြီ။

ရဟတ်ယဉ်နှင့် လေယာဉ်ယုံတို့ကလည်း သိပ်ကြာကြာ
ဆက်ပြီးရှားနိုင်တော့မည်မဟုတ်။ ကုန်းပေါ်မှာလည်း နောက်
ထပ် လူများများ ရှားနိုးကြတော့မည်မဟုတ်။

ည ၇ နာရီမှာ ဒီရေအမြင့်ဆုံးသို့ရောက်မည့် ယင်းအချိန်
ကျလျှင် သူသည် ကလေးများကို ခေါ်မိးထပ်သို့ခေါ်သွားပြီး
မုဆိုးမမြော်စင်ဟုခေါ်သည့် ဝရန်တာလေးဆီကို တက်သွား
မည်။

အမြင့်ဆုံးဒီရေသည် အောက်မှာရှိနေမည်။ ဘောင်ခုံအရလုံး
ကို ဖုံးလွှမ်းနေမည်။ လှိုင်းများကလည်း အောက်ခြေအုတ်နံရံ
ကို ဒေါသတကြီးနှင့် ရိုက်ခတ်နေပေလိမ့်မည်။ နေဓာတ်ပြီး
အောက်ခြေဆွဲအားဖြင့် ပင်လယ်ထဲသို့ တအားကုန်ပြန်လှိမ့်ဆင်း
သွားပေလိမ့်မည်။

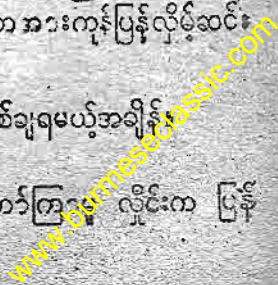
ယင်းအချိန်သည် ကလေးတွေကို ပစ်ချရမယ့်အချိန်
အောက်သို့...။

သူတို့ကို နောက်ရက်သတ္တပတ်အတော်ကြာမှ လှိုင်းက ပြန်
ပုတ်တင်ပေးလိမ့်မည်။

အခန်း (၁၃)

ရဟတ်ယဉ်များ၏ အသံများက သူ့ကို ကြည့်ရှုနေစေသည်။
ဟိုဘချိန်က တက္ကသိုလ်နယ်မြေရှိ လူတိုင်းလိုလိုပစ်ခန်းကျ
သော် ဘော်ကျယ်ကျယ် ဝန်းဝန်းကပြန်ပြီး ကလေးများအ
ရှာကြရသည်ကို သတိပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

အိမ်ရှေ့ပြတင်းပေါက်ကနေ၍ ပင်လယ်ကွေ့ဘက်သို့
စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပေတံကားအနီးမှ မီးခိုးရောင်ထနေသော
ရေမျှားသည်လည်း ခဲစပြုစားပြီး နှင့် မုန်တိုင်းနှင့် မီးနှိုးမျှား
ကျလိမ့်မည်ဟု စောစောပိုင်းက ရေဒီယိုမှ သတိပေးထားသည်
သည်တကြိမ်တော့ မီးသေဝသခန့်မှန်းချက် မှန်နေသည်။

သူတို့ကို ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ပြန်တွေ့ခဲ့မည်ဆိုလျှင် လည်း သည်အတွက် သူက ပြင်ဆင်ပြီးသား။

ထေးထွက်မှုနှင့် နှားနှိပ်တိုက်ထားသည်။
ကလေးတွေကို နန်စိဟာလွှဲပြီး လူကလေးယောက်ယောက်က နန်နက်
စာ အမှန်တကယ် ကျွေးထားသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆနိုင်စရာဖြစ်
အောင် အစားများကိုတော့ အမှိုက်ခံပြီး ကျွေးမထားပါ။ သူ့ဘို့
ကိုးအူလျှင်တောင်မှ ဓာတ်ခွဲကြည့်ဖို့ မဖြစ်တော့မည် ဆဲခြာအနေ
ဆောင်နေမှာပဲဟု မျှော်လင့်ရသည်။

သူ ရယ်လိုက်သည်။
အည်ကြားကလေးမှာ သူ့တွင် အချိန် ၅ နာရီရှိသည်။
နန်စိဟာ အိမ်နဲ့ရေကန်နားမှာ သောသေးဆယ် ဆင်ထားသည့်
မီးခောင်းကြီးများကို အချိန် ၅ နာရီတိတိစာခွဲကြည့်နိုင်သည်။
ကလေးများနှင့် ၅ နာရီတိတိ အတူတူနေနိုင်သည်။

နောက်တစ်ခု သတိရလိုက်သည်။ ချာတိတ်ကလေးကလည်းပဲ
အိမ်တန်ချောသည့် ကလေးလေးပဲ။ အသားအရေလေးညံ့သည်။
ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ပြေပြစ်သွားသည်။

ဒါပေမယ့် အခါကြီးသည်က ချာတိတ်မကလေးပဲ ဖြစ်၏။
နန်စိနှင့် ထကယ်ကိုတူသည်။ ပိုးသားလို့နဲ့ ညံ့ညံ့ဆံပင်၊ ပုံပန်း
အချိုးကျသည့် နားရွက်ကလေးလည်း ရှိသည်။

သူ ပြတင်းပေါက်မှ ရုတ်တရက် လှည့်လိုက်သောအခါ
ကလေးများသည် ခုံဘန်းလျားရှည်ပေါ်မှာ လဲခဲလျောင်းနေ
ကြသည်။

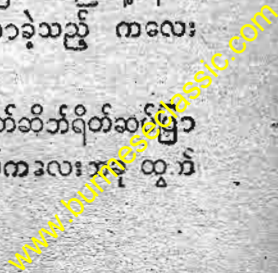
နှားနို့ထဲ၌ သူ ထည့်ထားသည့် အိပ်ဆေးသည် ကလေး
များကို အိပ်ပျော်စေခဲ့သည်။

ချာတိတ်ကလေး၏လက်မောင်းသည် သူ့ညီမကိုကာကွယ်သည့်
အနေနှင့် ဖက်ထားသည်။ ဒါပေမယ့် ကလေးမလေးကို သူ
အောက်ချိုလိုက်ဘော့ ချာတိတ်ကလေးသည် လှုပ်တောင်မလှုပ်။
သူကလေးမလေးကို အိပ်ခန်းထဲခေါ်သွားပြီး ခုတင်ပေါ်တွင်
အိပ်ကာ အဝတ်အစားများ ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ခုတင်ပေါ်
အိပ်လိုက်တော့ ကလေးမလေးဆီမှ ဘာသံမျှထွက်မလာပေ။

သူသည် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး ရေချိုးတန်အပေါ်ရှိ
အပိုက်ခေါင်းများကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထွက်လာသည့်ရေများကို
သူ ကြိုက်သည့်အပူအအေးဓိဂရီ ရှိ မရှိ လက်နှင်စမ်းကြည့်၏။
အေးချားပြည့်သည့်အခါ ရေ၏အပူချိန်ကို တံတောင်ဆစ်နှင့် တခါ
စမ်းကြည့်သည်။ လိုအပ်သည်ထက် နည်းနည်းလေး ပိုပြီးပူနေ
သည်။ အနုအတိတ်ပါပဲ။ နောက်မိနစ် အနည်းငယ်တွင် နည်းနည်း
အေးသွားပေလိမ့်မည်။

လေကို ရှိုက်သွင်းလိုက်သည်။ သူ အချိန်ဖြုန်းနေပါကလား။
သူသည် ဆေးသေတ္တာကို လျင်မြန်စွာဖွင့်ပြီး သည်နေ့နက်
ခေါင်းခင်းစားဆိုင်ရောက်စဉ်က အလက်သုတ်လာခဲ့သည့် ကလေး
ပေါင်ဒါပူးလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ဆေးသေတ္တာအဖုံးကို ပိတ်မည်ပြုဆဲ မှတ်ဆိတ်ရိတ်ဆင်မြှာ
ဆောင်နောက်ဘက်မှ ကြက်ပေါင်စေး တဲခုပ်ကလေးတစ်ခု ထွက်
လာသည်။

သူ မော့နလိုက်တာ။ ဒါလေးကို ပြီးခဲ့သည့်အချိန်က အသုံးပြုခဲ့သည်။ အဆင်သင့်လှပေစွာ။ ခပ်တိုးတိုးချယ်လိုက်ပြီး ဘဲရုပ်ကလေးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

ဒေပိုက်ခေါင်းအောက်မှာ ရေဆေးယင်း ကြက်ပေါင်စေ့ဘဲရုပ်ကလေးသည် ယခင်ကလို ပျော့ပျောင်းမှုမရှိတော့ပဲ အင်ကြောင်းလေးတွေ ပေါ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သည့်နောက် ဘဲရုပ်လေးကို ရေကန်ထဲပစ်ထည့်လိုက်၏။ တခါတလေကလေးတွေ၏အ ရှံ့ကိုအခြားသို့ပြောင်းရသည်ကလည်း စိတ်ကူးကောင်းတခုဖြစ်သည်။

ပေါင်မီးပေးလေးကိုလူပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ မြန်မြန်ပြန်လာသည်။ မော်စီအင်အင်ကို သွက်လက်စွာ ကြယ်သီးဖြုတ်ပြီး ဆွဲချပ်ပစ်လိုက်သည်။ လည်ကျပ်အင်အင်လေးကိုလည်း အောက်အင်အင်နှင့်အတူ ခေါင်းမူ လှန်၍ချပ်ပစ်လိုက်၏။

သူသည် ညည်းတူးဆယ်အသံမျိုးနှင့် အက်ပြင်းရှည်ကြီးတခုချလိုက်ပြီး ကလေးမလေးကိုကောက်ယူကာ ပေ့ပိုက်ထားလိုက်သည်။

၃ နှစ်အရွယ်လေး။ အကယ်၍လှပသည့် အရွယ်။ ကလေးမလေးသည် လူးလွန့်လူးပြီး မျက်စိဖွင့်လာသည်။
“မေးမရေ...မေမေရ...”
အသံလေးက သိပ်ကို အားနည်းနေသည်။
ပျင်းတူ့ တူ့ ဝိုင်းကလေး။ ချစ်စရာ။
သိပ်ကိုတန်းဖိုးရှိသည့် အသံကလေး။
တယ်လီဖုန်းအသံမြည်လာသည်။

သူသည် ကလေးကိုဖက်ထားသည့်လက်အား ခေါ်သတကြီးဖြင့် တင်လိုက်သည်။

ထည့်တော့ ကလေးမလေး စ ဝိုတော့၏။ မျှော်လင့်ခြင်းကင်းပဲပြီး အိပ်မုန်ငုံ့မူးနှင့်ငိုသော ဝိုသံမျိုးဖြစ်သည်။

တယ်လီဖုန်းကို သည်အတိုင်းပဲ ပစ်ထားလိုက်ချင်သည်။

သူ့ဆီ တယ်သူ့မျှ တယ်လီဖုန်းမခက်ပါ။ ယခုမှ အာဖြစ်လို့ ဆက်ရပါသလဲ။ မျက်လုံးကိုမွှေးပြီး ငြှင်းစားလိုက်သည်။ ရှာဖွေရေးအဖွဲ့မှာပါဝင်ဖို့ မြို့ထဲကများ သူ့ကို အကူအညီတောင်းတာ ဖြစ်နိုင်သည်။

သည်တော့ ဖော်စီကို ခုတင်ပေါ်မှာပြန်ချကာ အိပ်ခန်းတံခါကို အသေအချာပိတ်ပြီးမှ ညှော်ခန်းထဲ၌ရှိသည့် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”
အသံကို လူနှော့ရ၊ အေးစက်စက်ပုံဖြစ်အောင် ပြုလုပ်သည်။
“မစွတပဲရင်ရှင်၊ အားနှင့်အယုက်ပေးတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ အဲဒုရက် အိမ်မြေအရောင်းအဝယ် အလုပ်တိုက်က ဒေါ်ရော်သိပရင် တစ်ပါးအခုလိုအချိန်တိုတိုလေးမှာအကြောင်းကြားရတာကို ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်၊ နောက် မိနစ် ၂၀ လောက်မှ ဒီအိမ်ကြီးဝယ်ဖို့စိတ်ဝင်စားတဲ့ လူတယောက်ကို ကျွန်မ ခေါ်လာရမှာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ရှင် အဲဒီမှာရှိနေမှာလား၊ ဒါမှ မဟုတ်ယင် ရှင်နေတဲ့အခန်းကိုပြဖို့ ကျွန်မမှာရှိတဲ့ အသံတူကို အသုံးပြုရမှာလားရှင်”

သည်ရေကန်ကြီးကလည်း ရေအောက်တွင် အနိမ့်အမြင့်
ချောက်ကြီးများ အများအပြားရှိသည်ဟု အခမ်းပို့မှ ရဲမှူးက
ပြောနေသည်။

ထနေရာတွင် ရေကန်၏ အလယ်ခန့်ထိ ခါးလောက်ရှိဒေသသို့
ချောက်သွားနိုင်သော်လည်း တချို့နေရာတွင် ကမ်းဖျင်းပေခန့်
အကွာ၌ ရေသည် ပေ ၄၀ ခန့် နက်သည်။

ရေအောက်ကချောက်များသည် အရာဝတ္ထုများကိုပြိုနေစေ
သတ်သဖြင့် အန္တရာယ်ကြီးလှသည့်အတွက်ကြောင့် နန္ဒစပ်စပ်
ရှောင်ကြပါ။

ရဟတ်ယာဉ်၊ လေယာဉ်ပျံနှင့် ရှာဖွေရေးအဖွဲ့များကလည်း
အဖွဲ့နှုန်းကြသည်ဟု ဆိုသည်။ နှင်းမု်တိုင်း ကျတော့မည်ဟု
အသေဝသသတင်းဌာနကလည်း ကြေငြာနေပြီ။ သည်တော့
ရှာဖွေရေးလုပ်ငန်းများကို ရပ်ပစ်လိုက်ရပေတော့မည်။

နန်စိအဲဒရက်ကို မေးမြန်းစစ်ဆေးဖို့ ရဲဝန်ထမ်းခေါ်သွား
မည်ဟု သတင်းကြားရသောအခါ သူသည် ကားကို အမှတ်
အသင် အရှိန်မြှင့်လိုက်သည်။ သူ့အနေနှင့် နန်စိထံသို့ အရေး
အကြီးရောက်မှဖြစ်မည်ဟု ထင်၏။

သို့သော်လည်း သူ့ကားအရှိန်ကို လျော့ချတေးမည် ဆိုသည်
ကို ချက်ချင်း ထိလိုက်ရ၏။

မိုးနှင်းခဲများသည် ကားရှေ့မှန်မှာ လာပြီး ခဲနေသဖြင့်
မိုးနှင်းပျက်ကိရိယာသည် နီးနှင်းစွာ မဆောင်ရွက်နိုင် တာပင်။

ပက်ဒေါလမ်း သွယ်၍ သူ့ နောက်ဆုံးချိုးကွေ့ လိုက်သည်နှင့်
အဲဒရက် တို့အိမ်ကို အကော်အခဲရိပ် ရှာဖွေတွေ့လိုက်သည်။ လမ်း

အခန်း (၁၄)

လင်ခန့်မိုင်းစံသည် ၆ အေ လမ်းမကြီးမှ ညာဘက် ပက်ဒေါ
လတ်ရဲသမ်းသွယ်ထဲသို့ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။

ဘော်စတန်မှကတည်းက ရေဒီယိုကို တချိန်လုံး တောက်
လျှောက် ဖွင့်ထားခဲ့သည်။ ရေဒီယိုမှသတင်းများကလည်း နန်စိ
အဲဒရက်နှင့် သူ့ကလေးများပျောက်ဆုံးသည့်သတင်းသာ ပို၍
များ၏။

နောက်ဆုံးသတင်းအရဆိုလျှင် မောရှော့ရေကန်ကို အဖိုင်း
ပိုင်းကန်ပြီး ရေငုပ်သမားများက နန္ဒစပ်စပ်ရှာလျှင် သုံးရက်ခန့်
ကြာမည်ဟု ဆိုကြသည်။

ပေါ်တွင် လူများလှုပ်လှုပ်ရွရွရှိနေသဖြင့် မှားနိုင်စရာအကြောင်း မရှိပါ။ လမ်းဘဝက်ခန့်တွင် ရဲသားနှစ်ယောက်စောင့်နေသော အိမ်ဘအိမ်ရှေ့၌ ရုပ်မြင်သံကြားကားတစီး ရပ်ထားသည်။ ထိုကားနားမှာ ကိုယ်ပိုင်ကားများ ထန်းစီရပ်ထားသည်ကိုသည် တွေ့ရသည်။

ကားအတော်များများသည် သတင်းစာတိုက်အမှတ်အသား ပါရှိကြ၏။

ခြံဝင်ပေါက်လမ်းကို ရဲသားတစီးက ပိတ်၍ ရပ်ထားသည်။ လင်ခန့်သည် ကားကိုရပ်ပြီး သူ့ထံလျှောက်လာသည်ရဲသားကို စောင့်နေလိုက်၏။ ရဲသားက ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ၊ ပြောပါ”

လင်ခန့်သည် ဤသို့ခမ်းလားလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်တွက်ထားမိ သည့်အတွက် သူ၏ လိပ်စာကတ်ပြားနှင့် စာလေးတေးစောင်ကို ကမ်းပေးလိုက်ပြီး....

“ဒါလေးကို မစွက်အဲဒရက်ဆီ ပို့ပေးစမ်းပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရဲသားသည် လိပ်စာကတ်ပြားကိုကြည့်ပြီး....

“ဒေါက်တာ ဒီနုနုက ခဏစောင့်ပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သွားမေးလိုက်ပါဦးမယ်”

ရဲသားလေး ချက်ချင်းပြန်ထွက်လာ၏။ သူ၏အမှုအရာသည် ပထမတန်းကလေးက ရေခဲခဲဘေ့ပါ။

“ကျွန်တော် ဒီရဲကားကို နေရာဖယ်ပေးပါမယ်။ အိမ်ဝင် လမ်းမအတွင်းမှာရပ်ပြီး အိမ်ထဲကို ကြည့်ပါခင်ဗျာ”

အမ်း၏ဘဘကံဉ်ရှိနေသော သဘင်းထောက်များသည် သူ၏ အသွားကို စောင့်ကြည့်နေကြပြီး ချက်ချင်းပင် လမ်းကို ကြည့်အလွှားကူးလာကြသည်။ သူ့ ကားထဲမှ ထွက်လျှင်ထွက် တွင် တေးယာက်က စကားပြောခွက်ကို သူ့ ရှေ့တိုးလိုက်ပြီး....

“ဒေါက်တာ မိုင်းစံ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ကို မေးခွန်း မေးမည်မယ် မေးခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ”

သူ၏အဖြေကိုစောင့်မနေတော့ပဲ သတင်းထောက်တယောက် ကို ချစ်လက်စွာဖြင့်....

“ဒေါက်တာခင်ဗျာ.....၊ လူကြီးမင်းဟာ ဟားဘတ်ဆေး ကျောင်းက နာမည်ကြီး ခွဲစိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်ကြီးတယောက် ဖြစ်သော်လည်း အဲဒရက်မိသားစုက လူကြီးမင်းကို ခေါ်ယူတာပါ မဟုတ်လား”

လင်ခန့်က သေသံပြတ်ပြတ်ဖြင့်....

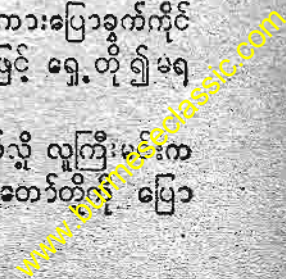
“ကျုပ်ကို တယ်သူမှ မခေါ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဟာ မိတ်ဆွေတယောက်....၊ မစွက်အဲဒရက်အမေ့ရဲ့ နားထောင်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒီကိုသာရတာဟာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး အကျိုးစီးပွားမဟက်သက်နဲ့သာခဲ့တပဲ”

ပြန်သွားဖို့ ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း စကားပြောခွက်ကိုင် ထားသည့် သဘင်းထောက်က ပိတ်ထားသဖြင့် ရှေ့တို့၍ မရ တော့ပါ။

“မစွက်အဲဒရက်အမေ့ရဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်တယ်လို့ လူကြီးမင်းက ပြောတယ်နော်၊ အဲဒါလေးတခုဘေ့ ကျွန်တော်တို့ကို ပြော

၁၆၀ * တက္ကသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

ပြေးပါ။ နန်းစိတနန်းအဲဒီရက်ဟာ လူကြီးမင်းရွဲလူနာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါလား။”

“အဖေတုန်းကမှ ဖြစ်ခဲ့ဘူး။”

လင်ခန့်သည် သတင်းထောက်များကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေးလေး ငြိမ်းသိမ်းပြီး ကြက်လျှာအမိုးအောက်သို့ တိုးဝင်လိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့ဝင်ပေါက်တံခါးမကြီးကို ရဲသားတယောက်က အဆင်မပြေစွာ ဝှက်ပေးထားသည်။ သူက...

“အထဲ ကြွပါခင်ဗျာ”

ဆိုပြီး ညာဘက်အခန်းကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

နန်းစိအဲဒီရက်သည် သူမ၏ခင်ပွန်းဟုယူဆရသည့် အရပ်ရပ်ရှည် ယောက်ျားတယောက်အနားမှ မီးလင်းဖိုတွင် မတ်တပ်ရပ်နေသည်။

သူမကို လင်ခန့်အနေနှင့် တယ်လီပဲဖြစ်ဖြစ် သိပေလိမ့်မည်။ နှာထုံးပါပေါ့။ မျက်စိတောင်ကော့များကြားမှ တံညှပ်အညှပ်မတ်မတ်စူးစိုက်ကြည့်တတ်သည့် နက်ပြာရောင်မျက်လုံးအစုံ၊ နှာခွံအစုံ၊ ဆံပင်ကြက်လျှာစွန်းကလေး၊ ဘေးတိုက်ကြည့်မျက်နှာပုံအဏ္ဍာန်သည် ငရုတ်စိလာနှင့် တူလွန်းလှသောကြောင့်တည်း။

ရဲမှူး၏ မနှစ်သက်သောအမူအရာနှင့် ပြတုံးပေါက်နား ရပ်နေသော မျက်နှာသားတင်းတင်း လူတယောက်၏ စူးစမ်းဆည့်အကြည့်တို့ကို ဂရုမစိုက်ပဲ နန်းစိထံ တိုက်ရိုက်လျှောက်သွားပြီး-

“ကျုပ် အလျင်တုန်းကတည်းက လာဖို့ဆင့်တယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

နန်းစိ၏မျက်လုံးများသည် ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေပေမယ့် သူ တာဘိုလိုသည်ကို နားလည်လိုက်သည်။

“အာမာသတုန်းက ဦး လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ခဲ့ပါဖူးတယ်။ တကယ်ကိုလာမှပဲလို့လဲ ယူဆခဲ့ပုံတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးမလာခဲ့ဘူး။”

ဟု သူမက ပြန်ပြောသည်။

လင်ခန့်သည် နန်းစိ၏ ချောက်ချားမှုအခြေအနေများကို အင်အားပြင်းထန်စွာ သိမြင်ခဲ့သည်။ မျက်စိထူထပ်အင်အားကူညီနေပုံ၊ ကိုယ်ခန္ဓာထောင့်တင်းနေပုံ၊ အသံတိုးပြီး ဝေပူဝေဝမ်း အနိမ့်အမြင့်ရှိသည့်အသံ တို့ကို ချိန်ဆဆိုက်မိသည်။ သူက ‘ရေး’ဘက် ဝင်လာညွှန်ပြီး...

“ကျုပ် အထုတ်နိုင်ဆုံးနည်းလမ်းများရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဆင်ဆင်ရှိပါတယ်”

‘ရေး’သည် လင်ခန့်ကို စေ့စေ့လေ့စေ့ ကြည့်ရှုလေ့လာပြီး စိတ်ထဲမှာ သူ မြင်ရသေးအချက်အား သတိတော်ကျသလိုလို ရှိခဲ့သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် အထုတ်တယောက်အနေနဲ့ အခု ဒီကလေးမှူးကြီးကို နန်းစိကို ရဲစခန်းခေါ်သွားဖို့ ငုက္ကန ကြီးအကျယ်ရောက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ပြောပေးပါလား။”

နန်းစိသည် လင်ခန့်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ သူမကို ကြည့်ရှုသည်မှာ ငတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဘယ်လိုမူမတ်

၃၇၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

သက်သလိုပဲ။ မိနစ်တိုင်း မိနစ်ဆိုင်းမှာ သူမသည် တဖြည်းဖြည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပစ်ကိုအသိစိတ် ပျောက်သွားတော့မယောင် ယောင် ဖြစ်နေ၏။ ဝါပေးယုံ သည်ဆရာဝန်မိုင်းစံမှာအကြောင်း တစုံတရာရှိနေသည်။

မေမေသည် သူ့ကိုအလွန်နှစ်သက်ခဲ့သည်။ မေမေ၏စာအရာ တကယ်ကိုစိတ်ချမ်းသာနေကြောင်း ပေါ်လွင်နေသည်။ သည် ဆရာဝန်၏နာမည်သည် မေမေ့စာတွေထဲမှာ ခဏကပါပါ နေသည်။

မေမေက ကောလိပ်သို့ သူ့ဆီ အလည်လာစဉ်ကလည်း သည်းခေါက်တာအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူမက မေးခဲ့သည်။ သည်းခေါက်တာသည် မေမေ့အတွက် ဘယ်လောက်များအရေးကြီးနေသလဲ။ အဲဒီတုန်းက ကာလလည်း အတူရှိနေသဖြင့် မေမေက ဒေါက်ကွဲအကြောင်း သိပ်ပြောချင်ပုံမရှိ။ မေမေက ပြောချိုးပြီး....

“သိပ် အရေးကြီးတာပေါ့ကွယ်။ မေမေ နောက်တော့မှပြော ပြန်”

ဟု ပြောခဲ့သည်။

ဒါကို သူမ ကောင်းကောင်းကြိုးမုတ်မိနေသည်။ သည်ဆရာဝန်ကို သိပ်တွေ့ချင်နေသည်။ မေမေကားမှောက်တုန်းက သည် ဆရာဝန်သည် တနည်းမဟုတ်နည်းနည်းဖြင့် သူမထံပုန်းဆက်လိမ့် မည်ဆို သူမမျှင်လင်ခဲ့သည်။ သူမအနေနှင့် မေမေ့ကိုချစ်သည့် သူမယောက်နှင့် ထိုအချိန်က စကားပြောဖို့ဆန္ဒ တကယ်ပင်ရှိခဲ့ သည်။

“ဦး... မေမေ့ကို ချစ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

မေးခွန်းမေးနေသည်က သူမ၏အသံဖြစ်သည်။ သူမအနေနှင့် သည်မေးခွန်းကိုမေးချင်သလားဟုပင် သိတိမထားမိလိုက်ပါ။

“ဟုတ်တယ်။ သူ့ကိုသိပ်ချစ်ခဲ့တယ်။ မင်းကို ဒီအကြောင်း ထုပြောခဲ့တယ်လို့ ကျုပ် မသိခဲ့ဘူး။ မင်း ကျုပ်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေမှာပဲလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ် မင်းကိုကူညီဖို့ ကြိုးစားသင့်မိတယ်”

“အခု ကျွန်မကိုကူညီပါရှင်”

နန်စီ၏ အင်မတန်အေးစက်နေသည့် လက်ကလေးများကို သူ အသာအယာ ဆုပ်နယ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် ကြိုးစားပါ့မယ် ကလေးရယ်။ ကျုပ်က ကစားပေးပါ တယ်”

နန်စီသည် စိတ်တုံးတုံးချလိုက်ပုံမရှိ။ သည်တော့ ရှေးက အသာပေ့ဖက်လိုက်သည်။

လင်ဒန်က ‘ရှေး’၏မျက်နှာနေမျက်နှာထားကို သဘောကျမိ သည်။ အခုလိုအချိန်မှာ ပူပင်သောကစိတ်တွေနှင့် သူ့မျက်နှာ သည် ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်နေပေမယ့် လူခြေကားမပျက်။ သူ့ နှိုးအပေါ်၌ အကာအကွယ်ပေးသည့် ဟန်အမူအရာမျိုးရှိသည်။ သူ့ စိတ်အခြေအနေကိုလည်း နိုးနိုးနင်းနင်း ထိန်းသိမ်းထားနိုင် ရှိရသည်။

လင်ဒန်က ဆိုဖားကုသားထိုင်ဘေးမှ စားပွဲခင်းပေါ်တွင် ထောင်ထားသည့် ဓာတ်ပုံလေးကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

‘ရေး’က ကလေးလေး ၂ ယောက်အား ပွေ့ချီထားသည့် ဇာတ်ပုံ၊ ပျောက်ဆုံးနေသည့် ကလေး ၂ ယောက်။ သည်မိသားစုသည် အလွန်လှပချောမောသည့် မိသားစုပါကလေး။

စိတ်ဝင်စားဖို့ အကောင်းဆုံးက သည်အခန်းထဲမှာ နန်စီ၏ ဇာတ်ပုံသပုံမှ မတွေ့ရပါ။ နန်စီသည် သူ့ကိုယ်သူ တယ်တော့မှ ဇာတ်ပုံအရိုက်ခံယူ ထင်ရသည်။

“နန်စီ၊ မင်း အနားယူဖို့ကောင်းတယ်”

‘ရေး’က သူမကို ဆိုဖူးပေါ့သို့ အသာလျှောချလိုက်ပြီး ထူ၏ ခြေထောက်ကလေးတွေကို မှ တင်ပေးလိုက်သည်။ သူမ ထာလည်း အသားအယာ နောက်သို့ဖို့ဖိုက်သည်။

လင်ဒန်က သူမ၏ မျက်လုံးများ ‘ရေး’နှင့်ကလေးများ၏ ဇာတ်ပုံဆီ ရောက်သွားပြီး နာကျည်းသည့် အမူအရာနှင့် မှိတ် ဖော်လိုက်သည်ကို သူ့မြင်လိုက်သည်။ ကြက်သီးများထဲပြီး သူမ ထာကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားသည်။

“မီးသင်းဖိုထဲကမီးကို နည်းနည်းဆွလိုက်ယင် ကောင်း မှာပဲ”

‘ရေး’ကို လင်ဒန်က ပြောလိုက်သည်။ အနီးရှိစောင်းထဲမှ ပေဝှမ်းရွယ် ထင်းစတစ်ကို ရွေးပြီး မီးငြိမ်း ပြုနေသည့် မီးခဲပေါ် ပစ်ထင်လိုက်သည်။ မီးတောက်ကလေးတွေ ထတောက်လာသည်။

‘ရေး’က နန်စီကို ဝှမ်းကပ်လေးတခု ခြုံပေးလိုက်ပြီး.....

“အင်း သိပ်ကို အေးနေတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ‘ရေး’သည် နန်စီ၏ ပါးလေးနှစ်ဘက် ထို့ သူ့လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် အသာ ကပ်ထားပေးလိုက်သည်။ မှိတ် ထားသော နန်စီ၏မျက်လုံးထဲမှ မျက်ရည်များ စီးထွက်လာပြီး သူ့လက်များကို စိုသွားလေသည်။

“ရေး.....နန်စီအတွက် ရှေ့နေအဖြစ် ကိုယ့်ကိုခွင့်ပြုပါလား”

ဂျီနသန်၏ အသံသည် မသိသော ပြောင်းလဲနေသည်။ သူ၏ အသံသည် ပိုင်းနိုင်ပြတ်သားသံမျိုး ပါနေသည်။ အံ့ကြွဂွာနှင့် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်သည့် အကြည့်ကို တုန်ပြန်လင်း.....

“ကိုယ်ဟာ ဒီစုံစုံမှာအရည်အချင်းပြည့်မီတဲ့ လူကလေးပဲ”

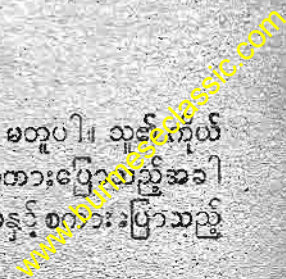
“ဥပဒေပညာရှင်.....”

နန်စီက လေသံသာနှင့် ပြောလိုက်သည်။ သူမ၏မျက်စိ ခဲမှာ ဟိုဘရိန်က ဆွေးနာဝင်မရှိပဲ စိုးရိမ်ကြောက်စန့်မှုတွေ ပေါ် လွင်နေသည့် သူ့ရှေ့နေ၏ မျက်နှာကို ပြေးမြင်မိသည်။ သူ့က ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောနေသည်။

“မင်း ငါ့ကို အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်။ မင်းကို ကူညီဖို့ဖို့ ငါ့ကိုယုံကြည်ပါ”

သူကသော်မှ သူမကို မယုံကြည်ခဲ့ပေ။

ဒါပေမယ့် ဂျီနသန်က ဟိုလူနှင့်တော့ မတူပါ။ သူ၏ ကိုယ် ထုံးကိုယ်ပေါက် ကြီးမားပုံ၊ သူ့မကို စကားပြောသည့်အခါ အခြေရပုံများကို သဘောကျခဲ့သည်။ သူမနှင့် စကားပြောသည့်

၀၇၅ ❀ တက္ကသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

အခါမှာလည်း ဂျိန်ဆန်သည် ကလေးများကို သိပ်ဂရုစိုက်သည်။ လိုဝါရိဈေးမှာတုန်းက မိုက်ကယ်လေး အစာပေးတွေလုတ်တိုက် မိသဖြင့် ပြန်စီပေးရသောအခါ သူက ကူညီပြီးခိုင်းစီပေးခဲ့သည်။ သူသည် သူမကို ခင်မင်သည်ဟု ယုံကြည်မိသည်။ သည်တော့ သူမက မျက်စိဖွင့်ပြီး.....

“ခွင့်ပြုလိုက်ပါ.....”

ဟု ‘ရေး’ဘက်ကိုလှည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘ရေး’က ခေါင်းညိတ်ပြီး.....

“ကျွန်တော်တို့ အများကြီး ကျေးဇူးအင်ပါတယ်”

ဂျိန်ဆန်သည် လင်ဒန်ဘက်လှည့်ပြီး.....

“ကဲ ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာအနုနဲ့ဆေးထက်ဆိုင်ရာအမြင် နဲ့ ဒီအချိန်မှာ မစွက်အဲဒရက်တို့ ရဲစခန်းအင်္ဂါပြီး ဝေးဆေးအေး မြန်းဖို့ ဘင်္ဂမသင့် ထင်မြင်ချက်ကို ကျွန်တော်လိုချင်တယ်”

“ဒါဟာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

လင်ဒန်က ချက်ချင်းပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“မေးမြန်းစစ်ဆေးချင်ယင် ဒီမှာပဲလုပ်ဖို့ ကျွန်တော် တိုက် တွန်းပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မမှတ်မိဘူး”

နန်းစိ၏အသံသည် နှမ်းနှယ်နေပြီး သည်စကားလုံးများကို အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ပြောနေသည်ဟု ထင်ရ သည်။

“ရှင်တို့က ကျွန်မကလေးတွေ ဘယ်မှ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအားနဲ့ မနက်က မီးဖိုခန်းထဲမှာ ဟိုသတင်းစာ မြင်လိုက်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ရေးက ကျွန်မကိုခေါ်တဲ့အသံ ကြားတဲ့အချိန်ကြားမှာ ဘဲဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ကျွန်မ လုံးဝ မမှတ်မိပါဘူးရှင်”

သူမက လင်ဒန်ကို မော့ကြည့်၏။ သူမ၏ မျက်လုံးများ ထလည်း ရီအဝစွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်မမှတ်မိလာအောင် ကူညီပါလားရှင်။ ဖြစ်နိုင်တဲ့နည်း လမ်းကော မရှိကြတော့ဘူးလား”

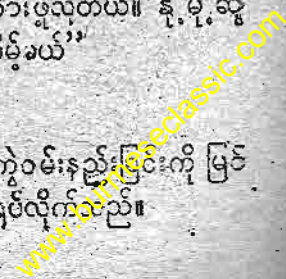
“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

လင်ဒန်က မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ မသိဘာ မမြင်ဘာတွေကို သိအောင်လုပ်ခိုက် တဲ့ နည်းသမ်း ရှင်တို့မှာ မရှိကြတော့ဘူးလား။ တကယ်လို့ ကလေး တွေကို နစ်နာအောင်လုပ်ခိုက်မိသလဲ အဲဒါကို ကျွန်မ သိချင် တယ်။ အမှန်တရားဆိုတာ ဖုံးကွယ်လို့မရပါဘူးရှင်။ ရှင်တို့ပြော သလို ကလေးတွေ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်လို့ ဆိုသင် အဲဒီအပြေဖို့ တမျိုးတဖုံ ကြိုးစားဖို့လိုတယ်။ နို့မို့ ဆို ကျွန်မတို့ အချိန်ပြုနဲ့တီးသလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

“နန်စိ၊ ကိုယ် မင်းကိုခွင့်ပြု.....”

‘ရေး’ကနန်းစိ၏မျက်နှာပေါ်မှ ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းကို မြင် လိုက်ရသဖြင့် စကားကို အဆုံးမထုတ်ပဲ ရပ်လိုက်သည်။

၁၅၆ ❀ အတ္တသိလ်နောင်၊ ○ မင်းအောင်နိုင်

နန်စီတာမွန်နှင့် ဒိဏ္ဍကလူသတ်သမား ❀ ၁၇၇

“ခေါက်ဘား၊ ကနွေမနက်က သာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာတွေကို နန်စီတာမွန်အောင် ကူညီပုဂံဆောင်ပေးဖို့ ပြန်နိုင်ပါ့မလား။ ဂျီနသွန်က မေးလိုက်သည်။”

“ဖြစ်ချင်ဖြစ်နို့ ပါဘယ်၊ သူဟာ ဒီအချိန်မှာ သတိလင်ပြန်ပေ့တတ်တဲ့အရာပါ။ ခံစားနေရတယ်။ ကြီးကျယ်တဲ့ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုတွေကို ခံစားနေရတဲ့အချိန်မှာ ဒီလိုဖြစ်တာဟာ မဆန်းလှပါဘူး။ ဆေးပညာအခေါ်အရာ ဒါကို ဆကြောက်လွန်နေမိခြင်းပင်ပေါ့ပေါ့ပါဘယ်။ ဆိုဒီယမ်အမိ ဘယ်ဆေးတလုံး ထိုးပေးလိုက်တာပဲ။ ဝိတ်ငြိမ်သွားပြီး ဟာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ကို ပြောပြနိုင်ကောင်း ပြောပြနိုင်မှာပါ။ သူ့သိသလောက် အမှန်တွေကို ပြောပြနိုင်မှာပါ။”

“ဝိတ်ငြိမ်ဆေး ထိုးထားတဲ့ အချိန်မှာ ရတဲ့ အပြောတွေဟာ အမှားမှားမှာ သက်သေခံမဝ နို့ဘူး။”

ရဲမှူးက ပြတ်ပြောလိုက်သည်။

“မစ္စက်အဲဒုက်ကို ခုပ် အသိုင်း မေးခွန်း မေးခွင့်ပပြုနိုင်ဘူး။”

“ကျွန်မ မှတ်ဉာဏ် သိပ်ကောင်းပါဘယ်။”

နန်စီတာ တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။

“ထက္ကသိုလ်မှ တုန်းက ကျွန်မတို့ နှားဉာဏ် လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ တွေကို ပြန်စဉ်းစားပြီး ပြောရတဲ့ ပြိုင်စွဲကလေး လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ နောက်ကြောင်းပြန်တရက်က အနုထရက်ပြီးတရက် ဆက်ပြောပြီး နောက်ဆုံး မမှတ်မိဘော့တဲ့ အထိ ပြောရပါဘယ်။ ကျွန်မက ဒီပြိုင်စွဲမှာ အနိုင်ရလိုက်လို့ အဆောင်မှာ တောင် ရယ်နေလုပ်ပြီး ပြောခဲ့ရသေးတယ်။ ဖြစ်ပျက်မှုတွေကလဲ သိပ်ကိုဆန်းရှား...”

“ဟယ်လီပုန်းခေါ်သံက သည်အခန်းထဲမှာ သေနတ်ပစ်သံကို ကြားရသလို အားလုံး လန့်သွားကြသည်။”

နန်စီတာ မည် တွန့်သွားသည်။ ‘ရှေး’က ဘုမ၏ ဇာတ်ကလေးကို အဘေးလေး ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“အဝေး ပြောဖုန်းသာ ခုနပ်တယ် ဆရာ”

“ပုန်းဆက်တာ ကျွန်တော်ခေါ်ထားတဲ့သူ ဖြစ်မှာပဲ။”

ရဲမှူးက နန်စီတာနှင့် ‘ရှေး’တို့ကို ပြောလိုက်သည်။

“မစ္စတာနိုလ် ကျွန်တော့်နဲ့ ဆပြောလိုက်ခဲ့ပါ။ ‘ရှေး’လဲလိုက်ခဲ့ပါ။”

“ရှေး’က နန်စီတာ... ကိုယ် အခုချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဟု ပြောပြီး လင်ဒန်၏ ချက်ချင်း ကျက် လှည့်ကြည့်ကာ နောက်ထိုလိုက်သွားသည်။

“ဟယ်လီပုန်းခေါ်သံ ကြားတိုင်း ကျွန်မက သူတို့ ကလေး တွေးတူပြီလို့ အကြောင်းကြားတာပဲ ထင်မိဘယ်”

သူ့ တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။

“အလျှင်အမြန် ဖြစ်မှာပဲလို့ ကျွန်မ စင်စစ် နေတယ်”

“အဲဒါ သိပ်အေးကြီးပါဘယ်၊ ခေါင်းအေးဆေးဆေးလားပါ။ ခေါင်းဟာ ဘယ်အချိန်ကစပြီး အကြောင်းအရာတွေကို မှတ်မိဖို့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ ပြောပြပါသား။”

“ဝိတံ နဲ့လီဇာသေတုန်းကပဲ၊ ဒီအယင်ကစ ဖြစ်တာ ဖြစ်ချင်လဲဖြစ်မယ်။ ကာလနဲ့လက်ထပ်တုန်းကဟာတွေကို မှတ်မိမိခဲ့ရဲယဉ်းလှပါတယ်ရှင်”

“ဒါဟာ မင်းအနေနဲ့ ကလေးတွေနဲ့ ဆက်နွယ်ပြီး သူတို့အကြောင်းကိုစဉ်းစားရာမှာ အင်မတန်နာကျည်းလို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ”

“မေမေသေပြီးနေခက် အဲဒီ ၅ နှစ်ကတည်းမှာ ကျွန်မဟာ အလွန်အလွန်ပင်မန်းချိနည့်နေပါတယ်ရှင်၊ အမြဲတမ်းလိုပဲပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပါအယ်။ ကာလကလဲ သိပ်ကိုစိတ်ရှည်တာပဲ။ ကျွန်မအတွက် သူ့အားလုံးလုပ်ကိုင်ပေးပါတယ်။ ကလေးတွေ ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက ကာလဟာ ကလေးတွေနဲ့ ညည အိပ်ထာကထတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ လုပ်ကိုင်ရာမှာ အရာရာတိုင်းဟာ တပ်ပင်တပ်ပန်းဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ကလေးတွေ ပျောက်ဆုံးပြီးတော့ နောက် ကျွန်မ မမှတ်မိဘော့ပါဘူး။ အခုလိုပဲ ကျွန်မ စဉ်းစားလို့မရဘော့ပါဘူးရှင်”

သူမ၏အသံသည် နည်းနည်းပိုကျယ်လားသည်။

‘ရေး’ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။ တခုခုထာဖြစ်လာပြီး ‘ရေး’ ၏ပါးစပ် နည်းနည်းတင်းလာပုံကို ထောက်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လင်ဒန်က မှန်းဆ၍ သည်။ ‘ရေး’ ၏ထက်တွေကလည်း အနည်းငယ်တုန်နေသည်။ သူ၏စိတ်ထဲမှ ဘုရားရှေ့ သတင်းဆိုးမဖြစ်ပါစေနဲ့ ဟု ဆိုတောင်းမိသည်။

“ဒေါက်တာ၊ ဂျိနသန်နဲ့ နည်းနည်း သွားဆွေးနွေးလိုက်ဖို့ ကျွန်တော် တိုက်တွန်းပါတယ်” ဟု ‘ရေး’ က အသံတည်ငြိမ်အောင် အားပြုထိန်းသိမ်းယင်းပြောလိုက်သည်။

“အေး... ကျပြန် သွားလိုက်မယ်” ဟု ပြောပြီး လင်ဒန်သည် အခင်းစားခန်းထဲသို့ ဝေပတ်ထုတ်ထွက်သွားလေသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာမူ ဖုန်းခေါ်သံသည် ‘ရေး’ ကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေမှာပဲဟု ထင်လိုက်သည်။

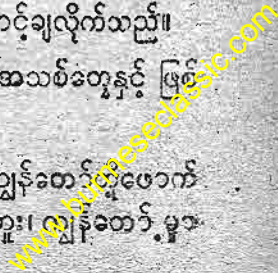
သူ ထခင်းစားခန်းထဲရောက်သည့်အခါ ရဲမှူးသည် တယ်လီဖုန်းနှင့် စကားပြောနေဆဲ၊ စခန်းမှာ တာဝန်ကျ ရဲသားအယောက်ကို အမိန့်ပေးနေသည်။

“စာတိုက်ကို အမြန်ဆုံး သွား ဆောက်တို့ဘာ ၃၀ ရက်နေ့က အာဝန်ကျစာရေးတွေ အကုန်လုံးကိုခေါ်ထား။ သတင်းစာတိုက်ကနေပြီး ဂျေ၊ အာ၊ ပင်ဂျီ၊ စ်နာမည်နဲ့ပို့ တဲ့စာကို လားရှူးအဖွဲ့သို့ကို မမှတ်မိချင်း စစ်ဆေးတာကို မရပ်နဲ့။ လာရွေးတဲ့ အဖွဲ့ဝင်နဲ့ သဏ္ဍာန်ကို ငါ အတိအကျလိုချင်တယ်။ အမြန်ဆုံးလဲ ဆိုချင်တယ်”

စကားပြောခွက်ကို ခပ်နာနာလေး ဆောင့်ချလိုက်သည်။

ဂျိနသန်၏မျက်နှာမှာလည်း တင်းမာမှု၊ အသစ်တွေနှင့် ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ ဂျိနသန်က....

“ဒေါက်တာ၊ နန်စီရဲ့သတိမေ့ခြင်းကို ကျွန်တော်တို့ဖောက်ဖျက်ပြီး စားဖို့အချိန်ဖြုန်းနေလို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော် မှာ

၁၈၀ နန်း စက္ကသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းဆောင်ခိုင်

စာအုပ်ရေးဖို့ နန်းစိတပုဒ်ပတ်သက်ပြီး ဖိုင်အပြည့်အစုံ မှတ်တမ်းအပြည့်အစုံပေါ်တယ်။ ကနေ့သတင်းစာမှာပါတဲ့ ဆောင်းပါးနဲ့ ဒီမှတ်တမ်းကြီးကို အချိန် ၃ နာရီအကုန်ခံပြီး ဖတ်ရှုလေ့လာထားပါတယ်။ ဒီအမှုထဲမှာ ကျွန်တော် အနေနဲ့ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ဖြစ်နိုင်စရာအကြောင်း တခုရှိတယ်လို့ ယူဆမိလို့ ဆန်းဖျက်စဉ်က အစိုးရရှေ့ နေဆီ ယူဆချက်၊ ထပ်မြင်ချက်ကို ဖော်ဆေးရအောင် ရဲမှူးကြီးက ဖုန်းဆက်လိုက်တယ်။ နေ့က သူ့ဆီက ဖုန်းပြန်လာတယ်”

ဂျီနသန်သည် သူ့အိတ်ထဲမှဆေးတံကိုထုတ်ပြီး မီးမညှိပေးပါးစပ်မှာခဲလိုက်ကာ....

“ဒေါက်တာ သိချင်မှာပဲ။ ဒီလို ကလေးပျောက်ဆုံးမှုတွေမှာ အကယ်၍ မသမာမှုများပါခဲ့လို့ရှိမယ် ရဲတွေက သတင်းအစုံအနုကလေးတခုကို တမင်ထက်ပိုက် ထိမိချိန်တတ်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုမယ် ပျောက်ဆုံးမှုကို တိုင်းသိပြည်သိ ကြေငြာပြီးတဲ့အခါမှာ ပြန်လည်ရရှိသာမယ့် အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ သဘင်းအစာအနုတွေကို စိစစ်နိုင်ဖို့ အကူအညီရတာပါပဲ။”

ဂျီနသန်က စကားကို ခပ်မြန်မြန်လေးဆက်ပြောသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ၇ နှစ်က ကလေးတွေ ပျောက်ဆုံးတဲ့သတင်းကို သတင်းစာမှာရေးတုန်းက ကလေးတွေဟာ ဆွယ်တာအစုံမှာ အဖြူရုပ်ကလေးပါတယ်လို့သာ ရေးခဲ့တာကို ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်။ ဒီအရှင်ကလေးတွေဟာ ဘယ်လိုအရှုပ်တွေဖြစ်ကြောင်း ဘယ်သတင်းစာကမှ ဖော်ပြမထားကြတာ။ ဒီအေ”

ကျွန်တော်ယူဆတာက ဒီအရှုပ်သတင်းကို တမင်သက်သက်ထိမ်ချိန်ထားတယ်လို့ထင်တယ်”

ဂျီနသန်သည် လင်ဒန်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး သူ၏အမူအရာမှာ သူ ပြောလိုသောအကြောင်းအရာများကို တကယ် အရေးကြီးသည့် အချက် ဖြစ်သည်ဟု သဘောပေါက်နားလည်စေချင်သော အမူအရာမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ကနေ့မနက်သတင်းစာထဲမှာပါတဲ့ဆောင်းပါးထဲမှာ ဟာ နှစ်ကလေးတွေ ပျောက်တုန်းက ဆွယ်တာအစုံကလေးပေါ်မှာ နှစ်လေးစီခိုင်း အဖြူကလေး ပါတယ်လို့ ဆိုပြီး ကလေးတွေရဲ့ အလောင်းတုန်းပေါ်လာဘင်တဲ့အခါမှာ လဲ ဒီဆွယ်တာကလေးတွေ ဆွယ်လျက်အားလို့ အဆိုရှိတယ်။ ဒီဆွယ်တာကလေးတွေကို နန်းစိတပုဒ်တိုင်းထိုးတာဖြစ်လို့ ဘာခိုင်းဖြစ်မယ်ဆိုတာနန်းစိသမားအဖမှန်သိမှာပဲ။ ဆန်ဖျန်စဉ်က အမှုစစ်ခင်းတဲ့လူတွေကလဲပြီး ခိုခိုကို သိတဲ့လူဟာ တယောက်တည်းမရှိတယ်။ တကယ်လို့ ခိုခိုကို အပြစ်မရှိဘူးလို့ ကျွန်တော်တို့မယူဆမယ် လွန်ခဲ့တဲ့ ၇ နှစ်က ဟာမုန်ကလေးတွေကိုပြန်ပေးဆွဲသွားတာ ‘သူ’ပဲ ဖြစ်မယ်။ သူ့ခဲတဲ့အလက ကနေ့သတင်းစာမှာပါတဲ့ဆောင်းပါးကိုရေးတဲ့အခါ အဲဒီ ‘သူ’ပဲ ဖြစ်မှာပဲ”

လင်ဒန်က....

“ခင်ဗျားဆိုလိုတာက....”

● ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက နန်စီရုံးရှုနေလဲဖြစ်၊ မိတ်ဆွေအဖြစ်နဲ့ပြောရယ်၊ တတယ်လို့ ဒေါက်တာဟာ နန်စီရုံးသတ်ခံရရင် ရောဂါကို ထိုးဖောက်နိုင်မယ်ဆိုလျှင် အမြန်ဆုံးဆောင်ရွက်ပေးရမယ်။ ကိုလဲ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ဖို့ ကျွန်တော်အဖွဲ့အစည်းတောင်းပြီးပြီ။ တကယ်လိုအပ်တာကတော့ နန်စီ ဟာမူဆီလိုက်သလဲဆိုတာပါပဲ။ ဒါကိုမလုပ်နိုင်လျှင်တော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ထုတ်ပေးလေ့ရှိတဲ့အကူအညီပေးဖို့ နောက်ကျသွားပါလိမ့်မယ်”

လင်ဒန်က.....
“ကျွန်တော် ဆေးဆိုင်က ဆေးဘဏ္ဍခွဲမှာဖို့ ဖုန်းဆက်ခွင့်ပြုပါ”

ဟု ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။
“ကျွန်တော် ဖုန်းလှည့်ခေးမယ်၊ ဒေါက်တာ လိုတာမှာပါ။ ပစ္စည်းကို ရဲသားတယောက်လွှတ်ပြီး သွားယူခိုင်းလိုက်ပါ။ မယ်လင်ဒန်သည် သူ့အသိရှိခဲ့သော ဆေးနှင့်ညွှန်ကြားချက်များကို ကုန်တိုက်ဆွဲမှ ပြီး မီးဖိုခန်းထဲမှခရတခွက် သွားခပ်သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ‘အသဟဿဖြစ်ကုန်ပြီ၊ အသဟဿဖြစ်ကုန်ပြီ’ ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

သည်ကြေကွဲရာဇာတ်သမ်းကြီးသည် ပရက်စီလာ၏ ကားမှောက်မှ အစပြုခဲ့၏။
အကြောင်းနှင့်အကျိုး.....။

အကယ်၍ ပရက်စီလာသာ မကွယ်လွန်ခဲ့လျှင် နန်စီအား အညံ့ချင်ဖယ်ရှားရန်ဖြင့် အိမ်ထောင်မပြုဖို့ သူမနားချခိုင်မည်

“ကျွန်ုပ်တို့ ဟာ မှန်ကလေးတွေကိုလည်း သူ့ တွေးဖြစ်မည် အထက်သို့။

အညံ့အဓိပ္ပာယ်မရှိသော စိတ်ကူးယဉ်မှုမှာ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်အညံ့လာမိသည်။

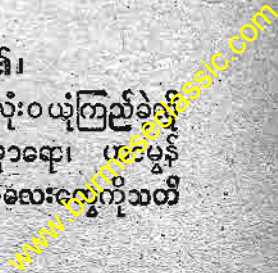
မီးဖိုခန်းထဲမှာလည်း လက်ပုစုံစုံများရှာဖွေထား၍ ပေါင်ပေါက်နုများ စာပွဲပေါ်မှာ၊ လက်ဆေးကန်ပေါ်မှာ၊ မီးဖိုပေါ်မှာ ထားနေရသည်။ ဖိတ်ထားသည့်ကော်ဖီတွေကိုလည်း သုတ်မည့်သူ မရှိသေးပါ။

သူ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ.....

“ဂျီနသန်၊ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်မှာ ရှိရင်းစွဲအထာတွေထက် ပိုးသုံးထားတာ သတိပြုမိပါလိမ့်မယ်။ နန်စီကို ခင်ဗျားတို့ မေးခွန်းခေးမတဲ့အခါ ကျွန်တော် အသံဖမ်းစက်စာလုံးအသေးမှာချထားမယ်။ တကယ်လို့ သူ့ စိတ်ငြိမ်ဆေးဆေးကံထားရာ ကာလအတွင်း ဖြောင့်ဆိုချက်တခုခု ဝန်ခံယင် ကျွန်တော် အနေနဲ့ ဒီဖြောင့်ဆိုချက်ကို ရုံးတော်မှာ အသုံးပြုခွင့်မရှိပေမယ့် သူမနစ်စစ်ဆေးခေးမြန်းတဲ့အခါမှာတော့ ကျွန်တော် တယ်လီဆုန်းခေးမီးမေးရမယ်ဆိုတာ ကြိုတင်သိပြီးသား ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

“သူ့ တာကိုမူ ဖြောင့်ဆိုမှာ မဟတ်ဘူး”
ဂျီနသန်က စိတ်မရွံ့ဘဲဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“သူ့မှာ အပြစ်မရှိဘူးလို့ ကျွန်တော်တို့ လုံးဝယုံကြည်ခဲ့လို့ ချီဆင် မိုက်ကယ်နဲ့မစ်စီတို့ ပျောက်ဆုံးတဲ့ကိစ္စမှာရော၊ ဟူးမို့နဲ့ အလေးတွေအသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စမှာပါ ဟူးမို့ကလေးတွေကိုသတိ

တဲ့ လူ့သတ်သမားဟာ ဒီနေ့ သတင်းစာပါးဆောင်းပါးကို
တယ်။ ဟိုင်ယာနစ်ကစာတိုက်ကို အသုံးပြုတယ်ဆိုတော့ က
တော်တို့ဆန့်နဲ့ ယူဆနိုင်တာကတော့ ဒီလူဟာ ဒီမြို့ကို အ
တော်တော်ကြာကြာကသည်းက ချောက်နုရမှာပဲ”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားက အခုအဲဒီရက်ကလေးတွေကို ကနေ့မနက်
ဆယ် ပြန်ပေးဆွဲသွားတယ်လို့ ဆိုချင်တာပဲမဟုတ်လား”

ရဲမှူးက ဂျိနသန်၏စကားကို အဆုံးသတ်ပေးလိုက်သည်။
ဂျိနသန်က သူ၏ဆဲးတံကိုမီးညှိပြီး တအားဖွာရှိုက်ကာ
“ဟုတ်တယ်”

ဟု ဖြေလိုက်သည်။

သူ၏အသံသည် ခပ်တင်းတင်း ခပ်မာမာနှင့်ဖြေလိုက်သဖြင့်
သူ့ဆိုလိုချက်ကို ထင်ဒန့် နားလည်လိုက်သည်။

ဟာပွန်ကလေးတွေကို သတ်သည့် လူသတ်သမားသည် မိုက်
ကယ်နှင့် မစ်စီတို့ကို ခေါ်သွားခြင်းမှန်လျှင် ဒီအချိန်၌ ကလေး
တွေ ခေကုန်းလတ်ပြီဟု ဆိုလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ရဲမှူးက....

“အကယ်၍ မစ္စက်အဲဒီရက်ကို မသင်္ကာသုတေးယာက်အခြေ
ကနေဖယ်လိုက်ယင် ဟာပွန်အမှုစစ်တုန်းက လူသတ်မှုကို အနည်း
ငယ်သိပြီး သက်သေအဖြစ် ရုံးမလာတဲ့လူကယောက်ယောက်က
ဒီသတင်းစာဆောင်းပါးကိုရေ ပြီး အခု အဲဒီရက်ကလေးတွေကို
ပြန်ပေးဆွဲသွားတာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်။ တတိယဖြစ်နိုင်တာ
ကတော့ ဒီအမှုနှစ်ခုဟာ ဆက်စပ်မှုမရှိပဲ လူတယောက်ယောက်
ဟာ ဒီသတင်းစာဆောင်းပါးကိုဖတ်ပြီး နန်စီဟာဖြင့် ဒီကလေး

တွေနဲ့ မထိုက်တန်ဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးတဲ့ မိခင်
အယောက်က ခေါ်သွားတာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီလို
အတိုင်းနဲ့ကဲမမှန်တဲ့ လူ့သတ်မှုကို အများကြီး ကျွန်တော်တွေဖူး
တယ်”

ဂျိနသန်က လေသံဆတ်ဆတ်နှင့်....

“ရဲမှူးကြီး....။ ကျွန်တော်ဆိုလိုချင်တာက ဒီအမှုနဲ့ တခြား
အမှုသို့တူပတ်သက်ပတ်သက် သိသာထင်ရှားတဲ့ အချက် တခု
တော့ရှိတယ်။ လူနဲ့ခွဲတဲ့ ဂူနစ်တုန်းက ကလေးတွေပျောက်သွား
ထဲကိစ္စမှာ နန်စီဟာ သူ့ပြောတာထက် ပိုသိမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်
ဆိုကြည့်တယ်”

လင်ဒင်က မျက်ခုံးကို ပင့်တင်လိုက်သည်။ ရဲမှူးကတော့
မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ သည်အမှုအရာများကို မြဲပြီး
ဂျိနသန်သည် စားပွဲခုံကို လက်ဝါးနှင့်ပုတ်လိုက်သည်။

“ဒီကောင်မလေး အပြစ်ရှိဘယ်လို ကျွန်တော် မသိဘူး၊
ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက သူဟာ သူ့ပြောခဲ့တာထက် ပိုသိတာ
ရှိမိမ့်မယ်။ သူ သိဘယ်လို သတ်မှုမီးတားလဲ ရှိချင်ရှိမယ်။
သက်သေအဖြစ်အစစ်ခံတုန်းက ဇာတ်ပုံတွေကို ကြည့်ပါလား။
သူ့ရဲမှူးကအမှုအရာဟာ သေးနုတယ်။ သက်သေထွက်ချက်
တွေကို ဖတ်ကြည့်။ သူ့ရှေ့နေဟာ တခြားကျင့်ထုံးနည်း၊
မညီညွတ်တဲ့အကြောင်းနဲ့ အမှုကလွတ်အောင်လုပ်နိုင်ပေးတဲ့လို
အစိုးရရှေ့နေရဲ့ ပစ်ကွင်းမှားတော့ လည်စင်းခံခဲ့ရတယ်ဆိုတာ
တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီတုန်းက အခြေအနေပင်ရပ်ရပ်ဟာ

မကောင်းလှဘူး၊ ဒါကို ခင်ဗျားတို့ ဒီပုံစံအတိုင်း ဒီမှာ လာပြီး ဖန်တီးနေကြတယ်”

ရဲမှူးက အမှန်တကယ် စိတ်မရွံ့သည့်အမူ ဆရာပြင်....

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားထင်မြင်သလို မဟုတ်တဲ့အကြောင်း ထမင်းရှောင်တိမ်းနေတယ်ပေါ့၊ ဒီလိုလဲ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင် တာပဲ၊ ကျွန်တော် ထာဝန်ကတော့ ကလေးတွေ အခမဲ့ရရ အရှင်ရရ ရွာတွေပဲ၊ သူတို့ကိုခေါ်သွားတဲ့သူကို ရွာဖို့ပဲ၊ တချိန်တည်းမှာ ခင်ဗျားက ဒီမိန်းကလေးဟာ စစ်ဆေးခေးမြန်းဖို့ ခံနိုင်ရည်ရှိ တွေးလို့ဆိုခဲ့တယ်၊ နောက်တခါမှာ သူဟာ သူပြောတာထက် ပိုသိတယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောခဲ့တယ်၊ ဒီမှာ ဂျိနသန့်၊ သံသယ ရှိတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားက ဝါသနာ အလျောက် စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးနေတယ်လို့ ခင်ဗျားပြောတယ်၊ ကျွန်တော် အနေနဲ့ စိတ်ဆွေးတွဲဟာ ဝါသနာအလျောက်လုပ်ရ မယ်ကိစ္စတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျား ဥပဒေနဲ့ စစ်ဆေးဖို့ အကူအညီပေးနေတာမဟုတ်ဘူး”

“ခဏနေပါဦး....”

ဟု လက်ခံက ရဲမှူး၏လက်မောင်းကို အသာဆွဲထိန်းထား ထိုင်သည်။

“ကျွန်သန့်၊ နန်စီရဲ့ ပထမအိမ်ထောင်ရဲ့ကလေးတွေ သေတဲ့ ထိခွဲသတ်သက်ပြီး နန်စီရဲ့အသိက အခု ဒီကလေးတွေ ပြန်ရွာ တွေ့မိသွားပြီ၊ အကူအညီဖြစ်မယ်လို့ ခင်ဗျားယုံကြည်တယ် မဟုတ် တယ်”

“ဒါ အမှန်ပဲဗျို့၊ ဒါပေမယ့် ပြဿနာက ဒီအသိကို သူ့ရဲ့ စိတ်ထဲကထုတ်ယူဖို့ တအားရိုက်နှက်ယူလို့တော့မရဘူး၊ စိတ် မကောင်းတတ်ပညာမှာ ဆိုဒီထပ်အဓိပ္ပာယ်ဆေးအသုံးပြုနည်းကို ခင်ဗျားကျွမ်းကျင်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကနဦးမနက်ဖြစ်ရပ်မှာ နန်စီက သူ့သိသလောက် အထူး ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်တဲ့အပြင် အတိတ်က သူ့ကိုယ်တိုင် အထူးထင်တဲ့ အကြောင်းအရာများကို ဖော်ထုတ်နိုင်မယ်လို့ ခင်ဗျား ယုံကြည်တယ်မဟုတ်လား”

“ဒါ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“မိုက်ကယ်နဲ့ မစ်စီဘို့ ဘယ်မှာရှိကြတယ်ဆိုတာ သူ့ ထိတ် တွေးစရာအပြားနိုင်ဘူးဆိုလင် ဒီနည်းကို အသုံးပြုဖို့ ကျွန်တော် အတင်းပန်ပဲတယ်”

နောက်တနာရီခန့်အကြာတွင် ဒေါ်ခရင်သီ မီးဖိုခန်းထဲ ပြန် ဝင်လာရာ၌ မီးဖိုခန်းထဲမှာ တယ်လီဖုန်းအာဝန်ယူ သူမလှေ့၍ အသံသူများရှိကြသမျှ။ သူမကို ရဲဘေးလေးက သူတို့အားလုံး အားရ ခန့်ထဲမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ လုပ်နေကြသည်ဟု သိ သြသည်။

“ဒေါ်ခရင်သီသည် သွက်သွက်လေးပြေးသွားပြီး အခန်း၁၀ ထဲသက်တော့ တုံ့ကန့်ရပ်လိုက်သည်။ သူမချစ်စိရဲ့က မြင် နည်းကိုကြည့်ပြီး နှုတ်ဆက်မည့်စကားများ ပါးစပ်များမှာအင် ပျောက်သွားသည်။”

www.burmeseclassic.com

နန်စီသည် တန်းလျားပေါ်မှာ လှဲအိပ်နေသည်။ သူ့အိပ်ခန်းအတွင်းမှာ အိပ်ပေးထားသည်။ ဆရာဝန်နှင့်တူသည့် လူတို့က တယောက်က အနားမှာထိုင်ပြီး စကားများ တိုးတိုးလေးလေးပြောနေသည်။

နန်စီ၏မျက်လုံးများမှိတ်ထားသည်။ သောကဆရာတော်က မျက်နှာထားဖြင့် 'ရေး'၊ မျက်နှာထားတင်နေသည့် ဂျိနထွက် တို့က အနားမှာ ထိုင်နေကြသည်။ ရှမ်းကြီးသံလျှင် ခုံထပ်လျှားအနားမှာ ထိုင်နေပြီး လက်ထဲတွင် စကားပြောခွက်တစ်ခုကို ကိုင်ထားသည်။

ဒေါ်ရော်သီသည် ဘေးလုပ်နေထိုင်ကိုထိပ်ပြု၍ အနီးကုသားဆိုင်တလုံးပေါ်ကို အသာလေးဝင်ထိုင်ဆိုက်သည်။ အောက်နားသာ ဆူမသက်များကို ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ကြီးထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ သူမ၏ညာဘက်လက်ထဲတွင် အိတ်ထဲမှ ပွဲယာတစ်ယောက် ယောင်း သိုးမွေးအလုံးပေးကို ကိုင်မိလိုက်သည်။

လင်ဖန်က တည်ငြိမ်သည့်အသံနှင့်.....

“မင်း ဘယ်လိုနေအေးလဲ နန်စီ၊ မင်းနေရတာ သက်တောင့်သက်သာရှိခဲ့လား။”

“ကျွန်မစိုးရိမ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကလေးတွေ.....ကလေးတွေ.....”

“နန်စီ၊ ကနေ့နောက်အကြောင်း ပြောရအောင်၊ မင်း ညက ကောင်းကောင်း အိပ်ပျော်ခဲ့လား၊ မင်း အိမ်ရာကနီးတော့ အိပ်ရေးကောင်းလား။”

နန်စီ၏အသံသည် စဉ်းစားသလိုလိုနှင့်.....

“ကျွန်မ အိပ်မက်မက်တယ်၊ အများကြီးအိပ်မက်မက်တယ်”

“ဘာအကြောင်းတွေများ အိပ်မက်တလဲ”

“ပီတခနဲ့ လီတေ.... သူတို့လေးတွေလဲ သိပ်ကြီးနေတော့မှူးပါ၊ သူတို့လေးတွေက ဂွ နှစ်ရှိပြီ”

“အခုက သူမသည် စပြီး ငိုရွှိက်လာသည်။ ဂျိနထွန်သည် ‘ရေး’ကို ကိုင်ထားတင်းတင်းဆွဲထားလိုက်သည်။ သူမက ငိုယင်းနှင့်....

“သူတို့ကို ဘယ်လိုလုပ်သတ်ပစ်နိုင်မှာလဲ.... သူတို့ဟာ ကျွန်မအသားတွေ....၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်သတ်နိုင်မှာလဲ”

မြင်း ချောကန်၊ ပင်လယ်ကေ့လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ရှိနေသော ခန့်
ညားသည့် ရှေးအိမ်ကြီးများ၊ မြို့၏အမှတ်အသားဖြစ်သည့် မော
ရောင်းရကန်၊ မျှော်စင်ကတက်ကြည့်ရသည့် ရှုခင်းများကို အလျင်
မြဲလေ့ရှိသည်။

ဒါပေမယ့် သည့်နေ့ပိုးနှင်းတူက ကားခေါင်မိုးနှင့် ပြတင်း
ပေါက်ကို ထအားရိုက်ခတ် နှုတ်ပြေးကောင်းကင်မှာလည်း မိုးသား
များနှင့် ပြည့်လွန်းနေကာ ပင်လယ်လေကောင်း ရိုးတိုင်းခြင်ဆီ
အထိ အေးစက်နေလေတော့ သူမသည် အိမ်ကြီးဆီသို့သာ တိုက်
ခိုက်သွားလိုက်လေတော့သည်။

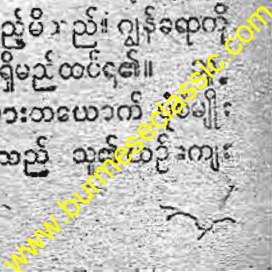
သူမသည် အလုပ်ထဲ၌ အခွဲစိုက်ဖို့ အလွန်ခဲယဉ်းနေသည်။
စိတ်ကလွင့်ပြီး တုန်လှုပ်နေသည်ဟု သူမ ခံစားရသည်။ နတ်
ပေါင်းအခတ်ကြော့ကြော့ မငိုခဲရသော သူမသည် အိတ်တိုက်ပြီး
မျက်ရည်များကိုထိန်းထားရင်း သူမ၏ ငါးပေါ်မှာ သူမဘာသာ
သူမ တာဝန်ယူထားနိုင်မည်မထင်သော ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုနှင့်
ကြောက်ရွံ့မှု ဝန်ထုပ်ကြီးက ပီထားသည်။

မိုးနှင်းခဲနှင့် ချောနေသည့်လမ်းပေါ်မှာ ကားမောင်းသွား
ယင်း သူမဘေးမှာ ထိုင်လိုက်လာသော အသားရောင်ရင့်ရင့်
အမျိုးသားကြီးကို တခါတခါ စောင်းငဲ့ကြည့်မိသည်။ ဂျွန်ရောကို
ပေါ်လော့စ်သည် အသက် ၄၀-ကျော်ခန့်ရှိမည်ထင်ရ၏။ သူ
ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်သည် အလေးမသမားတယောက် ဖြစ်မျိုး
ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့ဟန်ပန်အမူ ရောသည့် သူ၏ ယဉ်ကျေး
စွာ စကားပြောသည့်ပုံစံနှင့် ဟပ်မိသည်။

အခန်း (၁၅)

ဂျွန်ရောကိုပေါ်လော့စ်ကို ရုံးခန်းမှူးမားဟွေခင် ခေါ်ရော်
သည် သူမ၏ နီနေသည့် မျက်လုံးများကို ပေါင်ဒါများနှင့်
အလှပြင်လိုက်သည်။ သူမသည် ဟန်အိမ်ကြီးအား လိုက်ပြုရမည်
ကိုပဲ စိတ်သက်သးရာသက်သားကြောင်း ထွက်ပေါက်တခုခု သူ
ဘာသာသူမ ယုံကြည်မိသည်။ အလုပ်၌ ခဏတဖြုတ် အာရုံ
စိုက်ပြီး လုပ်လိုက်လျှင် ကလေးတွေ ဘယ်မှာရှိသည်ဆိုသည်
သဲလွန်ရှေးရသည့်ကိုခဏမေးထား၍ရသည်။ ဘာသဲလွန်စလဲ...
သာမန်အချိန်များမှာဆိုလျှင် အိမ်ကြည့်မည့် သူများကို အိမ်
မုဒြိမီ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အလှင်ပြုဆဲ ရှိသည်။ ဥပမာ သဲသောင်

သူက သူတို့ဦးခမောင်နှင့် နယူးယောက်မြို့မှ စားသောက်ဆိုင်ကို ခေါ်ဝေါ်ပစ်လိုက်ပြီး အမြဲ ခြေချနိုင်မည့်နေရာတနေရာမှာ စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ သဘောတူခဲ့ကြောင်း ဒေါ်ခေတ်သီက ပြောပြနေသည်။ သူတို့ မျှော်မှန်းထားသည့်နေရာသည် အငြိမ်းစား အနားယူသူများကို တွေ့နိုင်သည့် နေရာမျိုး၊ နောက်ပြန်နေအခါမှာ အလည်အပတ်ခရီးသည် လာတတ်သည့် နေရာမျိုးက လိုချင်သည်။

ဒေါ်ခေတ်သီက သည်အချက်အလက်များကို ဦးနှောက်ထဲမှာ ပြန်လည်စိစဉ်ပြီး....

“ကျွန်မအနေနဲ့ ဒီကိတ်မြို့ရှိ အခြားတစ်ခုမှာ အဲဒီလို စားသောက်ဆိုင်မျိုးဖွင့်ဖို့ မထိုက်တန်းတော့ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုရင် အဲဒီကိတ်မှာ စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ တည်းခိုခန်းတွေနဲ့ ပြည့်ကျပ်နေလို့ နေရာမကောင်းတော့ဘူး။ ဒီကိတ်မြို့မှာ ဘေးကင်းစွာ သာသနာ့ပညာ ရှိချင်စဖွယ်ရှိနေသေးတယ်။ ဒီဒေသမှာ အိမ်ကြီးဟာ စားသောက်ဆိုင်လုပ်ဖို့ရော၊ ဝမ်းဗိုက်လုပ်ဖို့ရော ဖြစ်နိုင်ရာ အများကြီးရှိပါတယ်။ ၁၉၂၀ ပတ်ဝန်းကျင် သောက်က ဝိအိမ်ကြီးကို တော်တော်လေး ငြင်းဆန်မိမိပြီး ဒီအရပ်က ကလပ်အဖြစ် ဖွင့်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီခေတ် အဲဒီအချိန် ခါတုန်းက ဒီကလပ်တွေကို အသင်းသားအဖြစ် ငွေကုန်ကြေးကျ ခံနိုင်တဲ့လူနည်းလေတော့ ဒီကလပ်ကြီးဟာ မထွန်းကားခဲ့ပါဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ မစ္စတာဟန်ယာ ဝိအိမ်ကြီးနဲ့အတူ ၉ ကေရှိတဲ့ မြေရပ်၊ ပေတဒသဒင်လောက်ရှိတဲ့ ကမ်းရိုးတန်းအပါအဝင်

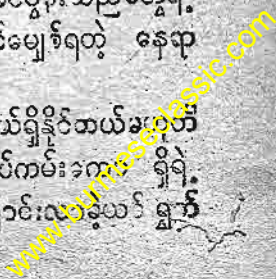
အိမ်ထိုင်တယ်။ ဒီကိတ်မြို့ပေါ်မှာတော့ ရှောင်ကောင်းကောင်း နေရာ ခုတ်ပြန်ပါဘယ်ရှင်.....”

“ဒီအချက်ကြီးဟာ မူလက သဘောမာလိန်မျိုးရဲ့ အိမ်ဖြစ် တယ်လား”

“ဒီနေရာကိုပေးလာရုံသည် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သည်အိမ် အခြားနှင့်ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်းထားသည့် လက္ခဏာပဲ။ ဤ သို့မဟုတ် တကယ်ကို စိတ်ဝင်စားခြင်းဟု ဒေါ်ခေတ်သီ သတိ ပေးလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ ဒီအိမ်ကြီးကို ၁၆၉၀ ပတ်ဝန်းကျင် သောက်က ခေတ်လမ်းပမ်းတဲ့ သင်္ဘောမာလိန်မျိုးက လူ့ဇနီး အသင်းကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဆောက်ခဲ့တဲ့အိမ် ဖြစ်ပါတယ်ရှင်။ အောက်ဆုံးပိုင်ဆိုင်ဘာက လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ၄၀ လောက်ကပါ။ ဒေါ်ခေတ်သီမှာ အထပ်နှစ်ထပ် ထပ်ဘင်ပြီး မူလခေတ်မိုးကို ပြန် စားသောက်တယ်။ အဲဒီခေတ်မိုးရဲ့ ခေါင်ဆိုင်နားမှာ နဂိုကရှိခဲ့တဲ့ ဆန်စားခန်းကို ပြန်တင်ထားတယ်။ အဲဒီ ဝရန်စားခန်းကို အစားအမျှစင်ခင်းလို့ ခေါ်ကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် မာလိန်မျိုးချားရဲ့ ဇနီးမယားတို့ဟာ ခင်ပွန်းသည်တွေရဲ့ နေထိုင်ခန်းကို အသိအရီးက အပြန်ကို လည်ပင်းရှည်အောင်မျှော်ရတဲ့ နေရာ အသီးမို့ပါပဲ”

“ဒီပင်လယ်ဟာ တခါတလေ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်မဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ မေးရဦးမယ်။ လေ့ဆိုင်ဖို့ ဆိပ်ကမ်းကောင်း ရှိရဲ့ ဟာ။ တကယ်လို့ ကျွန်တော် ဒီနေရာကို ပြောင်းလာခဲ့ရင် ရွက် လှေကမ်းဝယ်ဖို့ စိတ်ကူးထား ခဲ့ပါ”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ သိပ်ကမ်းလေးတခုရှိပါတယ်”

ဟု သူမက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အမယ်လေးတော့....”

သူမ လန့်ပြီးအော်လိုက်သည်။ မျှော်စင်ကြီးကိုသွားသည်။ လမ်းအကွေ့ လေးကိုကွေ့ လိုက်တော့ သူမ၏ကားသည် တီးခေါင်း သွားသည်။ သူမက ကားတီးများကို ပြောဆိုသွားအောင် ထိုင် လိုက်ပြီး ဘေးမှခရီးသည်ကို စိုးရိမ်တကြီးနှင့် လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။ သူမကတော့ တာမုမဖြစ်သလိုပဲ။ ဤသို့ ရေခဲကျနေသည့် လမ်းပေါ်မှာ ကားမောင်းစံ ခန့်သို့မကိုင် ဆွဲကောင်းလှသည့် လားဟု ချီးမွမ်းလိုက်သည်။

သည်စကားလုံးများသည် ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ဘေးယာဇ်၏ အသံ သဖွယ် သူမ၏ခံစားနေရသော ဗုက္ကံအတွင်းသို့ ထိုးဖောက်လိုက် သည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။

သည်နေ့သည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသည့်နေ့ ဖြစ်ခဲ့ သည်။ သည်လမ်းကျဉ်းကလေးမှာသာ ကားလမ်းချော်ခံသွား လျှင် ဘုရားမလိုဖြစ်မှာပဲ။

သူမကိုယ်သူမ သည်အိမ်ကြီးပြုရသည့် အကြောင်းသို့ အာ ခြောင်းထားရသည်မှာ လည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

အကယ်၍ ရာသီဥတုသာ ကောင်းမည်ဆိုလျှင် မင်လယ်ကန် သို့မဟုတ် လမ်းတွေ့ရယ်၊ သစ်ခတာများ ထဲမှာ မင်စီနှင့် မိုက်ကန် မှာ ကြည့်လူများဖြင့် ပြည့်နေမှာပဲ။ အခုလိုရာသီဥတု

တော့ သိင်ဇေးသန်တဲ့လူများသာ အပြင်ထွက်ကြရမူ။ ရဲတော့ သည်လိုရှာဖွေခြင်းသည် အချည်းနှီးပဲဟု အများတကာက ထင် ကြသည်။

သူမက.....

“ကျွန်မ ကားမောင်းရတာတော့ အရေးမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းရတာက ကျွန်မတို့နဲ့အတူ မစုတာအဲဒါရက် လိုက်မလေးနိုင်တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်။ ဒါလိုလဲ ရှင် သဘော ပေါက်ပါလိမ့်မယ်”

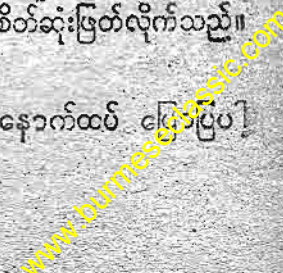
မစုတာခရာကိုပေါ်လော့စိက....

“ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ပါတယ် ခင်ဗျား။ ငယ်ရွယ်တဲ့ သားသမီးတွေပျောက်ဆုံးသွားတဲ့မိဘများ ဟာ ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာပါ တယ်။ ကဲနဲ့လိုရက်မျိုးမှာမှ ခင်ဗျားရဲ့ အချိန်ကိုယူရတာ စိတ် မကောင်းပါဘူးဗျား။ မိတ်ဆွေတယောက်အဖြစ် လုပ်ငန်းတူလုပ် ဆူတယောက်အဖြစ်နဲ့ ခင်ဗျားဟာ ပူပင်သေ ကရောက်မိမှာပဲ”

ယောက်ျားကြီးတယောက်၏အသံနှင့်အမူ အရာထဲတွင်အခုလို ကရုဏာဆက်ခြင်းမျိုးကို ပြန်မပြောဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့ဖြင့် သူမက....

“ကျွန်မ ရှင်ကို ဒီအိမ်အကြောင်း နောက်ထပ် ပြောပြပါ မယ်”

ဟု စကားလွဲလိုက်သည်။

မပြင် နှိ တက္ကသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

“မျက်နှာစာကပြတင်းပေါက်အားလုံးဟာ ပင်လယ်ဘက်ကို လှည့်ထားပါဘယ်။ မျက်နှာစာကတံခါးတွေကလဲ အင်မတန် လှပတဲ့မှန်သည်များပါရှိပါတယ်။ အဲဒါဟာ ဟိုခေတ်က အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတွေမှာ အမြဲရှိတတ်တဲ့ပစ္စည်းမျိုးပဲ။ အောက်ထပ်အခန်းကြီးတွေမှာ အင်မတန်လှပတဲ့ ကျောက်မီးလင်းဖိုတွေ ရှိကြပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့တွေ့မှာဆိုယာ် လူတွေဟာ နွေးနွေးဆွေးဆွေးနဲ့ရှိနေကြပြီး အစားကောင်း၊ အသောက်ကောင်းနဲ့ ဧည့်ခံတတ်တဲ့ စားသောက်ခန်းမှာသွားပြီး ပင်လယ်ကရိုက်ခတ်လာတဲ့ မိုးနှင့်မုန်တိုင်းကို စောင့်ကြည့်ရတာ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ရှင်၊ ဟော...ရောက်လာပြီ”

ကွေ့လေးကိုကွေ့ လိုက်လျှင် မျှော်စင်ကြီးသည် မြင်ကွင်းမှာ ထင်းထင်းပေါ်လာသည်။ ဒေါ်ရော်သိအမြင်မှာမူ ကျောက်ဆောင်အထက်၌ မားမားကြီးရပ်နေသည့် သည်အိမ်ကြီးသည် အေးစက်စက်ကြီးဟု ထင်ရသည်။

ရာသီဥတုရိုက်ခတ်သည့်ဒဏ်ကြောင့်ခေါင်မိုးနုမြားတန်းများဖြူဖြူရော်ရော်ဖြစ်နေကြသည်။ မိုးနှင့်က ပြတင်းပေါက်နှင့်ဆင်ဝင်ကို ရိုက်ခတ်နေသောကြောင့် လှေကားထစ်များခွက်နေပြီး တချို့နေရာများက ပြတင်းပေါက် တံခါးရွက်လွှေးတွေ ဆေးကွားနေသည်ကိုမြင်ရသည်။

မစ္စတာပဲရစ်၏ ကားဂိုဒေါင်တံခါးကို ဖွင့်လှက်သား မြင်လိုက်၍ သူမ အံ့ဩသွားသည်။ ဈေးဆိုင်ကအပြန် ငစ္စသွားများကို အခေါက်ခေါက် အခါခါသယ်ယူပြီး နောက်ဆုံး

အခေါက်သယ်အပြီးမှာ တံခါးပြန်ပိတ်ဖို့ မေ့သွားသည်နှင့် တူသည်။

ယင်းမှာ သူမတို့အတွက် အခွင့်အားရကောင်းအခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူ၏ စေတနာ့ဝန်ထုပ်နဲ့ အေးတေးနေရာမှာ သူမ၏ကားကို တောက်လျှောက်မောင်းသွင်းခဲ့သည်။ သည့်ခနာက်မှ ဂိုဒေါင်၏ တံစိန်မြိတ်ကိုအကာအကွယ်ယူပြီးအိမ်ဘက်သို့ပြေးသွားဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သည်။

“ကျွန်မမှာ နောက်ဖေးဘက်တံခါးတွေ ပါလားပါတယ်”

သူတို့တစ်ကားပေါ်က ဆင်းပြီးနောက် မစ္စတာပဲရစ်ကို ပေါ်သေ့ဝစ်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ထီးမယူသားမိဘာ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ရှင် ရေဆီမဖိုလေးက ဝါသားနော်”

“ကျွန်တော်ကို အရေးမလုပ်ပါနဲ့”

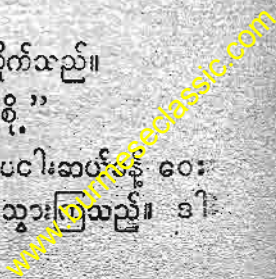
သူက ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က ဒီလောက်တော့ ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်ဗျာ။ ချွန်တော်ကို ကြည့်ပါသား”

သူမက မသိမသာပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီရှင်၊ အိမ်ကြီးဆီပြေးကြစို့။”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကားဂိုဒေါင်မှ ပေါင်းဆယ်ဖန် ဝေးသည့် မိုးဖိုတံခါးဆီသို့ နံရံကိုကပ်ပြီး ပြေးသွားကြသည်။ ဒါ

ဘောင်မှ မိုးနှင်းတွေက သူတို့မျက်နှာကိုရိုက်ခတ်ပြီး လေထလည်း သူတို့ကုတ်အင်္ကျီများကို ဆွဲထားသယောင်ရှိနေသည်။

နောက်ဖမ်းတခါအား ဝေဘုနှစ်ထပ် ခတ်ထားသည်ကိုတွေ့၍ ဒေါ်ရော်သိ စိတ်ကဆိကအောင် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ဒီမစ္စတာပုံရစ်ဆိုတဲ့လူဟာ ဇော်အော် သတိကြီးတာပဲ” သူမသည် လက်ပေ့ အိတ်ထဲမှဝေဘုကို မွေနှောက်ရှာဖွေပြီး သူ့ထံ ရောက်ပြီဆိုသည့်အကြောင်း မစ္စတာပုံရစ် သိခံစားခေါင်းလောင်း ကြိုးကို သွက်သွက်လေး ဆွဲလိုက်သည်။

သူမက သော့ဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲဝင်စဉ်တွင် အပေါ်ထပ်၌ ခေါင်းလောင်းသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

အိမ်ဝယ်မည့်ညည်းသည် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် အင်္ကျီနှင့် မျက်နှာပေါ်ဖင်းနုသည် မိုးနှင်းများကို သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူမ၏ဆမ္မာရာရာမှာ အခနာနှင့် အယုတ်မဖြစ်သလို ရှိ၏။ သည်လူသည် စိတ်မတိုဘတ်သည့် လူတယောက်ဟု ဒေါ်ရော်သိက ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူမကလည်း အိမ်ကြီးကိုလိုက်ပြသည့်နေရာမှာ သိပ်ပြီးလျှာ မရွည်မိဖို့ သိပ်ပြီးစိတ်မလှုပ်ရှားမိဖို့ သူမကိုယ်သူမ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူမကနေနှင့် ယခုလိုအချိန်မှာ အိမ်ပြုသည်ကိုစွဲကို ခပ်မြန်မြန် ခပ်ဘုန်းတုန်းကလေး လုပ်ချင်သည့်အခွင့် ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

ဒါကြည့်ပါ၊ ဒါလည်း ကြည့်ပါ၊ ကဲ ပြီးအဆ...။ ‘ရေး’ နှင့် နန်စိတာ့ဆီကို ပြန်သွားတော့မည်။ ဒီအချိန်လောက်ဆိုလျှင် ကလေးတွေရှုစုတင်းတွေ ရနေမလား မသိဘူး။

သူသည် မီးဖိုခန်းအား စေ့စေ့ စပ်စပ်လေ့လာ ကြည့်ရှုနေသည့်ကို သူမ ထက်ပြုမိသည်။ သည်ဘော့ သူမကလည်း လက်ကိုင်ပဝါလေးကိုထုတ်ပြီး မျက်နှာမှမိုးနှင်းအေးကို ထိုသုတ်နေလိုက်သည်။

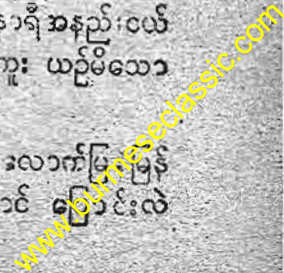
ဒီဘော့မှ သူမသည် ဆောင်းတွင်းဝတ် သင်္ကယပ်ကုတ်အင်္ကျီ ဝတ်လာမိကြောင်း သတိရမိလာသည်။ သည်ကုတ်အင်္ကျီကို ကြည့်သည်နှင့် တော့စရာရှိ သည်ဆိုပြီး မနက်က လဲထားခြင်းဖြစ်သည်။ သည်အင်္ကျီသည် သူမနှင့်အင်မတန်လိုက်ဖက်ပြီး ကြည့်ရအောင်ဆင်ညှပ်သို့ သည်ကို သူမ သိသည်။

အင်္ကျီ၏အိတ်ထဲသို့ လက်နှိပ်မိလိုက်တော့မှ မိုးကာအင်္ကျီ ဝတ်မလာမိသည်ကို သတိရမိတော့သည်။ ဆည်လိုရာသီမှာ မိုးကာအင်္ကျီလည်း အစင်လျှင်ဆုံးဖြစ်သည်။

နောက်ဘခုကလည်း ရှိသေးသည်။

လေးနုညနေမှာ ဂျီနသန်များ ရုံးခန်းကိုဝင်သွားလျှင် သူမ၏ပြုလေ့မသားဆိုပြီး တမင်ဝတ်ထားခဲ့သည့် အင်္ကျီဖြစ်သည်။ သူမ၏အကြင်ဆီပါမူ ဂျီနသန်ကဒီဒီနံ့ကိုမျှားညှာနေထမ်းစားနေသည့် ဖိတ်ခလမလားမသိဟု လှန်ခဲ့သည့် နာရီအနည်းငယ်အောက်တွန်းက သည်ကတော့ခလေးကို စိတ်ကူး ယဉ်မိသောကြောင့်ဖြစ်၏။

အခြေအနေများသည် အတယ်အကြောင့် ဒီလောက်မြန်မြန် ပြန်သန်နှင့် ကြေးကံစရာကောင်းလောက်အောင် ပြောင်းလဲလာလဲ။

“ငွေပရင်းတစ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ တောင်း ဆောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ နည်းနည်း တခြားကိုစိတ်ရောက်နေလို့ပါ”

သူမပြောလိုက်ပုံအား သူ့ကိုယ်တိုင်က ရှက်ကိုးရှက်ကား ဖြစ်သွားသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။

“ရှင် မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီမီးဖိုခန်းဟာ ခေတ်မီအောင်ပြုပြင် လိုပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် အခန်းကကျယ်ပြီး နေရာ အထက် အသိုက် ကောင်းပါတယ်၊ မီးဖိုကြီးက ကြီးနေလို့ လူများအတွက် လွယ်လွယ်ချွန်ပြုတ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်က ခေတ်မီလျှပ်စစ်မီးဖိုသုံးမှာပဲလို့ ကျွန်မ ဆင်ပါတယ်ရှင်”

အိမ်၏ပတ်ပတ်လည်ကို လေသည် တစ်ဝိုက်မြည်အောင် တတ်နေသည်။ ယင်းအသံသည် ညည်းသံနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်။

အိမ်အပေါ်ထပ် တနေရာရာမှ တံခါးပိတ်လိုက်သည်အထိ တသံ ကြားလိုက်ရသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းမျှ အော်သံလေးလိုလို ကြားလိုက်ရသည်။

စိတ်ကထင်တာ ဖြစ်မှာပါ။ ဒီနေ့ ဒီအိမ်ကြီးဟာ သူမက ယောင်ချောက်ချား ဖြစ်စေသည်။ သည်မီးဖိုခန်းကလည် ရေခဲတိုက်တမျှ အေးနေသည်။

သူမက အိမ်ရှေ့ခန်းများဘက်သို့ ခပ်ထွက်ထွက် ဦးဆောင် ထွက်သွားသည်။ အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာမှ ရှောင်မျှားကို ဧဝုထာ ထောက်ပေါ်စလေ့ဝှစ်အား အရေးတကြီး ပြုဖို့ စိတ်ဆန္ဒစောနေခဲ့သည်။

ကနေ့ ဆိုးရွားသည့်ရာသီဥတုသည် သူတို့ ကြည့်ရှုနေသည့် မြင်ကွင်းကို ပို၍ပင်အံ့ဩသောကံရော ဖြစ်နေသည်။ ဒေါသဖြစ်နေသည့် လှိုင်းခေါင်းဖြူမျှားသည် တက်လိုက်၊ ကျင်ကံ၊ ဆရာ့ကံ ဆောင်တွေ ကို ရိုက် လိုက်၊ ပြန်ဆင်းသွားလိုက်နှင့် အဆောက်အအုံ၏ အောက်ခံကျောက်ဆောင်အခြေအား ပုတ်ဆီချိန်နှက်နေသည်ကို သူတို့စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“ဒီခရုအမြင့်ဆုံးဘက်တဲ့ဆခါမှာ ဒီခံကျောက် ဆောင်တွေ ဆွဲထဲမြုပ်သွားတယ်”

ဟု သူမက ပြောပြသည်။

“လှေဆိပ်ရုံ ဗယ်သတ် မလှင်းမကမ်းမှာ ဆင်တန်လှပတဲ့ အသောင်ခုံကြီးရှိပါတယ်၊ အဲဒါကလဲ ဒီအဆောက်အအုံက ပိုင်ဆောင်ပါ။ ထုတ်ဆိပ်ကတော့ အဲဒီရှေ့နားနည်းနည်း လေး သွားယင် ရောက်ပါတယ်ရှင်”

သူမက တခန်းဝင်တခန်းထွက်ဖြင့် အင်မတန်လှပသည့် ကြမ်းဆီများ၊ ကြီးမားသည့်မီးလင်းဖိုကြီး၊ လေလုံအောင် ပြုလုပ်ထားသည့် ပြတင်းပေါက်များ၊ နောက်ပြီး စားသောက်ခံနိုင်ရည်နံ့ကောင်းသည့် နေရာထိုင်ခင်း အကျယ်အဝန်း အဆာအထားများကို လိုက်လံပြသသည်။

သူတို့ ဇုတ်ယထပ်ကိုတက်သွားပြီး ညအိပ်ညွှန်သည်များ ဆရာ့ကံ နားနိုင်သည့်အခန်းကျယ်ကြီးများကို သေသေချာချာ ဆိုက်လံကြည့်ရှုကြသည်။

“ဒီအိမ်ပြန်ပြင်တဲ့အချိန်က အိပ်ခန်းအသေးသေးတွေကို အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးနဲ့ဆက်ထားတဲ့ ရေချိုးခန်းအဖြစ် ပြောင်းပစ်လိုက်ရမယ်”

ဟု ဒေါ်ရော်သိက ရှင်းပြသည်။

“အဲဒီတော့ အိပ်ခန်းနဲ့ရေချိုးခန်းတို့သားတဲ့ သီးခြားအခန်းတွေကိုရရှိပါတယ်။ ဆေးသုတ်လိုက်သင် တကယ်လှသွားမှာပဲ။ ဒီအခန်းတွေမှာသားတဲ့ ကြေးခုဆင်ကြီးတွေက အင်မတန် တန်ဖိုးရှိပါတယ်။ တကယ်တော့ ပရိဘောဂတွေက အင်မတန် စားတွေချည်းပဲ။ ဒီမတ်တတ်ပုံပီခိုကြီးကိုကြည့်ပါလား။ ကျွန်မ အိမ်ခန်းပြင်ဆင်တဲ့လုပ်ငန်းထဲမှာ ဖွင့်ခဲ့ဖူးဘယ်။ ဒီလိုအိမ်ကြီးမျိုး ဆိုယာ ကျွန်မတို့အတွက် ပြင်စရာတောင်မလိုတော့ပါဘူး”

သူ စိတ်ဝင်စားသည်။ သူ ဗီရိတံခါးများဖွင့်ကြည့်ပုံ၊ နံရံတွေကို ထုကြည့်ပုံ၊ ရေပိုက်ခေါင်းများ ဖွင့်ကြည့်ပုံတွေကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် စိတ်ဝင်စားသည်ဟု သူမ ပြောနိုင်သည်။

“တတိယထပ်မှာ အိပ်ခန်းတွေက ပိုများပါတယ်။ စတုတ္ထထပ်မှာတော့ မစ္စတာပဲရစ်နုပါပဲ”

ဟု သူမက ဆက်၍ ပြောပြသည်။

“အဲဒီ စတုတ္ထထပ်ကတော့ မူလက ကလပ်ခန်းနေကျနေထိုင်ရုံနဲ့ပဲ ဆောက်သားတာဖြစ်ပါတယ်။ နေရာက အတော်ကျယ်ပြီး မြို့ထဲကိုရော၊ ပင်လယ်ဘက်ကိုရော အင်မတန်ကြည့်စောင်းတဲ့ ရှုမျှော်ခင်းတွေရှိပါတယ်”

သူက အပြေမခပပဲ အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ပြီး ကြည့်ရှုနေသည်။

သူမက သူ့ကိုယ်သူ စကားများတယ်။ နောက်ပြီး ကိစ္စပြီး အောင် တင်အလောတကြီးလုပ်မိတယ်ဟုထင်ပြီး ပြတန်းပေါက်နားမှာ သွား၍မတ်တတ်ရပ်နေလိုက်သည်။

အမှန်အားဖြင့် သူမအနေနှင့် သူ့ကို အိပ်ခန်းများကို စိတ်အေးလက်အေး ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး မေးချင်သည့်မေးခွန်းများကို မေးခွင့်ပြုသင့်သည်။ သူ့စိတ်ထဲကထော့ မြန်မြန်လေး၊ မြန်မြန်လေးဟု တိုက်တွန်းနေမိသည်။

သူမအနေနှင့် သည့်နေရာမှထွက်သွားချင်ပြီ။ ‘ရေးနှင့် နန်စီထိုက် အမြန်ဆုံးရောက်သွားချင်သည့်ဆန္ဒ၊ အာတွေ့မျိုး နောက်ထပ်ဖြစ်နေသလဲဟု သိချင်သည့် ဆန္ဒက ထွမ်းပိုးနေသည်။

အကယ်၍ ကလေးတွေများ တနေရာရာကိုရောက်သွားပြီး အခုလို ရာသီဆိုးနှင့်တွေ့နေလျှင်ရော...သူမအနေနှင့် မော်တော်တားကို စုန်ဆန်မောင်းနေပြီ။ ကစားတွေကိုရှာသင့်သည်။ သစ်တောထဲမှာ သွားရှာနိုင်သည်။

အကယ်၍ သူမက အော်ဟစ်ခေါ်ယူလည်း...။ သူမက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ မိုက်မဲလှချည်လေး။ မနေ့က နန်စီက သူမ၏ရုံးခန်းမှာ မစ်စီကို ထားရစ်ခဲ့စဉ်က... “ရှင်တို့အပြင်ထွက်ယင် မစ်စီကို လက်အိတ်ကလေးမြဲအောင် စိတ်ထားပေးဖို့ သတိပြုပါ။ သူ့လက်ကလေးတွေ သိပ်အေးနေတာပဲ”

ထု နှစ်ထုတ်မောယင်းနှင့် ဒေါ်ရော်သိကို လက်အိတ်
ကလေးလေးခွဲသည်။ သူမကဆက်ပြီး.....

“လက်အိတ်ကလေးနှစ်ခုဟာ တံဘက်နဲ့တဘက်မတူဘူးနော်၊
ဒါကို ကျွန်မက တမင်ဘက်က စတိုင်ထုတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။
ဒီကလေးမလေးဟာ လက်အိတ် ခဏခဏပျောက်တတ်လို့ပါ။”

ဟု ပြောပြခဲ့သည်။ လက်အိတ်တဘက်က အနီရောင်ဖြစ်ပြီး
ပြီးနေသည့်အရပ်ကလေးပါသည်။ တဘက်ကတော့ အပြာနှင့်
အစိမ်းကြားလေး ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သား ကားမောင်းသွားစဉ်တွင် မစ်စီက
ပြုံးနေသောမျက်နှာလေးနှင့်.....

“မေမေက ကျွန်မကို လက်အိတ်မပျောက်စေရန်လို့ မွှာထား
တယ် အန်တီ”

ဟု လက်အိတ်စုပ်ထားသည့် သူ့လက်ကလေးကို ထောင်ပြ
သည်။ သည့်နောက်မှာ မိုက်ကို ကြိုပြီးရေခဲမုန့်စားသည့်အခါ
ကျတော့.....

“ကျွန်မ ရေခဲမုန့်စားတုန်း လက်အိတ်ချွတ်ထားလို့ ဖြစ်နိုင်
ပါ့မလား အန်တီ”

ဟု မေးတာတွေကို သူမ မှတ်မိနေသည်။ ကလေးလေးတွေ
ဟာ လိမ္မာလှချည်လား....။

ဒေါ်ရော်သိက မျက်လုံးအိမ်ထဲ လျှံတက်လာသည့်မျက်ရည်
များကို လက်ကိုင်ပုစွန်နှင့် တို့ဆိုက်သည်။

သူမ စိတ်ကိုတအားတင်းပြီး ဟန်လုပ်ကာ မေတ္တာ ခရုကို
ဆီလော့စ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ မစ္စတာခရာကိုပေးလွှတ်
အည့် အခန်း အနေ အထား အရွယ်အစားတို့ကို မှတ်သား
ထားပြီး....

“ဒီလောက်မြင့်တဲ့ မျက်နှာကျက်မျိုး ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီး
တွေကလဲ့လို့ မတွေ့နိုင်တော့ဘူး”

ဟု ပြောသည်။
သူမသည် ဒီလိုပုံစံမျိုးနှင့် နောက်ထပ် အချိန်ကြာကြာ
မည်းညည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

“အပေါ်ထပ်တက်ကြရအောင်”
သူမက ရုတ်တရက် ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

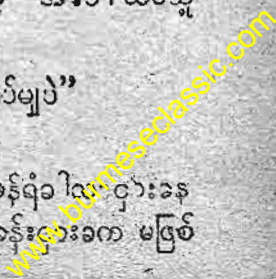
“အပေါ်ထပ်ကနေကြည့်ရတဲ့ ရှုခင်းကို ရှင် သဘောကျ
မှာပဲ”

သူမက ရှေ့ကဦးဆောင်ပြီး အပေါ်ထပ်ဘက်သည့်လှေကား
ဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

နှစ်ယောက်သား နှစ်ဆစ်ချိုလှေကားမှ အပေါ်ထပ်သို့
သွက်သွက်လေးဘက်သွားကြသည်။

“တတိယထပ်ဟာ ဒုတိယထပ်နဲ့ ထပ်တူတပ်မျှပဲ”
သူမက ရှင်းပြဖူး ဆက်ဘက်သွားသည်။

“မစ္စတာပဲရစ်က အပေါ်ဆုံးထပ်ကို ရံဖန်ရံခါ လှေကားခန
တာ ၆ နှစ် ၇ နှစ်လောက်ရှိပါပြီ။ သူ့အခန်းခြားခက မဖြစ်

၂၀၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းစောဝင်းနိုင်

စသောက်ပါ။ ဒါပေမယ့်ငှားနေသူရှိနေယင်တော့ သူခိုးသူဝှက်ရန်က ကင်းနိုင်တယ်လို့ မစွတာအခရက်ကယူဆထားပဲ တယ်ရှင်ကိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ဆရာပြီ”

အသပေါ်ဆုံးထပ်တံခါးကို နှုမက ခေါက်လိုက်သည်။ အထဲက မည်သူမျှ မထူးပါ။

“မစွတာပဲရစ်...မစွတာပဲရစ်”

ဟု သူမက ခေါ်လိုက်သည်။

သူမက လက်ပေ့ အိတ်ကုတ်ပွင့်လိုက်ပြီး...

“လူးဆန်းလွန်းတယ်။ ဝီလူတာ က...မယူပဲနဲ့တယ်များထွက်သွားပါလိမ့်။ ကျွန်ုပ်အိတ်ထဲမှာ သော့တားချောင်းပါသေးတယ်”

ဟု ပြောပြီး အိတ်ထဲကို မှု့နှောက်ရှုစားပူသည်။ သူမစိတ်ထဲမှာသော့ နည်းနည်းကသိကအောင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဖုန်းနှင့် စကားပြောဥြေက သူမက တယောက်ယောက်ကို ခေါ်လာမည်ဆိုတော့ မစွတာပဲရစ်ပဲလသံသည် သဘောကျပုံပေါ်ချေ။ အကယ်၍ သူ့အပြင်ထွက်မည်ဆိုလျှင်လည်း သူမလို ပြောသွားခဲ့ဖူးကောင်းသည်။ အခန်းမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိပေသော သူမ ဆုတောင်းနေမိသည်။

အရင်းအနှီး ၃ သိန်းခွဲခန့် ဖြုပ်နံ့နိုင်သူဆိုသည်မှာ သိပ်များများစားစားရှိမည်မဟုတ်။

ဒီသန့်လုံးလုံး ဒီအဆောက်အအုံနှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဝင်စားသ တယောက်မပါပေတသေးချေ။

အခန်းတံခါး၏ထက်ထိုင်သည် အတွင်းဘက်မှနေပြီးလှည့်နေသည်ကို ဒေါ်ဇော်သိ သတိမထားမိချေ။ တံခါးသည်ရုတ်တရက် အထဲမှဆွဲဖွင့်လိုက်သောအခါ သူမသည် ချွေးလွှက်နေသည့် အိမ်ငှားနေသော မစွတာကုတ်နေပဲရစ်၏ မျက်လုံး၊ စူးစမ်းသည့် မျက်လုံးအစုံကို ပါးစပ်အားဟောင်းသားဖြင့် တအံ့တဩ မျက်လုံးချင်းဆုံမိလိုက်သည်။

“ဒီလောက်ရာသီဆိုးတဲ့နက်မှ ခင်ဗျားတို့လာရသလား”

ပဲရစ်၏အသံသည် ရိုင်းစိုင်းစွာမပါပါ။

သူက စားကို အသာဖယ်ပေးပြီး အတွင်းဝင်စေသည်။ တံခါးခွက်များကိုကိုင်စားပြီး လမ်းဖယ်ပေးထားခြင်းဖြင့် သူ့ထိုနဲ့ပဲ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရမည်ကို ရှောင်တိမ်းနိုင်သည်ဟု သူထင်သည်။ သူ့လက်များသည် ချွေးစီးများနှင့် စိုရွှေနေသည်ကို သူ့သတိထားခဲ့မိသည်။

သူသည် ဒေါ်ဇော်သိတို့ နှစ်ယောက်၏ မျက်နှာများကို တလှည့်စိကြည့်လိုက်သည်။

ကလေးမလေး၏ ဘော်သံအချက်ကို သူတို့များ ကြားသွားသလား။ သူ့ ဒီလောက်ပဲလောကြီးသွားသလား။ ဒီလောက်ပဲ ခိုက်မဲရသလား။

တယ်လီဖုန်းခေါ်ပြီးကတည်းက သူသည် လုပ်စရာရှိသည်တို့ကို အလောသုံးဆယ်ဆက်လုပ်သည်။

ကလေးတွေ၏ အကျီအဝတ်အစားများကို သူဟ်သီးသုတ်ဖျာနှင့် လိုက်လံသိမ်းဆည်းသည့် အခါမှာ ကလေးမလေး၏

အကွင်းခံအင်္ကျီအလေးတောင် မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့မလို့ ဖြစ်သွားသည်။ ကလေးကိုယ်လိမ်း ပေါ်ဒါဗူးကလည်း မွှောက်သွားသည်။ ဒါကို သူ သုတ်ပစ်ခဲ့သေးသည်။

ကလေးမျှား၏လက်များ၊ ခြေထက်မျှားနှင့် ပါးစပ်မျှားကို တိပ်များနှင့်ကပ်ပြီး အောက်ထပ်မီးလင်းဖို၏ နောက်ထပ်လျှို့ဝှက် အခန်းငယ်ကလေးထဲမှာ သူတို့ကို သွားဝှက်ထားသည်။

လွန်ခဲ့သည့် လကနည်းငယ်ကတည်းက ဆည်အိမ်ကြီးထဲမှာ သွားစားလှုပ်ရှားဖမ်း သည်လိုအခန်းမျိုးရှိသည်ကို သူ တွေ့ခဲ့သည်။

ဒီအရပ်ဒေသက ရှေးအိမ်ဟောင်းကြီးများဆိုလျှင် သည်လိုလျှို့ဝှက်အခန်းများရှိတတ်သည်။ ရွှေတုန်းက ဆည်မှာနေခဲ့သည့် လူများသည် ရက်အင်ဒီးယန်းများ တိုက်ခိုက်သည့်အခါ ဝင်ပုန်းစောနေရာဖြစ်သည်။ အကယ်၍ များ သည်အခန်းရှိ ဖြစ်အကြောင်း ဒီနေ့မကြီးကသိပြီး လိုက်ချားပြခဲ့လျှင် ဘယ်နယ်လုပ်ရပါမလဲ။

သည်တောလည်း သူ ကလုပ်ရမှန်းမသိဘော့။ ကလေးယောင်ချောက်ချားဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ဒေါ်ရော်သီ၏ဗျာကား ကားဂိုးဒါင်ထဲသို့ ဝင်သည့် အချိန်မှာ သူသည် ချောင်းကြည့်နေခဲ့သောပြဘင်းပေါက်မှ အောက်ထပ်သို့ အပြေးအလွှားဆင်းပြီး ကလေးတွေကို သွားယူလာသည်။ ကလေးတွေကို အပေါ်ထပ်သို့ပြန်ယယ်လားပြီး သူ့အိမ်ခန်းထဲမှ ဝိရိသ်မှာ ဝှက်ထားလိုက်သည်။

ဗီရိုကို သူက ပစ္စည်းထားဖို့ အသုံးပြုနေသည်။ သောလောကယ် သော့ပျောက်နေသည်ဟု ပြောနိုင်သည်။ ဗီရိုမှာ သူ့အသွယ်အသစ်တခု ပြောင်းတပ်ထားသဖြင့် ငန်မကြီးမှာ သော့တူနိုင်ခဲ့ချေ။

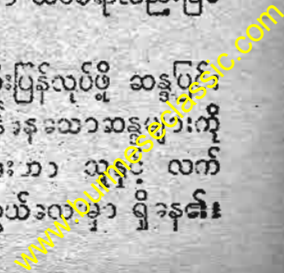
နောက်ပြီး ဒီအခန်းထဲမှာရှိသည့် တခြား ဗီရိုများကလည်း သူ့အရွယ်တူများဖြစ်သည်။ ပြချင်လျှင် တခြားတခုပြလိုက်လည်း ပြီးတပဲ။ အဲဒီနေရာမှာ ရှုပ်ထွေးသွားပြီး သူ မှားချင်စရာရှိသည်။

သူတို့သည် အောက်ထပ်များမှာ ဟိုကုသ် ဆည်ကြည့်ဖို့ အချိန် အခတ် ကြာဦးမည်။ သည် အပေါ်ဆုံး ထပ်ကိုတော့ နောက်ဆုံးမှ ဆက်မည်။

အခန်းထဲမှာ ဘာများကျန်ရစ်မလဲဆိုတာ နောက်တခါက ပြန်စစ်ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ သူ့မကျန်ခဲ့တာ မရှိဘူး။

ရေချိုးကန်ကြီးက ပြေည့်နေသည်။ ဒါကို ဒီအတိုင်းထားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဖုန်းဆက်စဉ်က သူ့အသံသည် မခကျန်ပဲ သည်အသံ ဖြစ်နေသည်ဟု သူ ကိုယ်သူ သိသည်။ သူ ရေချိုးခါနီးမှာ အခန်းအတွင်းပြုလို့ စိတ်ဆိုးဘူးဖြစ်မှားပဲဆိုပြီး ဒေါ်ရော်သီက တင်ချင်လျှင်လည်း ထင်ပါးစေပေါ့။ ဒါဟာ ထင်စရာလည်းဖြစ်နိုင်တာပဲ။

ကလေးမလေးနှင့်ကိစ္စကို သူ အမြန်ဆုံးပြန်လုပ်ဖို့ ဆန္ဒပြန်ပြုနေသည်။ သူက ရင်ထဲမှာ ဆတ်ဆတ်တုန်းနေသော ဆန္ဒများကို ဝေးနေရသည်။ ခုအချိန်မှာ ကလေးမလေးက သူ့နဲ့ လက်ထက်မိအကွာမှာရှိပြီး ဒီတခါခြူးနက်ကွယ်လာမှာ ရှိနေ၏။

၂၁၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့ဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

နန်းစိဟာမုန်နှင့် စိတ္တလူသတ်သမား ❀ ၂၁၁

အိ...သူ မးစာင်နိုင်တော့သူ။ သတိထား...၊ သတိထား...။

သူ့ကို သတိပေးနေသည့် အသိတရား၏အသံကို သူ နားထောင်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်။

ဂျူး... မလွယ်ပါသား။

“ဂျူးခရာကိုပေါ့လော့ခင်ပဲ”

သည်ငနဲဟာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် ပို့ငွတ်အတင်းလုပ်နေတော့၏။ သည်းတော့ သူကလည်း ကတုန်က ယင်နှင့် သူ့လက်ကို အတင်းအဓိကန်အောင် ဆွဲဆွဲပြီးမှ ရှောင်ဝမ်းလို့မရတော့ဘဲ သည်း ဆန့်တန်းပေးထားသော လက်ကို ဆွဲလိုက်ရလေသည်။

“ကုတ်နေပဲရင်ပေါ”

ဟု သူက ခြောက်ကပ်ကပ်အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

သူ့ထို့ လက်ချင်းထိလိုက်သည့်အခါမှာ ရှိရာမှန်းတီးသည့် မျက်နှာထားကလေး အခြားသူရှိမျက်နှာမှ ခိုင်ကန်းပေါ်သွားသည်ကို သူ မြင်လိုက်သည်။

ချေးတူဆည့်လှပဲ ဖြစ်မှာပါး ကိတ်မြို့ရဲ့ သည်ထက်ခြမ်းမှာ ရှိတဲ့ စားသောက်ဆိုင်များမှာ သည်လိုချေးထူသော လူများက ဖွင့်ထားကြတာ အဖြစ်များသည်။

အခု သူ့ထို့ သည်အိမ်ကြီးကို လိုချင်နေကြပြီ။

ကောင်းပါတယ်။ သည်နေ့ကုန်ယင် သည်အိမ်ကို သူ မလိုအပ်တော့ဘူးလေ။

အကယ်၍များ သည်အိမ်ကြီးကို ရောင်းဖြစ်ခဲ့လျှင် ကုတ်နေပဲရစ် အနေနှင့် သည်အရပ်ကို သူ ပြန်လာတော့တူးဆိုတာ ဘယ်သူမျှ သံသယရှိသည်မဟုတ်ပါ။

သည်တော့ သူ့ ကိုယ်အပေးချိန်တွေလျော့မည်။ ဆံင်ကို အရှည်ပြန်ထားမည်။ သူ၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို အသစ်ပြောင်းလိုက်မည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကလေးတွေ၏ အသေခင်းတွေကို သူ့ထို့ ရှာတွေ့ပြီးသည့်အခါမှာ သူ့မကို စွပ်စွဲပြီး ရုံးဘင်စေ့မှာကို သူ စောင့်ကြည့်ချင်သည်။ ဒါ ပြဿနာမရှိပါဘူး။ ကံကြမ္မာဟာ သူ့လက်ထဲမှာ ရှိနေသည်။ သည်အတိုးပဲ ဖြစ်ရမှပဲ။

ဒါကိုစော့မိတော့ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွမှု ရုတ်တရက်ပေါ်လာ၍ သူ ကြက်သီးထမိသည်။

နန်စိဟာမုန်ကြောင်းကို သူ သတင်းမေးနိုင်သားပဲ။ အိမ်နီးနားချင်း၏ ဝတ္တရားပဲလေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်သောစိတ်ဓာတ်ကို ရုတ်တရက်ခံစားလိုက်ရတော့မှ သူက လူခြေရရနှင့်....

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာခရာကိုပေါ့လော့ခင်။ ဒီခလောက် အံ့ဩလှပဲတဲ့အိမ်ကြီးကို ခင်ဗျားလာကြည့်တဲ့အချိန်မှာ ရာသီဥတုက တော်တော်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေတယ်”

ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။

သူ၏လက်၊ ချိုင်း၊ ပေါင်ခြံတို့မှ စိုဆိုးနေသည့်များမှာ အံ့ဩသောက်အောင် ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

၂၂၂ * တက္ကသိုလ်နေင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

ဤခင်းထဲမှ တင်းမာမှုများသည် သိသိသာသာ လျော့ပါးသွားသည်။ တင်းမာမှုများသည် ဒေါ်ရော်သိမှစခဲ့သည်ဟု သူ့ထုတ်ဆိုလိုက်သည်။

မဟုတ်ဘူးလား။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်များတွင် သူမကို အဲဒီရက်၏အိမ်မှာ ဝင်ထွက်နေတာ၊ ကလေးများကို ဒန်းလဲ့ပေးနေတာ၊ ကလေးတွေကို ကားနှင့်ခေါ်သွားတာ အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် သူ့ ထွေခဲ့ရသည်။

သူမသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သူများအတွက် အရေးပါသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်နယ် ဟန်ပန်လုပ်နေသည့် လူသတ်ဖိုင်း အရွယ် မှုဆိုးမဘယောက်ဖြစ်သည်။

ကပ်ပါးကယောက်။

လင်သေထားသည်။ သားသမီးမရှိ။

ရာဂါသည် မိခင်အိုကြီးမရှိတာကို အံ့ဩစရာပေ။ များသောအားဖြင့် ရှိကတ်ကြ၏။

မိခင်အိုကြီးကို အလွန်အင်းပြုစုကြသည်။ သူတို့မိတ်ဆွေများ၏အမြင်မှာ တကယ်ကို လူစွမ်းကောင်းကြီးဟု ထင်သောက်သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့သည် တယောက်ယောက်ကို ထည်အတိုင်းပြုစုဖို့ လိုအပ်သည်မဟုတ်ပါလား။

သူတို့သည် အရေးပါလှသည်ဟု ဖြစ်အောင် နေပြုရမည်။ အကယ်၍ သားသမီးရှိလျှင် သားသမီးအပေါ်မှာ သိပ်အာရုံစူးစိုက်ရမည်။

နန်စိ၏အလေးညှင်း သည်လိပ်။

“ကျွန်တော်လဲ ရေဒီယိုနားထောင်မိတယ်၊ ကျွန်တော် စိတ်ညှိုးလှုပ်သွားတယ်။ အဲဒီရက်ကလေးတွေ မတွေ့သေးဘူးလား။”

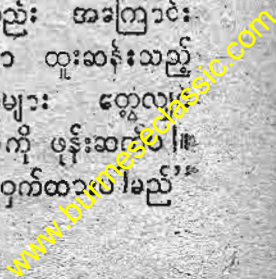
သူက ဒေါ်ရော်သိကို မေးလိုက်သည်။

“မတွေ့သေးပါဘူးရှင်”

ဒေါ်ရော်သိ၏စိတ်ထဲမှာ ကတုန်ကယင်ဖြစ်သွားသည်။ ညွှန်ခန်းထဲမှ ရေဒီယိုဖွင့်ထားသံကို ကြားနေရသည်။

‘အထူးသတင်း...’ ဆိုသောစကားကို ကြားလိုက်မိသောအခါ သူမက ‘ခဏ’ဟုဆိုကာ ရေဒီယိုဆီသို့ ခပ်ဆွက်ဆွက်လေး ပြေးသွားပြီး အသံကို မြှင့်တင်လိုက်သည်။

“လေတိုက်နှင်းက များလာပြီ။ လေဟာ တနာရီ မိုင်၅၀မှ မိုင်၆၀ထိ တိုက်ခတ်ရန်ရှိသည်။ ကားမောင်းလျှင် အန္တရာယ်ကြီးသည်။ အဲဒီရက်ကလေးတွေ ရှာဖွေရေး လုပ်ငန်းများကို အချိန်အကန့်အသတ်မရှိ ရပ်ဆိုင်း သိုက်ပြီ။ အဒိမ့်ပီ ပတ်ဝန်းကျင် အနီးအနားမှာ အထူးရဲကားများ စောင့်ကြပ်နေသည်။ အဒိမ့်ပီရဲခန်းမှ ရဲမှူးက မည်သူမဆို သတင်းပေးနိုင်စရာရှိလျှင် ချက်ချင်းအကြောင်းကြားပါဟု ဆိုပေး ကြေငြာထားပါသည်။ ပိုနဲမဟုတ်သော ဖြစ်ရပ်များ တွေ့ရှိလျှင်လည်း အကြောင်းကြားပါ။ အဲဒီရက်အိမ်အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ထူးဆန်းသည့် ယာဉ်များ၊ မြင်ဖူး မတွေ့ဖူးသေးသည့်လူများ တွေ့လျားအကြောင်းကြားပါ။ ဧကအယ်သ် ၅၃၀၀၀ကို ဖုန်းဆက်ပါ။ အကြောင်းကြားသူ၏ အမည် နေရပ်ကို လျှို့ဝှက်ထားပါ။”

သဘင်းဝေဖန်သူ၏ အသံက ဆက်၍ပေါ်လာသည်။

“ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရေးတကြီး အကူအညီတောင်းထားပေးမယ် ကျွန်တော်တို့ နောက်ပိုင်းဆုံးသတင်းကြားရတာက မစွက်နုနီစိဘာမှန် အဲဒီရက်ရက်စစ်ဆေးမေးမြန်းဖို့ ရဲစခန်းကို ခေါ်သွားတော့မယ်လို့ ကြားသိရပါတယ်”

သူမသည် နုနီစိနှင့် ရေးတို့ထံ အရောက်သွားဖို့ လိုအပ်နေပြီ။ သည်းတော့ ဒေါ်ရှော်သိက မစွတာခရာကို ပေါ်လော့စ်ဘက်သို့ ဆက်ကနဲ လှည့်ပြီ။

“ရှင်မြင်တဲ့အတိုင်း ဒီအပေါ်ဆုံးထပ်အခန်းဟာ အင်မတန် နေချင်စဖွယ်ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်ယောက်တည်းအတွက် သိပ်ဆင်တော်ပါသည်။ အိမ်ရှေ့နဲ့ အနောက်တက် ပြတင်းပေါက်က မြင်ကွင်းကလဲ တကယ်ကိုလှပါသည်။”

“ခင်ဗျားက နက္ခတ္တဗေဒပညာ ရှင်လား။”

ခရာကိုခေါ်လော့စ်က ကုတ်နေပုံရစ်ကိုမေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်သို့ မေးတာလဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ အင်မတန် အားကောင်းတဲ့ မှန်ပြောင်းကြီးကြောင့် မေးရတာပါ”

ထိုအခါမှပင် ပဲရစ်သည် သူ၏မှန်ပြောင်းကြီးမှာ အဲဒီရက်အိမ်ဘက်သို့ တည်တည့်အတိအကျချိန်ထားသည်ကို သတိပြုမိလိုက်၏။ မစွတာခရာကိုပေါ်လော့စ်က မှန်ပြောင်းကို ငုံ့ပြီး ကြည့်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် သူက မှန်ပြောင်းကြီးကို အထက်ဘက်သို့ ဆက်ကနဲ တွန်းတင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က ကြွယ်တွေကို လေ့လာရတာ စိတ်ဝင်စားတယ်”

မစွတာ ခရာကိုးပါးလော့စ်က မျက်စိဘဘက်မှိုတ်ပြီး မှန်ပြောင်းထဲမှ ကြည့်လိုက်သည်။

“မှန်ပြောင်းကြီးက တကယ်ကို အားကောင်းတာပဲ”

ဟု ပြောပြီး သူက မှန်ပြောင်းကြီးကို တပြည်းပြည်း ဟိုရွှေ့အည့်ရွှေ့ နှင့် မူလက သတိပြုမိလိုက်သည့် နေရာအတိုင်း ရောက်အောင် ပြန်ရွှေ့လိုက်သည်။ မစွတာပဲရစ်၏ မကျေနပ်သော အမူအရာကို သတိပြုမိလိုက်၍ ခါးဆန့်လိုက်ပြီး အိမ်ခန်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“ဒီအခန်းလေးဟာ အခန်းပွဲပုံသိပ်ကောင်းတာပဲ”

ဒေါ်ရှော်သိက နှလုံးထဲ၌ မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီအခန်းထဲမှာနေရတာ သိပ်ကို သက်တောင့်သက်သာ ရှိတယ်ဗျာ”

ပဲရစ်က ပြောလိုက်သည်။ သူ၏အတွင်းစိတ်ကားတော့ သူသည် နောက်ထပ်ကြိမ် သံသယကင်းစရာ အခသာတကြီးလုပ်လိုက်မိ၏။

သည်တော့ သူ့ကိုယ်ထဲမှချွေးများ နောက်ထပ် ပြန်စိမ့်ထွက်လာသည်။

ကလေးတွေ သည်နားပတ်ဝန်းကျင်၌ရှိသည်ဆိုသော အမှတ်အသားများ ရှိနေသေးသော်လည်း။

သူသည် အလားသုံးဆယ်ဖြင့် တခန်းလုံးကို မျက်စိရေပြီး ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဘေးမျှမရှိပါဘူးလေ။

“...ရေချိုးခန်းကို ကျွန်ုပ် လိုက်ပြုလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”
“...ပြန်ပါတယ်”

“...ရေချိုးခန်းကို ညီညီညာညာဖြန့်ထားပြီးသားဖြစ်၏။
ကလေးသုံး ပေါင်ခဲ ပူးကိုလည်း ခုတင်ဘေးက စားပွဲအံ့ဆွဲ
ထဲကို ထည့်ပြီးသားဖြစ်သည်။

“ရေချိုးခန်းဟာ အခုခေတ်ဟိုတယ်တွေမှာရှိတဲ့ ဒုတိယဘန်း၊
အိပ်ခန်းလောက် ကျယ်ပါ့မယ်”

ဒေါ်ရော်သီက မစ္စတာ ခရာကိုပေါလော့စ်အား ရှင်းပြ၏။
ရေချိုးခန်းထဲမှ ရေပြည့်နေသည့် ရေချိုးကန်ကြီးကိုမြင်တော့...

“အို...ကျွန်ုပ်တို့ဖုန်းဆက်တုန်းက ရှင် ရေချိုးခန်းထဲဘန်းလန်း
ကြီးမှ ဆက်မိလို့ ကသိကအောင် ဖြစ်သွားမှာပဲနော်။ ကျွန်ုပ်
တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

“ကျွန်တော့်မှာ အချိန်ငယ်ေးတိတိကျကျတော့ ရွှေပါဘူး”
သူ သည်လုံးပြောလိုက်ပေမယ့် ကသိကအောင် ဖြစ်အောင်
ပြုလုပ်မိကြောင်းထင်အောင် ဟန်တော့လုပ်ပြုရပေမည်။

မစ္စတာခရာကိုပေါလော့စ်သည် ရေချိုးခန်းမှ အမြန် ထွက်
လိုက်သည်။

သူတို့သာသည်ကို ဒီလူ မနှစ်သက်ကြောင်း သတိပြုမိလိုက်
၏။ ဒီအကြောင်းကို သူတို့သိမြင်နိုင်စေရန် ရေချိုးကန်ကြီးအား
သည်အတိုင်းထားခြင်းကတော့ တုံးလွန်းပါသည်။ ရေထဲမှ ထဲ
ရုပ်ကလေးဟာလည်း ကလေးကစားစရာလေးပဲ။ ဒါလည်း ခွံ
စရာပဲ။

သူ့လက်က ဗီဂျီမှ သစ်သားကွက်လေးများအား လှမ်းကိုင်
ကြည့်ချင်သည့်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ၍ လှမ်းကိုင်ကြည့်လိုက်၏။
အမှန်တော့ သည်အိမ်ကြီးတည်ဆောက်ပုံမှာ အင်မတန်လှပ
သည်။

ခရာကိုပေါလော့စ်မှာ အလွန်ခေါင်းမစသည့် စီးပွားရေး
အဖွဲ့က တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး သူသည် မွေးရာပါ ဗီ
ဂျီတို့ကိုလည်း အားကစား၏။ အဲဒီစိတ်က သူ့အား သည်အိမ်ကြီး
မှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံလျှင်ကောင်းမည်ဟု နှိုးဆော်နေ၏။

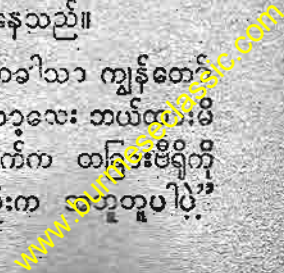
သူတို့က ဥ သိန်းခွဲ လိုချင်နေကြသည်။ မိမိက နှစ်သိန်း
ထိုးသောင်း ငါးထောင်မှစပြီး သုံးသိန်းနှစ်ထောင် အထိ ပေး
မည်။ အဲဒီစံမျိုးနှင့် သူ ရမည်ဟု ယုံကြည်သည်။

သည်သို့ ရုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသောအခါ သူသည် အိမ်ကြီး
အပေါ် ပိုင်ရှင်တယောက်၏ စိတ်ဝင်စားပုံသို့ ပြောင်းလဲလိုက်
သည်။

“ဒီ ဗီဂျီလေး ကျွန်တော် ဖွင့်လိုက်ရမလား”

ခရာကိုပေါလော့စ်က မေးလိုက်၏။ သူ မေးပုံကလည်း ခပ်
ပေါ့ပေါ့လေး မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ လက်တဘက်က
တော့ ဗီဂျီလက်ကိုင်ဖုန်းကို လှည့်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အားနာပါ့မယ်ခင်ဗျာ။ ဒီတခါသာ ကျွန်တော့်
ဆော့အိမ်အသစ် လဲထားပါတတ်။ အဲဒီဆော့လေး ဘယ်ထမ်းမိ
မှန်း သတိမရဘူး ဖြစ်နေပါမယ်။ ဟိုဘက်က တခြားဗီဂျီကို
ကြည့်ယင်လဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ခုလုံးက တူတူပါပဲ။”

၂၅၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့ဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

နန်စိတ - မွန်နှင့် ဝိတ္တဇလူသတ်သမား နန်း ၂၀၉

ဒေါ်ရော်သီက ဗီရိသော့အသစ်နှင့်လက်ကိုင်အသစ်ကို မလိုလားသော မျက်လုံးများဖြင့်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပစ္စည်းတွေကလည်း အပေါင်းများသာ ဖြစ်သည်။ သူမက...

“ကျွန်မအနေနဲ့ မူလသော့နဲ့လက်ကိုင်ကို ပြန်သပ်စေချင်ပါတယ်။ ဒီအိမ်ကြီးမှာရှိတဲ့ သော့တွေ လက်ကိုင်တွေ အစားလုံးဟာ အထူးပြုလုပ်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်ပါသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ဖြုတ်ထားတာတွေ ပြင်ပြီး ပြန်တစ်ပေးပါမယ်”

ဘုရားရေ၊ ဒီမိန်းမကြီး လက်ကိုင်များဆွဲယူည့်လိုက်လေမည်လား။ သော့အိမ် ဖြုတ်ထွက်လာမည်လား။

ဆော့အိမ်ဆပ်တုန်းက သစ်သားဟောင်းနှင့် အံ့ဝင်ခွက်ကျယ်ပိမဖြစ်ခဲ့။ တံခါးက မမြဲပဲ ပွင့်ချားပွင့်လာမည်လား...။

ဒေါ်ရော်သီက လက်ကိုင်ဖုန်းကို ကိုင်ထားသည့် လက်အားအား လျော့လိုက်သည်။

ရုတ်တရက်တက်လာသည့်ဒေါ်သည့်သည် အလိုလိုတဖြည်းဖြည်း ပြောပျက်သွားသည်။

ထကမ္ဘာလုံးမှူးရှိသည့် ဒီကြေးသက်ကိုင်များကို အကုန်လုံးလဲပစ်ထားလျှင်ကော ဘာဖြစ်ရဦးမှာတဲ့လဲ။ ဘယ်သူကဆရာဂဗ္ဗစိုက်ရဦးမှာလဲ။

ပဲခပ်သည် သည်စပ်စုံကတိသမာဓိန်းမကြီးနှင့် သည်အိမ်ဝယ်မည်ဆိုသော လူတို့ကို အိမ်ပေါ်မှ နှင်မချမိအောင် မနည်းအားတင်းပြီး ပါးစပ်စိုက်ထားချင်။

ကလေးများသည် တံခါး၏ ဟိုဘက်နားလေးမှ ရှိ၏။

အလေးခံတွင်ပါးစပ်၌ကပ်ထားသောဘိပ်က လုံ့မလုံ့သား။

သူတို့ကြားနေကျ အသံကိုများ ကြားပြီး အသံတခုပြုမိအောင် ကြိုးစားနေကြမည်လား။

သည် နှစ်ယောက် မြန်မြန်သွားမှ ဖြစ်မှာပါ။

ဒေါ်ရော်သီကလည်း မြန်မြန်သွားချင်နေသည်။ သူ့အနေသည်အခန်းထဲမှာ မင်္ဂလာကိစ္စအောင်မြင်စေရန် အနံ့အေး ရှုခိုက်နေမိသည်။ သည်တော့ သူမက ဆရာကိုပေါ်သော့အိမ် လှည့်ပြီး...

“တကယ်လို့ ရှင် အဆင်သင့်ဖြစ်ဖင် ကျွန်မတို့...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါစွယ်”

ဟု သူက ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ထွက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။ သည် နှိမ့်မှာတော့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖို့ကို တခင်ခရှောင်ခဲ့သည်။

ဒေါ်ရော်သီက သူ့နောက်မှလိုက်သွားပြီး...

“ကျေးဇူးတင်ပါစွယ် ဖစ္စတာပဲရစ်၊ ကျွန်မ နောက်မှ ကြောင်းကြားမယ်”

ဟု လှည့်ပြီး သုတ်သီးသုတ်ပျာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

သူ့ ရှေ့ကဦးဆောင်ပြီး အောက်ဆုံးထပ်ဆောက်သည်။ သားမေးပြုပဲ ဆင်းသာခဲ့ကြသည်။

မီးဖိုခန်းမှဖြတ်ပြီး နောက်ဖေးတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ကာ အိမ်မှကြွေငြာသားသော မိုးလေဝသသဘင်းအနံ့များ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခတ်နေပေပြီ။

၂၂၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေဝင်း ○ ဝင်းအောင်ခိုင်

အိမ်ပေါ်မှာ နေခဲ့ရသည့် အချိန်နည်းနည်းလေးတစ်ခု ဝင်းအောင်ခိုင်က ပိုပြင်းလေးခဲ့သည်။

ဒီဆုသိမ်းတောင် ကလေးတွေ အပြင်မှူးရှိနေလျှင်တော့ ကျွန်ုပ်တို့တော့မှာပဲ။

“ကျွန်မတို့ ကားဂိုဒေါင်ဆီကို ပြေးသွားကြရအောင်”

သူမက ပြောလိုက်သည်။ ဆုကိုခေါ်လေ့ရှိသည့် တစ်ခုခု ပြေးစားနေသလိုဖြစ် ခေါင်ညိမ်ဖြိုး သူမလက်မောင်းကို ကိုင်လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သား တံတော်မြိတ်အရိပ်ကိုပင် မခိုအေးဘဲ ကားဂိုဒေါင်ဆီသို့ ပြေးသွားကြသည်။

ကားဂိုဒေါင်ထဲ ရောက်တော့ ဒေါ်ရော်သီက စားထုတ်ဝက်ဂွန်နှင့် သူမ၏ကားကြားထဲမှဝင်ပြီး ခရိုင်သာဘက်က ကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ကားထိုင်ခုံထဲသို့ အသားလျှောဝင်လိုက်သည့်အခါ အရောင်ဘောက်ဘောက် ပစ္စည်းလေးစာခု ဂိုးဒေါင်ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာကျနေသည်ကို သူမ မြင်လိုက်သည်။

ကားထဲမှပြန်ထွက်ပြီး ယင်းပစ္စည်းလေးကို ကုန်းကောက်လိုက်ကာ ကားထဲသို့တင်ပြန်သံထိုးပြီး ပစ္စည်းလေးကို သူမပါးနှင့် အသားကလေးကပ်လိုက်သည်။

မစ္စတာခရာကိုပေါ်လေ့ရှိက အလန်တကြားဖြင့်...

“မေ့စွဲ ပရောင်းအမ်း ဘာဖြစ် သွားတာလဲ”

“လက်အိတ်က လေးပါ”

ဟု ဒေါ်ရော်သီက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါလေးဟာ ဖော်စီဒွဲလက်အိတ်ကလေးပဲ၊ မနေ့က ကျွန်မတို့ကို အိုက်စကရင်ကျေးတုန်းက သူ ဝတ်ထားသေးတယ်၊ ကျွန်မကားထဲမှာ သူ မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်နဲ့တူတယ်၊ စောစောက ကျွန်မ ဒီကားပေါ်ကအဆင်းမှာ ခလုတ်တိုက်မိလို့ ဒီနားမှာ ကျနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒီကလေးမလေးဟာ အမြဲအမ်းပဲ ထက်အိတ်ပျောက်ကတ်တာ၊ သူ့မှာအဆင်ချိုးဘူတဲ့ အစုံတစ်ခု ရှိတော့ဘူး၊ ဒါကိုလဲပဲ ကျွန်မတို့က ရယ်ရောလုပ်ပြောကြပါ တယ်၊ ကနေ့မနက်မှာလဲ ဒီအစုံနဲ့ဘသက်ကို ခန်းမှာ သူတို့ တွေ့ခဲ့ ရပါတယ်”

ဒေါ်ရော်သီသည် ပြောလင်းနှင့် ရှိက်လာပြီး အသံမထွက်အောင် လက်အိတ်ကိုငံထားအညှိလက်ဖြင့် သူမပါးစပ်ပုံပိတ်ပြီး ကြိုတင်လိုက်သည်။

မစ္စတာခရာကိုပေါ်လေ့ရှိက အေးအေးဆေးဆေးပင်.....

“ကျွန်တော် အနေနဲ့ ခင်ဗျားကို ဘုရားသခင်ဟာ ခင်ဗျားနဲ့ အတူ ကလေးရဲ့မိဘများ စိတ်သောက ရောက်နေကြတာကို အရုဏာနဲ့ ကြည့်ရှုစောင့်မပါစေလို့ နှစ်သိမ့်ရုံမှတပါး ကျွန်တော် ဘာမှမပြောနိုင်ပါဘူး၊ ဘုရားသခင်ဟာ ခင်ဗျားထံရှိ အလိုကျ ဖြည့်ဆည်းပေးပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာတော့ ဒါဟာ မလွဲသွေဖြစ်မှပဲလို့ ယုံကြည်မိပါတယ်၊ ကဲ ကားကို ကျွန်တော် မောင်းရမလား”

“ဟုတ်ကဲ့....”

ဒေါ်ရော်သီသည် အသံခပ်အုပ်အုပ်နှင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဒရိုင်ဘားနဲ့ရာမ တဘက်ကိုရွှေ့ယင်း လက်အိတ်ကလေးကို သူမ၏ကုန်အကျိအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

ဒါလေးကို နှုတ်စီနှင့် 'ရေး'တို့ မမြင်စေချင်။ မြင်မိလျှင် သူတို့ ရင်ကျိုးကြမှာ။

—ဪ...မစ်စီ၊ မစ်စီ...။

မဒနက ရေခဲမုန့်စားတုန်းက သူကလေး ချစ်လိုက်သေး တာပဲ။ ကာထိုင်ခုံပေါ်ချထားခဲ့တာ သူ မြဲယောင်မိသေး သည်။ သနားဖို့ကောင်းလိုက်တာ။

ကားကို သူ ခောင်းရတာကို နှစ်သက်မိသည်။

အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ ဒီလူဆိုးကြီးနှင့်အတူ နေရတာကိုပဲ သူ့မှာ နေမထိထို မသာကြီး ဖြစ်လ ခဲ့သည်။

ဒီလူကြီး မှာ စေးစေးကပ်ကပ်၊ ချဉ်စူးစူး တခုခု ရှိနေသည်။

ကလေးပေါင်ဒါန့်ရယ်...၊ ရေချိုးလေ့ထဲက ကစားစေ သေးရယ်...၊ လူကြီးက ယောက်အဖို့ ဒါလေးတွေက ဘာလုပ် ဖို့လဲ။

အပေါ်ထပ်တွင် ပဲရစ်သည်ပြတင်းပေါက်ဘခုခားမှကပ်ပြီး မော်ကော်ကားသမီးကွေ့ထောက်သွားသည်အထိ စောင့်ကြည့်ခဲ့ သည်။

သည့်နောက် သူ့အိတ်ထဲကသော့ကို တုန်တုန်ယင်းယင်ဖြင့် နှိပ်ယူလိုက်ပြီး မိရိတ်ခါးကိုဖွင့် ဖိုက်ခေးသည်။

ချစ်တိတ်လေးက သတိရနေသည်။

သူ့ဆံပင်သေးသော နဖူးပေါ် ပြန်ဝဲကျနေသည်။ သူ့ကို ခောကြည့်လိုက်သော မျက်လုံးပြာလေးကလည်း ကြောက်ရွံ့

ခြင်းများ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ သူ့ပါးစပ်ကတိပ်သည် လျှို၏။ ခြေထက်များမူကြီးတွေကလည်း ခိုင်ခံ့သည်။

သူသည် ချားတိတ်လေးကို တဘက်စွန်းသို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း လေး တွန်းလိုက်ပြီး ကလေးမလေးကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

သူမ၏ မလှုပ်မရှားသောကိုယ်လေးကို မပြိုးတောင်ပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။ သူမ၏မိတ်ထားသော မျက်လုံးနှင့် ပြာနေသော မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်ဒေါသဖြစ်စွဲ ဖြင့် အော်ငစ် လိုက်သည်။

“ငါတို့လဲ ငါတို့ချစ်တဲ့သူတွေ သေသွားလို့ရှိရင် အသေ
ကလေး သေကြရတာမျိုးပါ။ ဒီပြဿနာဖြစ်ခင်က အကြောင်း
တွေကို ငါနဲ့ အတူ ပြန်စဉ်းစားကြရအောင်၊ မင်း အိုဟိုးယိုမှာ
ကြီးပြင်းလဲ တဲ့အကြောင်း ငါ့ကို နည်းနည်းပြောပြစမ်းပါ”

“ကြီးပြင်းလာတာ... ဟုတ်လား....”

နန်စိ၏ အသံသည် လေသံတိုးတိုးလဲဖြစ်သွားသည်။ တင်း
မာနေသော သူ့ကိုယ်မှာ သက်သာသလိုဖြစ်သွားသည်။

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ မင်းအဖေအကြောင်း ငါ့ပြောပြစမ်း
ပါ။ ငါ သူ့ကိုမသိခဲ့ဘူး”

ရဲမှူးသည် ထိုးခုံပေါ်မှာ စိတ်ချရသလိုဖြင့် ဟိုရွှေ့ သည်ရွှေ့
ရွှေ့ ဝိုက်ရာ သူ့ကို နားဆိုင်နှင့်ကြမ်းပြင် ပွတ်တိုက်တည့်အသံ
ထွက်လာသည်။ လင်ဒီနီက သူ့ကို သဘိဓေးသောမျက်နှာထား
ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး.....

“ကျွန်ခေတ်မှာ အကြောင်းရှိတယ်၊ သည်းညည်းခံပြီး
စောင့်ပါဦး”

ဟု အေးအေးဆေးဆေး လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“အေးလား....”

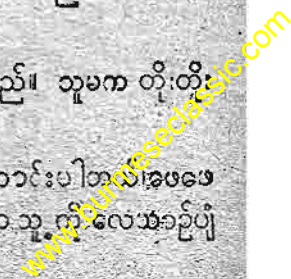
သူ့မ၏အသံသေး နည်းနည်းမြင့်လာသည်။ သူမက တိုးတိုး
လေးလည်း ရယ်လိုက်သေးသည်။

“ဖေဖေနဲ့အနာထာ ထုက်ပျော်စရာကောင်းပါတယ်၊ ဖေဖေ
ခရီးအခက်ပြန်တာတိုင်း ကျွန်မနဲ့ဖေဖေဟာ သူ့ကိုလေ့လာခဲ့ပါ”

အခန်း (၁၆)

နန်စိ၏လက်များသည် အိပ်ရာခင်းကို ဆုတ်လိုက် ဆန့်လိုက်
နှင့် ဆွဲနေသည်။ လင်ဒီနီသည် သူမ၏ လက်များပေါ်သို့
သူ့လက်နှင့် အသာလေးဖိုလိုက်သည်။ စိုးရိမ်မှုနှင့် လှုပ်ရှားမှု
များကြောင့် သူမ၏အသက်ရှူသံတွေ ပြင်းပြီး ပင်ပန်းနေသည်။
“နန်စိ... မစိုးရိမ်နဲ့၊ မင်းကလေးတွေကို ထိခိုက်နစ်နာအောင်
မလုပ်ဘူးဆိုတာ လူတိုင်းသိပါအောင်၊ မင်းကလဲ ဒါကိုပဲ ဆိုလိုတာ
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်...၊ လူတွေက ကျွန်မ လုပ်နိုင်
တယ်လို့ဆင်နွှဲကြတယ်၊ သူတို့ဆို ကျွန်မ တယ်လို့လုပ်သတ်နိုင်
မှာဘဲ၊ သူတို့ဟာ ကျွန်မပဲ၊ သူတို့နဲ့အတူ ကျွန်မလဲသေသွားပြီ”

ကွင်းမှာ အမြဲပဲသွားကြိုလေ့ ရှိကြပါတယ်။ အဲဒီနှစ်တွေမှာ ဒေသဟာ ခရီးကပြန်လာတိုင်း မေးမနဲ့ ကျွန်မတို့ဖို့ တခုခုတော့ အမြဲပါလာတတ်ပါတယ်။ ရက်ရှည်အနားယူတဲ့အခါ ကျွန်မတို့ ပေးမနဲ့အတူတူ ကမ္ဘာအနှုံးလျှောက်သည်ကြတယ်။ ကျွန်မက အမြဲခါးသွေးကြပါတယ်။ တခါတရံမှာတော့ ကျွန်မ မှတ်မိနေပါဘယ်”

‘ရေး’သည် နန်စီ၏မျက်နှာမှ သူ့မျက်လုံးများကို မခွာနိုင်ခဲ့ပါ။ သည်လိုအသံမျိုးဖြင့် သူ့စကားပြောတာ တခါမျှမကြားဖူးခဲ့။ အသက်ပါသည်။ ပျော်ဖြူးနေသည်။ သူ့စကားလုံးထဲတွင် ရယ်သံလေးများလဲ ညှပ်ရုံပဲ ဟာသည်။ နန်စီထံမှာ သူ့အရူးအမူးရှာဖွေသော အရာသည် ဒါများ ဖြစ်လေမလား။ လူသိမှာစိုးရိမ်မှုတွေနှင့် တဆက်တနဲ့နေရမည်ကို ငြီးငွေ့သဖြင့်ပြောတာပဲလား။ ဒါပဲဖြစ်ပါစေဟု သူ မျှော်လင့်မိသည်။

ဂျီနသန်ကတော့လင်ဒန်မိုင်းစံ၏လုပ်ပုံလုပ်နည်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး သဘောတူသောအနေဖြင့် နန်စီ၏စကားကို စူးစိုက်နားထောင်နေသည်။

ပထမယုံကြည်မှုကိုရယူပြီး သူ့မ စိတ်ပျော့ဘူးသည့်အခါ ကျမှ ဟာမုန့်ကလေးများ ပျောက်ဆုံးသောနေ့က အကြောင်းအသားစိတ်ကို မေးရမည်။

(တိတ်ဆိတ်နေသည့်ကြားက နာရီချိန်သီးသံကို နားထောင်ရသည်မှာ စိတ်တထင်ထင် ဖြစ်စေရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ အချိန်တွေကုန်နေပြီဟု သတိပေးနေသလို ဖြစ်နေသည်။)

ထိုင်နေသော ဒေါ်ခေတ်သီကိုလည်း သူမကြည့်ပဲ မနေနိုင်ချေ။ သူမ ကားပေါ်အတက်တွင် သူမကို သူ့စကားပြောလိုက်ပုံမှာ တင်းမာလွန်းသွားသည်ဟု ထင်မိသည်။ သူမ တမင်သက်သက် လိမ်ပြေခဲ့သည်ဟု သိလိုက်ရ၍ စိတ်ပျက်ဒေါသဖြင့်ပြီးပြောမိခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

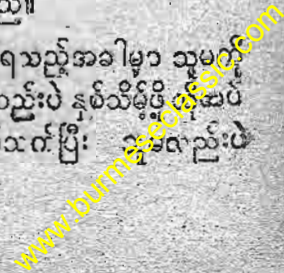
သူမ ဘာကြောင့်ဒီလိုလုပ်ကုန်လဲ။ တချိန်တုန်းက နန်စီကို သူ့ခြင်းပူးသလိုလိုပဲဟု ပြောမိသလိုမျိုး သူမ ဒီလိုပြောခဲ့တာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကိုအယုံအကြည်မရှိ၍ အမှန်ကိုသိမှူးစိုးရိမ်ပြီး တမင်ရိုးရိုးလေးပုံ ကွယ်ဖို့ လိမ်ပြောလိုက်တာလား။ အမှတ်စဉ်က တဘက်ရှေ့နေကဲ့မတီလေးစားသော အမှုအရာမျိုးဖြင့် ဒေါ်ခေတ်သီရှေ့မှာ လုပ်မိသဖြင့် သူမက တမင်သက်သက် လိမ်ပြောလိုက်တာမျိုးလား။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်ခေတ်သီကိုတော့ ဘောင်းပန်ဖို့လိုအပ်လိမ့်မည်။

သူမကိုကြည့်ရသည်မှာလည်း နေကောင်းပုံ မပေါ်ချေ။ စိတ်သောကရောက်မှုသည်သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာပေါ်လွင်နေ၏။

သူမသည် ကုတ်အင်္ကျီအထူကြီးကိုဝတ်ကာ ပြီး လက်နှစ်ဘက်ကလည်း အိတ်ထဲကို အတင်းနှိုက်ထားသည်။

အဲသည်တော့ပထမဆုံး အခွင့်အရေးရသည့်အခါမှာ သူမကို သွားပြီး စကားပြောရဦးမည်။ သူမကိုလည်းပဲ နှစ်သိမ့်ဖို့ ဟိုအိတ်ထဲလိမ့်မည်။ ဧည့်ကလေးတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူမကလည်းပဲ တော်တော်ပူပင်ခဲ့သည်ပဲ။

အခန်းထဲမှမီးများ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ဖြစ်ပြီး ငြိမ်းသွားသေးသည်။

“အဲဒါဆိုလင်....”

ရဲမှူးသည် စကားပြောခွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး မီးခြစ်လိုက်ရှာသည်။ ချက်ချင်းလိုပင် ‘ရေး’သည် မီးလင်းဖို့ပေါ်မှာ တင်ထားသည့် မှန်အိမ်ဟင်း ၂ ခုကို မီးထွန်းလိုက်သည်။

မှန်အိမ်မှ မီးဆောင်ဝါဝါလေးများသည် မီးလင်းဖို့မှ မီးတောက်ရဲရဲလေးနှင့် ရောယှက်သွားပြီး ထန်းလျှားပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေသော နန်စီ အပေါ် နှင်းဆီဆောင်လေး ထိုးကျသွားသည်။

အခန်း၏ထောင့်များမှာတော့ အရိပ်များနှင့် မှောင်ကျသွားသည်။

အိမ်ကိုတိုက်ခိုက်နေသည့် မိုးနှင်းပေါက်များနှင့် သစ်တောကို ဖြတ်တိုက်လာသည့် အပူများ ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်ဟု ‘ရေး’ ထင်မိသည်။

ဒီရာသီမျိုးမှာ ကလေးတွေတနေရာရာကိုများဆုတ်နေလျှင်ဖြင့်.....။

ညတုန်းက မစ်စီ၏ ချောင်းဆိုးသံကြောင့် သူ အိပ်ရာကသန်နှိုးခဲ့သည်။ သူတို့ အိပ်ခန်းထဲရောက်သွားတော့ မင်စီသည် သူ့လက်ဝဲ ခလေးပေါ် ပါးတင်ပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်နေသည်။ သူက စောင်းခြုံပေးလိုက်သောအခါ လှုပ်လားပြီး ဒယ်ဒီ

ထုခေါ်လိုက်သည်။ သူက အသာပုတ်ပေးလိုက်၍ ပြန်ဆင်ပျော်သွားခဲ့သည်။

သူနှင့်မိုက်ကယ်.... မနေ့မနက်က ဝစ်ဂင်ဈေးဆိုင်ကိုရောက်ခဲ့သည်။ သူတို့ရောက်သွားချိန်တွင် မျှော်စင်ကြီးမှာ ငှားနေသော ဇေတုပဲရစ် ဆိုင်ကထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ သူတို့သားအဖကို သူက ခေါင်းညှိပြပြီး နှုတ်ဆက်သွားသေးသည်။

သူ၏ ခွဲဝက်ဂွန်ဟောင်းကြီးထဲကို တက်သွားသည့်အခါ မိုက်ကယ်၏မျက်နှာသည် ရှိရာမှ မှန်းတီးပုံဖြင့် ရှုံ့မဲ့ပြီး....

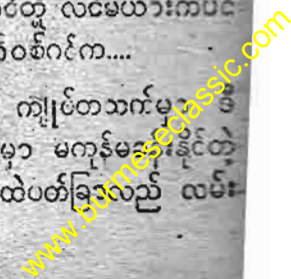
“ဒီလူကြီးကို ကျွန်တော် မုန်းလိုက်တာ...”
ဟု ပြောခဲ့သည်။

ဒါကို စဉ်းစားမိတော့ ‘ရေး’သည် ပြုံးမအောင်ယောင် ဖြစ်သွားသည်။

မိုက်ကယ်သည် လူကယ်ပေမယ့် ရဲရင့်၏။ အရပ်ဆိုးခြင်းကို မကြိုက်တတ်သော နန်စီ၏ ငါးသနာ သူ့မှာ ပါလာသည်။ ကုတ်နေပုံရစ်ဆိုသည့် လူကလည်း ဘယ်လိုပဲပြောပြော အရပ်ဆိုးပြီး စိတ်ဝင်စားဖို့ မကောင်းသည့် လူပဲ။

သူ့ အခကြ င်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဝစ်ဂင်တို့ လင်မယားကပင် လျှင် အဘင်းပြောလိုက်သေးသည်။ ဂျက်ဝစ်ဂင်က....

“ဒီခလောက် အိလေးဆွဲတဲ့လူလို့များ ကျုပ်တဘက်မှာ ဒီတခါပဲတွေ့ဖူးသေးဘယ်၊ သူဟာ သူ့မှာ မကျန်မနေနဲ့နိုင်တဲ့ အချိန်တွေ ရှိသယောင်ယောင်နဲ့ ဆိုင်ထဲပတ်ခြာလည် လမ်းသလားနေတတ်တယ်”

“...ထယ်သည် စဉ်းစားသလိုနှင့်နေပြီးမှ...”

“...တော်မှာတော့ တယ်တော့မှ လုံလောက်တဲ့အချိန်မရှိ
ဘူး။ အခု ကျွန်တော် အခန်းထဲမှာသုံးဖို့ စားပွဲလေးပြန်ပြင်နေ
တယ်။ အဖေ့ကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေတာပေါ့။ ကျွန်တော်
အလုပ်လုပ်မယ်လို့ ပြင်ဆင်လိုက်တိုင်း ကျောင်းသွားဖို့ အချိန်
နည်း တိုးတိုးနေတာပဲ”

“ခင်ဗျားမှာအင်မတန်အားကိုးရတဲ့လက်ထောက်တယောက်
ရပြီပဲ”

ဟု ဂျက်က ပြောလိုက်သည်။

“သူဟာ တကယ်အလုပ်လုပ်မယ့် လူတယောက်ပဲ ပေါက်
ပါတယ်။ အချိန်မရွေး အလုပ်လုပ်ချင်တယ်ဆိုယင် ကျွန်တော်
သူ့ကို အလုပ်ခန့်နိုင်မှာပဲ”

ခွန်ကယ်က ဈေးဝယ်ပြီးသား ပစ္စည်းထုပ်ကို ကောက်
ဖော်ပြီး...

“ကျွန်တော်က အားလဲရှိတယ်၊ ပစ္စည်းတွေလဲ ထယ်နိုင်
တယ်။ ကျွန်တော် ညီအသားကိုလဲ ကျွန်တော် အကြာကြီးချီထား
နိုင်တယ်”

“ရေး”သည် လက်သီတဘက်ကို လက်ဝါးတဘက်ပေါ်မှာ
ပြန်ပြီး ပွတ်မိလိုက်သည်။

ဒါဟာ သဘာဝမကျဘူး၊ မမြစ်နိုင်ဘူး။

ထေးလေးတွေက ပျောက်နေသည်။ နန်စိကလည်းခဆေးသောက်
ထားသည်။ နန်စိက ဘာပြောလိုက်သလဲ။

သူမ၏ စသံသည် ခုနကအတိုင်း နည်းနည်း မြင့်မြင့်ကလေးပဲ
နိမ့်သေးသည်။

“ဖေးဖယား မေမေခနဲကျွန်မကို ငါ့အမျိုးသမီးလေးတွေလို
ခေါ်ခေါ်ခေါ်ရဲ့ကယ်”

သူမ၏အသံ ပြောင်းသွားသည်။

“ဘာဖြစ်တလဲ နန်စိ မင်း ဖေဖေက မင်းကို သူ့အမျိုး
သမီးလေးလို့ခေါ်တာ မင်း မကြိုက်ဘူးလား”

ဟု ဒေါက်တာ မိုင်းစိက မေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး...၊ မဟုတ်ဘူး...၊ မဟုတ်ဘူး...။ သူက ကျွန်မ
ကို သူ့အမျိုးသမီးလေးတွေလို ခေါ်တယ်။ တခြားလူတွေ
ခေါ်သလိုမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ မတူဘူး၊ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး”

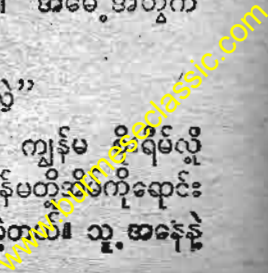
သူမအသံ ခပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် အတင်းငြင်းဆန်လိုက်သည်။
လင်ဒန်က အသားလေးချော့ပြီး.....

“အေးပါ၊ ဒါကို မစိုရိမ်ပါနဲ့၊ ကောလိပ်အကြောင်း
ပြောရအောင်၊ ကျောင်းကို မသွားချင်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တကယ် ခို မသွားချင်တာ။ အမေ့အတွက်
ကျွန်မစိုရိမ်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ယင်...”

“သူ့ကို မင်း ဘာကြောင့် စိတ်ပူရတာလဲ”

“သူမ တယောက်ထီးတည်း ငြီးငွေ့နေမှာ ကျွန်မ ခိုးရိမ်လို့
ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မေမေဟာ ကျွန်မထိုက်ထိုက်ကိုရောင်း
ပစ်ခဲ့တယ်။ အငှားတိုက်ခန်းတခုကို ပြောင်းခဲ့တယ်။ သူ့အနေနဲ့

ဘဝတခုလုံး တော်တော် ပြောင်းသွားတယ်။ အလုပ်အစ်ဘဝ ဝေဖို့ သူ လုပ်တယ်။ သူဟာ အလုပ်လုပ်ရဖို့ပဲ သိပ်ဝါသနာပါတယ်။ ဒီခေတ် ကျွန်မကို သွားဖို့...၊ နောက် မေမေက 'ဒီနေ့' 'ဒီနေ့' လို့ ခဏခဏပြောနေတတ်တယ်”

“ဒီနေ့ဟာ မင်းရဲ့ကျန်တဲ့ဘဝရဲ့ ပထမဆုံးရက်ဖြစ်တယ်”

ဟု လင်ဒန်က သူမ၏စကားကို အဆုံးသတ်ပေးလိုက်သည်။ သည်စကားကို ပရက်စီလာက သူ့ကိုလည်းပြေးဖူးသည်။ နန်စီကို ကျောင်းလွှတ်ဖို့ လေယာဉ်ပျံပေါ်တင်ပေးလိုက် သည့်ရက်က ဆေးခန်းကိုဝင်ခဲ့သည်။ လေယာဉ်ပျံ ပြေးဆင်း ပေါ်ထွက်သွားသည်အထိ လင်ဒန်၏ဆက်ခံခဲ့ကြောင်း ပြောပြ ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအချိန်မှာ သူမ၏မျက်လုံးများသည် မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံ လေးပြီး သူ့ကို ကြီးကြီးစားစား ရယ်ပြကာ...

“ကျွန်မဟာ လူ့ခန္ဓာနောက်ပြောင်သလို တကယ်ကို ကြက်မ ကြီးနဲ့ တူနေပါတယ်ရှင်”

လင်ဒန်က...

“သားသမီးအပေါ် ဒီလို သဘောထားတာ ကောင်းပါ တယ်”

ဟု ပြောပြခဲ့သည်။

“လူ့အယောက်ရဲ့ ဘဝတခုဟာ ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွား ခြင်းတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားမိယင် ဒီလိုပဲဖြစ်မှာမပါပဲရှင်။ မြန်းကန် ဒိုင်းကန် တခုလုံးဖြစ်ဖြစ်၊ အရေးကြီးတဲ့ အစိတ်အပိုင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘေ့ဘေ့သိမ်း သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် အခြားဘက်မှာ သိပ်ကို

အံ့ဩဖွယ်ရာ၊ သိပ်ကို ပျော်ရွှင်ရောတွေ့ပေး ဆိုပင်တော့ အတိတ် ကို ပြန်ကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းနေလျှင်တော့မဖြစ်ဘူး။ နန်စီကို ကျွန်မ ကနေ ဒီအတိုင်းပဲ ပြောပြခဲ့တယ်။ ကျွန်မကို သူ စိုးရိမ်စေချင် ဘူး။ သူမကို ကျောင်းမှာ အပျော်ဆုံး နေစေချင်တယ်။ အဲဒီတော့... 'ဒီနေ့ဟာဖြင့် ငါ့ရဲ့ ကျန်တဲ့ဘဝတခုလုံးရဲ့ ပထမ ဆုံးရက်ပဲ' ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကို ငါ့တို့နှစ်ယောက်သား အမြဲစမ်း မှတ်တားရမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်”

ထိုနေ့က ထိုအချိန်မှာ ဆေးခန်းထဲသို့ လူမမာတ်ယေးက ရောက်လာသည်။ ယင်းသို့ ရောက်လာခြင်းကိုပဲ သူက တောင်း သောရောက်လာခြင်းဟု အဘေးထားလိုက်သည်။ အဘယ် ကြောင့်ဟူမူ ယင်းလူမမာတ်ယေးက ရောက်လာခဲ့လျှင် ပရက်စီလာ ကို သူ ရင်ခွင်ထဲရောက်အောင် ပို့ပက်မိလိုက်မည်ဖြစ်၏။

“အဲဒါ ကောင်းပါတယ်”

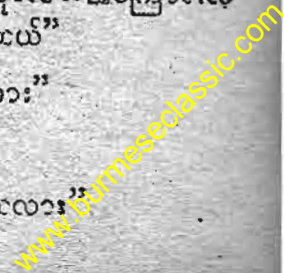
နန်စီက စကားဆက်ပြောနေသည်။ သူမအသံသည် တုံ့ဆိုင်း တုံ့ဆိုင်းဖြင့် ကောင်းလုံးရှာမရသလို ဖြစ်နေသည်။

“မေမေရဲ့ စာတွေကလဲ ရှင်ရှင်လေးရေးတယ်။ သူမ အလုပ် လုပ်ရတာ သဘောကျတယ်။ ဒေါက်တာ မိုင်းစိလ်အကြောင်းလဲ အများကြီးရေးတယ်။ ကျွန်မ မင်းစာမိသယ်”

“မင်း ကျောင်းတက်ရတာ ပျော်သလား”

လင်ဒန်က မေးလိုက်သည်။

“မင်း သူငယ်ချင်းရော အများကြီးရှိသလား”

၂၃၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့ဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

“ပထမတော့ ကျွန်မ မိန်းကလေးတွေကိုသဘောကျတယ်။ အချိန်အချက်လဲ အများကြီးလုပ်ပါတယ်”

“မင်း ကျောင်းစာတွေ ဘယ်လိုနေလဲ၊ မင်းယူတဲ့ဘာသာကို ကော သဘောကျရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါတယ်။ ဘာသာရပ်တွေက ကျွန်မ အတွက် လွယ်ပါတယ်။ ဘိုအိုကလွဲယင်....”

သူမ၏အသံ နည်းနည်းပြောင်းလာသည်။ အနည်းငယ်မကျေနပ်ပုံလည်း ရနေသည်။

“အဲဒါက နည်းနည်းခက်တယ်။ သိပ္ပံကို ကျွန်မမကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းက မယူယင် မဖြစ်ဘူးဆိုလို့ ကျွန်မ ယူရတာ”

“ဒီနောက်မင်း ကာလဟာမွန်နဲ့ တွဲတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူက ဘိုင်အိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကူအညီပေးမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မကို သူ့ရုံးခန်းထဲ ခေါ်ပြီး လုပ်ပြီးသား ယေကျင့်ခန်းတွေကို ကျွန်မနဲ့အတူ ပြန်ရှေးပါတယ်။ ကျွန်မကို ကျောင်းသားသေးတွေနဲ့ အချိန်အချက် များလွန်းတယ်လို့ သူက အော်ပေးပါတယ်။ ဒါကို ရုပ်ပေမိယင် ကျွန်မ နေမကောင်း ပြန်သိမ်းယင်လို့ ပြောပါတယ်။ သူက ကျွန်မကို သိပ်စိုးရိမ်တာ မဟုတ်။ ကျွန်မကို ဒီဘာမင်အားဆေးတွေ စ ကျွေးတယ်။ သွေးပြာ အသုံးများပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုလျှင် အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်မ သိပ္ပံနယ်သာတယ်။ စိတ်ဓာတ်လဲ စ ကျလာတယ်။ မေမေ့ကို သိပ်အာရုံမပေးတော့ပါ”

“ရေစူမတ်ကျယ် မင်း အိမ်ပြန်မယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စဉ်းစားရအခက်သား၊ ပြုန်းကန်အခြေအနေက သိပ်ဆိုးသွားတယ်။ မေမေ့ ကိုစိတ်ထိခိုက်မှုစိုးတယ်။ ဒါကြောင့် ကြောင်း ကျွန်မ စာမရေးခဲ့ဘူး။ ဒါကို မေမေ့သိတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ သူက သတင်းပတ်အကုန်တရက်မှာ ရောက် ခဲ့တယ်။ ကျွန်မကို စိုးရိမ်လို့ ဖြစ်မှာ ကျွန်မသိတယ်။ အပြန် အကားမမူငံက်ပြီး သေသွားခဲ့တယ်။ ကျွန်မကိုလာကြည့်လို့ သူ မသရတာ။ အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ နေပြစ်၊ ကျွန်မရဲ့အများ”

သူမအသံသည် နာကျင်ခြင်းဖြင့် ပို၍ စူးနစ်သွားသည်။ အညှိနောက် တရွံ့ရွံ့ ဆက်၍ ခုတ်တော့သည်။

“ရေ” ဆည် ကုသားထိုင်ပေါ်က ထ လိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် နေ့နောက် သူ့ကို ဆွဲထားလိုက်သည်။

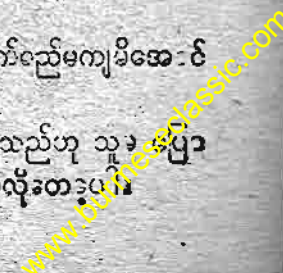
မုန်အိမ်၏မီးရောင်လေးသည် ထပျင်ပျင်ဖြင့် နန်စီ၏မျက်နှာ သေးပေါ်သို့ ကျနေသည်။ ဆူမ၏မျက်နှာကလည်း ခဲ့ နေသည်။

“မေမေ့ဟု အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်သည်။

“မေမေ့ရယ်... မသေပါနဲ့လား၊ အသက်ရှင်နေပါဦးနော်၊ မေမေ့ကို ကျွန်မ အလိုရှိပါတယ်။ မေမေ့ရယ် မသေပါနဲ့... မေမေ့...”

ဒေါ်ခင်သီက တဘက်ကိုလှည့်ပြီး မျက်စည်မကျမိအောင် နှုတ်ခမ်းကို တအားကိုက်ထားလိုက်သည်။

မစ်စီနှင့် မိုက်ကယ်တို့၏ အတွေးအစားရသည်ဟု သူ့ ပြော စိတ် နန်စီ စိတ်ဆိုးမည်ဆိုသည်မှာ အံ့ဩဖို့ခဲလို့ တော့ပေ။

ဒီနေရာမှာ သူမ ဘာဖြစ်လို့လဲနဲ့နေရတာပါလိမ့်။ သူမ
ဒီနေရာမှာရှိနေတာကို ဘယ်သူမျှ အရေးလည်းမလုပ်။ သတိသည်
မရှိ။

အပြင်သွားပြီး ကော်ဖီဖျော်လျှင်ဖြင့် သူမသည် ပိုပြီးအသံ
ကျလိမ့်မည်။ နန်စီကလည်း သောက်ချင်သောက်မှာ။

ဒီကုတ်အင်္ကျီကြီးချွတ်မှု ဖြစ်မည်။ ရာသီဥတုက သိပ်အေး
တော့ မချွတ်နိုင်ပြန်ဘူး။ သူမသည် တကိုယ်ထီးတည်းပါလား။
ကြမ်းပြင်မှာခင်းထားသော ကော်ဖီကြီး၏ ပန်းပွင့်များက
စူးစိုက်ကြည့်ဖမ်းက မျက်စိတွေ ဝေသာသည်ဟု သတိပြု
လိုက်သည်။

ခေါင်းပြန်မော့လိုက်ရာတွင် သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည့်
ဂျိနသန်း၏မျက်လုံးနှင့် သွားဆုံမိလိုက်သည်။ ဂျိနသန်းသည်
သူမကို စောစောကတည်းက စောင့်ကြည့်နေမှာပဲဟု သူမ
သိလိုက်ရသည်။

“မင်းအမေ့ထတုန်းက ကာလက မင်းကို ကူညီခဲ့ဘယ်
မဟုတ်လား၊ သူ့ဟာ မင်းအပေါ်ကောင်းခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

လင်ဒန်မိုင်းစီသည် ဤဝမ်းနည်းစရာ ဇာတ်လမ်းကို ဘာ
ကြောင့်များ ထပ်လဲလဲဖော်နေရတာလဲ။ နန်စီကို ဒီအခန်းမှာ
ဘာကြောင့် ပြန်ကုန်ခိုင်းနေရတာလဲ။ ဒေါ်ရှေ့သီ ခေါင်း
ငိုဖို့စိုက်ချလိုက်သည်။

နန်စီက ငြိမ်ငြိမ်ခသးပဲ ဖြေလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါဘယ်၊ သူက ကျွန်မအပေါ် သိပ်ကောင်းတာ၊
အစစအရာရာ အားလုံးတာဝန်ယူပါတယ်”

“ဒီတော့ မင်း သူ့ကိုလက်ထပ်လိုက်ရောသား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူက ကျွန်မကို သူ့တာဝန်ယူမယ်လို့ပြောပါ
ဘယ်၊ ကျွန်မကလဲ သိပ်နှမ်းနယ်နေတယ်၊ ကျွန်မအပေါ် သူက
သိပ်ကောင်းတယ်”

“နန်စီ၊ မင်းအမေ့ကြုံရတဲ့ မတော်တဆမှုကို မင်းကိုယ်မင်း
အပြစ်လို့ပုံမချနဲ့၊ ဒါမင်း အမှားကြောင့်မဟုတ်ဘူး”

“မတော်တဆမှုလား”

နန်စီ၏အသံသည် တွေ့ခဝစဉ်းစားနေသည်။

“မတော်တဆ...၊ အဲဒါ မတော်တဆမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ
မတော်တဆမဟုတ်ဘူး....”

“ဟုတ်ပါဘယ်”

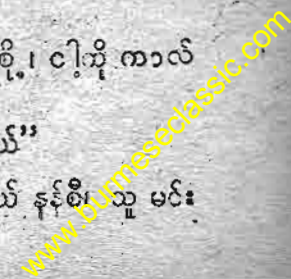
လင်ဒန်က သူ့အသံငြိမ်အောင်တမင်ထိန်းထားလိုက်သည်။
သူ့သည်ဝင်းကြော့မျှား တင်းသွားသည်ကိုလည်း သတိထားမိ
မည်။

“ကျွန်မ မသိဘူး၊ ကျွန်မ မသိဘူး....”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါကို တို့ နောက်မှပြောကြစို့၊ ငါ့ကို ကာလ
အကြောင်းပြောပြစမ်းပါ”

“သူ ကျွန်မအပေါ်မှာ သိပ်ကောင်းဘယ်”

“မင်း ဒါကို ထပ်ခါတလဲလဲပြောနေတယ် နန်စီ၊ သူ မင်း
အပေါ် ဘယ်လိုကောင်းတာလဲ”

၂၉၀ ❀ တက္ကသိုလ်ခန်းဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

“ကျွန်မကို သူ ပြုစုတယ်၊ ကျွန်မကလဲ နေမကောင်းဘူး၊ ကျွန်မအတွက် သူ အများကြီးလုပ်ပေးတယ်”

“မင်းအတွက် သူ တာတွေလုပ်ပေးလဲ”

“ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ မပြောချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နနဲစီ”

“ကျွန်မ မပြော.....ကျွန်မ မပြော.....”

“ကောင်းပြီ၊ ကလေးတွေအကြောင်း ပြောပြစမ်းပါ ပီတာနဲ့ လီဇာလေး....”

“သူတို့က သိပ်ကောင်း....”

“သူတို့ဟာ သိပ်စည်းကမ်းရှိတယ်လို့ မင်း ဆိုဆိုတာသာ”

“သူတို့ဟာ သိပ်ကောင်း၊ အလွန်ကောင်း”

“နနဲစီ မင်းက ကောင်းတယ်လို့ပဲ ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောပေးတယ်၊ ကလေးက မင်းအပေါ်မှာ ကောင်းတယ်၊ ကလေးတွေက ကောင်းတယ်၊ ဒီတွေ့ မင်း သိပ်ပျော်မှာပေါ့”

“ပျော်တယ်....၊ ပျော်တယ်လား....၊ ကျွန်မ သိပ်နှမ်းနေ....”

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ သိပ်နှမ်းနယ်နေရတာလဲ”

“ကလေးက ကျွန်မ နေမကောင်းဘူးလို့ပြောတယ်၊ ကျွန်မ အပေါ်မှာ သူ သိပ်ကောင်းတယ်”

“နနဲစီ မင်း ငါတို့ကိုပြောပြစမ်း၊ ကလေးက မင်းအပေါ် တယ်လို့ကောင်းတာလဲ”

“သူက ကျွန်မ နေမကောင်းလားအောင် အေးအေးချမ်းချမ်း ထယ်၊ ကျွန်မနေကောင်းလားတာကိုလဲ သူ လိုလားတယ်၊ သူက ကျွန်မကို ကလေးမကောင်းလေးတယောက် ဖြစ်ဖို့လဲပြောတယ်”

“နေမကောင်းဘူးဆိုတာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မင်းကို ဆက် ထိခိုက်လို့လဲ”

“သိပ်နှမ်းနယ်တယ်၊ အမြဲနှမ်းနယ်တယ်၊ ကလေးက ကျွန်မကို ကူညီတယ်”

“မင်းကို ဘယ်လိုကူညီလဲ”

“ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ ပြောချင်ဘူး”

“ဒါပေးမယ့် နနဲစီ၊ မင်း ပြောရလိမ့်မယ်၊ ကလေးက တာ လုပ်လဲ”

“ကျွန်မ ပင်ပန်းတယ်၊ အခုလဲ ငင်ပန်းနေပြီ”

“ကောင်းပြီ နနဲစီ၊ မင်း စောနားခိုင်းတယ်၊ ပြီးမှ ငါတို့ စကားဆက်ပြောကြတာပေါ့၊ ကဲ စောနား....စောနား....”

လင်ခန့်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ရဲမှူးက လင်ခန့်၏ လက် မောင်းကို ချက်ချင်းလှမ်းကိုင်ပြီး မီးဖိုခန်းတက်သို့ ခေါင်းဝှဲဖြူ လိုက်၏။ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရောက်ချင်းပင် ရဲမှူးက....

“ဒီအတိုင်းဆိုယင် ကျွန်တော်တို့ တာမုရောက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ထပ် အချိန်တော်တော်ကြာ ကြာကျန်တောင်မှ ခင်ဗျား တာမုရနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အခမ မတော်ဘဲအပြစ်တိုက်ခွကို သူက သူ့အပြစ်လို့ ပုံချနေတယ်၊ သူ့ကိုလားတွလို့ ဒီလိုဖြင့်ရ တာဆိုပြီး အမြင်တစ်နေတယ်၊ ဒါပဲ၊ မထူးပဲဘူး။ ဟာမုနဲ့ လူ့ဘတ်မူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား နောက်ထပ်ရနိုင်စရာရှိမယ်လို့ ထင်ယင် ခပ်မြန်မြန်ရအောင်ယူပါ။ ဒါမှမဟုတ်ယင် ကျွန်တော် သူ့ကို ရဲစခန်းခေါ် သွားပြီး စစ်ဆေးရတော့မယ်”

“ခင်ဗျား အတင်းအကျပ်လုပ်လို့ကော့ မဖြစ်ဘူး၊ သူ့ အခု ကာသား စပေါ့လာပြီ၊ ဆူ့ ရဲ့မသိစိတ်ကတောင် ရင်မဆိုင်ချင်တဲ့ ကြောင်းအရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်”

“ဒီကလေးတွေဟာ အသက်ရှင်နေဖက် အခွင့်အရေးတွေ မရှိ ဆိုတာကို ကျွန်းတော် ရင်မဆိုင်ချင်ဘူး၊ ဒီနေရာမှာ ကာသားတန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေ ကျွန်းတော် ဖြန့်မနေချင်ဘူး”

ရဲမှူးက ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကနေ့မနက်အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် စမေးမယ်။ ဒါပေမယ့် ဟာမှန်ကလေးတွေပျောက်တဲ့ ကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဆင်မေးဖို့ ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါ။ ဒီ ကာသားနဲ့စပ်ယာ တခုနဲ့တခု ဆက်သွယ်မှုများရှိဖက် သူမက ပတ်လိမ့်မယ်”

ရဲမှူးက နာရီကိုကြည့်လိုက်ပြီး.....

“လေးနာရီအထိ ထိုးနေပြီ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မြင်နိုင်တဲ့ လင်းခရောင်လဲ နောက်တဆင့်ရဲ့ ကုန်ခဏအဖယ်၊ ရေဒီယို တယ်နားမှာရှိ ကြည့်လဲ၊ သတင်းနားထောင်ချင်တယ်”

“မီးဖိုခန်းထဲမှာ ရေဒီယိုဘလုံး ရှိပါတယ်”

အစောင့်ရဲ ဘားလေးက ပြောလိုက်သည်။

ရေဒီယိုဖွင့်လိုက်သောအခါ သတင်းကြေငြာသူ၏အသံသည် ဖိုခန်းတခုလုံး ပြည့်လျှံ သွားသည်။

“အဲဒါကလေးတွေ ပျောက်ဆုံးမှုဟာ တမျိုးတဖုံပြောင်း မဲသားတယ်။ ၂၀၂၀ ခုနှစ်ကတည်းက ဝေပေါ့မှ ရှိတဲ့ ဓာတ်ဆီဆိုင်တခုက အင်ဒိုလင်းဒန်ဆိုသူ မက္ကင်းနစ်ဘေယာကက ယနေ့ နံနက်

နာရီကချိန်လောက်မှာ ဟာမှန်လူ့သတ်မှုတုန်းကပျောက်သွား တဲ့ ရော့ဗက်ဂလာရဲ့ ကားကို သူ ဓာတ်ဆီ ဖြည့်ပေးလိုက် ကြောင်း ဖုန်းဆက် သဘင်းပေးပါတယ်။ မစ္စက လင်းဒန်က သက်ဂလာဟာ စိတ်မချင်ဖြစ်ပဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေပြီး သူဟာ အဖိစိတ်က သူ့ကို မမြဲမတော့ချင်သူတယောက်ဆီ သွား ချင် ဖြစ်ကြောင်း ပြောသွားပါတယ်။ လက်ဂလာသည် ဒေါ်ချိ ဘား အနီကလေးကို စီးစားတယ်.....”

ရဲမှူးသည် စိတ်ဆိုးစွာနှင့် ရေရှက်လိုက်ပြီး.....

“ငါ ဒီမှာလာပြီ၊ အလကား အချိန်ဖြုန်းနေမိတယ်”

တယ်လီဖုန်းဆက်ရန် ဖုန်းနားကောက်တွင် တယ်လီဖုန်းက ဖြည့်လာသဖြင့် ရဲမှူးက ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ တဘက်မှ ပြောစကားကို နားထောင်လိုက်ပြီး သူက.....

“အေး.....ငါကြားတယ်၊ ပြည်တွင်းနဲ့ဆက်သွယ်တဲ့ တံတား တွေကို လမ်းတွေပိတ်သားလိုက်၊ စစ်ပြေးသားကို စီမံကြည့်၊ ရော့ဗက်ဂ ဟာ နောက်ဆုံး တယ်နားရှိတဲ့ ဘယ်ဆို ကာ အန်ဖီဘီ နဲ့ကို မေးကြည့်တာ၊ ဒေါ်ချိ ဘားအနီတွေဟာ ဖမ်းထားဖို့ သတင်းလွှင့်ထား”

တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ဆောင်ချလိုက်ပြီး လင်ဒန်ဘက်သို့ လှည့်

—

“ကျွန်တော် အနေနဲ့ မစ္စကအဲဒါကို ရှိရှိနဲ့တည့်တည့် အထူးမေးခွန်းတခု ရှိတယ်၊ အဲဒီ မေးခွန်းကတော့ ကနေ့ နံနက် ရော့ဗက်ဂ ဟာ ဒီကိုလာသား၊ သူမကိုလဲ တာမပြော သွားသလဲဆိုတာကိုပဲ မေးမယ်”

လင်ဒန်က ရဲမှူးကို စိုက်ကြည့်ပြီး....

“ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက.....”

“ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ရော့လက်ဂါလာဟာ နန်စီအဲဒါကို လူသတ်မှုကုသထဲကို ပြန်တန်းပို့ နိုင်တဲ့ လူကယောက် တယ်။ ဟာမွန်အမှုဟာ တဆူးဝင်ပိတ်သွားပြီလို့ မဆိုနိုင်ဘူး။ အကယ်လို့ သူဟာ ကနေဒါနိုင်ငံမှာ ၆ နှစ်လောက် သူ့ပုန်းနေဘယ်လို့ ဆိုကြပေရဲ့။ သူ ဝေ့လိုမယ်။ ဟာမွန်အမှု တုန်းက နန်စီဟာ ဝေ့သိန်းခွဲသောက် အဝေ့ရလို့ကတယ် ပေါ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီတု ဝေ့လက်ဂါလာဟာ ဒီ အကြောင်းကိုသိပြီး နန်စီ ဘယ်မှ ရှိကယ်ဆိုတလဲ ဆိုဘယ် ဆိုကြပါစို့။ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ ရှေ့နေရုံးကလဲ နန်စီ ဘယ် ရှိကယ်ဆိုတာ သိနေသားပဲ။ ဒီတော့ လက်ဂါလာဟာ ကနေ မှာ မနေချင်တော့ပဲ ဒီနိုင်ငံမှာ ပြန်နေချင်မယ်ဆိုယင် နန်စီ ရှားပြီး သူ့ရဲသက်သေချက်ကို တမျိုးစာဖို့ပြင်ပြီး ထွက်ဆို မယ်လို့ ကတိပြုလိုက်မယ်ဆိုယင် နန်စီအနေနဲ့ သူ့ကို တသ တာမတ်လုံး စောင့်ရှောက် ကျွေးမွေးရမယ်သာဝန် ပြစ်မသွား ပေဘူးလား။ ဒီတော့ သူ ဒီကိုလာဖယ်၊ နန်စီကို တွေ့တယ် ဆဲတော့တူညီမှု မရဘူး။ နန်စီက လက်မခံဘူး။ ဒါမှမဟုတ် သူက အစီအစဉ်ပြောင်းလိုက်တယ်။ သူ့ကို အစိုးရက အစီ မရွေး ဖမ်းမိသွားနိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ်ယင် သူမကိုယ်တိုင်က ရဲဆီအကြောင်းကြားလိုက်ပြီး သူမကိုယ်တိုင်တော့ ဝေးသွား မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူမက ယတိဒ်စီပြီးမေ့သွားတယ်”

“ဒီနောက် အဲဒီရက်ကလေးတွေကို သူက သတ်ပစ်လိုက်တယ် ပေါ့”

လင်ဒန်၏အသံသည် လျှောင်ပြောင်သည့် အမူအရာပါနေ သည်။

“ခင်ဗျားအားနဲ့နဲ့ ဒီကလေး ၂ ယောက်စလုံး ပျောက်သွား တဲ့အချိန်က နန်စီကို ကြီးစင်ရောက်လုနီးနီး တုန်းပို့ ခဲ့တဲ့ ဒီ ကျောင်းသားဟာ ဒီအနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိနေတယ်လို့ ခင် ဗျား စဉ်းစားမိသလား။ ကျွန်တော် ကို အခွင့်အရေးတခု ထပ် ပေးပါ။ ဟာမွန်ကလေးတွေ ပျောက်သွားပုံကို ကျွန်တော် မေး ချင်တယ်။ အဲဒီနေ့အကြောင်းကို ကျွန်တော် ပထမမေးပါရစေ”

“ခင်ဗျား မိနစ် ၃၀ ပဲရမယ်။ ဒီထက် ပိုမပေးနိုင်ဘူး”

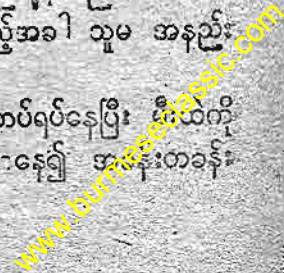
ဒေါ်ရော်သီက ကော်ဖီပန်းကန်ပျားထဲသို့ ကော်ဖီခွက်ညှိပြီး လင်ဒန်နားတခုနှင့် ယူလာခဲ့သည်။ နန်စီကိုယ်တိုင် မနေ့ကဖုတ်ထား သော ကိတ်မုန်ကို လှို၍ယူလာခဲ့သည်။

“ကဲ... ကော်ဖီလေးသောက်ကြပါဦး”

‘ရော်’သည် နန်စီအိပ်နေသော ခုံဘန်းလျှာဘေးမှ ကုလား ထိုင်တွင်ထိုင်ပြီး နန်စီ၏လက်ကလေးကို အသာ ဆုပ်နယ်ပေးနေ သည်။ ဆူမက ငြိမ်နေ၏။ အသက်ရှူသည်းမှန်သည်။

အခန်းထဲသို့ အားလုံးပြန်ဝင်လာသည့်အခါ သူမ အနည်း ငယ် လူးလွန်လိုက်ပြီး ညည်းလိုက်သည်။

ဂျိုးသန့်သည် မီးပင်ဖိုခွေမှာ မတ်တပ်ရပ်နေပြီး မီးထဲကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ ဆေးတံကိုမီးညှိပြီးဖွားနေ၍ အခန်းတခန်း လုံးသည် သူ ဆေးနဲ့လေးသင်းနေသည်။

၂၄၄ * တတ္တသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းဆောင်နိုင်

“ကော်ဖီမုန့် သုံးဆောင်ကြပါဦးရှင်”

ဟု သူမက ဂျီနသန်ကိုပြောလိုက်သည်။ ဂျီနသန်က သူမကို
ဝေ့ဝေ့ကြည့်ပြီး....

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူမက သူ့ကိုက်တတ်သည့်အတိုင်း သကြားနှင့်မလိုင် ထည့်
ဖျော်ပြီး သူ့ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ဂျီနသန်က....

“အကျိုးကြီး ချွတ်သားပါသား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ နည်းနည်း ချမ်းနေစေးလို့ပါ”

ဒေါက်တာမိုင်းစိန်နှင့် ရဲမှူးတို့သည် သူ့နောက်မှ ဆက်၍
အနားထိုင်လာကြသည်။ ကော်ဖီကို ယူဆောက်လိုက်ကြသည်။
ဒေါ်ရော်သီက ကော်ဖီတပန်းကန်ယူပြီး ‘ရေ’ အနားသို့ရောက်
လာကာ....

“ရေ။ ကော်ဖီဆေးခက်သိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပဲ”

ဟု ပြောပြီး သူမက ကော်ဖီပန်းကန်ကို လှမ်းအယူမှာ နန်စီ
ထံသို့လှည့်ပြီး လေသံတိုးတိုးလေးဖြင့်....

“အခြေအနေ အားလုံးကောင်းသွားမှာပါ ကလေးမရဲ့”
ဆိုသည် အကြီးအကျယ်တုန်လှုပ်သွားသည်။

“အစ်မ မျက်စိကိုဖွင့်လိုက်ပြီး လက်ခွေကို ယမ်းလိုက်သည်။
အစ်မထံက ကော်ဖီပန်းကန်ကိုလည်း ပုတ်ချလိုက်သည်။

ကော်ဖီပန်းကန်သည် ကြမ်းပေါ်ကျပြီး ကွဲသွားသည်။ သူမ၏
အင်္ကျီခရာ စောင်ပေါ်မှာပါ ကော်ဖီများ ဖိတ်စဉ်ကုန်သည်။
နန်စီနှင့် ‘ရေ’ တို့ကိုလည်း အနည်းငယ် စဉ်သွားသည်။

တပြိုင်နက်တည်းမှာပင် အခန်းထဲရှိ လူအားလုံးသည်ထောင်
ခြောက်ထဲမှာအဖမ်းခံနေရသော တိရစ္ဆာန်တကောင်လို အော်
လိုက်သည့် နန်စီ၏အသံကိုကြားလိုက်ရ၍ တုန်လှုပ်သွားကြသေး
သည်။

“ကျွန်မဟာ ရွှင်ရွှင်ကလေးမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မကို ကလေးမလို့
မခေါ်နဲ့”

ယေးကျားလေးဖြစ်သူမိုက်ကယ်က ဗီရိုကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပဲ
နေသေးသည်။ သူ့မျက်လုံးပြာသေးတွေမှာ ကြောက်လန့်နေ
သည်။ ပဲရစ်က သူ့ကိုပွေ့ချီလိုက်ပြီး ရင်ပတ်ပေါ်မှာ ပွေ့တင်
ထဲထားလိုက်သည်။

မိုက်ကယ်ကိုခုတ်ပေါ်တင်ပြီး ခြေနှင့်လက်မှာ ချဉ်ထား
သေးကြီးများကိုဖြေပြီး ပါးစပ်မှာကပ်ထားသည့်တိပ်ကို ခပ်
ဆတ်ဆတ်ကလေးဆွဲခွာလိုက်သည်။ ချာတိတ်သေး နာသွား၍
အော်လိုက်ပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ထားလိုက်သည်။

သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ တုံ့ပြန်မည့်ပုံပဲ။ ငင်ပန်းနေ၏။ နား
ထည်မှလည်းရှိ၏။ ဒါပေမယ့် အချာငယ်ဘိမိနေသော တိရစ္ဆာန်၏
အတ္တိမျိုးလည်း နည်းနည်းရှိပုံရတယ်။

“ခင်ဗျား ညီမလေးကို ဘာလုပ်ထားလဲ”

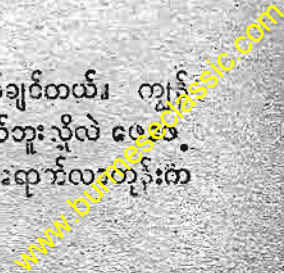
ဤအမှုသည် အသံကို ကြားလိုက်ရော့ စောစောက
အနှောင့်အယှက်ပေးသော ယိုနေမ မဟာခင်က အိပ်မားသည့်
ထားသည့်နှားနို့ကို ဒီကောင်လေး အကုန်မသစက်ဘူးဆိုတာ
သူ သိလိုက်လေသည်။

“မင်းညီမ အိပ်နေတယ်ကွ”

“ကျွန်တော်တို့ကို အိပ်ပြန်ပို့ပါ။ အိမ်ပြန်ချင်တယ်။ ကျွန်
တော်ခင်ဗျားကိုမကြိုက်ဘူး။ ခင်ဗျားကိုမကြိုက်ဘူးလို့လဲ ဝေခေ
ဆို ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ အန်တီ ဒေါ်ရှော်သိ ဒီကိုးရက်လားတုန်းက
ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကို ချက်ထားတယ်”

အခန်း (၁၇)

ကုတ်နေပဲရစ်သည် သက်ပြင်း လေးသေးကြီးချပြီး ခုတ်
ပေါ်မှ လှုပ်ရှားမှုမရှိသော ကလေးမသားဆီမှနေ၍ တခြား
ထက်ကိုလှည့်လိုက်သည်။ မင်စီ၏ဝါးပေအား ပိတ်ထားသော
တိပ်ကိုခွာပြီး ခြေထောက်နှင့်လက်ကို ချဉ်ထားသည့် ကြီးကို
လည်း ပြောလိုက်ကာ စောင်ပေါ်မှာ ဖရိုဖရဲ ပုံထားလိုက်သည်။
သူမ၏ နူးညံ့ လည်ဆံ ငါးလေးတွေလည်း ခေါင်းမှာကပ်နေ
သည်။ သူမကိုရှေ့ချိုးပေးသောအခါမှာ ဆံပင်လေးကို ဝက်မှင်
ဘီးနှင့်ဖြိုးဖို့ သူ စိတ်ကူးထားသည်။ အခု အိပ်ပွားမရှိတော့
ပေ။ သူမ၏ တုံ့ပြန်မှုကို သူ လိုချင်သည်။

ကုတ်နေသည် ညးဘက်လက်ကိုမြှောက်လိုက်ပြီး မိုက်ကယ်တံခါးကို ချိတ်ချလိုက်သည်။ မိုက်ကယ်ကနာသွား၍ ခနောက်ဘက်သတ်ကန်သုတ်လိုက်ပြီး သူ့လှမ်းဆွဲနေသောလက်ထဲမှ လှိမ့်ထွက်လိုက်သည်။

ကုတ်သည် ကောင်လေးကိုလှမ်းအဆင့်၌ ဆူရှိန်လှန်ပြီး ရတနာပေါ်ကို မှောက်လျက်ကျသွားသည်။ သူ၏ပါးစပ်သည်။ မင်းခင်ခေါင်းမှဆံပင်လေးကိုသွားထိလိုက်၍ သူ၏အားရုံသည်တအော့ဆေးပြောင်းသွားသည်။

သူ့ကိုယ်သူ ပြန် ဓတ် ဓတ် ရပ် ပြီး မိုက်ကယ်ကို ရန်အုပ်ကုန်းပြီး ချောင်းသည်။ ဒါပေမယ့် မိုက်ကယ်က အိပ်ခန်းတံခါးသက်ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းနှောက်ဆုတ်သွားသည်။ လျှပ်ပြက်သက်အမြန်နှုန်းဖြင့် တံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ တချိုးတည်းထွက်ပြေးတော့သည်။

ကုတ်နေသည် သူ့ နောက်ကို တအားဆိုးလိုက်သည်။ အိပ်ခန်းတံခါး သော့မခတ်မီသည်ကိုသတိပြုမိလိုက်သည်။ ဒေါ်ရော်သီထီဆင်းသွားတုန်းက သော့ခတ်လိုက်သံကို မကြားစေချင်၍ မခတ်ပဲ ထစားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မိုက်ကယ်က အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး လှေကားဆီသို့ တအားကုန် ပြေးလေသည်။ လှေကားက ကော်ဇောခင်းမထားဘဲဖြင့် သူ့ဖိနပ်က တဖပ်ဖပ်အသံမြည်နေသည်။ သူသည် အရိပ်ကလေးပမာ တတိယထပ်ရှိ အမှောင်၏အကာအကွယ်ထဲသို့ တအားပြေးဝင်သွားသည်။

ကုတ်နေသည် ကောင်လေးနောက်ကို သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် ထွက်အလိုက်မှာ အားလွန်ပြီး လိမ့်ကျသွားသည်။ လှေကားခြေးကထစ်ထောက်လိမ့်ကျပြီးမှ လှေကားလက်ရန်းကို ဆွဲမိလိုက်ပြီး ရပ်တန့်သွားသည်။

ခေါင်းကိုခါပြီး ပြန်ထလိုက်စဉ် ညာဘက်ခြေကျဉ်းဝတ်နာသွားသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ မီးဖိုတံခါးသော့ခတ်ထားဖို့... သေချာစောင့်လုပ်ရမည်။

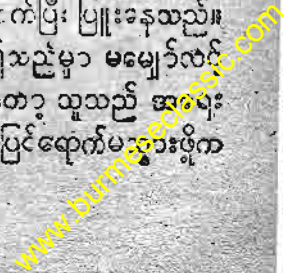
နောက်ထပ် ခြေသံချား မကြားရတော့ပါ။ ကောင်လေးသည် တတိယထပ်က အိပ်ခန်းတံခါးထဲမှာ ဝင်ပုန်းနေခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။ သူ့ကိုရှာဖို့ အချိန်အများကြီး ရှိသေးသည်။

ပထမဦးဆုံး မီးဖိုတံခါး...။

ပြတင်းပေါက်တွေကတော့ ပြဿနာမဟုတ်။ သော့နှစ်ထပ်ခတ်ထားသည်။ နောက်ပြီး သိပ်လည်းလေးလံသည်။

အိမ်ရှေ့ထွက်ပေါက်က သော့နှစ်ထပ်ကတော့ ဒီကလေးအတွက် မြင့်အားကြီး၍ မီနိုင်မည်မဟုတ်။ မီးဖိုတံခါးကို သေချာအောင်သော့ခတ်ပြီးမှ ကောင်လေးကို တခန်းပြီးတခန်း လိုက်ရှာမည်။

သူ့ကို လိုက်ခေါ်ပြီးသတိပေးရမည်။ ကောင်လေး သိပ်ကြောက်နေသည်။ သူ့ မျက်လုံးတွေ ကြောက်ပြီး ပြူးနေသည်။ ဒီလိုဆိုယင် သူဟာ နန်စိနှင့်ပိုဘူသည်။ ဤသည်မှာ မမျှော်လင့်သော အံ့ဩရာတခု ဖြစ်နေသည်။ သည်တော့ သူသည် အရေးတကြီးရှာဖို့ လိုပြီ။ ကောင်လေး အိမ်ပြင်ရောက်မသွားဖို့က အရေးကြီးဆုံးပဲ။

“မိက်ကယ်၊ ငါ့ဆီပြန်လာခဲ့...”

သူက အော်ခေါ်ပြီးပြောလိုက်သည်။

“မင်းကို ငါ တွေးအောင်ရှာမှား၊ မင်းကို ငါ မတွေ့ တွေး အောင်ရှာမှား၊ မင်းဟာ သိပ်ဆိုးတဲ့ကလေးပဲ၊ မင်းကို ဒဏ်ခတ်ရ မယ် ကြားလား...”

သူ၏ညာဘက်မှ ရှိသည့် အိပ်ခန်းတခန်းထဲမှ အသံလေးတခု ကြားလိုက်ရသလိုထင်၍ သူ အပြေးဝင်သွားသည်။ ဒါးပမယ် အခန်းလေးက တားမြားရှိပဲ။

ကောင်လေးသည် အိမ်ရှေ့လှေကားကများ ဆင်းသွားလေ လနား။ ဒါ့ကိုစဉ်းစားမိသော သူ စိတ်စေးပြီး ကျန်သည့် အောက် ၂ ထပ်ဆီသို့ ဆပြန်သုံး ပြေးဆင်းသွားသည်။ အပြင် ဘက်မှလှိုင်းများ ကျောက်ဆောင်များကို ရိုက်ပုတ်နေသိ ကြား ရေရသည်။

သူသည် မီးဖိုခန်းထဲက တံခါးဆီကို တအားကုန်ပြေးသွား ၏။ အိမ်ထဲမှအဝင်အထွက်ကို စိတ်ခါးမှ ကြိမ်းမြားပြုလေ့ ရှိ၏။ စိတ်ခါးမှာ စောင့် ၂ ဘက်ရှိပြီး အမြင့်တက်မှာသာ မင်းတုတ်တခု ရှိသည်။

သူသည် ဒေါသဖြင့်အောပန်းနေကာ အသက်ကိုတအား ရှေ့ပြိုက်နေမိသည်။ တုန်ယပ်နေသော သူ့လက်များဖြင့် တံခါး ထောင့်ကို ထိုးလိုက်သည်။ နောက် မီးဖိုသုံးကုလားထိုင်ကြီး အထိရောက်သွားပြီး တံခါးသက်ကိုခံမှနေ၍ ထောက်ထားလိုက်၏။ ဒီအထဲထဲထိုးထိုးကြီးကို ကောင်လေး ရွှေ့ နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီအိမ် ထဲက အပြင်ထွက်ဖို့ အခြားနည်းလမ်းလည်း မရှိတော့ပေ။

လေမုန်တိုင်းက ချေဖျက်လိုက်သဖြင့် ကျန်းနာသည့် နေ့ အဆင်းရောင်လေး ပျောက်သလောက်ဖြစ်သွား၏။

ကုတ်နေက မီးခလုတ်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။ မီးလုံးက မိုတ်တုတ် ထိတုတ်ဖြစ်ပြီးနောက် မိုတ်သွားသည်။ လေတိုက်၍ ဓာတ်ကြိုး အပြုတ်ကျကုန်ပြီဟု ထင်သည်။ ဒီလိုဆိုလျှင် ကောင်လေးကို ဝှံ့ ဝိုခက်သွားပြီ။

အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းအားလုံးကလည်း ခုဘင် စားပွဲ အပြည့် အရှိသည်။ မိရိုးကြီးတွေလည်းရှိသည်။ ကြောင်အိမ်ကြီးတွေ လည်းရှိသည်။ အဲဒါတွေထဲမှာ သူ ဝင်ပုန်းနေလျှင်လည်း ပုန်း နိုင်သည်။

ကုတ်နေသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် သူ့နှုတ်ခမ်းကိုထိုက်ပြီး ခုတ်ခါးပေါ်မှာတင်ထားသည့် မုန်အိမ်ကဲ့သို့ယူ၍ မီးထွန်း နှိပ်သည်။

မုန်အိမ်ပြောင်းက အနီးဆင်ဖြစ်နေ၍ မီးဖိုခန်းတခန်းလုံး ဖြစ်သီးထသောက်အောင် နီရဲရဲအဆင်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ကုတ်နေက.....

“မိက်ကယ်၊ ငါ စိတ်ဆိုးတော့ဘူး၊ ထွက်ခဲ့သော့၊ ငါ ငါ့ကို မင်းအားမအိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ်”

ဟု ခေါ်လိုက်သောအချိန်၌ အပြင်ကလေးကလည်း ပြတင်း ချိတ်ကို အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ဆောင့်တိုးလိုက်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

စစ်ဘပ်မှထွက်ပြေးလာသည်ကို သူ ဘယ်ဘော့မှဝမ်းမနည်း
ပါ။ ဘယ်သူကလေး အဲဒီနိုင်ငံကိုသွားပြီး ပေးလားတွေ၏
သနတ်အပစ်ကို ခံချင်ပါ့မလဲ။ သူတော့ မခံနိုင်ဘူး။

ကနေဒါက လယ်တောမှာ သူ အလုပ်လုပ်ရတာကလည်း
အခြားလုပ်စရာမရှိ၍ဖြစ်သည်။ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှထွက်လာတုန်းက
သူ့ဆီမှာ ဒေါ်လာ ၆၀ ပဲ ပါလေ ခဲ့သည်။

အကယ်၍ သူ ပြန်ထွားလျှင် သူ့ကို ဖော် င်ထဲပစ်ဆွန်းလိုက်
မည်။ သူ၏ကျန်သောဘဝကို ထောင်ထဲမှာအချိန်ကုန်ဖို့ သူ
ချေညံ့ရှယ်ပါ။ အာဂျင်တီးနားဆို နိုင်ငံမျိုးကို စွန့်၍ သွားရလျှင်
သူ့အတွက်ကောင်းမှ ပဲ။

တခြားစစ်ပြေးချားလို နောက်ဆုံးတနေ့ ကိုယ့်နိုင်ငံထဲကို
မပြန်တု၊ မှတ်ပုံတင်တုချားဖြင့် အသာသေး လူမသိအောင်
ထိုင်လောနိုင်သည့်လူတွေနှင့် သူက မတူပါ။

သည် ဟာမွန်အမှုကြောင့် သူသည် အမဲကောင်လို အလိုက်ခံ
နေရသည့်လူတယောက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဒီအမှုက ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြန် မလှန်လိုက်လျှင် ဒီအမှုက
ပြီးနေပြီ။

ဟိုအစိုးရရှေ့နေနဲက နောင် အနှစ် ၂၀ ကြာသည်တိုင်
ဒီကလေးတွေသတ်မှုနှင့် နန်စီဟာ မွန်ကို တရားပြန်စွဲမည်ဟု ပြော
နေသည်။

သူက သက်သေ။ လူသတ်မှုတဲ့။ သည်အမှုအကြောင်း သူပဲ
ပြောနိုင်သည်။

အခန်း (၁၀)

နန်စီဟာမွန်ကို ခြိမ်းခြောက်ပြီး ငွေခံတောင်းဖို့ အခွင့်အရေး
မှာ သူ ၆ နှစ်လုံးလုံး စောင့်နေခဲ့သော အခွင့်အရေး ဖြစ်သည်။

ဗီယက်နမ်ကိုသွားဖို့ အမိန့်ကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဆုတ်
ပစ်ပြီး ကနေဒါ နိုင်ငံထွက်မည့် လေယာဉ်ပျံပေါ်ထက်မည့်
နေ့ကတည်းက စ ခဲ့သည်။

ဒီနှစ်တွေမှာ ဟဲလီဖက်မြို့အနီးက လယ်တောတခုတွင် လယ်
လုပ်သားအဖြစ် အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်။ သည်အလုပ်တခုပဲ သူ ၅ နှစ်
ခဲ့ခဲ့ ခဲ့သည်။ ဒါကိုလည်း သူ အင်မတန်မုန့်ပန်းသည်။

ဒီတုတ်လမ်းကိုပြန်ကုဖို့ 'ရေခဲ'က ခွင့်မပြုနိုင်။

ပြီးခဲ့တဲ့အကြိမ်က အစိုးရရှေ့နေကြီး၏ လျှောက်သံချက်ထဲမှာ နန်စီဟာမို့နဲ့သည့် သူ့အိမ်ထောင်ရေးအခြေအနေအထားထွက်ပေါက်ချခွင့်ရှိ ကားလမ်းတွေကို သတ်ပစ်သည်ဟု ယူဆခဲ့စရာ အကြောင်းရင်းကြောင်း ဂျူရီများကိုပြောခဲ့သည့်အကြောင်းရှိသည်။

အစိုးရရှေ့နေကြီးက.....

“သူ့ဟာ တေးယောက်ယောက်နဲ့ ချစ်ကြိုက်နေတယ်လို့ ယူဆစရာ အကြောင်းရှိတယ်။ ၁၈ နှစ်လောက်ကတည်းက သူ့ထက်အသက်ကြီးတဲ့ ယောက်ျားတယောက်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့လို့လည်း မိန်းကလေးကယောက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ဘဝကို တခြားအမျိုးသမီးများက အားကျအကောင်းအားကျကြမယ်။ ပါမောက္ခဟာမို့နဲ့က သူ့ရဲ့မယားလေးကို ပြုစုပုံ၊ ချစ်ပုံကလေး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နမူနာပြုလောက်တယ်။ ဒါပေမယ့် နန်စီဟာမို့နဲ့ဟာ ကျေနပ်ရောင်ရဲ့မူရှိခဲ့လား၊ မရှိပါ။ သူ့ခင်ပွန်းက စက်ပြင်ကျောင်းသားလေး တယောက်ကို သူ့မအတွက် နာရီစနည်းငယ် ကသိကအောင်ဖြစ်ရအောင် စက်ပြင်ဖို့လွှတ်လိုက်တဲ့အခါ သူ့မက တလုပ်လဲ၊ သူ့မဟာ ကျောင်းသားနေ့ကတော့ကောက်ကောက်လိုက်ပြီး ကော်ဖီသောက်ပါဦးလို့ပြောတယ်။ သူ့လို ငယ်ရွယ်သူကယောက်နဲ့ စကားပြောရတာကောင်းတယ်။ ဒီကနေ့ ထွက်သွားရမယ်၊ ကောင်လေးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို စိတ်ပါစွဲနဲ့ တုံ့ပြန်တယ်။ ကလေးတွေကို ထိန်းသိမ်းရတာ မနှစ်သက်

ဘူးလို့ သူကပြောတော့ သူ့မက သူမရဲ့ကလေးများကို သတ်ပစ်ပေးပါမယ်လို့ ခပ်အေးအေးခဲခဲ ကတိပြုပေးခဲ့ပါတယ်။

“ဂျူရီလူကြီးများ ခင်ဗျား။ ရေခဲလက်ဂလာသို့လူမျိုးကို တော့ ကျွန်တော် ရှံ့မု်းပါ့တယ်။ ဒီခိုက်မဲတဲ့ မိန်းမကို သူ့ဆော့ကစားတယ်။ ကျွန်တော် အနေနဲ့ သူ့တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မကောင်းမှုဟာ နမ်းရုံလောက်ကလေးနဲ့ အဆုံးသတ်သွားတယ်လို့ နည်းနည်းလေးမှ မယုံပါဘူးခင်ဗျား။ ဒါပေမယ့်လို့ နန်စီဟာ မို့နဲ့ရဲ့ နှုတ်ကမပြုလိုက်တဲ့ အရေးကြီးတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို သူ ပြန်ရွတ်တက်တော့ ယုံပါလိမ့်မယ်...”

သေချင်းဆိုးကြီး။ ယည်လျှောက်လဲချက်ကို သတိရတိုင်း 'ရေခဲ'သည် အူထဲအသည်းထဲသို့ စိမ့်ပြီး ကြောက်စိတ်များဝင်လာသည်။ သူ့အစိုးရရှေ့နေသည် သူ့ကို သည်လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကြံရာပါအဖြစ်ဆွဲထည့်ချင် ဆွဲထည့်မှာ။

အဘယ်ကြောင့်နည်းဆိုလျှင် ပါမောက္ခဟာမို့နဲ့၏ မိန်းကအပူပေးစက်ပျက်သည်ဟု ပုန်းဆက်ချိန်တွင် သူက ပါမောက္ခအခန်းထဲမှ ရှိနေလို့ပဲ ဖြစ်သည်။

သားနံအားဖြင့် 'ရေခဲ'သည် လူတကာကို အမြဲကူညီတတ်သည့်သူ မဟုတ်။

ဒါပေမယ့် သူ့အားနှင့် ဘမ်းစက်၊ တယ်အင်ဂျင်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့မပြင်တတ်တာ မရှိတည့်အပြင် သည်ပါမောက္ခအိန္ဒြေသည် မယားချောချောလေး ယူထားသည်ဟု သူ့ချားပြောသံကြားမိတာကြောင့် ယခုလို ကူညီဖို့ပြောမိခြင်း ဖြစ်သည်။

အိမ်ထောင်ကြောင့် သူက ကူညီမယ်ဟုပြောမိကာ သူ့ရောက်
သွားတော့ နန်စိဟာမ္ပိအကြောင်း ဟိုနေ့ပြောတာ မှန်သည်
ဆိုကြောင်း တွေ့ရသည်။

သူမသည် တကယ်ကိုလှသည်။ သူ့ကိုယ်သူတော့ သိမည်
အောင် သူမ နေပုံကလည်း တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နှင့်။

သူ့ရောက်သွားသောအချိန်က နေ့လယ်သောက်ရှိပြီ။ ကလေး
တွေကို နေ့လယ်စာ ကျွေးနေသည်။ အမှန်တော့ သူ့ကို သူမက
သိပ်ဂရုစိုက်ပါဘူး။ သူ့ကို ကျွေးဇူးတင်ဝယ်ယူပြောပြီး
ကလေးတွေ၏ အလုပ်ကိုပဲ ဆက်လုပ်နေသည်။

သူမ၏ ဂရုစိုက်မှုကို ရချင်လျှင် ကလေးတွေမှ စလုပ်ရမည်
ဟု သူ့သတိပြုခဲ့သည်။ သည်ကော့ကလေးတွေနှင့် စကားစမြည်
စားပြာသည်။ ကလေးတွေက သူ့ကို ခင်မင်ရင်းနှီးအောင်လုပ်ဖို့
‘ခရာ’ အနေနှင့် လွယ်ကူသည်။

နောက်ပြီး သူ့ထက်ကြီးသော မိန်းကလေးတွေကိုလည်း သူ
အဘာကျသည်။ သည်မိန်းကလေးက သူ့ထက် အသက်သိပ်
ကြီးလှသည်တော့ မဟုတ်။ သူ့အသက် ၁၆ နှစ်ခလောက်
အသက်က ဖိုမဆက်ဆံခရ၊ အဟွေအကြံမျိုးတွေ ရခဲ့သည်။
သူ့အနေနှင့် ဣတ္ထိယကျမ်းတစောင် ရေးမည်ဆိုလျှင် ရေးနိုင်
အောင်ရဲ့။

အဘကြာမှာ ကလေးတွေက သူနှင့်ရင်းနှီးလာသလို နန်စိ
အမည် ဝင်ရောက်စေ နှာလာသည်။ မီးဖိုပြင်ဖို့အတွက် ကောင်

လေးကို သူက ပြောသလိုလိုနှင့် သူ့လက်ထောက်လေးဟု ခေါ်
သည်။

သည်အော့ သူ့မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ကလေးတွေက
သူ့ဖို့ပည်း လိုက်ချက်ကယ်ကုသိုပါပေးရာ။ သည်အော့ နန်စိက
ကလေးတွေက အနေနှင့် အယုက်ခပြစ်အောင် ထိန်းဖို့ဆိုပြီး လိုက်
ထားရပါလေရာ။

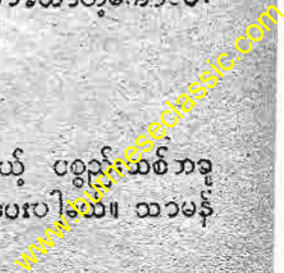
မီးဖိုက အပျက်ကြီးပျက်သုသည် မဟုတ်။ ဆီစစ်သည့်နေရာ
လေး ချေးဆိုနေတာပဲဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် သူ့က ပစ္စည်း
အစားတခုပဲရမည်။ လောဘောဆစ် ခဏေးတော့ အသုံးပြုလို့ရ
အောင် ပြင်ပေးထားခဲ့မယ်ဟု ပြောခဲ့သည်။

ကနေ့အော့ သူ မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့သည်။ ပါမောက္ခကြီးကို
စိတ်အနှောင့်အယှက်ပြောပင့်ဘူး မဟုတ်လား။ သူ့ရုံးခန်းကို
တန်းပြန်သွားသည်။ ဝါဒမားကွကြီးသည် သူ့ပြန်ခရောက်သွား၍
စိတ်မတည်ဖြစ်သည့် အမူအရာရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ မြန်
မြန်ပြန်ရောက်လာတားမြင်တော့မှပဲ စိတ်အေးသွားပုံရသည်။

“မြန်လှချည့်သားကွ၊ မင်း တော်တော်ထော်ထော်ကောင်ပဲ၊
ဒါမှမဟုတ်ယင် ပြင်လို့မရလို့သား”

‘ခရာ’က.....

“အခုအော့ သုံးလို့ရနေပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ပစ္စည်းဆစ်ကခု
ထပ်သည့်ရမယ်၊ အဒါလဲ ကျွန်တော်ဝယ်ပေးပါလိမ့်။ သာမန်

၂၅၀ * တက္ကသိုလ်နေင်း ○ ဝင်းအောင်နိုင်

စက်ပြင်ဆရာကိုခေါ်လိုက်ယင် ဒါလေးကို အကျယ်ချဲ့ပြောမှာ ပါဆရာ၊ သိပ်မခပေးရပါဘူး။ ကျွန်တော် သွားဝယ်ပေးပါ ဆရာ

ပါမောက္ခကြီးက ကျွန်တော်ကို ယုံသွားသည်။ ငွေက သက်သာတာကို သဘောကျလို့လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ သည်တော့ 'ရော့'က နောက်တနေ့ပြီး နောက်တနေ့မှာ ပြန်သွားရမည်။

ပါမောက္ခက 'သူ့ မိန်းမဟာ စိတ်မငြိမ်ဘူး။ အချိန်အများကြီး အနားယူနေတယ်။ ဒီတော့ သူ့ကို နည်းနည်းရှောင်အကောင်းမယ်' လို့ သတိပေးသိုက်သည်။

ဒါပေမယ့် 'ရော့'သည် သူ့ မိန်းမ ဘယ်ဒုရာမှ စိတ်မငြိမ်တာကို မတွေ့ရ။ နည်းနည်းလေး ကြောင့်တတ်တာ၊ မဝံ့အဖြစ်တာလောက်တော့ ရှိပဲ ရဲ့။ သူ့နဲ့ စကားပြောချင်အောင် သူ စခဲ့သည်။ သည်တော့ သူ့မက သူ့မေမေ ငွေဆုံးပြီး ခဏနေရက် သူ့မှာ စိတ်ဝတ်အကျကြီးကျသွားသည်ဟု ပြောခဲ့သည်။

သူ့မက...

"အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ သိပ်ကိုကျသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ နည်းနည်းကောင်းလာပြီ။ အခု ကျွန်မဆေးမခသက်ပဲ ရင်ထားတာ၊ ဒါကို ကျွန်မ ယေးကျားမသိဘူး။ ဒါကို သူသိယင် စိတ်ဆိုးမှာပဲ။ ကျွန်မအနေနဲ့က ဆေးမခသက်ပဲနေတာ ပိုလို့ နေကောင်းပါတယ်"

'ရော့'က အစမ်းသဘောလေးဖြင့် သူမ သိပ်လှတပဲဟု ပြောလိုက်သည်။ သူ့အနေနှင့် ထည့်မိန်းမကည် သာသာသွယ်သည့် မိန်းမဖြစ်မှာပဲဟု သံသယဝင်လာခဲ့သည်။

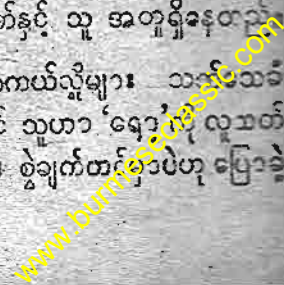
ဒီပါမောက္ခကြီးနှင့် ပေါင်းသင်းနေရတုကို ပျင်းရိပြီး ငွေနေပြီး နေမထိဆိုင်မသာဖြစ်နေတာကတော့ ပေါ်လွင်နေသည်။ ဒီတော့ သူက သူ့မကို အပြင်အလည်အပတ်များ ထွက်ပို့ကောင်းသည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ ဒီတော့ သူ့မက...

"ကျွန်မဒါယာကျားက အပေါင်းအသင်းတွေ မလိုလားပါဘူးရှင်၊ သူက နေတနေကုန်သွားယင် တခြားလူတွေကို တွေ့မိမလိုတော့ဘူးလို့ ယူဆထားတဲ့သူပါ။ အထူးသဖြင့် ကျောင်းသားတွေအများကြီးနဲ့ တနေကုန် တွေ့နေရပြီးမှ မလိုတော့ဘူးလို့ သယံကြည်ထားတယ်"

အဲဒီအချိန်မှာ သူက ဒီအမျိုးသမီးကို စ ကြည့်ယင် ကောင်းပြီဆိုတာကို သူသိလိုက်ပြီ။

ဟာမွန်ကလေးတွေ ပျောက်သွားသည့်မနက်က 'ရော့'သည် ရေပန်မဝင်နိုင်သောက်အောင် ခိုင်လုံသောဆင်ခြေများ ရှိ၏။ အတန်းထဲမှာ ကျောင်းသားဖခင်ဟောင်းနှင့် သူ အတူရှိနေတည်း။

အစိုးရ ရှေ့နေကြီးကလည်း စကယ်လို့များ သက်သေခံ အစအနလေးများ တွေ့နိုင်မယ်ဆိုယင် သူဟာ 'ရော့'ကို လူသတ်မှု အားခပေးကူညီသူထယောက်အဖြစ်၊ စွဲချက်တင်မှာပဲဟု ပြောခဲ့ဖူးသည်။

‘ရော့’က ရှေ့နေတယောက် ငှားခဲ့သည်။ ဒီတုန်းက သူ့အင်မာန်နိုးရိမ်ကြီးခဲ့သည်။ ကူးပါးမြို့မှာ သူ့ကို ကလေးအပေအဖြစ် တရားစွဲခံရသည့် အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး အစိုးရ ရှေ့နေကြီးက ထုတ်ဖော်ပြောရာကို သူ မလိုလားခဲ့ပါ။

သူ့ရှေ့နေက သူ့ကို ဂုဏ်သဒ္ဓါပေးကာ ကြီးကြီးမာမာ အလွန်ကျိုးနွဲ့သည့် တပည့်တယောက်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးရမည်။ ဆရာတယောက်ဆိုလျှင် အကုန်အညီပေးဖို့ ဖင်ပေါ်ရမည်။ ပါးမာမာပေးထားနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူဝေးဝေးက နေခဲ့သည်။ ရှောင်ခဲ့သည်။ သူမက တကေးကံကောက်လိုက်၍သာ ဖြစ်ရတာ။

ကလေးတွေကို သူ ဖိသိပ်မယ်လို့ ပြောသည့်စကားကလည်း အခလေးအနက်ပေးထားခဲ့ပါ။ အမှန်ပြောရလျှင် သူမသည် စိတ်ချောက်ချားနေသည်။ ဖျားနေသည်။ ပါမောက္ခကြီး သူ့ကို သတိပေးသည့်အတိုင်းဖြစ်မှာမဟုတ်ဘဲ ယူဆခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် သက်သေခံသည့် အခါကျတော့ သည်အတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။ အစိုးရရှေ့နေကြီးက အေးအေးလေးနှင့်...

“မင်း ဒီအမျိုးသမီးကို စိတ်ပါခဲ့သလား?”

‘ရော့’သည် တရားခံ၏ရှေ့နေနှင့်အတူ ထိုင်နေသော နန်းစိကို ကြည့်ပြီး ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေသည့် နန်းစိ၏ မျက်လုံးကို မြင်တော့...

“ကျွန်တော် ဒီလိုအဓိပ္ပာယ် မထင်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော် အခန်း ကျွန်တော် အင်မာန်ကြည်ညိုတဲ့ ဆရာကတော်ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ ကျွန်တော် အခန်းနှင့် မီးစိုက်ပြင်ပြီး ကျွန်တော် အခန်း မြန်မြန်ပြန်ရောက်ဖို့ပဲ။ ကျွန်တော် မှာလဲ

ကျောင်းစာတွေလုပ်စရာရှိနေတဲ့အပြင် ကလေး ၂ယောက်ရှိပြီး ရောဂါသည် မိန်းမတယောက်ကိုတော့ ကျွန်တော် စိတ်မပါပါဘူး။”

အစိုးရရှေ့နေကြီး မေးလိုက်သည့် မေးခွန်းသေးသလောက် အဲသည်လောက် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖြေဆိုခဲ့ရသည်။ အစိုးရရှေ့နေက မေးပြီးသည့်အခါကျတော့ ‘ရော့’သည် တကိုယ်လုံး ချွေးသီးချွေးပေါက်ခဲတို့နှင့် ရွှဲနုသေတော့သည်။

ဟုတ်ပါသည်။ ပါမောက္ခ၏မယားလေးဟာ အရုပ်ကလေးလို လှတယ်လို့ သူ ကြားဖူးတယ်။ မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ အများတကာအလုပ်ကို အချိန်အားရှိတိုင်း လိုက်ကူညီတတ်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟုတ်ကဲ့။ ဒီအမျိုးသမီးကို သူ မြင်ချင်တော့ချင်တဲ့ စိတ်အန္တရာယ် မှန်ပါတယ်။ ဟုတ်ကဲ့။ ဒီအမျိုးသမီးကို ကျွန်တော် စိတ်ပါတယ်။

“အဲဒီလောက်နဲ့ပဲ ရပ်သွားတယ်”

‘ရော့’သည် သက်သေထိုးခုံကနေ တအား အော်ပြောလိုက်သည်။

ကျောင်းသူ ၂ယောက်လောက်ရှိတဲ့ တက္ကသိုလ်မှာ ဒီလို ပြဿနာမျိုး ကျွန်တော် မလိုလားဘူး။

ထည့်နှောက် သူက နန်းစိကို သူမက စ၍ဖြစ်တာပါဟု ပြောခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံခဲ့သည်။

ထည့်နှောက် အစိုးရရှေ့နေကြီးက သူ့ကို ရှိရှိမုန်းတီးသည့် မျက်နှာထားနှင့်ကြည့်ပြီး ကူးပါးမြို့ကအမှုတို့၏ ငုတ်တမ်းထဲမှ

၂၆၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေဝင်း ၊ မင်းဆောင်နိုင်

သူ့ကို စိတ်ဆိုးဒေါသပွားနေသော လင်ယောက်ျားက ရိုက်နှက်ဆိုးကြိတ်သည် ဆိုသောအကြောင်း ဖတ်ပြသည်။

အစိုးရရွှေ့နေက.....

“ဒီမြို့ပွေ့တဲ့နေ့ဟာ သူ့ဘဝါးကို ရိုးသားစွာ ကူညီချင်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ ဇာဒီအိမ်ကို သူ လှမ်းတာဟာ မိန်းမ ချောတယောက်ရှိတယ်လို့ သူ ကြားထားတဲ့အတိုင်း ဟုတ် မဟုတ် တစ် အခွင့်အရေးယူပြီးသွားတာ။ သူမကိုလဲ စပြီး ကစားခဲ့သေးတယ်။ သူ မျှော်လင့်ထားတာထက် အများကြီး အောင်မြင်ခဲ့တယ်။ ဂျူရီလူကြီးများခင်ဗျား...။ ဟာမုန်ကလေး တွေ သတ်ဖို့ အစီအစဉ်မှာတော့ မီးဒရားလက်ဝဲသဘာဝါတယ်လို့ ကျွန်တော် မပြောချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘုရားအခင်အလိုအရ ပြေးရယင် သူ့ဘာ အပြန်ရှိပါတယ်။ သူ့ဟာ ဒီသစ္စာမဲ့ ပြီး စိတ်လွယ်တဲ့မိန်းမကို တကယ်လို့ သူ့ဘာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆိုခဲ့ယင် သူ့တို့ အချင်းချင်းနေထိုင်ဖို့ ဖြစ်နိုင်မှာပဲလို့ ပြောခဲ့ တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့မဟာ လူသားများရဲ့ ပင်ကိုအသိစိတ် ဓာတ်က မနှစ်မြို့တဲ့ လွတ်လပ်ခြင်းပုံစံမျိုးကို သူ ရွေးချယ်ခဲ့တယ်။ ကလေးတွေကိုသတ်ပြီး သူ့လွတ်လပ်မှုကို ရယူခဲ့ပါဘယ်”

ဟု လျှောက်လဲချက်ထဲမှာ ထည့်ပြောသွားခဲ့သည်။

နန်စီတာမုန်ကို သေစားသေစေဟု အမိန့်ချပြီးသည့် နာဂ် ပါးမာကွဟာမုန်သည် ကိုယ်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင် သွားခဲ့သည်။

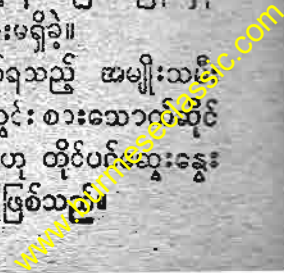
အသေးတွေပြန်တွေ့သည့် သောင်ခုံဆီသို့ သူ ကားမောင်း ပြီး ကားကို သောင်ခုံမှာထားပစ်ခဲ့သည်။ မော်ဒတ် ဘား ကိုင်မှာ စာတစောင်ရေးပြီး ချိတ်ထားခဲ့သည်။

စာထဲမှာ သည်ပြုထားသည် သူ့အများကြောင့် ဖြစ်ရတာ။ မိန်းမသည် တယ်သောက်နေမကောင်းဘူးဆိုတာ သူ မသိ ဖြစ်ရတာ။ ကလေးတွေကို သူမထံသို့သူခေါ်ပြီး သီးခြားမွေး မှားသင့်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သူမ၏ လမ်းဆောင်ချက်နဲ့ သူတို့ အတွေ့အသရဏာဟာ သူ့မှာတာဝန်ရှိတယ်ဟု ရေးသားခဲ့ နိုင်

ကျွန်တော် ဘုရားသခင်ထံမှာ ဆုတောင်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့ တယ်။ ကျွန်တော် သူ့မကို ချစ်လွန်းအားကြီးလို့ သူ့ကို ကျွန် တော် ဆေးကုနိုင်မယ်လို့ ဘင်ခဲ့တယ်။ ကလေးတွေ ပြုစုပျိုးထောင် လုပ်ကို သူ့ အမေမေလို့ ပူးဆွဲသောက ရောက်ရတာက မိန်းမပြင်လားမယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ချစ်ခြင်းနှင့် ပြုစုစောင့် ကျွမ်းခြင်းက သူမကိုသေးကုပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင် သာခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မှားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မိတ်ဆွေဝန်ကိုထမ်းခဲ့တယ်။ နန်စီ ငါ့ကို ရွတ်လွတ်ပါ”

အပြင်ရှိ ကြောင်းချမှတ်ထားသည့် အမိန့်ကို ပြောင်းပြန်လှန် သို့မဟုတ် စဉ်က လက်ခံသူ များများစားစားမရှိခဲ့။

ဖြစ်ပုံမှာ ဂျူရီလူကြီး အပြစ်ဆောင်ရွက်ရသည့် အမျိုးသမီး တို့သောက်သည့် အမှုစစ်နေစဉ်ကာလအတွင်း စားသောက်ဆိုင် မှာ နန်စီသည်တကယ်ကို အပြစ်ရှိသည်ဟု ထိုင်ပင်ဆွေးနွေး ဆွယ်ကို အခြားလူများ ကြားမိဖိုက်ကြ၍ဖြစ်သည်။

အမှုကိုအစကတဖန် ပြန်စစ်ဖို့ အငြိမ်းကျသည့်အခါ ကျသော်
'ရော့'သည် ကျောင်းကစားမေးပွဲအောင်သွားပြီး စစ်မှုထမ်း
အဆွဲခံရကာ ဗီယက်နမ်ကိုပို့ခဲ့သည်။ ထိုအခါတွင် သူ လမ်း
သွားတော့သည်။

သူမရှိတော့သည့်အတွက် အစိုးရရှေ့နေမှာ နန်စိကို ထုတ်
ဆွဲဆိုရန်သက်သေမခိုင်လှသဖြင့် တရားရှင်လွတ်လိုက်ရလေသည်။
ဒါပေမယ့်ရှေ့နေကြီးက 'ရော့'ကိုပြန်ရှာ၍ တွေ့သည့်အခါ
မှာ သူမကိုတရားပြန်စွဲမည်ဟု အမြဲတမ်း ကြိမ်းမောင်းသေ
သည်။

ကနေဒါမှာ ရှိနေခဲ့သည့်ကာလအတွင်း 'ရော့'သည် ဒီအမှု
ပတ်သက်ပြီး ခဏခဏသတိရနေခဲ့သည်။ ဒီအမှုကုလုံး အစ
အနေကို ပြန်သေ့လာကြည့်သောအခါ သူ့စိတ်ထဲမှာ မအေး
မကျဖြစ်သည့်အချက်များကို တွေ့ရသည်။

သူသည် ဘေးလူတယောက်အနေနှင့် နန်စိကို လူသတ်သမား
တယောက်ဟု မထင်နိုင်။ သူမသည် တရားရုံးမှာတုန်းက ရုပ်သေ
တရုပ်လိုဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ပါးမားကွဲကြီးကလည်း သူမကို အမှု
အညီမခပေးခဲ့။

သူမသည် မည်မျှတော်သော မိခင်တယောက် ဖြစ်ခဲ့သည် ဆို
သည့်အကြောင်း သက်သေခံနေယင်း ပေါက်ကွဲသွားပြီး သေ
သေခံမှု ပျက်ပြားသွားခဲ့ရသည်။

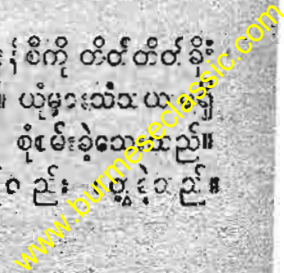
ကနေဒါမှာ 'ရော့'သည် သူ့လိုစမ်းပြီးခမားအဖွဲ့စည်းထဲ
ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး နည်းနည်းအထင်ကြီးခံရသည့်သူတယောက်
ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူတို့က နန်စိအကြောင်းပေးရာ နန်စိသည် ဘယ်မိန်းမစား
ချိုးဖြစ်ကြောင်း သူက ကြားပြောခဲ့သည်။ သူတို့အချင်းချင်း
ပြင်တာထက်နည်းနည်းပိုးပြောခဲ့သည်။ အငင်းစား ဖြတ်ပိုင်းဝေ
တွေနှင့် နန်စိ၏ခတ်ပုံများကိုလည်း သူတို့ကို ပြခဲ့သည်။

သည်မိန်းမမှာ ပိုက်ဆံရှိမှပဲ။ အမှုစစ်ဆေးတုန်းက သူမ၏
အမျိုးမျိုးက ငွေတသိန်းခွဲလေးကံအမေ့မေးခဲ့ကြောင်း ပေါ်
လာသည်။ အကယ်၍များ ဒီမိန်းမကိုရှာတွေ့လျှင် သူမထံမှ
ငွေကိုခွဲယူပြီး အာဂျင်တီးနားကိုထွက်ပြေးဖို့ သူ စိတ်ကူးခဲ့သည်။

များကြားမိ သူ အခွင့်အရေးတခုရခဲ့သည်။ သူ့ သူငယ်ချင်း
ဂျင်အဲလစ်သည် ကင်ဆာရောဂါနှင့်အဆိုးဆုံးနီးဖြစ်သော သူ့
အမေ့ကို သွားကြည့်ဖို့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုခွင့်ရသည်။ သူ့
အမေသည် တော်စတုန်မှာနေသည်။ ဂျင်အဲလစ်ဖို့ စုံထောက်တွေ
ကလည်း ဂျင်အမေ့အိမ်ကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ သည်တွေ
သူ့အမေက ကိတ်ကော့မှ အိမ်လေးထဲလုံးဝှေးနေပြီး အင်မတန်
သန့်ဆွဲခဲ့သည်။ ဂျင် ကနေဒါပြန်ရောက်တော့ အရေးကြီး
သတင်းများပါလာသည်။ နန်စိဟာဗွန် ဘယ်မှူးနေထိုင်ရာ
သီယံင် ဝင်းအတွက် ဘယ်လေ့ဝင်တန်ဖိုးရှိမယ့်ဟု 'ရော့'ကို
သူက မေးပြောပြောလိုက်သည်။

'ရော့'က စောစောပိုင်းက ယေယေယေနန်စိကို တိတ်တိတ်ခိုး
ရိုက်ထားသော ခတ်ပုံပြတော့မှ ယုံခဲ့သည်။ ယုံမှားသံသယမရှိ
နိုင်ချေ။ နောက်ထပ် နည်းနည်းပါးပါး စုံမီးခွဲသေးသည်။
သူမ၏ခင်မိန်းမ စီပွားရေး ကောင်းတက်ခြင်း ပွင့်ခဲ့သည်။

သည်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်သည် စီမံကိန်းတခုခုချမှတ်ခဲ့စဉ်လိုက်သည်။

‘ရော့’က နန်စိကို သွားတွေမည်။ အကယ်၍ သူ့ကို ငွေ ၅ သောင်းပေးလျှင် အာဂျင်တီးနားကို အပြီးအပိုင်ထွက်သွားတော့မည်။ နောက်ထပ် သူမအပေါ်စွပ်စွဲဖို့ သက်သေမခံတော့ဘူး။ စိတ်ချသက်ချနေနိုးတော့မည်။ ဒါ့ကို နန်စိ သက်ခံနိုင်မည်ဟု သူက ဆင်ခြင်မိသည်။

တာကြောင်လဲဆိုလျှင် သူမသည် နောက်အိမ်ထောင်ပြုပြီး နောက်ထပ်ကလေးတွေလည်း ရနေ၍ဖြစ်သည်။ သူမအနေနှင့် နောက်ထပ် ကြိမ် တရားရုံးရောက်အောင် အဆွဲခံရပြီး တရားစွဲမခံရတော့ဘူးဟု သိရသည့်အတွက် ပေးရသည့်တန်ဖိုးသည် မများလှဟု သူ ယူဆမိသည်။

ဂျင်က သူ့အတွက် ၂၀ ရာနှုန်းပေးရမည်ဟု ပြောသည်။ ‘ရော့’က နန်စိကို သွားတွေချိန်မှာ ‘ရော့’အတွက် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အတု၊ မှတ်ပုံတင်အတု၊ အာဂျင်တီးနားသွားဖို့ လေယာဉ်ပျံ ဗက်မှတ် အစရှိ သည်တို့ကို ငြင်းဆင်ထားပေးမည်။ ဒါတွေဟာ ငွေပေးလျှင်ရနိုင်သည်။

အစီအစဉ်ကို သူ့ဘို့ သေသေချာချာချမှတ်ခဲ့ကြသည်။ ကနေဒါမှာ ကျောင်းလာနေသော အမေရိကန်လေးတယောက်ထံမှ မော်ဒတ်ကားအစီးကို ‘ရော့’က ရအောင်ငှားခဲ့သည်။

သည်ခရီးအတွက် သူ မှတ်ဆိတ်တွေရိတ်ပြီး ဆံပင်တိုတိုညှပ်လိုက်သည်။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် ဆံ့ညှပ်ဟစ်ပီပုံစံမျိုးနှင့် ပြည်

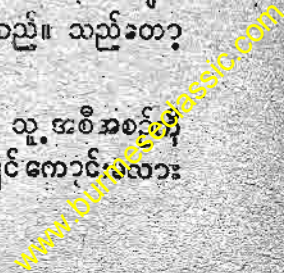
နင်း ပြန် ဝင် သွား လျှင် ပြည်တွင်း ရဲများက မလွတ်တမ်းနောက်က စာကေခက်ကေ ကလိက်ချောင်းတတ်သည်ဟု ဂျင်က ဆတိပေးခဲ့၍ ဖြစ်သည်။

ဟယ်လီဖက်မြို့မှ တောက်လျှောက် ကားမောင်းဝင်လာဖို့ ‘ရော့’ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ပြည်တွင်းမှာ အချိန်နည်းနည်းနေရလေလေ သူ အပမ်းခံရဖို့ အခွင့်အရေးကလည်း နည်းလေလေပဲ။ ကိတ်မြို့ကို နံနက်စောစောရောက်အောင် အချိန်ကိုင်လာခဲ့သည်။ နံနစ်ဝင်ပန်းဇင်ရုံးခန်းသည် ၉ နာရီခွဲမှာ ဖွင့်သည်ဟု ဆိုကာ စုံခမ်းခဲ့သည်။ သူ့အိမ်ကို ၁၀ နာရီခန့် အရောက် သွားမည်။

ဂျင်က သူ့အိမ်သွားဖို့ မြေပုံလေးတခုခုချမှတ်ပေးလိုက်သည်။ အိမ်တောထဲက ဖြတ်သွားသော လမ်းကလေးကိုလည်း ထည့်ဆွဲပေးခဲ့သည်။ ဗီလမ်းကလေးမှာ သူ့ကားကို ဝှက်ထားခဲ့လျှင် နည်း ရသည်။

ကိတ်မြို့ကိုရောက်တော့ သူ ကား ဓာတ်ဆီတော်တော်နည်းနည်းဖြို ယင်းကြောင့် ဟိုင်ယာနစ်မှာ ဓာတ်ဆီပြည့်ခဲ့သည်။ ရာသီဥတုဆန်ဆန်ထိုင် အလည်အပတ်ခရီးသည်များ တော်တော်များများ လာကြသေးသည်ဟု ဂျင်က ပြောပြခဲ့သည်။ သည်းတော့ သူ့ကို လူတွေ သိပ်ဆတ်ပြုမိမည် မဟုတ်ပေ။

လမ်းတလျှောက်လုံးမှာ သူ့အနေနှင့် သူ့အစီအစဉ်ကို စိတ်ချစိတ်မယားနှစ်ယောက်ခရု မှားပြောရလျှင် ကောင်းမလား ဝေဝေဝေ ဝါစဉ်းစားကာသာခဲ့သည်။

သူမမှာ ပိုက်ဆံများများရှိသည့်အကြောင်း သူ့ယောက်ျား သိမိသည်ကိုအပ်ဦးမည်။ အကယ်၍များ သူ့ယောက်ျားက ရဲတိုင်းလိုက်လျှင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ သည်တော့ 'ရေခဲ'သည် စစ်ပြေးမှုနှင့်ဆရာ ငွေခြိမ်းခြောက်တောင်းမှုနှင့်ပင် ထောင်ကျ နိုင်သည်။

နန်းစိတယောက်တည်းကို ပြောတာက ပိုကောင်းလိမ့်မည်။ သူမအနေနှင့် တရားခံခံခဲ့ရတာ သတိရနေဦးမှာပဲ။

ခတ်ဆီဆိုင်က အလုပ်သမားပေးသည် ဘော်တော်ကို အကူအညီရသည်။ ဆီ၊ ရေ၊ လေ အကုန်လုံးစစ်ဆေးပေးသည်။ ကားရှေ့မှန်ကို တိုက်ခွဲဖျက်ပြီး လေလည်းပြည့်ပေးသည်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း 'ရေခဲ'သည် သတိလွတ်သွားသည်။

သူက ငွေရှင်းတော့ အလုပ်သမားခလားက "ခင်ဗျား ငါး များပို့လာတာလား" ဟု မေးလိုက်သည်။ ဒီနေရာမှာ သူ အား ချောင်းခဲ့သည်။

သူ့လာသည့်ကိစ္စက အဒေပိုက သူ့ကိုသိပ်တော့ချင်ပုံမရသော မိန်းကလေးမိတ်ဆွေးဟောင်းတယောက်ကို တွေ့ဖို့ လားခဲ့သည်ဟု ပြောလိုက်မိသည်။ သူ အားချောင်းမိသည်ကိုသတိပြုပြီး ချက်ချင်းပဲ လေထွက်ခဲ့သည်။

အဒေပိုက ကိုးနားရီ ၄၅ မိနစ်မှာ ဝင်လာခဲ့သည်။ ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းယင်း ဂျစ် ဆွဲပေးလိုက်သည့် မြေပုံလေးကို ကြည့်ကာ နယ်အခြေအနေကို လေ့လာခဲ့သည်။ ဒါ့အပြင်မှ နန်းစိတို့၏ အိမ်နောက်ဘက် သစ်တောထဲဝင်သည့် မြေပမ်း ကလေးကို မြင်မိပဲ ကျော်မိတော့မလို ဖြစ်ခဲ့သည်။

အဲဒီလမ်းကလေးထဲမှထွက်လာသည့် ဖွဲ့ခက်ဂွန်ကြီးကို ထွက် လာနိုင်ဖို့ သူ့ကားကို အရှိန်သတ်လိုက်မိသည်။ ထည်တော့မှ သူ့ကားကိုနှောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး သည်သမ်းကပေးတဲ့ ကွေ့ဝင် ခဲ့သည်။ သစ်တောထဲမှာ ကားရပ်ပြီး နန်းစိတို့အိမ်အနောက် ဘက်ကို လမ်းလျှောက်ဝင်လာသည်။

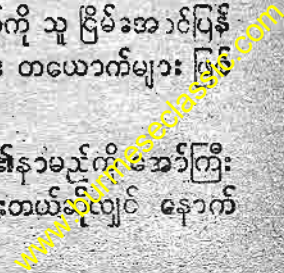
အဲဒီအချိန်မှာ သူမသည် အရှူးမကြီးလို ဟိုတုန်းက သေသွား ပြီးသည့် ကလေးများ၏နာမည် ပီဘာ၊ လီဇာဟု တအားအော် ပြီး ပြေးထွက်လာတာမြင်လိုက်ရသည်။ သူမနှောက်မှ သစ်တော ထဲကိုပြတ်ပြီး ရေကန်အထိ ဆူ လိုက်လာပြီး သူမရေကန်ထဲကျ သွားသည်အထိ စောင့်ကြည့်ခဲ့သည်။

သူမနှောက်ကိုသက် သွားရန်ပြင်လိုက်ဆဲ သူမသည် ဘောင်ခံ ပေါ်သို့ တွယ်တက်လိုက်သည်။ သူ့ဘက်ကို သူမ ကြည့်လိုက် သည်ကို သူ မြင်လိုက်သည်။

သူ့ကို သူမ မြင်သဘား မမြင်သဘားတော့ သူ မသေချာ။ သည်နရာမှ ချက်ချင်း ထွက် သွားရတော့မည်ဆိုတာကို သူ သိလိုက်ရပြီး ဘာဖြစ်သည်ဆိုတာကိုတော့ သူ မသိ။ ဒါပေမယ့် ဒီအထဲမှာ သူ မပတ်သက်ချင်ပါ။

ကားထဲပြန်ရောက်သည့်အခါ သူ့စိတ်ကို သူ ငြိမ်းအောင်ပြန် ထိန်းလိုက်သည်။ သူမသည် အရက်သမား တယောက်များ ဖြစ် နေပြီလား။

အခုလို သေဆုံးပြီးသော ကလေးတို့၏နာမည်ကို အော်ကြီး ဟစ်ကျယ်နှင်း အော်ခေါ်ပြီး ငိုနေသေးတယ်ဆိုလျှင် နောက်

တကြိမ် တရားစစ်ခံရဒါတက္ကသိုလ် မပုပင်ရသည့် အခွင့်အရေး
မျိုးကိုရမည်ဆိုလျှင် သူမသည် အခြားအလွှားယူမှုပုံဟု
မှန်းဆမိသည်။

သည်အတိုင်း အခမ်းပို တည်းခိုခန်းတခုခုမှာ တည်း ပြီး နောက်
နေ့မှ သူ့ကိုတွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

တည်းခိုခန်းခရောက်တော့ 'ရေဘုံ'သည် မောပန်းပြီး တချို့
တည်းအိပ်ပစ်လိုက်သည်။ နေတော်တော် စောင်းမှု အိပ်ထူး
နိုးနိုးချင်း ဆည်းကမ်းထောင်ဖို့ ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကိုဖွင့်လိုက်
သည်။

ရုပ်မြင်သံကြားမှ သူ့စားပုံပေါ်လာပြီး ဟာမှုန်လူသတ်
မှုက ပျောက်နေသောသက်သေကံယောက်ဖြစ်သည်ဟု တော
အသံတသံကပြောသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

သတင်းကြေငြာသူက အဲဒီရက်ကလေးအတွက်ပျောက်ဆုံးသွား
အည့်အကြောင်း အစအဆုံးပြန်ပြော နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ
ငါ့ဘဝကမှာဖြင့် ဒီဘကြိမ် ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်မိနေပြီဟု ထင်လိုက်
လောတော့သည်။

သူ မှတ်ဆိတ်မေ့ များရိတ်ပစ်ပြီး ဆံပင်ကိုလည်းတိုထား၍
စားပုံထဲကရုပ်နှင့် ကားထဲဆုတည်းတူနေတော့သည်။

အထပ်၍ နန်စီအဲဒီရက်သည် နောက်အိမ်ထောင်၏ကလေး
တွေကို တကယ်ထုတ်ပစ်သည်ဆိုလျှင် အဲဒီမူမှာ သူ မပါဘူး
ဟု တယ်သူ့ကိုပြောလို့မှ ယိုးတော့မည်မဟုတ်။

သူ မရောက်ခင်ကလေးကပဲ အဲဒါဖြစ်မှပေါ့။

မြေပင်ကလေးကို သူ မတွေ့ခင်လေးမှာထွက်လာတည့်
စိုက်ဝှမ်းကြီးကို သူ ပြန်ဝှမ်းစားလိုက်သည်။ မက်ဆာချူးဆက်
မြိုင်စီဝ် ပထမနံပါတ်နှစ်လုံးက ၈၆။ ခောင်းသူက တုတ်တုတ်
ခိုင်ခိုင်။

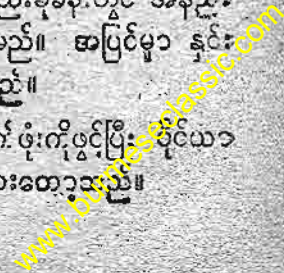
အကယ်၍ သူ ဖမ်းခံရလျှင်လည်း ဒီအကြောင်း သူ ပြော
လို့မဖြစ်။ ကန့်မနက် အဲဒီရက်အိမ်နား ထုတ်ခဲ့သည်ဟု ဝန်ခံ
၍မဖြစ်။ သူပြောလျှင်လည်း တယ်သူက ယုံမှလဲ။ သူ့ရဲ့မိခင်
အသိစိတ်က အန္တရာယ်ကင်းချင်လျှင် ဒီနေရာကလဲမိမ့် တော်
တော့မည်ဟု သိလိုက်၏။ ဒေါ်ချိုကား အနီးလေးကိုတော့ ရဲဟ
လိုက်ရှားနု၍ ဒီကားနှင့်သွား၍ မဖြစ်တာတော့ ထေချာနေပြီ။

သူ့အထုပ်အပိုးပြင်ဆင်ပြီး တည်းခိုခန်း နောက်ဖမ်းပေါက်မှ
ရေ၍ အသာလစ်လေးခဲ့သည်။

သူ့ဒေါ်ချိုကားတေးမှာ တေးကံစိတ်ဝှမ်း ကားလေးထီး
ရပ်ထားသည်။

သူ သတင်းဖွင့်နားမထေး ဝင်ခင်လေးကပဲ အဲဒီကားလေးနှင့်
လင်းယား၂ယောက် ဝင်လာတာ တွေ့လိုက်မိသည်။ သူ့အတွက်
အချက်မှန်လျှင် ယင်းလင်းယားမှာ တည်းခိုခန်းတွင် အနည်း
ဆုံး ၂နားရှိ၊ ၃နားရှိခန့် ကြာ ပေးဦးလိမ့်မည်။ အပြင်မှာ နှင်း
မှန်ထိုင်းနှင့် လေတိုက်နေ၍ လူ ရှင်းနေသည်။

'ရေဘုံ'သည် ဘောက်စိတ်ဝှမ်းကားစက်ဖုံးကိုဖွင့်ပြီး ခိုင်ယာ
ကြီးတခုနှစ်ခုကိုပူးကာ ကားကိုမောင်းသွားတော့သည်။

၂၂ * တစ္ဆေ့ၤလဲၤန့ၣ်ဝဲၣ်၊ ဝဲၣ်းအာၣ်ခိၣ်

တံၤဘားတံၤနီၣ် တောက်လျောက်သွးဖို့ ဝဲၣ်အလမ်းမကြီး
ကို သူ ဦးတည်လိုက်သည်။ ကံကောင်းလျှင် နာရီဝက်အတွင်းတွင်
ဒီကိုက်တော့မြို့မှ သူ့လွတ်သွားပေမည်။

နောက်ဝဲဒီခဲၣ်အကြံ မှာ သူသည် လမ်းခါးနီဘုရားကို ဖြတ်လိုက်
မိသည်။ စက္ကန့်ဝဲၣ်ကြားတော့ နောက်ကြည့်နှံထဲမှ မီးနီလေး
လျှပ်ဘပြက် ထိုးလိုက်ဘာမြင်လိုက်ရသည်။

သူ့ နောက်ကို ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များကြံ့ဖြိုးချက်ချင်းလိုပဲ၊ သူသည်
လမ်းလျှော့လိုက်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးမိသည်။

ဒါပေမယ့် ဒုက္ခကုန်ရောင်တိမ်းဖို့ ဆန္ဒက လွမ်းမိုးသွားသည်။
လမ်းကွေ့လေးအချိုးမှာ 'ဈေး'သည် တံခါးကိုအသာတန်းဖွင့်
လိုက်ပြီး လီဗာကို သူ့အိတ်နှင့်ဖိ၍ ခုန်ချလိုက်သည်။

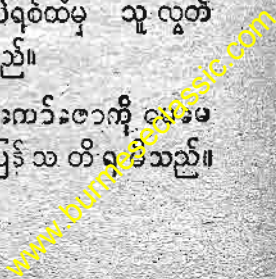
ရဲကား သည်နေရာ ရောက်လာသည့်အခါ သူသည် ယင်း
နေရာက သစ်တေးထဲမှာ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ရဲကားက အရေးပေါ်ဥစ္စာဆွဲပြီး လမ်းလျှော့လေးမှာ ဆင်း
သွားသည့် ဘေးကပ်ဝက်ဂွန်ကားနောက်သို့ တအားထိုးလိုက်
ပေတော့သည်။

အခန်း (၁၉)

မိုက်ကယ်သည် လှောက်ားကို တအား ပြေးဆင်းလိုက်သည့်
အခါ သူ့ကို မစ္စတာပဲရစ် ပြန်ဖမ်းခိုမှာပဲဟု ထင်မိသည်။ ဒါပေ
မယ့် ဒုန်းဒုန်းဟူသော အသံကြားလိုက်တော့ မစ္စတာပဲရစ် လိမ့်
ကျခြင်းဖြစ်သည်ဟု တွက်လိုက်၏။ မစ္စတာပဲရစ်ထံမှ သူ့လွတ်
အောင် ပြေးချင်လျှင် အသံမထွက်မှ ဖြစ်မည်။

သူ့တို့အိမ်ကလေးကားမှာ ခမ်းထားသည့် ကော်ဖီပေးမ
ဖြတ်လိုက်ဘုန်းက အကြောင်းကို သူ ပြန်ထုတ်ဖော်မိသည်။

“ကော်ဇော်အသစ်မရခင် မင်းတို့ကလေးတွေ ကစားနည်း အသစ်တမျိုး ကစားရမယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုယင် ယဉ်ကျေးတဲ့လမ်းဆောက်ကစားနည်းလို့ ဂေါ်တယ်”

“မိုက်ကယ်နှင့် မင်စီသည် လှေကား လက်ရန်းဘေးသို့ ခြေဖျားထောက်ပြီး အသံမမြည်အောင်ဆင်းနည်းကစားခဲ့သည်။

သူတို့သည် အသံမမြည်အောင် သိပ်ကျွမ်းကျွင်းနားထိုင်ကာ တယောက်ကိုထီးယာက် ခြောက်လှန့်အမ်း ကစား ချင်လှစွာ ယင်းကဲ့သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

အခုဆိုလျှင်မိုက်ကယ်သည် ပထမထပ်ကို အသံမမြည်အောင် အသာလေး ဆင်းနိုင်ခဲ့သည်။ မစ္စတာပဲရစ်က သူ့ကိုလိုက်ခေါ်ခဲ့ကြားရသည်။

ဒီအိမ်ကြီးအပြင်ဘက်ကို ရောက်အောင် ထွက်ရမည်ဆိုသည်ကို သူသိသည်။ လမ်းကွေ့မှားပြီး ဟိုလမ်းထိပ် ဝစ်ဂင်လ်ဆိုင်အထိ အရောက်ပြေးရမည်။

ဝစ်ဂင်ဆိုင်ကို ဝင်ရကောင်းမလား၊ ဇိ အော့လမ်းမကြီးကို ဖြတ်ပြီး အိမ်ကိုတောက်လျှောက် ပြေးရကောင်းမလားဆိုတာကို သူ မဆုံးဖြတ်ရသေး။ ဖေးဖေနှင့်အတူ နန်စီကို ပြန်လာခေါ်ရမည်။

မနေ့က ဝစ်ဂင်လ်ဆိုင်ဆိုင်ရာ မစ္စတာပဲရစ်ကို သူ မနှစ်သက်ကြောင်း ဖေဖေ့ကို ပြောခဲ့သည်။ အခုတော့ သူ့ကို ကြောက်နေပြီ။ မောင်နေသည့်အိမ်ကြီးထဲမှ ဖြတ်ပြေးယင်း မိုက်ကယ်သည် အားကြောက်လွန်ပြီး နှင်ဆို့နေသည်။

မစ္စတာ ပဲရစ်သည် လူဆိုးကြီး တယောက် ဖြစ်သည်။ ဒါ့ကြောင့် သူတို့ကို ကြိုးနှင့်ချည်ပြီး ဗီရိုထဲ ထည့်ဝှက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မင်စီက အကြောက်ကြီးအားကြီး၍ မနိုးခြင်းဖြစ်သည်။

ဗီရိုထဲမှာတုန်းက မင်စီကို သူ့ချော့ဖို့ ကြီးစားကြည့်သည်။ သူ့လက်က မလှုတ်၍ မချော့ခဲ့ချေ။

အန်တီဒေါ်ရော်သီ၏အသံကို ဗီရိုထဲမှ ကြားရသည်။ အန်တီက သူတို့ကို မမေး၊ သူမသည် ဒီဒေနာကိုဆောက်ပြီး သူတို့ဒီထဲမှာ ခြိမ်းနတာကို မတွေ့မိခဲ့။ အန်တီ ဒေါ်ရော်သီ၍ အကူအညီကို သတိတကယ်လိုနေတဲ့အချိန်မှာ အန်တီ မသိရပါမလားဟု သူ့စိတ်ဆိုးမိသည်။ ဒေါ်လော့ဒက်တော့ အန်တီ တွေးကြည့်ယင် သိနိုင်တာပဲ။

မောင်လာပြီ။ ကြည့်ဖို့လွယ်ကူတော့။

လှေကားအောက်ရောက်တော့ မိုက်ကယ်သည် ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ပြီး အိမ်၏ အနောက်ဘက်ကို ပြေးဝင်သွားသည်။

မီးဖိုခန်းထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ ထွက်ပေါက်တံခါးကို မြှင့်တော့ အဲသည်ဘက်ပြေးသွားပြီး တံခါးကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

တံခါးကို လှည့်မည်ပြင်နေဆဲ သူ့နောက်က မစ္စတာပဲရစ်၏ ခြေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

သူ့ခူးများ တုန်လာသည်။ အကယ်၍ တံခါးကကွပ်နေသော်လည်း မစ္စတာပဲရစ်က သူ့ကို ဖမ်းမိသွားမှာပဲ။ သူ့ညီတော့

၂၃၆ * တက္ကသိုလ်နေ့ဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

မြန်မြန်နှင့် အသံမကြားရအောင် မီးဖိုအခြား တံခါးတက်
တခြားအခန်းလေးတခုထဲသို့ ပြောင်းသွားသည်။

နောက်ပေးတံခါးကို မစွတားပဲရစ်က မင်းတပ်ထိုးလိုက်သံထိ
သူကြားရသည်။ ကုလားထိုင်တလုံးကို တရွတ်တိုက်ဆွဲသွားသံကို
လည်း ကြားလိုက်ရသည်။

မီးဖိုခန်းထဲမှ မီးပွင့်လာသည်။ မိုက်ကယ်သည် တန်းလျှား
ရှည်ကြီးတခု၏ နောက်ကွယ်ထဲမှာ ပုခေနလိုက်သည်။ ကုလား
ထိုင်နှင့် ဆုတ်နံရံကြားထဲမှာ အသာလေး ဝပ်နေလိုက်သည်။
ကုလားထိုင်ကဖုန်များကို ငှူမိ၍ ချောင်းဆိုးချင်သလိုလို ဖြစ်
သွားသည်။

မီးလုံးသည် ရုတ်တရက် မြန်မိုက်သွားပြီး အိမ်ကြီးတခုထဲ
အမှောင်ကျသွားသည်။ မစွတားပဲရစ် လမ်းလျှောက်သံနှင့် မီးခြန်
ခြစ်သံကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။

ခဏအကြာမှာ မီးဖိုခန်းတခုလုံး မီးနီရှောင်လေး လမ်းလာ
သည်။ မစွတားပဲရစ်က....

“မိုက်ကယ်၊ ငါ စိတ်မဆိုးတော့ပါဘူး၊ ထွက်လခတော့
မိုက်ကယ်၊ မင်းအခမဆီကို ငါ ပို့ပေးပါမယ်”

အခန်း (၂၀)

ဂျွန်ခံရာကိုပေါ်လော့စ်သည် ဒေါ်ရော်သီထံမှ ထွက်လာပြီး
အပူးယေးကံသို့ ကားခတောက်လျှောက်မောင်းပြန်ဖို့ စိတ်ကူး
ထားသည်။ ဒါပေမယ့်စိတ်ထဲတွင် မအိမ်သာ ဖြစ်လာမှုကြောင့်
နှုတ်တံတည့်တည့်မှ ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်နေ၍ ၅ နာရီ
ခရီးကားမောင်းဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

သည်မျှ ရာသီဥတုမကောင်းမှုနယ်၊ ဒေါ်ရော်သီ၏ ခံစားနေ
သော အခြေအနေတို့သည် တားဆီးမရအောင်ပင် သူ့ကိုလှား
ပြီး ရိုက်ခတ်နေသည်။

သူမက အိတ်ထဲ၌ပါလာသောကလေးတွေ၏ခက်ပိုက်ပြုပြီး

www.burmeseclassic.com

“ဒီလိုချောမောလှပတဲ့ကလေးတွေဟာ မခဏ်မတရားအလုပ်ခံရတယ်” ဟု ပြောခဲ့သည်ကိုတွေ့မိရာ ရင်ထဲတွင် အင်မတန်နာကျည်းခဲ့သည်။

သူတစ်ဖွဲ့ဖိမ့်ခွေးကြည့်နေပြီး သူ့စိတ်ကူးများသည် ဖြစ်နိုင်ပါးလားဟုထင်မှတ်မိသည်။

ကလေးများသည် ခြေဦးတည့်ရာသို့ ရိုးရိုးသားသားသွားချင်လည်း သွားနေကြမှာပဲ။

ကလေးဘယောက်ကိုမည်သူကခရာ နှစ်နှာအောင်လုပ်မှာတဲ့လဲ။

၂၀ နှစ် အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်သော သူ၏ အမြွှာ သားနှစ်ယောက်ကို စဉ်းစားမိ၏။ တေးယာဇ်မှာ လေတစ်တွင်လေယာဉ်မောင်းသမား.....၊ တေးယာဇ်က မိခင် ဘာ.....။

ဖခင်တဦးအနေနှင့် ဂုဏ်ယူရမည့် ထားများဖြစ်ကြသည်။ မိခင်ကွယ်လွန်ပြီးသည့်နောက် သူတို့သည် သူနှင့်အတူကြာကြီး အငှက်ရှင်ကြရဦးမည်။ သူတို့သည် မသေသောမိမိ၏သွေးမျိုးဆက်အစိတ်အပိုင်း ထရုပီလား။ သူတို့လေးတွေ ကလေးဘဝအရွယ်တုန်းကများ ဆုံးပါးသွားခဲ့လျှင်.....။

သူသည် ကားကို ပြည်မဘက်သို့ ၆ အေလမ်းမကြီးမှ မောင်းလာသည်။ သူ့အရှေ့ညာဘက်၌ လမ်းနှင့်အနီးငယ် ကွာလမ်းသောနေရာတွင် စားသောက်ဆိုင်လေးတခု လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ နေဝင်ရှိအရာမှောင်စပျိုးချိန်လေးတွင် မီးထွန်းထားသည့်ဆိုင်ဘုတ်ကလေးက ဖိတ်ခေါ်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။

ကျွန်သည် စဉ်းစားနေတော့ပဲ ဆိုင်ဘက်သို့ကွေ့ဝင်လိုက်

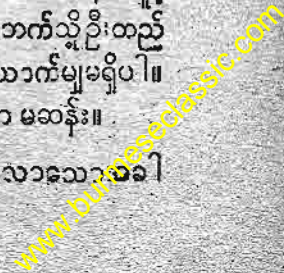
သူသည် ယခုညနေ ၃ နာရီထိုးသည်အထိ တနေ့လုံးကော်ဖီဆောက်နှင့်ပေါ့မုန့်လေးဘချပ်သာ စားရသေးသည်ကို သတိမထားဘူးသည်။

ရာသီဥတုက သိပ်ဆိုးနေ၍ နယူးယောက်မှလာစဉ်က ကားမောင်းရာတွင်လည်း သိပ်ကိုနွေးခဲ့ဖူးပြင် နေ့လယ်စာကိုလည်း မစားဖြစ်ခဲ့။ ခရီးဘခုကိုမသွားမီ အစားအသောက်လေး ပြည်ပြည်ဆိုင်ဆိုင်စားသွားခြင်းမှာ ထုံးစံဘဝပင်။

နောက်ပြီး သူ စားသောက်ဆိုင်ပွင့်ချင်သည့် ပတ်ဝန်းကျင်၌ ခြားဖွင့်ပြီးသား စားသောက်ဆိုင်မပွင့်ရှင်များနှင့် အလွှာပထမအဆင့်မြင့် မှာလည်း စီးပွားရေးသမားဘယောက်၏ လုပ်ငန်းလုပ်ဆောင်သော ကိစ္စတခုပဲ။ သူ့အနေနှင့် ဒီအရပ်ဒေသမှာ မြားရေး လားရောက်လုပ်ကိုင်လျှင် အသုံးဝင် တန်ဖိုးရှိမည့် အချက်အလက်များလည်း ရချင်ရနိုင်စေသည့် မဟုတ်ပါလား။

စားသောက်ဆိုင်၏အတွင်းဘက် အပြင်အဆစ်လေးကို သူ့အထဲမှ လက်ခံလိုက်ပြီး အရက်ဘားကောင်တာဘက်သို့ဦးတည့်သွားသွား၏။ ဆိုင်မှူးစားသောက်သူ တယောက်မျှမရှိပါ။ အရပ်ဒေသတွင် ၅ နာရီမထိုးမီလူခရီးခြင်းမှာ မဆန်း။

သူက အရက်မှာပြီး ဆိုရှယ်က အရက်ယူလာသောအခါ အရက်တခုရမလားဟု မေးလိုက်သည်။

ဆိုင်ရှင်က...

“ရပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

ဆိုင်ရှင်သည် အသက် ၄၀ ခန့်ရှိပြီး ဂျွန်က ထိုသူ၏ပြောပုံနှင့် ကောင်တာစားပွဲများ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းခအောင် ထားခြင်း သဘောကျမိသည်။

“အမုန်ပြောရယင် ဟင်းချက်ခန်းဟာ ၂ နာရီခွဲကနေ ၃ နာရီအထိ ပိတ်ဆားပါတယ်။ ဒီစားကောင်တာမှာပဲ စားမိ ဆိုထင်တော့.....”

“ကောင်းသားပဲ”

ဂျွန်က စားစရာကိုမှာလိုက်သည်။ အရက်သည် သူ့ကို နည်းနည်း နွေးထွားစေပြီး သူ့ခံစားလာသည့် စိတ်မအိမ်သဘောလည်း တဖြည်းဖြည်း ပျောက်သွားသည်။

“ကျွန်တော်လဲ ဒီစီးပွားရေးမျိုးလုပ်ထားပဲ။ ကျွန်တော် အခုနဲ့ ခင်ဗျားတို့ မျှော်စင်လိုခေါ်တဲ့ အိမ်ကြီးကို ဝယ်ပြီး စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတယ်။ အဲဒါကို ခင်ဗျား တယ်လိုများသဘောရပါသလဲခင်ဗျာ”

ဆိုင်ရှင်သည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီး....

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ တကယ့်အဆင့်အတန်းမိတဲ့ စားသောက်ဆိုင်လုပ်ဖို့သင့်တော်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် နေရာကတော့ အသယ်အလတ်တန်းစားလူတွေကိုပဲ ရပါတယ်။ ကလေးတွေရှိတဲ့ အိမ်ထောင်စုပင်စင်ယူထားတဲ့ အဘွားကြီးတွေပင်လယ်”

ကမ်းခြေနဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဆိုင်လာတဲ့ နယ်လှည့် ခရီးသည်တွေကို ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆိုင်ကတော့ နေရာကောင်းလေးရထားပါတယ်။ မျှော်စင်ကြီးဆိုထင်တော့ ပင်လယ်ဘက်က မြင်ကွင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကောင်းတယ်။ အရက်ကောင်းကောင်း၊ အစားအသောက်ကောင်းကောင်းနဲ့ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်ထားယင်တော့ ဈေးကောင်းရနိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်လဲ အဲဒီလိုထင်ထားတာပါပဲဗျာ”

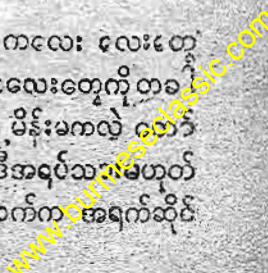
“ဟတ်ဘာပေါ့၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော်သာ ခင်ဗျားဆိုထင်ယိုခေါ်မိုးထပ်မှာလာနေတဲ့နေ့ကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်မှ ပဲ”

“ကျွန်တော်လဲ စဉ်းစားနေတာပဲ၊ ဒီလူ့ကြည့်ရတာကြောင့် ထောင်တောင်နဲ့ တမျိုးကြီးပဲဗျ”

“ဒီလူဟာ နှစ်စဉ် ဒီဆုသီလင်ကံမှာ ငါးပျားဖို့ရောက်လာတတ်တယ်တဲ့။ ရေးအဲဒီရက်နဲ့ စကားပေါ်မိလို့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီရေးဆိုတဲ့လူဟာ သဘောကောင်း ရှားပါတယ်ဗျာ။ အခုကလေး ပျောက်နေတယ်ဆိုတာသူပဲဗျ”

“ကျွန်တော်လဲ ကြားလိုက်မိပါတယ်”

“အင်မတန် ရှက်ဖို့ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ ကလေး လေးတွေက ချစ်စရာလေးတွေ။ ရေးတို့သင်မယား ဒီကလေးတွေကို တခါတခါ ကျွန်တော်ဆိုင် ခေါ်လာဖူးတယ်။ သူ့မိန်းမကလဲ တော်တော်လေးလေးချောတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအရပ်သားမဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်က နယူးယောက်က အရက်ဆိုင်

ပိတ်ပြီး ဒီကိုပြောင်းလာခဲ့တာ။ ငါးများ ဝါးကန်မှာပါဘယ်သူ
ဒါးကြောင်မို့လဲ ဒီမှာလာပြီး အခြေချမိတာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့
၂ ပတ်လောက်က အဲဒီနေ့ ကျွန်တော့်ဆိုင်မှာ အရက်သာသောက်
တယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို မြဲလဲမြဲဖူးတယ်။ မျှော်စစ်ကြီးကို
ငှားနေတဲ့ အိမ်ငှားဖြစ်မှန်းလဲ သိသေးတော့ စကားစမြည်ပြော
ကြည့်တယ်။ သူ့ကို စက်တင်တာလဲ ငါးတော့ပေါ်တုန်းက ဒီကို
ရောက်သလားလို့ပေးမိတယ်ခင်ဗျ။ သူ့ဘာပြန်ဖြေသလဲသိလား။
ဂျွန်က စောင့်နေသည်။

“ဘာမှမပြောနိုင်ဘူးဗျ။ ဇီးရိုးပဲ။ သူ ဘာမှမသိဘူး”
ဆိုင်ရှင်သည် ဟန်ပါပါနှင့် ခါးထောက်ပြီး...

“ဂျွန်လုံးလုံး ဒီအရပ်ကိုငါးလားများတဲလူက ကျွန်တော်
ပြောတာကို အဓိပ္ပာယ်ပေါက်တဲလူ ဖြစ်နိုင်ပဲ မဟာဗျ”

စားစရာများရောက်လာ၍ ဂျွန်သည် အစားများကို စား
တော့သည်။ အရသာက ကောင်းမွန်လှသည်။ စိတ်အေးလက်
သေစားယမ်းဖြင့် မျှော်စစ်ကြီးအကြောင်းကို တစ်စိတ်စိတ် ပြန်စဉ်း
စားနေမိသည်။

ဆိုင်ရှင်၏ ပြောစကားအရဆိုလျှင် သည်အိမ်ကြီးကို သူ
ဝယ်သင့်သည်ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိသည်မှာ မှန်ကြောင်း
ထောက်ခံနေသလိုပင်။

အိမ်ကြီးထဲသို့ ဖြတ်သန်းသွားရာ လှုပ်ရှားရသည်ကို သူ
အတောအကျပ်သည်။ အသိကအောင်ဖြစ်သည်က အပေါ်ဆုံးထပ်
ကျမှ ဖြစ်သည်။ အိမ်ငှား မစ္စတာပဲရစ်အခန်းရောက်မှ သည်သို့
ဖြစ်ရတာ။

စားသောက်ပြီးသည့်နောက် ပိုက်ဆံရှင်းပြီး သူ့ကုတ်အင်္ကျီ
အော်လန်ကို အသားထောင်လိုက်၍ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှထွက်ပြီး
စားဆီသို့ အရောက်သွားသေးသည်။

အခုချိန်ဆို ပြည်တက်သွားလျှင် ညာဘက်ကို သွား
မလဲလား....။

ချီကဲချတုံနှင့် ကားထဲမှာ မိနစ်အနည်းငယ် ထိုင်နေခဲ့သည်။
“ငါ ဘာများဖြစ်နေပါသလဲ။ ငါဟာ ရွေးချားရွေးနုပြီ
ဦး။ ဒီအိမ်ကြီးဘက်ကို ပြန်သွားဖို့ ငါ့ကို ဘယ်လိုရှာကြောင့်
ကြောင်စိတ်ကများ တုန်းပို့နေပါလိမ့်” ဟုသူစဉ်းစားနေမိသည်။

ကုတ်နေပဲရစ် စိတ်မတည်ဖြစ် ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပင်။
ဂျွန်သည် လူပေါင်းများစွာနှင့် ဆက်ဆံနေ၍ သည်သို့ စိတ်
မငြိမ်ဖြစ်သူများတွေ့လျှင် အလွယ်တကူနှင့်သိသည်။

သည်လူသည် သိပ်ကို စိုးရိမ်စာကြို ဖြစ်နေ၏။ သူတို့ကို အိမ်
ကြီးမှ မမြန်ဆုံးထွက်ခွာသွားစေချင်နေ၏။ အဲဒါ တ ဖြစ်ခဲ့လဲ။
သူ့ကိုယ်မှ ထိုးမှိုင်းပြီး ချဉ်စူးချွေးချွေးနဲ့ များ ထွက်နေ
သည်။ ဒါဟာ ကြောက်တဲ့အနံ့။ သူ့ဘာကိုကြောက်သလဲ။

ဟို မှန်ပြောင်းကြီး.....။ ကုန်းကြည့်လိုက်တော့ ပဲရစ်က
မှန်ပြောင်းကြီးကို နဂို ဦးတည်ထားသောနေရာမှ ပြောင်းသွား
အောင်အပြေးအလွှားလေး၍ တွန်းပစ်လိုက်တယ်။

မူပ ဦးတည်ရာနေရာအဘိုင်း ပြန်ထားပြီး ကြည့်လိုက်တာ
အဲဒရ်အိမ်မှ ရဲများအား သူ တွေ့လိုက်သည်ကို ပြန်သတိရ
မိသည်။

အံ့ဩလောက်အောင် အားကောင်းသည့် မှန်ပြောင်းကြီး
အကယ်၍ သည်မှန်ပြောင်းကြီးကို သူများအိမ်က ပြုစု
ပေါက်ကိုချီးမြှင့် ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် အချော
ဆေးဘယောက် ဖြစ်သွားမှပဲ။

အိမ်နောက်ဖေးမှ ကလေးတွေ ပျောက်သွားချိန်တွင်
ကုတ်နေပုံရစ်သည် မှန်ပြောင်းကြီးနှင့် ကြည့်နေနိုင်တယ်ဆိုတာ
ထောမဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ သူတခုခုမြင်လိုက်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူး
လား။ အကယ်၍ သူ မြင်ခဲ့လျှင် သူ ရဲကိုအကြောင်းကြားမှာ

ကားထဲမှာ အတော်အဆားသည်။ ဂျွန်သည် ကားကိုစက်
ကားစက် အတော်အလေး ပူသားအောင်စေ ဝိုင်းပြီးမှ အပူပေးလေ
ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

သူက ဆေးပြင်းလိပ်စာလိပ်ကိုယူပြီး သူ့မိန်းမက ထာ
ဆောင်ပေးထားတဲ့ ငွေသားဖြင့် ပြုလုပ်ထား ဒန်းဟီးလ်မီ
ကလေးကိုခြင်ကာ မီးညှိလိုက်သည်။ ပစ္စည်းလေးက တန်ဖိုးကြီး
ပြီး နှစ်သက်မြတ်နိုးဖို့ကောင်းသည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေး
သည်။ ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးချွေးရဲလားအည်ဆယ် ဖွားနေလို့
သည်။

သူသည် အင်အတန်မရှိမဲ့သူ တယောက်ဖြစ်၏။ မှား
ကတ်သူ၊ မိုက်မဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ ထည်လိုဆိုလျှင် ဘားထည်
ရပါမည်နည်း။

ရဲကို ဖုန် ဆက်အကြောင်းကြားပြီး 'လူစာဖောက်ဟာ မိတ်
တည် မြှင့် ဖြစ်နေ တယ်။ အဲဒီလူကို ခင်ဗျားတို့ စုံစမ်းကြည့်သင့်

တယ်လို့ ပြောရမှလား။ တကယ်လို့ သည်အတိုင်းပြောမိလျှင်
ဆည်း ကုတ်နေပုံရစ်က.....

“ကျွန်တော် ရေချိုးမလိုလုပ်တုန်း အချိန်ကပ်ပြီး အိမ်ကိုလာ
ပြမယ်လို့ပြောတော့ မကြိုက်ဘူး”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လျှင်... ယင်းမှာဘာဘဝကျသည်ပဲဖြစ်၏။
အကိုယ်ထီးတည်းနေသူများသည် ကြာလာသောအခါ သူတို့၏
လှုပ်ရှားမှုများကို အချိန်ကိုက်လုပ်တတ်သော အကျင့် ပါလာ
တတ်ကြသည်။

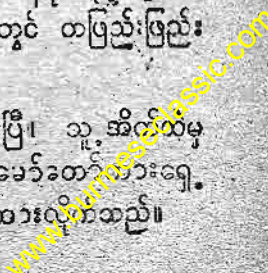
တကိုယ်ထီးတည်း...။

ဂျွန်ကို အတိတ်နို့ ဆွဲနေတာကလည်း ဤပြဿနာပဲဖြစ်၏။
အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ အခြားလူကိုမတွေ့ရတော့ကိုပဲ သူ အံ့ဩနေ
သည်။ ကုတ်နေပုံရစ်သည် တယောက်ဘည်းမဟုတ်ဘူးဟူ၍ သူ
အား တစုံတခုက နှိုးဆွနေသည်ဟု ထင်မိ၏။

ရေချိုးကန်ထဲမှ ကလေးကစားစရာလေးကြောင့် သူ ဒီလို
ထင်မိခြင်းဖြစ်မည်။ နောက်ပြီး ကလေးပေါင်ဒါအနံ့ လေး။

နှုတ်နှုတ်ထုတ်ဖော် ပြော၍မဖြစ်နိုင်လေ၊ မရေရာသည့်သံသယ
သည် ဂျွန်ခရာကိုပေါးလှသစ်၏ ခေါင်းထဲတွင် တပြည်းဖြည်း
အစိုင်အခဲဖြစ်လာသည်။

သူ ဘာသုပ်ရမည်ဆိုခြင်းကို သူ သိသွားပြီ။ သူ အိတ်ထဲမှ
ရွှေသားမီးခြစ်ကလေးကို တမင်ထုတ်ယူပြီး မော်တော်ကားရှေ့
ရှိ ပစ္စည်းထည့်သော သေတ္တာလေးထဲ၌ထုတ်ထားလိုက်သည်။

၃၀၂ * တက္ကသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

မျှော်စင်ကြီးသို့ ကြိုတင်အကြောင်းကြားပဲ သူကား နေဝင်းသွားမည်။ ကုတ်နုပဲရစ်က တံခါးလေးဖွင့်လျှင် သူ့ တန်ဖိုးရှိသော မီးခြစ်ကလေး ရှာခွင့်ပြုပါဟု ခွင့်တောင်းခဲ့သည်။ သူ့အိမ်ကို လျှောက်ကြည့်တုန်းက မီးခြစ်ကလေး ကျကျန်ရစ်ခဲ့သည်ဟု သိသည်ဟု ခွင့်တောင်းမည်။ သည်တောင်းဆိုချက်ကလေးက ယုတ္တိလည်းရှိသည်။

သူ့အားနုနှင့် အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပို၍ စေ့စေ့ စပ်စပ်ကြည့်နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးရပြီ။ မရေရာသည့်သံသယဖြစ်မှုပဲသား၊ ဒါမှမဟုတ် ရဲနှင့်ဆွေးနွေးနိုင်လောက်အောင် အခွင့်ပေးပါသည့်သံသယဖြစ်သလားဆိုသည်ကို သိနိုင်ပေမည်။ သည်သို့ဆုံးဖြတ်ပြီး နုနှင့်သည် ကားကို ဇာလမ်းမကြီးမှ ဗဟိဘက်သို့ ကွေ့ပြီ။ အခမ်းတက်သို့ ပြန်မောင်းလာကာမျှော်စင်ကြီးဘက်သွားသည့်တောင်ကုန်းလမ်းဆီသို့ ကားကိုကွေ့လိုက်သည်။

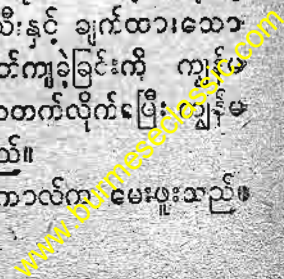
ကားခရု မုန်ကို ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် ရိုက်ခတ်နေသော မိုးနှင်းခဲများကြား၌ အဆောင်မှိုန်ပြီး ဆေးကွာနေသော ကြက်ပေါင်စေး ဘဲရုပ်လေးပုံသဏ္ဍာန်သည် သူ့မျက်စိခရုမှာ တရစ်ဝဲဝဲပေါ်နေသည်။

အခန်း (၂၁)

ကျွန်မ ပြန်သတိမရချင်ဘူး။ နောက်ကြောင်းမှာ နာကျည်းစရာတုပဲရှိသည်။

တခါတုန်းက ကလေးအရွယ်မှာ ဦးဖိုးပင်အိုးတလုံးကို မိမိမကမ်းလှမ်းဆဲလိုက်၍ ဖြင့် ရေမီးချဉ်သီးနှင့် ချက်ထားသော ဖောင်းရည်အနီရဲကြီးများ ကိုယ်ပင် ဂိတ်ကျခဲခြင်းကို ကျွန်မ မှတ်မိနေသည်။ ဆေးရုံဘွင် ရက်ကြာကြာတက်လိုက်ပြီး ကျွန်မ ရင်တတ်မှာ အမာရွတ်ကျန်ရစ်ခဲ့သေးသည်။

ယင်းအနာရွတ်တွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကာလက မေးဖူးသည်။ အသာလေးပွတ်ဆပ်ဖူးသည်။

၃၀၇ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့ဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

“သနားဦးကောင်းလိုက်တဲ့ကလေးရယ်”
ယင်းအကြောင်းကို ကာလံက ဂဏဂဏ ပြန်ပြောခိုင်းသည်။

“အဲဒီတုန်းက တော်တော်များနာ သွားသလား?”

ဟု ကာလံက မေးခဲ့သည်။

“မှတ်မိခြင်း” ဆိုသည်မှာ သည်သို့ပင်ဖြစ်၏။

နည်းနည်းလေးနာကျင်သွားသည်။ နောက် ဆတိခရတော့
သတိမရနဲ့။ မေ့ပစ်လိုက်... မေ့ပစ်လိုက်... သတိမရချင်နဲ့...။

ဒါပေမယ့် မေးခွန်းကို မသုပ် နားဆက်မေးနေ၏။ မကြား

တကြား အဝေးကြီးမှ မေးနေသလိုလို။

ကာလံအကြောင်းကိုမေးသည်။ အမေ့အကြောင်း၊ လီဇာ...။

ပီဘာ...။

အသံ...။ သူမ၏အသံ။

သူမက စကားပြောနေသည်။ ပြန်ပြောနေသည်။

“ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ မပြောချင်ဘူး”

“မင်း ဖြေရမယ်၊ ပြောရမယ်၊ ငါတို့ကိုကူညီရမယ်”

မရပ်မနားမေးသောအသံ။

ဘာကြောင့်လဲ...ဘာကြောင့်လဲ...။

“နနစီ...မင်း ကာလံကို ဘာကြောင့်ကြောက်ရတာလဲ”

သူမ ဖြေရလိမ့်မည်။

မေးနေတာကိုရပ်သွားစေချင်လျှင် မေးခွန်းကို အဖြေပေး

ရမည်။

နနစီဟာမွန်နှင့် စိတ္တဇလူသတ်သမား ❀ ၃၀၅

သူမ၏အသံကို သူမ ကြားရသည်။ အဝေးကြီးမှပြောရန်
စားသလို ကြားနေရ၏။

ပြဇာတ်ထဲမှာ ကိုယ်ဘိုင် က, နေ့တာကို ကိုယ်တိုင်ပြန်ကြည့်
ရသလိုပဲ။

ပြကွက်များက တဖြည်းဖြည်း အကောင်အထည် ပေါ်
လာ၏။

မေးမ...။ ညှိုးနွမ်းထမင်းပဲ...။

မေးမေ့ကိုမြင်လိုက်သော ပြီးခဲ့သည့် ဟိုအချိန်က မေးမေ့
အုပ်နှာ...။

မေးမက သူမကိုကြည့်လိုက်၊ ကာလံကိုကြည့်လိုက်ဖြင့် စိတ်
အမြဲမသာဖြစ်နေပုံချ၏။

“နနစီ၊ မင်း ဒီအင်္ကျီဘယ်ကရ ဟလဲ”

မေးမဟာ ဒီအင်္ကျီ ခုကြိုက်ပုံမရဘူး။

သက္ကဏပင်အင်္ကျီ ခါဖြူ။

“ကာလံနဲ့ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် သွားဝယ်တာပါ။ မေးမ
သဘာမကျဘူးလား”

“မင်းအတွက် နည်းနည်းလေးများ နှုတ်နေလားလို့”
မေးမက တယ်လီဖုန်းခေါ်ဖို့ထဲသွား၏။ ဒေါက်တာမိုင်းစိကို

ခေါ်တာများလားမသိ။ နနစီက ခေါ်ပါးစတု ဆုတောင်း
၏။ မေးမ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနှင့် နေထိုင်သည်။

မေးမနှင့် အိမ်ပြန်လိုက်သွားဖို့ကောင်း၏။ သူမ နှုတ်နေသလို
နေဖို့မသင့်။ ကာလံကို တည်ညှိများ သူမ ပြောလိုက်မိလေ
သလား။

၃၀၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေဝင်း ၊ မင်းအောင်နိုင်

မေးမပြန်မသမီ ကာလက “ကေ”ဆိုပြီး စားပွဲခွထည့်
သည်။

မေးမ ပြန်ရောက်သသည်။

“နန်စီ၊ သမီးနဲ့မေးမနှစ်ယောက်တည်းပြောရောတွေ့ရှိ
တို့ချင်းနှစ်ယောက်တည်းနက်ဖြန်ခါပြောကြရအောင်၊ မနက်
စားဖို့ မေးမ သမီးကို လာခေါ်မယ်”

ကာလက ပြန်လာသည်။

မေးမက သူမပါးကို နှမ်းပြီး.....

“သမီး မေးမသွားမယ်၊ မနက် ၈ နာရီကျမှ တွေ့ကြ
ပေါ့”

မေးမက သူ့အငှားကားပေါ်တက်သွားပြီး လှမ်းလက်
နှုတ်ဆက်၍ ကားမောင်းထွက်သွား၏။

ကျောင်းကိုပြန်လာတော့ ကာလက သူမကို ကားမောင်း
ပို့၏။

“မင်းအခေက မင်းနဲ့ငါ လက်ထပ်မှာကို သဘော
မရဘူး”

ပုန်းခေါ်သည်...။

“ကားမောက်တယ်၊ လက်ကိုင်ကိရိယာ.....”

ကာလက.....

“ကလေးမလေး၊ ငါ မင်းကိုစောင့်ရှောက်ရှာပါ”

အသုဘအခမ်းအနား....

လက်ထပ်ပွဲ....။

နန်စီတာမုန်နှင့် စိတ္တလူသတ်သမား ၃၀၇

သတို့သမီးက အဖြူဝတ်ရမည်။ သက္ကလပ်အင်္ကျီအဖြူလေး
သုဝတ်မည်။ ရုံးသွားရုံလေစက်ဆိုလျှင် သင့်တော်ပါဘယ်။

ဒီအင်္ကျီကို သူမ ဝတ်၍မဖြစ်တော့ပေ။ ပရုံးစွန်းမှာ အမဲဆီ
စွန်းနေ၏။

“ကာလ၊ ဒီအမဲဆီ ဘယ်လိုများပေးလိုက်သလဲ မသိဘူး၊
မေးမနဲ့ထမင်းစားတုန်းက တခါပဲဝတ်သေးတာ”

“ကိုယ် လျှော့ခိုင်းလိုက်မယ်လေ”

သူမရဲ့ပခုံးကို အသာပုတ်လိုက်၏။ သည်သို့ကိုင်လိုက်ပုံလေးကို
မှတ်မိသလိုလိုပဲ။

“မဟုတ်ဘူး....မဟုတ်ဘူး....မဟုတ်ဘူး.....”

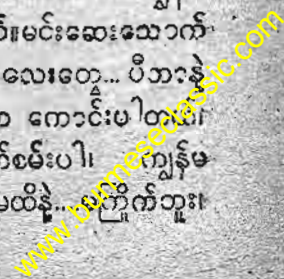
အသံက မေးသည်။

“နန်စီ မင်း အဲဒါ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ကျွန်မ....မသိဘူး။ ကျွန်မ မခေချခဘူး။ ကျွန်မ ကြောက်
တယ်”

“ကာလကို ကြောက်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူက ကျွန်မအပေါ် သိပ်ကောင်းတာ၊ ကျွန်မ
သိပ်နှမ်းနေတယ်။ အမြဲထမ်းလိုပဲ နုံးနေတယ်။ မင်းဆေးသောက်
ဆီကလေး၊ ဒါ မင်းအတွက်လိုအပ်တယ်။ ဂလေးတွေ... ပီဘာနဲ့
လီဇာ....၊ ခဏတော့ ကောင်းမပါ၊ ကောင်းမပါ၊ ကောင်းမပါ၊
ကာလ ကျေးဇူးပြုပြီး တံခါး ပိတ်လိုက်မိမ်းပါ။ ကျွန်မ
အဲဒါမကြိုက်ဘူး၊ ကျွန်မကို ဒီလို မကိုင်နဲ့၊ မထိနဲ့... မကြိုက်ဘူး၊
ကျွန်မဘယောက်တည်း နေပါရစေ”

“နန်စီ၊ သူက မင်းကို တယောက်တည်း ဘယ်လိုထားခဲ့လဲ...”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ မေးပြောချင်ဘူး”

“ကလေးက ကလေးတွေအပေါ်ရော ကောင်းရဲ့လား”

“ကလေးတွေကို သူ့ပြောစကား နားထောင်အောင် လှူထားတယ်။ ကလေးတွေကို ကောင်းစေချင်တယ်။ ပီဘာကို ကြောက်အောင် သူ လုပ်သားတယ်။ နောက်ပြီး လီဇာ...။

“ငါ့ကလေးမလေးက၊ ကလေးမလေးပဲ ရှိသားအာကို”

“ကလေးက အဲဒီလိုပဲပြောသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူ ကျွန်မကို နောက်ထပ်အထိးတော့ဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်မသဘောကျတယ်။ ဒါပေမယ့် ထင်စားပြီးအင် ကျွန်မဆေးမသောက်တော့ဘူး။ ကျွန်မ သိပ်နိုးတယ်၊ တခုခုတွေ မွေးနေပြီ။ ငါ့သွက်သွားရမယ်...။ ကလေးတွေ...။ ထွက်သွား”

“ကလေးဆီကလား”

“ကျွန်မ နေမကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ကလေးသာ မကောင်းတာ”

“သူက ဘယ်လို နေမကောင်းတာလဲ နန်စီ”

“ကျွန်မ မသိဘူး”

“နန်စီ၊ ပီဘာနဲ့လီဇာ ပျောက်သွားတဲ့နေ့က အကြောင်းကို ပြောပြစမ်းပါ။ အဲဒီနေ့အကြောင်း မင်း ဘာမှတ်မိသလဲ”

“ကလေး စိတ်ဆိုးတယ်”

“သူ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုးရတာလဲ”

“ဆေး...ဆေး၊ ညက ကျွန်မသွန်ပစ်တာ သူ မြင်တယ်။ နောက်ထပ်ယူလစာဘယ်၊ ကျွန်မကို သောက်ခိုင်းတယ်။ သိပ်နိုးသွားတယ်။ သိပ်အိပ်ချင်သွားသည်။ လီဇာ့ငိုသံ ကြားတယ်။ ကလေးကလေးဆီသွားတယ်။ ကျွန်မ...။ ကျွန်မ...ထရဒယ်၊ ကလေးဆီသွားရမယ်၊ အရမ်းအော်ငိုနေတယ်။ ကားက ကလေးကို ရိုက်တယ်။ အိပ်ရာထဲ ထေးပေါက်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မ တေးလေးကို တခြားခေါ်သွားရမယ်၊ မနက်ကျယ် ကျွန်မ မွေးနေ့၊ ကျွန်မ ကလေးကို ပြောပြတယ်”

“သူ့ကို အာပြေစာဘာလဲ”

“သူ့သိတယ်၊ တဖြည်းဖြည်း သိစ ပြုလာပြီ”

“တာသိတာလဲ နန်စီ”

“ကျွန်မ ထွက်သွားတော့မယ်၊ ကလေးတွေကို ခေါ်သွားရမယ်၊ သွားကို သွားရတော့မယ်”

“မင်း ကလေးကိုချစ်လို့လား”

“ဒီလိုဖြစ်သင့်တာပေါ့၊ ပျော်ရွှင်စရာ မွေးနေ့ဖြစ်ပါစေလို့ သူက ပြောတယ်။ လီဇာ သိပ်ငြိမ်နေတယ်။ ကျွန်မအတွက်မွေးနေ့ကိတ်လုပ်ရအောင်လို့ လီဇာကို ကျွန်မကပြောတယ်။ ကျွန်မရယ်၊ ပီဘာရယ်၊ လီဇာကလေးရယ် ကျွန်မတို့ မွေးနေ့ကိတ်မွန်အတွက် ချော့ကလက်တွေ၊ ဖယောင်းတိုင်တွေ အတူတူသွားဝယ်ကြမယ်။ ရာသီဥတုကမကောင်းဘူး၊ မိုး စ ရွာလားတယ်။ လီဇာအားအေးမိပြီး ဖျားနိုင်တယ်”

“အဲဒီနေ့က ကာလ ကျောင်းသွားသေးလား။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူ ဖုန်းဆက်တယ်။ ကျွန်မတို့ ဈေးသွားမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီနောက် လီဇာကို ဆရာဝန်သွားပြမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်မ စိုးရိမ်တယ်။ ကလေးတွေ တယ်လီဗီးရှင်းကြည့်အပြီး ၁၁ နာရီမှာ သွားမယ်လို့ပြောလိုက်တယ်”

“လီဇာအတွက်စိုးရိမ်တယ်လို့ မင်း ပြောတော့ ကာလက ဘာပြန်ပြောသလဲ”

“သူက ရာသီဥတုမခောင်းဘူး၊ လီဇာအားအိမ်တယ် ဆို ယင်လဲ အပြင်ခေါ်မသွားစေချင်ဘူး။ ကလေးတွေကလဲ မုန့်ခိုင်း လုပ်ပေးချင်ကြတာ။ ဈေးဝယ်နေတုန်း ကျွန်မသူတို့ ကိုကားပေါ် မှာ ထားခဲ့မှာပါ။ ကျွန်မ မှားနေအတွက် သူတို့ သိပ်ပျော်နေ ကြတယ်။ သူတို့ကလေးတွေဟာ ပျော်ရွှင်မှုမရှိခဲ့ကြဘူး။ ကလေး နှစ်ယောက်ကလေးတစ်ယောက် ကျွန်မ ခွင့်ပြုသင့်တယ်။ ဒါ ကျွန်မရဲ့ဘာပြစ်ပါပဲ။ ကျွန်မ ဆရာဝန်နဲ့တို့ ပင်ရမယ်။ ဆရာဝန်ကို မေးကြည့်ရမယ်။ လီဇာအတွက်ဆရာ၊ ကျွန်မ အတွက်ဆရာ၊ ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ အမြဲတမ်း နဲ့ခွေးနရတာလဲ။ ကျွန်မ ဘာ ဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဆေးတွေအများကြီး သောက်နေရတာလဲ။ ချော့ဟာ ကလေးတွေ ရယ်မောခအောင်လုပ်တတ်တယ်။ ကလေး တွေဟာ သူနဲ့ဆက်ဆံတော့ သိပ်ပြောင်းသံသွားတယ်။ ကလေး တွေဟာ ရယ်မောသင့်တာပေါ့”

“မင်း ရေခဲကို ချစ်နေလို့လား နန်းစိ”

“မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မက လှောင်အိမ်ထဲမှာ ရောက်နေတယ်။ နောက်ရမယ်။ တခြားသူတွေနဲ့ စကားပြောချင်တယ်။ ရေခဲက ကျွန်မ သူ့ကိုပြောပြခဲ့သလိုပြောတယ်။ ဟိုလိုမဟုတ်ဘူး ဟိုလို မမျိုးမဟုတ်ဘူး”

သူမဆဲတဖြည်းဖြည်းမြင့်လာ၏။

လပ်ဒန်၏ဆံက နှစ်သိမ့်သလိုနှင့်...

“၁၁ နာရီ ဆိုးတော့ ကလေးတွေကို မင်း ဈေးခေါ်သွား တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မိုးရွာနေတယ်။ ကလေးတွေကို ကားထဲမှာနေခဲ့ ခဲ့မှာပဲ။ သူတို့က နေခဲ့မယ်လို့ ပြန်ပြောတယ်။ သိပ်လိမ္မာတဲ့ ကလေးတွေ။ သူတို့ကို ကားနောက်ခန်းထဲမှာ ထားခဲ့တယ်။ နောက်ပြန်လာတော့ မတွေ့ဘူးဘူး။ ဘယ်ကော့မှ မတွေ့ဘူး ဟူး...”

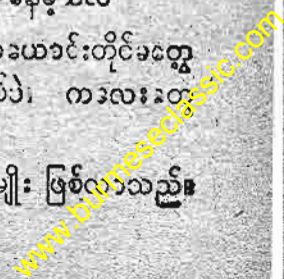
“ကားရပ်တဲ့နေရာမှာ ကားတွေ အများကြီးရှိ သလား”

“မရှိဘူး။ ဆိုက်ထဲမှာ ကျွန်မသိတဲ့လူ တယောက်မှမတွေ့ဘူး။ ခေသိပ်တိုက်ခနတယ်။ အေးတယ်။ လူတွေမများဘူး”

“ဆိုက်ထဲမှာ မင်း ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေခဲ့သလဲ”

“မကြာပါဘူး။ ဆယ်မိနစ်...။ မွေးနေ့ဖခင်ယောင်းတိုင်မတွေ့ ကားဆီ အမြန်ပြန်လာတယ်။ ၁၀ မိနစ်ပဲ။ ကလေးတွေ ပျောက်သွားပြီ”

သူမ၏ဆံက မယုံကြည်နိုင်သောလေသံမျိုး ဖြစ်လာသည်။

၃၁) * တက္ကသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

“ဦးတော့ မင်း ဘာလုပ်တုန်း နန်စီ”

“ဘာလုပ်ရမုန်း ကျွန်မမသိဘူး၊ ကျွန်မအတွက် လက်ဆေး သွားဝယ်တာဖြစ်မယ်၊ ပီတော့မှ ပိုက်ဆံပါတယ်၊ အဲဒါအတွက် ထွက်သွားတာဖြစ်မှား၊ သူတို့က သိပ်လိမ္မားတော့၊ ဒါကြောင့် သူတို့ထွက်သွားတာ ဖြစ်မှား၊ အခြားဆိုင်တွေဆီကို များ သွား သလား...၊ ကားထဲမှာ ပြန်ရှာတယ်၊ ကလေးတွေကို လိုက်ရှာ တယ်”

“တခြားလူတွေကိုရော ကလေးတွေများတွေ့လိုက်လဲလား၊ မခမားဘူးလား”

“မခမားမိဘူး၊ ကလေး သိလို့မဖြစ်ဘူး၊ သူ စိတ်ဆိုးတာ ကလေးတွေကို အပြစ်ပေးဦးမှာ”

“ဦးတော့ ဈေးအနားပတ်ဝန်းကျင်က ဈေးဆိုင်ကလေးတွေ မှာလဲ အကုန်လိုက်ရှင်းကြည့်တယ် ဟုတ်လား”

“သူတို့က ကျွန်မကို လိုက်ရှာ ကြတယ်၊ ပျောက်သွားတယ်၊ ကားရပ်တဲ့နေရာမှာ လျှောက်ရှာတယ်၊ သူတို့ ကားကိုတောင် မခံတွဲဘူးနဲ့တူပါတယ်၊ သူတို့ကို အော်ဟစ်ပြီးခေါ်တယ်၊ စိုးရိမ် တကြီးဖြစ်လားတယ်၊ တယောက်ယောက်က ‘ရဲကို အကြောင်း ကြားလိက်မယ်၊ မင်းယေးကျားကိုလဲ ခေါ်လိမ့်မယ်’ လို့ပြော တယ်။ ‘ကျွန်မ ယေးကျားကို မခံပြောပါနဲ့’ လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ အမှောင်တုန်းက မိန်းမတယောက်က အဲဒါကို ရုံးမှာပြော ပြခဲ့ တယ်၊ ကလေး စိတ်ဆိုးမှာ ကျွန်မ မလိုချင်ဘူး”

“ရုံးမှာ အစစ်ခံတုန်းက အဲဒါကို မင်း ဘာကြောင့်မပြော သလဲ”

“မပြောနဲ့လို့ ရှေ့နေက ပြောတယ်၊ ကလေး စိတ်ဆိုး န တယ်၊ မပြောနဲ့၊ ဖုန်းထဲမှာ သူ့နဲ့ကားများတယ်လို့ မပြောနဲ့၊ လီဇာအိပ်ရာထဲ သေးမပါဘူး၊ အိပ်ရာဝင်း သေးမစိုဘူး”

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“အိပ်ရာက ခြောက်နေတယ်၊ ကလေးကို ကလေးက တာ ကြောင့်နာအောင် လုပ်ရတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့တုံး၊ ကိစ္စရရှိပါ ဘူး၊ အကြောင်းဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ကလေးတွေ ရှိတော့ဘူး၊ မိုက်ကယ်၊ မစ်စီတို့လဲ မရှိတော့ဘူး၊ သူတို့ကို ရှာကြပါ၊ သူတို့ကို ရှာမူဖြစ်မယ်”

“ကနေ့နေ့က မိုက်ကယ်နဲ့ မစ်စီကို ရှာ တဲ့အကြောင်း တို့ကို ပြောပြပါ”

“ရေကန်ထဲမှာ သွားကြည့်ရမယ်၊ သူတို့ ရေကန်နားကို သွားသလား၊ ရေထဲများ လိမ့်ကျသွားသလား၊ ဝေမြန်းမြန်း...၊ ခပ်မြန်းမြန်း... ရေကန်ထဲမှာ တခုခု... ရေခဲအောက်မှာ တခုရရှိတယ်”

“ရေခဲအောက်မှာ ဘာရှိသလဲ နန်စီ”

“အနီရောင်..... အနီရောင် အခုခု... နန်စီနဲ့ ငှက် ဒီဝက်ကလေး များဖြစ်လား... ငါကောက်ယူရမယ်...၊ ရေထဲ သိပ်အေးတယ်၊ မမိဘူး၊ လက်ဒီဝက်ကလေးမဟုတ်ဘူး... သိပ်အေးတယ်... အေး တယ်....”

“ဦးတော့ မင်း ဘာလုပ်သလဲ”

“အဲဒီမှာ ကလေးတွေ ရှိဘူး၊ ရေထဲက ကလေးတယ်၊ သိပ် အေးတယ်... သေင်ပြင်... ကျွန်မသေင်ပြင်ပေါ် လဲကျသွား

တယ်၊ သူ...အဲဒီမှာ...သစ်ခတာထဲမှာ...ကျွန်မကို ကြည့်နေတယ်၊ သူ...အဲဒီမှာ ကျွန်မကို ကြည့်နေတယ်”

ရဲမှူးက မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ‘ရေး’ ကလဲ ရှေ့ကိုဆတ်ကနဲ တိုးလာသည်။ လင်ဒန်က သူတို့ ၂ ယောက်ကို သတိပေးသည့် အနေနှင့် တားလိုက်ပြီး....

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ၊ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ၊ ငါတို့ကိုပြောစမ်းပါ”

“လူကယောက်.....ကျွန်မ သူ့ ကိုသိတယ်...သူဟာ...သူဟာ ရော့လက်ဂလာ...ရော့လက်ဂလာ၊ အဲဒီမှာ ရှိနေတယ်...သူ ပုန်းနေတယ်...ကျွန်မကို ကြည့်နေတယ်”

သူမ၏အသံသည် နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်၊ မျက်နှာတင်ကလည်း ခတ်လိုက်ဖွင့်လိုက်နှင့် ဖြစ်လာသည်။ ‘ရေး’ ၏ မျက်နှာသည်လည်း သွေးဆုတ်သွားသည်။ ဝေါ်ရော်သီက လေကိုခပ်ပြင်းပြင်းရှိုက်ထွင်းလိုက်သည်။ သည်အမှု ၂ ခုသည် ဆက်ပေါ်နေပါသလား။

“ဆီဒီ ဘမ် ဆမိဘယ်ဆေးက ပြန်ဖို့ အချိုးနီးနေပြီ၊ မကြာခင် သူ သတိရတော့မယ်”

လင်ဒန်က ဝှူးနှင့်ပေါင်တွေ တောင့်နေသဖြင့် ရှုံ့ ရှုံ့ မဲ မဲ နှင့် ပြောလိုက်သည်။

ရဲမှူးက....

“ဆရာနဲ့ဂျိနသန်ကို ခဏလောက် စကားပြောချင်တယ်” လင်ဒန်က....

“ရေး...သူ့ အနားမှာ ခဏနေပါ။ ခဏဆိုယင် သူ့ နီးလာတော့မှာ....”

ဟု သတိပေးပြီး ရဲမှူးနောက် လိုက်သွားသည်။

ထမင်းစားခန်းထဲရောက်တော့ ရဲမှူးက....

“ဆရာ၊ နောက်ထပ် ဘယ်လောက်ကြာဦးမှာလဲ”

သူ့ မျက်နှာထားကလည်း ခပ်တည်တည်ဖြစ်နေသည်။

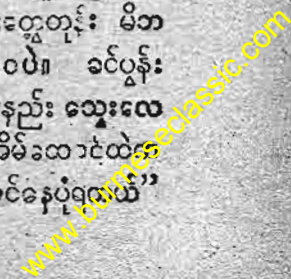
“နန်စီကို နောက်ထပ် မေးခွန်းမေးဖို့ ကျုပ်တို့ မကြိုးစားသင့်ဘူးလို့ ထင်တယ်”

“အခုလိုလုပ်တာဟာ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ နန်စီက သူ့ ဘေးကျားဖောင်းကို ကြောက်တာရယ်၊ သူ့ ယေးကျားဖောင်းကို မချစ်ထားရယ်၊ ကနေ့မနက် ရော့လက်ဂလာရောက်ရောက်ရောက်လာတာ တို့ကလဲ့လို့ ဘာဖုတ်မသိရပါဘူး”

လင်ဒန်က ရဲမှူးကိုစေ့ စေ့ ကြည့်ပြီး....

“ဘုရားရေး၊ နန်စီ ပြောနေတာ ခင်ဗျား မကြားဘူးလား၊ ခင်ဗျား ကြားနေတာတွေကို ဘာမှန်းမသိဘူးလား”

“ကျွန်တော်သိတာက အဲဒီရက်ကလေးတွေကိုပြန်ရှာဖို့ ကျွန်တော်တို့တာဝန် ကျေဖို့အတွက် ဘာတခုမှ မကြာလိုက်ဘူးလားလို့ ထင်ပါတယ်။ သူ့ မိခင် သမားပတ်သက်ပြီး သူ့ ကိုယ်သူ့အပြစ်ကပ်စားပါ။ ဒါဟာလဲ ကျောင်းကို ကလေးတွေသွားတွေတုန်း မိဘတွေနားယင် ကလေးမှူးဖြစ်တတ်တဲ့ သဘာဝပဲ။ ခင်ပွန်းဖောင်းရဲ့လှုပ်ရှားမှုကို တုံ့ပြန်ဖို့ကလဲပဲ နည်းနည်း သွေးလေသောက်ချားပုံဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ ဒီအိမ်ထောင်ထဲက နိုင်ငံခြားနိုင်ငံဖို့အရေး သူ့ ယေးကျားကို အပြစ်ဘင်နေပုံရတယ်”

“ကားလဲ ဟာမုန်ကို ခင်ဗျား တယ်လိုသဘာရသလဲ”
လင်ဒန်က ခပ်တည်တည်ခမ်းသိုက်တည်း။

“မိန်းမငယ်ငယ်လေးကိုယူပြီး အစာစားစားကနေ အမြဲထမ်း
နေချင်တဲ့ လူကယောက်ပဲ။ သူ့ဟာ ဒီကိတ်မြို့ပေါ်မှာရှိတဲ့ ထင်
ဝက်ကျော်ကျော်ဆောက်နေ တာမူမထူးဘူး။ မိန်းမကို ဟင် ပြီး
လွဲပြီး ပိုက်ဆံတပြားတချပ်မှ ကိုင်ခွင့်မပြုတဲ့ယောက်ျားတွေ
တခါတည်းကြီးခင်ဗျားကိုပြန်တယ်။ မိသားစုပိုင်မော်တော်ကား
မယားကိုမောင်းခွင့်မပြုတဲ့လူလိုလဲ ပြနိုင်တယ်။ ညဘက် မိန်းမ
တယောက်တည်း အပြင်ထွက်ခွင့်မပြုတဲ့သူကိုလဲ ကျွန်တော်
တယ်။ ဒီလိုဟာမျိုးဟာ ကမ္ဘာ့အနှံ့အနှံ့နဲ့တော့ပဲ။ ဒါကြောင့်
မို့လဲ အမျိုးသမီးလွတ်လပ်ခွင့်အဖွဲ့အစည်းဆိုတာတွေက ပြော
စရာ၊ ဆိုစရာ၊ ဆန္ဒပြုစရာထွက်ပေါ်လာပေါ့”

“ပီဒိုဖီးလီယား (Pedophilia) ဆိုတာ ဘာလဲ
ခင်ဗျားဆိုသလား ရဲမှူးကြီးခင်ဗျာ”

လင်ဒန်က လေးအေးအေးဖြင့် မေးလိုက်တည်း။
ဂျိနသန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်တည်း။
“ကျွန်တော်လဲ ဒါကို စဉ်းစားနေမိတယ်”
လင်ဒန်က ရဲမှူးကြီးပြန်ပြောမို့ အချိန်ပေးတော့ပဲ...

“သာမန်စကားနဲ့ ပြောရယ်လဲ လူလား မမြောက်သေး
ကလေးငယ်တို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး လိင်ဆက်ဆံရေး စိတ်ကစား
ရောဂါမျိုးတစ်ခုလို့ ခေါ်တယ်”

“ဗီဇ္ဇာ ဝိဇ္ဇာ တယ်လိုသား ပြီး ပတ်သက်လာတာလဲ”

“အတိအကျတော့ ခွဲမဝင်ပါဘူး၊ နန်စီ အိမ်ထောင်ကျ
တော့ ၁၀ နှစ်ပဲရှိသေးတယ်။ အပြင်ပန်းကြည့်ဖင် သူ့ဟာ
ဒီထက်ငယ်ဘယ်လို ထင်ရတယ်။ ကားလဲဟာမုန်ရဲ့ နောက်
ကြောင်း ရာဇဝင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး စစ်ဆေး ထောက်လှမ်းနိုင်ဖို့
ကော လွယ်လွယ်ကူကူခွင့်မလား”

ရဲမှူးကြီးသည် မယ့်ကြည့်နိုင်သည့် မျက်နှာထားနှင့် စူစိုက်
ကြည့်နေပြီး ဒေါသကိုထိတ်မိတ်ထိန်းထားပုံမျိုးဖြင့် မှန်ပြတင်း
ပေါက်အား တပေါက်ပေါက် ရိုက်ခတ်သော မိုးနှင်းပေါက်
တွေကို လက်ညှိုးထိုးကာ ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဒီအသံတွေကြားရတယ်မဟုတ်လား ဒေါက်တာ၊
အပြင်တနေရာရာမှာ ခြေဦးတည့်ဆု သွားနေတဲ့ ကားလား ။
ယောက် အအေးခံယင်မိနေမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်ဆိုမှာပြော
မရတဲ့ အရှုံးတယောက်လက်ထဲ ရောက်ချင်လဲ ရောက်နေမယ်။
၂ ယောက်လုံး သေချင်လဲ သေလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် အလုပ်က
သူတို့ကိုရှုဖို့ အဲဒီရှာဖွေဆို ဘာကလဲ အခုချက်ချင်းလုပ်ဖို့ပဲ။ အခု
ကျွန်တော်တို့ရထားတဲ့ သဲလွန်စာအုပ်က နန်စီအဲဒီချက်ကိုယ်တိုင်နဲ့
ခတ်ဆီဆိုက်ကအလုပ်သမား... သူတို့ ၂ ယောက်က ရော့သက်
လူသတ်ဆိုတဲ့နဲ့ကို ဒီအနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိတယ်လို့ သေသေ
ချာချာပြောထားပြီးပြီ။ ဒီသတင်း အစအနမျိုးကိုမကျွန်တော်တို့
အလုပ်လုပ်သည့်ဖြစ်ဘာမဟုတ်မဟုတ်ထင်မြင်ချက်ကို သက်သေသေ
ထင်ရှားရှားပြုရအောင် သေပြီးတဲ့ လူကယောက် အကြောင်း
အချိန်ကုန်ခံပြီး ကျွန်တော်တို့ခင်ဗျားကရှာခိုင်းနေဦးမှာလား”

တယ်လီဖုန်းမြည်သွား၏။ အနား၌စောင့်နေသော ရဲဘော်
သေးက ဖြတ်ကနဲ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ရဲမှူးနှင့်စကားပြော
ချင်သည်ဟု ရဲစခန်းမှရဲစာရေးက ဖုန်းဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လင်ဒန်နှင့်ဂျီနသန်တို့သည် တယ်လီဖုန်းနားခထောင်နေသည့်
ရဲမှူးကိုစောင့်ကြည့်နေသည်။ ရဲမှူးက....

“တယ်လေ က်ကြာသွားပြီလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ”
ဟု မေးလိုက်သည်။

လင်ဒန်နှင့်ဂျီနသန်တို့သည် တယောက်မျက်နှာ တယောက်
ကြည့်ပြီး နောက်လာသည့်သတင်းဟာ မင်းကောင်းသတင်း မဖြစ်
ပါစေနှင့်ဟု အသံတိတ် ဆုတောင်းလိုက်ကြသည်။ ရဲမှူးသည်
တယ်လီဖုန်းအပြုံးချလိုက်ပြီး သူတို့နှစ်ဦးဘက် လှည့်လိုက်ကာ

“ရော့သက်ဂလာဟာ အဒမ်ပို့တည်းခိုခန်းမှာ ကနေမုက်
၁၀ နာရီခွဲလေ က်က ဝင်တည်းသွားသယ်၊ သူခိုးလာတယ်လို့
ထင်ရတဲ့ ကားအစီဟာ ၆ အလမ်းမကြီးပေါ်မှာ တိုက်ခိုက်
မှောက်သွားတယ်၊ သူ့ကိုအတု မမိလိုက်ဘူး၊ သူ့ဟာ ပြင်
တစ်ကို ဦးတည်ပြီးသွားမယ်လို့ ယူဆရတယ်၊ သူ့ကိုရဲ
သတင်းပို့ပြီးပြီ၊ ရှာဖွေရေးကိုလဲ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြပ်
မယ်၊ ကျွန်တော် ဗီရဲသားကိုထူးခဲနယ်၊ လက်ဂလာဆိုတဲ့နေရာ
အမိဖမ်းရမယ်၊ သူ့ကိုမိယင်တွေ့ ကလေးတွေ ဟာဖြစ်သွား
တယ်ဆိုတဲ့ အဖြေကို ကျွန်တော်တို့သိမှာပဲလို့ ထင်တယ်”

ရဲမှူး ထွက်သွားပြီး တံခါးပြန်ပိတ်သွားသည့်အခါ ဂျီနသန်
က လင်ဒန်အား....

“အခုခလောက်အထိဆိုယင် ခင်ဗျား ဟယ်လောက်အထိ
အပြောနိုင်ခဲ့သလဲ”

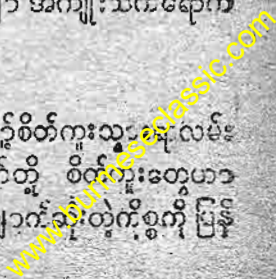
လင်ဒန်သည် အချိန်တော်တော်ကြာကြာ စေ့ငုံးပြီးမှ
ဖြေလိုက်သည်။

“ကျုပ်အထင်ဟာ ဘော်တော်နီးစပ်တယ်လို့ တွေးမိတယ်၊
ကျုပ်မျက်စိထဲမှာ ပရစ်စီလာဖုန်းဆက်နေပုံကို မြင်နေတယ်၊
ကလေးဟာမုန်ဟာ သူ့မထသွားပြီးတဲ့နောက်မှ စားပွဲကထဲသွား
တယ်၊ သူ့ ကယ်ကိုသွားသလဲ၊ ပရစ်စီလာ ကျုပ်ကိုပြောတဲ့
စကားကို ကြားမျိုးသွားသလား၊ နန်စီက အကျီမှာ အမဲဆီ
ပေးနေတယ်လို့ပြောတယ်၊ နန်စီအနုနု ဟာ မုန်ရဲ့လက်၊ သူ့ပခုံး
ပေါ်တင်လိုက်တုန်းက အကျီပေသွားလောက်အောင် ဟာမုန်
လက်မှာ အမဲဆီတွေပေးနေတယ်လို့ အမိပွားယမ် ရောက်အောင်
ပြောချင်တာများလား၊ ပရစ်စီလာရဲ့ကားကို ဟာမုန်က တခုခု
မျိုးလုပ်လိုက်တယ်လို့ သူမ ထင်လိုက်တဲ့ အကြောင်း ပြောချင်လို့
လား”

လင်ဒန်သည် မထင်အပ်သေးတာတစ်လမ်းတခု ဖြစ်တော့မှပဲ
ဟု တွေးထင်လိုက်သည်။ ဒီအသိအရင်းသည် အချိန်သို့ရောက်
နေသည့် ကလေးဟာမုန်အတွက် သယ်လိုမှာ အကျိုးသက်ရောက်
ဦးမှာလဲ။

ဂျီနသန်က.....

“ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ကူးဟာ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးသွားအလမ်း
ဘက်ကို သွားနေသယ်ဆိုယင် ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကူးတွေဟာ
အတူတူဖြစ်မှာပဲ၊ ဟာမုန်ကလေးတွေ ပျောက်သွားတဲ့စွဲကို ပြန်

၃၂၀ * * * * * ဆန္ဒရှိလ်နေဝင်း ၊ မင်းအောင်စိုင်း

သွားရုံနဲ့ ကျွန်တော်တို့အတွက် အခထောက်အကူဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားလဲပဲ ကလေးတွေရဲ့အားဖကို စဉ်းစားနေတယ် မရုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

လင်ဒန်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“သူက သေပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့က ရော့လက်ဂတာဘက်သို့ရောက်မယ်၊ ကားနဲ့အနက်အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆေးသုံးထားတဲ့ အရှိန်နဲ့ ပြုတ် နှိပ်ခံရ စကားတွေဟာ ဘယ်အောက်များ တိကျမှန်ကန်နိုင်ပါ့မလဲ”

လင်ဒန်က ခေါင်းခါပြပြီး.....

“ကျုပ်လဲ မမုန်းဆတတ်ဘူး၊ တချို့ရောဂါခွက်များဟာ ဆေးသုံးထားလျက်နဲ့တောင် ရင်မပွင့်ပဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ်လုပ်နိုင်ခဲ့တာ ကျုပ်တွေဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရော့လက်ဂတာကို ရေကန်ဘေးမှာ တွေ့လိုက်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျုပ်ယုံ့မယ်”

ဂျိနသန်က.....

“ကားနဲ့အနက် ၁၀ နာရီခွဲမှာ တည်းခိုခန်းမှာ တဖောက်တည်း ဝင်တည်းသွားတယ်”

သူတို့နှစ်ဦးသား စကားဆက်ပြောကြတော့ပဲ ပြတင်းပေါက်နားသွားပြီး ရေကန်တက်သို့ ဖျော်ကြည့်နေလေတော့သည်။

အခန်း (၂၂)

ညအနားနာရီ ရုပ်မြင်သံကြားသဘင်းဘင် အခြားသတင်းများထက် အဲဒါကလေးများပျောက်သည့်သဘင်းက လွှမ်းမိုးနေသည်။ ဟာမုန်အမှုဘုန်းက ရုပ်ရှင်ပြတ်ပိုင်းအတိုကလေးများကိုလည်း ပြသည်။

“ကိုးကွသဘင်းစာမှာပါ ဝဉ္စ ဓာတ်ပုံများလည်း ပြန်ပြသည်။ နန်စီ ကို လူ့စစ်မှုဖြင့် အပြစ်ပေးလိုက်သည် အမိန့်ချပြီး သွားနောက် ဆင်းဖုရန်စွဲကိုဘုန်းရုံးမှ ပါအေးကွကာလ်ဖ် မွန်နှင့်အတူ ရော့လက်ဂတာတို့ထွက်လာသည်ပုံလည်း ပါသည်။

သဘင်းကြေငြာမှု၏အသံသည် အလောတဖြည်းပိုဝံ့ပြင်.....

“ရော့လက်ဝလးဟာ ဒီနေ့မနက် အဲဒီရက် ဆိပ်ခါးပတ်ဝန်းကျင်ကိုရောက်လားတယ်လို့ ခိုင်လုံတဲ့သက်သေအထောက်အထားများ တွေထားပါတယ်။ ဒီလူကို တွေ့ခဲ့လို့ရှိရင် အဖမ်းဖမ်းနံပါတ် ကေအယ်လ် ၅၃၀၈၀ ကို ဆက်ပါ။ အဲဒါကလေးများရဲ့ အသက်ဘေးအန္တရာယ်ဟာ အရေးကြီးတယ်။ ဒီကလေးပျောက်မှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဲဒါထက်အကူပြုမယ့် သတင်းအစုအဖွဲ့များရှိ ဘယ်လိုထင်ထင် ဒီအထူးဖုန်းနံပါတ်ကိုဆက်ပါ”

ဝစ်ဂင်မာ လျှပ်စစ်ပျက်သွားကတည်းက ဆိုင်ကိုယ်တိုင် အိမ်ပြန်ရောက်၍ ရုပ်မြင်သံကြားသတင်းကို အချိန်မီကြည့်ထိုင်ရသည်။

“ဟိုလူကြည့်နာက မြင်စူ သလိုလိုပဲ”
မစ္စက်ဝစ်ဂင်က ပြောလိုက်သည်။
“မင်း ဒီလိုပဲပြောမှာပဲ”

သူ့ယောက်ျားက ငေါ့တော့တော့ပြောလိုက်သည်။
“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ တကယ်ကိုပြောတာပါရှင်၊ တကယ်တော့ တခုခုပဲ။ သူ ရှေ့ကဲ့သို့ လိုက်တဲ့ပုံစံက ကြည့်လိုက်မကောင်းဘူး”

ဂျက်ဝစ်ဂင်က သူ့မိန်းမကိုစိုက်ကြည့်ပြီး.....

“အေး၊ ငါကလဲထင်နေတာ၊ ဒီကောင် လိုပုံစံ ချိုးတာ မိန်းကလေးကလွည့်ကြည့်ရမယ့် အကောင်မျိုးက”

“သူ့လား...၊ ရှင်က ဟိုသူ့ငယ်ကိုပြောနေတာလား၊ ကျွန်မ ပြောတာက ဟိုဘေးယာက်ပါ၊ ပါမောက္ခပါ...”

ဂျက်က သူ့မိန်းမကို လက်လျှော့သည့် အမူအရာဖြင့် ကြည့်ပြီး.....

“မိန်းမတွေဟာ သက်သေကောင်တယောက်လဲ မဖြစ်ဘူး။ ဂျူရီလူကြီးကောင်းလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ငါ ပြောတာပါမောက္ခ ဟားမွန်အကြောင်း တယ်သူမှ မပြောဘူး။ သူက သူ့ကိုယ်သူ အဆုံး စီဒင်သွားပြီးပြီ၊ အများတကားက လက်ဝလာဆိုတဲ့ အကောင်အကြောင်းပဲ ပြောနေတာ”

မစ္စက်ဝစ်ဂင်က နှုတ်ခမ်းကို တချက်ကိုက်ပြီး.....
“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ရှင်ပြောတာ မှန်မှာပါ။ ဒါပေမယ့်...၊ အင်း...တော်ပါပြီဧ”

သူ့ ခင်ပွန်းသည် လေးပင်စွာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး.....
“ကဲ ညနေစာစားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်လား”

“ပြီးတော့မှာပါ၊ မိုက်ကယ်နဲ့မစ်စီတို့က သေးတွေအကြောင်း စဉ်းစားမိယင် ညစာစားချင်စိတ်ဘောင် မရှိတော့ဘူး။ သူတို့ ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဘုရားမှသိမှာပဲ။ ဒီကလေးတွေကို ကူညီဖို့ ရှင်တို့က စဉ်းစားနေကြတယ်၊ နန်စီအကြောင်း တာ ပြောတယ်ဆိုတာတော့ ဂရုမစိုက်ဖူး။ သူက ဆိုင်ကို သိပ် မလာပါဘူး။ လာတဲ့အခါတော့ သူ့ကလေးတွေ စောင်ရှောင်ထိန်းသိမ်းပုံကို ကြည့်ရတာ ကျွန်မ သိပ် သဘောကျတာပါ။ ကလေးတွေကို ပြောတာဆိုတာ သိပ်သိမ်မွေ့တယ်။ ဘယ်အရာမှ ထူးခြားပျက်ဘူး။ စိတ်လဲမဆိုးလွယ်ဘူး။ ဒီမှာရှိတဲ့ ကံခြားမခေ

၃၂၄ * တက္ကသိုလ်နေင်း ○ ဝင်းအောင်နိုင်

တော့နဲ့တော့ ကွာပါရှင်။ ကလေးတွေကြောင့် ကျွန်မတို့ ဈေးဆိုင်ရှင်များရဲ့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှုဟာ သူ့ရှေ့ကျတော့တာမှမဟုတ်သလို ဖြစ်သွားတယ်”

“တို့မှာ ဘာစိတ်အနှောင့်အယှက် ရှိနေရတာလဲ”

မစ္စတာဝစ်ဂင်က သင်္ကာမကင်းသံဖြင့် ခပ်စူးစူးလေး မေးလိုက်၏။

“အင်း...”

မစ္စက်ဝစ်ဂင်က သူမနှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်သည်။

ဒီနှစ်နှစ်တက်မှာ အလစ်သုတ်သမားများ ကသိကအောင်လုပ်ဘာကို တော်တော်များများ တွေ့ရသည်။ ဒီအကြောင်းတွေ ပြောလျှင် ဂျက်က စိတ်ဆိုးတတ်သည်။

ဒါကြောင့်သည်း ဒီနေ့မနက်က စင်ပေါ်မှ ကလေးပေါင်ဒါ ဗူးကြီးတလုံး မစ္စတာဝစ်ဂင် လစ်သွားသည့်အကြောင်း ထူးထူးထူးထူးကို တစ်ခင်ထက်ထက်ပြောပဲ ထားလိုက်လေတော့သည်။

အခန်း (၂၃)

ညနေ(၅) နှစ် ရှိသတင်းသည် စိန့်ဖရန်စစ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ အိမ်လေးသလုံး၏ ထမင်းစားခန်းရှိ တယ်လီဗီရှင်းလေးမှ အသံထွက်နေသည်။ ပတ်ထရစ်ကီနပ် တို့ မိသားစု ညစာစားဖို့ ပြင်ဆင်နေယဉ်း တယ်လီဗီရှင်းကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

အယ်လင်ကီနပ်သည် မိုက်ကယ်နဲ့ မစ်စီတို့၏ပုံများ ပေါ်လာသည့်အခါ ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်သည်။ သူမ၏ သားသမီးများ ဖြစ်သော နီးလ်၊ ဂျက်မီ၊ ဒိုင်ဗါနှင့် ကင်တို့ကို အမှတ်မထင်ကြည့်လိုက်ပြီး တစ်...နှစ်... သုံး...လေး...ဟု ရေတွက်ကြည့်လိုက်မိ၏။

* * *

www.burmeseclassic.com

သူတို့ကို ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ အလည်ခေါ်သွားတိုင်း သည်သို့ အမြဲတမ်းခေတ္တကွက်ခဲ့သည်။ ဘုရားရှေ့...။ သူတို့ကလေးတွေ ဘာမျှ မဖြစ်ကြပါစေနှင့်။ အဲဒါဟာ သူ့ အတွက် ဆုတောင်းပဲဖြစ်သည်။ အယ်လင်သည်စိန်ဘူးရိုးကျောင်းကိုလွှားတဲ့သူတယောက် ဖြစ်သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုလျှင် မစ္စကရိုစိကနေဒီနှင့်အတူ ဘုရားဝတ်ပြုကြသည်။ သမ္မာနှင့် ဘော်ဘိတို့ လုပ်ကြံခံရစဉ်က မစ္စကကနေဒီသည် စိန်ဘူးရိုးကျောင်းမှာ လာဝတ်ပြုသည်။

ထိုစဉ်က မစ္စကကနေဒီ၏ မျက်နှာသည် သောကများဖြင့် လွမ်းစိုးနေပေမယ့် ထူခြေမပျက်ခဲ့။ ဘုရားဝတ်ပြုနေသည့်အချိန် မှာဘော့ ဂရုတစိုက် စောင့်မကြည့်ခဲ့ပဲ။ သူ့ ပုဂ္ဂလိက လွတ်လပ်မှုရှိသင့်သည် မတုတ်ပါလား။ ရံဖန်ရံခါ ဘုရားရိုးကျောင်းမှ အထွက်တိုင် ဆိုမိလျှင်တော့ နှုတ်ဆက်ဖူးသည်။

မစ္စကရို ကနေဒီဟာဘယ်လိုများ ရပ် ဘည်နိုင်ပါ့မလဲ...။ သူမ စဉ်းစားမိသည်။

ယခုလည်း သည်မေးခွန်းအတိုင်း မေးမိ၏။ နန်စီအဲဒရက်ဟာ ဘယ်လိုများ ရပ်တည်နိုင်ပါ့မလဲ...။

အထူးသဖြင့် ယခင်က ဝကြိမ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ တေးယာက်အဖို့ ဘယ်လိုများ ခံနိုင်ရည်ရှိမှာလဲ။

သတင်းဝေဖန်ရေးသမားက ကိတ်ကော့သတင်းစာတွင် ပါသည့် ဆောင်းပါးသဘင်းကို ဝေဖန်နေသည်။

ရဲများကလည်း သတင်းရေးသူကို အပူဘပြင်း လိုက်ရှာနေသည်။ သတင်းဝေဖန်သူ၏စကားများသည် နန်စီခေါင်းထဲတွင် သိပ်မစွဲလိုက်ချေ။ အယ်လင်သည် ကလေးတွေ့သည့်ကိစ္စ၌

သူ့မှာ တာဝန်မရှိဘူးဟု စိတ်ထဲမှာတွေးပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်ချိန် တိုက်ဆိုင်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဘယ်ခိမ်မဆို သူမ၏သွေးသားတွေကို သတ်ပစ်မည်မဟုတ်။ သေးပြာရလျှင် ဖြစ်ကံမဖြစ်နိုင်။ သူမ၏ခင်ပွန်းသည် 'ပက်' သူမကို စိုက်ကြည့်နေတာမြင်တော့ အသားလေး ပြုံးပြန်သည်။ အစိပွယ်ကတော့ ကျွန်မ ကံကောင်းသည်ဟူသည့် ဘာ။

“သူက သိပ်ဝတားပဲ” ဟု နီးလ်က ပြောလိုက်သည်။

အယ်လင်က အသွေးနယ်မှလွန်ပြီး သူ့သားကြီးကို လှမ်း ခြည့်လိုက်သည်။ အသက် ၇ နှစ်အရွယ်မှာ လုပ်ရဲကိုင်ရဲနှင့် ရှေ့ဆီရ မလွယ်သည့်ကလေးမို့ ပူရသည်။

သူ့မှာ ပတ်ရိုဆပ်စ် ဝါရင့်ဆောင်နှင့်မီးခိုးရောင်မျက်လုံးများ ခြည်။ သူ့အသက်နှင့်ဆိုလျှင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်သေးသည်ဟု မည်။ ဒါကို နီးလ်က စားနောင်နန်းဖြစ်နေသည်ဟု သူမ ပြောမိသည်။ အဲသည်ဘော့ သူမက...

“မင်းအဲဒလဲ အရင်ရှည်တယ်။ မင်းဦးလေး ဝျန်လဲ့ အရပ် ဘားပဲ။ မင်းလဲ တေးနဲ့ အရပ်ရှည်မှာပဲ။”

သူ့နှစ်သိမ့်ခဲ့ရသည်။ ဒါတောင်မှ သူသည်တတန်းလုံးကလေး နှစ်နှိုင်းစာလျှင် အသက်ပိုဝယ်သည်ဟု ထင်ရသည်။

“ဘယ်သူက ဝဘာလဲသားရဲ့” သူမက ရုပ်မြင်သံကြားစက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး မေးမိသည်။

“ဟိုလူကြီးလေ၊ ဟိုအရွှေက လူကြီး။ ပြီးခဲ့တဲ့လက ဘော့ကို စာတိုက်မှာစာယူခိုင်းလို့ပိုက်ဆံဘေးဒါလာပေးတာ လူကြီးပေါ့။ သူရေးပေးလိုက်တဲ့ စာရွက်ကလေး အေးစေ့ ကျွန်တော်ပြသားပဲ။ အမေကမူ မယုံဘာ”

အယ်လင်နှင့် ပက်တို့သည် ရုပ်မြင်သံကြားကို စူးစိုက်ကြည့်ကြသည်။ သူတို့ကြည့်နေသည့်ပုံက ပါမေးကွ ကာလဟာ... နောက်ဘက်မှ တရားရုံးက ထွက်လာသော ရော့လက်ဝဲ... ဖြစ်သည်။

“နီးလ်၊ မင်း မှားနေကယ်။ အဲဒီလူကြီးက သေတာကြောင့် လူပြီ”

နီးလ်က ဝမ်းနည်းသွားသယောင်နှင့်....

“ကြည့်ပါသား၊ အမေ့တို့က ကျွန်တော်ကို မှမယုံတာ အတောအခါ လာ ဘယ်ကရသလဲ မေမေက ထပ်ခါတလဲလဲ ခေါ်တုန်းက ကျွန်တော်ပြောသားပဲ။ အဲဒီတုန်းကတည်းက မေမေက မယုံပဲကိုး။ အခု သူဟာ ဒီပုံထဲကထက် အများကြီး ဝနေတာပဲ။ ဒီဆံပင်တွေလဲ မရှိတော့ဘူး။ စခတရင်ဝက်ဂွန်တံခါးပေါ်က အပြင်ကို ခါးကုန်းလိုက်ပုံမှာ ဒီပုံထဲကလူကြီးသို့ လည်ပတ်ခေါင်းကိုဆွဲသားချွက်တဲ့အတိုင်းပဲ”

သဘင်းခကြပြာသူက ဆက်ပြောနေသည်။

“ဘယ်လောက်ပဲ မသက်ဆိုင်ဘူး မခရုထူးလို့ ထင်သလောက်ပဲဖြစ်ပါစေ၊ ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်မယ်လို့ ထင်ယင်....”

ပက်က စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် မာန်လိုက်သည်။

“ဖေးဖက ဘာလို့ စိတ်ဆိုးရတာလဲ”

၅ နှစ်သား ခိုင်ဒီက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

နီးလ်က....

“ဟိုလူကြီးလိုပေါ့”

ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ပက်သည် ဣန္ဒြေဆယ်လိုက်ပြီး။

“မင်းတို့လို ကလေး လေးကောင်ကို မွေးရတာ မလွယ်ဘူးလို့ ငါ တခါတခါ စဉ်းစားမိတယ်”

ကလေးလေးရွေးခါင်းမှ ဆံပင်လေးကို အသာအယာ မှတ်သပ်ပေးနေလိုက်သည်။ သူ့လက်လှမ်းမီရာမှာ သမီးလေးရှိနေသည်ကိုပင် ဝမ်းသာရမလို့ ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ..... တယ်လီဗီးရှင်း ပိတ်လိုက်တော့မယ်၊ ငါတို့ ညနေ စာမစားခင် အဲဒီရက်ကလေးတွေကို ဘုရားသခင်က သူ့မိဘတွေဆီ ဘေးကင်းရန်ကင်းပြန်ပို့ နိုင်ပါမေးလို့ ဆုတောင်းလိုက်ကြစို့”

ဆုတောင်းနေသည့်ကာလအတွင်း အယ်လင်၏ ဦးနှောက်က အဝေးသို့ရောက်နေသည်။

“ဘယ်လိုပဲမခရုရာတဲ့ သဘင်းပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ထင်ယင်ပေးပါ” ဟိုသူတို့က တောင်းနေကြတယ်။

နီးလ်ဟာ စာတိုက်က ဟိုစာကလေး သွားယူပေးဖို့ အခိုင်းခံရလို့ ဝဒေါ်လာ ရခဲ့၏။ အဲဒီနေ့ကို သူ အဘိအကျ မှတ်မိ

၃၃၀ * တက္ကသိုလ်နေ့စဉ် ၊ ဝမ်းအောင်ခိုင်

သည်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၄ပတ်က ဗုဒ္ဓဟူးနေ့။ အဲဒီနေ့က ဆရာမိဘ
အသင်းအစည်း အဝေး ကျောင်းမှာရှိလို့ နီးလဲကလည်း ထမင်း
စားပြန် နေ့ကကျသည့်ရက်ဟု မှတ်မိလိုက်သည်။

သူမသည် တခုခုကို ရုတ်တရက်မှတ်မိလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့...နေ့ပိုဦး နီးလဲ။ အဲဒီလူကြီးက စာတိုက်မှာပြီ
ပေးလိုက်တဲ့ စာကလေး မင်းမှာရှိသေးလား။ မင်း ပိုက်ဆံနဲ့
အဘူ စုပူးထဲထည့်လိုက်တာ ငါ မြင်မိဘယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် သိမ်းထားတယ် မေခမ”

“ဒီစာရွက်ပေါ်ကနာမည် ငါကြည့်ချင်လို့ သွားယူလိုက်စမ်း
ပါ.....”

ပက်သည် သူမကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး လေ့လာနေသည်။
နီးလဲထွက်သွားသောအခါ ကလေးတွေ၏ ခေါင်းပေါ်မှကျော်
ပြီး ပက်က.....

“မင်း.....တခုခု လုပ်ထားဘယ်လို့ ငါ့ကို မေးပြာနဲ့”

သူမသည် သူမကိုယ်သူမ ကြောင်တိကြောင်းတောင် ဖြစ်သွား
လေသည်။

“ကဲ...ကလေးတွေ စားကြတော့။ ငါကလဲ တခါတခါ
ကားယာဘီချောက်ချား ဖြစ်ဘတ်သား။ ရဲတွေရဲ့ အချိန်ကို ဖြုန်း
တတ်တာ ငါ့လိုလူမျိုးပဲဖြစ်မှာ။ ကဲ...အငယ်သေး ပန်းကန်
ဒီကက်တိုးလိုက်စမ်း။ မင်းကြိုက်တဲ့ ပုံစံအတိုင်း အသားသွတ်
ပေါင်မုန့်လှီးစားမယ်”

* * *

အခန်း (၂၅)

တာမျှ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ဖြစ်မလာချေ။ သူ မျှော်
ထားသလို ကောင်းကောင်း ဖြစ်လာခဲ့။ ဟိုမိန်းမကြီးက
အသွားသည်။ ကလေးမလေးကိုသည်း အိပ်ရာကနိုးတဲ့ အထိ
အဝတ်ရဦးမည်။ အိပ်ရာက နိုးခဲ့လျှင်လည်း သူ့လက်ထဲမှာ
အနံ့တူနဲ့လိမ်တာကို သူ ခံစားရဦးမည်။ ဟိုကောင်လေးက
အိပ်ရာထွက်ပြီး ပုန်းနေသည်။ သူ့ကိုလည်း ရှာရဦးမည်။
အားလုံးသည် သူ့လက်ထဲမှ လျှောထွက်သွားနေပြီဟု ထင်
မိသည်။ မျှော်သင့်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် စိတ်အရသာ ခံယူမှုသည်
ကျောက်ပြီး ဒေါသဘက်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။

www.burmeseclassic.com

ချော့ကမူ မထွက်တော့။ ဒါပေမယ့် ချွေးခစေးတို့က...
သူ့အဝတ်အစားများကို အသားနှင့် ကပ်စေးကပ်စေး ဖြစ်လာ
သည်။ နန်စီ၏ မျက်လုံးနှင့် ထူလှသည့်ကောင်လေး၏ မျက်လုံး
ပြာလေးကို ပြန်စဉ်းစားမိတော့ ကြိုတင်အရသာခံ၍ မေ့
တော့။

ကောင်လေးက အန္တရာယ်ကောင်လေး။ အကယ်၍ သူ ထွက်
သွားလျှင်...သူ့ကို ခြိမ်းခြောက်မည်။ အဲဒီတော့ သူ ယခင်ကလုပ်ခဲ့သကဲ့သို့
သည်ကလေးတွေကို အလျင်ရှင်းပစ်မှု ဘော်ဘော့မည်။ ဒီ
ခုလိုခြိမ်းခြောက်ခံနေမှုကို ဖယ်ရှားနိုင်လိမ့်မည်။

ပါးစပ်၊ နှာခေါင်း၊ မျက်လုံးတို့ကို လေမှဝင်အောင် ဝိတ်
လိုက်ရုံလေးပဲ ဖြစ်၏။ ဒီနောက် နှာရိုးအနည်းငယ်အတွင်း ဒီ
အမြင့်ဆုံး တက်လာသည့်အခါ လှိုင်းခေါင်းဖြူတွေ တအား
ရိုက်ပုတ်နေသော ခရုထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ရုံပဲ။ ဘယ်သူမျှ သိမည်
မဟုတ်။

သည်တော့မှ လူဟာဘယ်သူ့ခြိမ်းခြောက်မှုမှမရှိပဲ ဒီနေရာ
နေပြီး သူမဒုက္ခရောက်တာကို စိတ်ချလက်ချထိုင်ပြီး ကြည့်
နေလိုက်မည်။

နက်ဖြန်ညကျလျှင် ခြိမ်းခြောက်မှုအားလုံး ကင်းရှင်းသော
အခါ ပြည်ကို ကားနှင့်မောင်း၍ ပြန်သွားတော့မည်။ ည
မောင်ရီဖျိုးဖျိုးအချိန်မှာ သူပြန်မည်။ အဲဒီအချိန်မှာ တက်
ထီးဘည်း လမ်းလျှောက်သည့် ကလေးမလေးတယောက်တေ
သွေချင်တော့နိုင်သည်။ ငါ့ညီတော့ ဝါဟာ မင်းရဲဆရာအဝတ်
ပြောလိုက်မည်။ အဲဒါဟာ အမြဲလုပ်ဖြစ်သည်။

သည်လို ဆုံးဖြတ်လိုက်မူပဲ သူ စိတ်သာသွားသည်။
ယခု သူ့အရေးတကြီးလုပ်ရမည့် အလုပ်က ကောင်လေးကို
ရှင်းပစ်ဖို့ပဲ။ ကောင်လေးသည် နန်စီလို င် အာခံတော်သည်။
ကွာဒေးသည်၊ ကျေးဇူးကန်းသည်၊ ထွက်ပြေးချင်သည်။

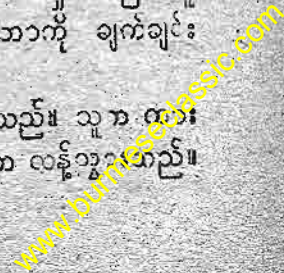
သူ့ကို တွေးအောင်ရှာရမည်။ သူ့ကို ကြီးနှင့်ချည်ပြီး အန်
ကန်မ၊ လွှာသည်၊ ပလတ်စတစ်အိတ်ကို ယူချည်။ လိုဝါရီဆိုင်
နန်စီဝယ်ခေလှိုသည့် တံဆိပ်မျိုးကိုမှ ရွေးရမည်။ ဒီနောက်
ကောင်လေးကို အလျင်ရှင်းပစ်လိုက်ရမည်။ သူလေးက ဒုက္ခပေး
အားကိုး။

သည်နောက် ကလေးမလေး...။ သူ့မကို ဆက်ထိန်းဆိမ်း
ထားလျှင် သိပ်ဘန္တရာယ်ကြီးမယ်။

ပြီးခဲ့သည့် ဟိုအကြိမ်ကလိုပဲ တက္ကသိုလ်ကနေလစ်ဆွက်သွား
ပြီး ဈေးဆိုင်နားရောက်သွားသည့်တိုင်အောင် သူ့ကိုယ်သူ ဘာ
ထုပ်ရမည်မှန်းမသိခဲ့။ နန်စီက လိဇာကို ဆရာဝန်ဆီခေါ်မသွားဖို့
တရည်းပဲ သတိရခဲ့သည်။ ဈေးဆိုင်နားကို နန်စီရောက်ခင်
တတည်က သူက အလျင်ရောက်နှင့်နေပြီး စေ့ငံနေခဲ့သည်။

သူမသည် ကားမောင်းဝင်လာပြီး ကလေးတွေကို မှာကြား၍
ဆိုင်ထဲဝင်သွားသည်။ အနားတွင် တခြားကားခရီး၊ တခြားလူ
စည်းခရီး၊ ဒီတော့မှ သူ တာလုပ်ရမည်ဆိုတာကို ချက်ချင်း
သိလိုက်သည်။

ကလေးတွေက သူ့ကားနားအောင်သည်။ သူက ကား
တံခါးကို ဆွဲပွင့်လိုက်သည့်အခါ ကလေးတွေက လန့်သွားသည်။
သည်တော့ သူက.....

“မြန်မြန်လာ၊ မေမေ့မို့နေမှာ မေမေ့ကို နောင်
ဘောင်”

သူတို့သေးတွေ သူ့ ကားနောက်ပြီး အံ့ဖုံးထဲသို့ ရောက်သည့်
တပြိုင်နက် ကိစ္စကပြီးသွားပြီ။

သူတို့ခေါင်းပေါ်မှာ ပလတ်စတစ်အိတ်တွေစွပ်ပြီး တင်း
အောင် လိမ်ထားလိုက်သည်။ ရှမ်းကန်မှရပ်တာနှင့်တပြိုင်နက်
အံ့ဖုံးပိတ်ပြီး ကျောင်းသို့ပြန်သွားခဲ့သည်။

အားလုံးပေါင်းမူ ၈ မိနစ်အောင်မကုန်လိုက်။

ကျောင်းသားများသည် ဓာတ်ခွဲခန်းနှင့် စခန်းသစ်များ
စိတ်စောနေကြသည်။ သူ့ ပျောက်သွားတာကို သတိမပြုမိသေး
ကြချေ။

အကယ်၍လို့ စင်လျှင် သူ့ ဘက်ကသက်သေလိုက်မည့်သူတွေ
တထမ်းကြီးရှိသည်။

အဲဒီနေ့ညက သူ့ကားကို မြစ်ဆိပ်ကမ်းနားအထိ မောင်း
သွားသည်။ အလောင်းများကို ပင်လယ်ထဲသို့ ပစ်ချခဲ့သည်။
အခွင့်အရေးကို အလုံ့ချခဲ့သလို အန္တရာယ်ကိုလည်း ရှောင်တိမ်း
ခဲ့ရသည်။

ဟို ၇ နှစ်က လုပ်ခဲ့သည့်အတိုင်း အခုလည်း အန္တရာယ်ကို
ရှောင်ရတိမ်းရပေဦးမည်။

‘မိုက်ကယ်...ထွက်လာခဲ့၊ မိုက်ကယ်...မင်းအဲဒီမဆီ ငါ ပြန်
ပို့ပေးမယ်’

သူသည် မုန်အိမ်ကိုကိုင်ပြီး ပတ်ခြာလည်လျှောက်ရှာနေ၏။

သည်အခန်းထဲမှာ ပုန်းဖိုးနေရာက သိပ် ရှိ။ ကြောင်အိမ်တွေ
ကလည်း မြင့်သည်။ ကျောက်ဂူကြီးလှီမှာနေသော ဒီအိမ်ထဲ
မှာ ကောင်လေးကို မုန်အိမ်သေးဖြင့် လိုက်ရှာဖို့ဆိုသည့်မှာ
မလွယ်လှ။ အချိန် တော်တော်ကြာမည်ဖြစ်၏။ ဘယ်က စ ရှာ
မည်။

“မိုက်ကယ်၊ မင်းအဲဒီမဆီ မင်း ပြန်ချင်ဘူးလား”
နောက်တကြိမ် ထပ်ခေါ်လိုက်သည်။

“မင်းအမေ ဘုရားသခင်ဆီသွားတာမဟုတ်ဘူး၊ အခု သူ
နေကောင်းလားပြီ၊ မင်းကို သူက တွေ့ချင်နေတယ်”

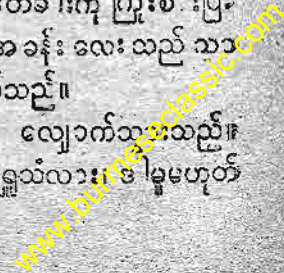
အတိတ်က အိပ်ခန်းတွေထဲမှာ အလျှင်သွားရှာရလျှင်
ကောင်းလေမည်လားဟု သူ စဉ်းစားကြည့်သည်။

ကောင်လေးသည် ပါးနပ်သည်။ သည်တံခါးကို သွားရောက်
အောင် ပထမကြိုးစားမှာပဲ။ သူ့ အပေါ်ထပ်မှာနေမှာတော့
မဟုတ်။ အိမ်ရှေ့ခန်းတံခါးဆီကို အလျင်များသွားနေလားစ
အဲဒီကို အလျင်သွားကြည့်ရမည်။

အိမ်ရှေ့ခန်းကိုသွားဖို့တွင်အလားမှာ မီးဖိုခန်းဘေးကအခန်း
လေးကို သူ သတိရလိုက်မိသည်။

အကယ်၍ ကောင်လေးသည် မီးဖိုခန်းတံခါးကို ကြိုးစားပြီး
ဖွင့်နေစဉ် သူလာသိကြားလိုက်ပါက ဒီအခန်း လေးသည် သာ
ပုန်းခိုရာအကောင်းဆုံးနေရာလည်း ဖြစ်သည်။

သူက အခန်းလေး၏ တံခါးဝဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။
သူ့ အခု ကြားနေရသည်မှာ အသက်ရှူသံလား၊ ဖိမူမဟုတ်
လေတိုက်သံများလား။

၃၃၄ ❀ တက္ကသိုလ်ခန်းစာ ○ မင်းဆောင်နိုင်

ဟု ဆူက တအားအော်ပြောလိုက်သည်။

ပဲရစ်သက်ထဲမှ ပုန်အိမ်ကိုတည်း ခေါင်းပေါ်ကျလေသည်။
လက်နှိပ်မီးရိုက်ချက်မခရုက်မီ ခြေထောက်နှင့် ကန်ပစ်လိုက်နီးခဲ့
သေးသည်။

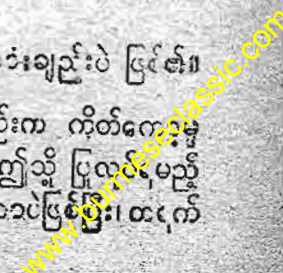

အခန်း (၂၆)

မော်တော်ကားကိုစွန့်ပစ်ပိသ ည်မှူးအမှူးတင်ပင်ဖြစ်သည်။
ဤ အပြုအမူသည် အင်မတန်မှိုက်မဲပြီး ညံ့ဖျင်းသည်ဟုသာ
ပြောရပေမည်။ 'ရော့'သည် ကုယ်ကြမ္မာ ကုယံဖန်တီးခြင်းကို
ဆိုကြည်သည်။

ဝိနောတနေ့လုံး ထူလုပ်ခဲ့တာအကုန် အမှားချည်းပဲ ဖြစ်၏။

နန်စီကို ရေကန်နားမှာ (ထူးခွဲစဉ်ကတည်းက ကိုတ်ကေ့ခွဲမှု
နေ၍ တချိုးတည်းလစ်ဖို့ ကောင်းသည်။ ဤသို့ ပြုလုပ်မည်
အစား နန်စီသည် ခဏတဖြုတ် ဝိတ်ဖောက်တာပဲဖြစ်ပြီး၊ ထိုကံ

၃၃၆ နှစ် တက္ကသိုလ်ခနင်း ၊ မင်းဆောင်နိုင်

သူ အခန်းထဲကို နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်း ဆက်ဝင်သွားပြီး မှန်အိမ်ကို သူ့ခေါင်း စထက်သို့မြှောက်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့မျက်လုံးက တခန်းလုံးရှိ အရာဝတ္ထုများကို တရုတ်တရုတ်စိုက်စိုက်နှင့် ရွေးကြည့်နေသည်။

ပြန်လှည့်ထွက်မည်ဟု ဟန်ပြင်ပြီး မှန်အိမ်ကို ညာဘက်လှည့်လိုက်သည့်အခါ....။

ကုသားထိုင်တန်းလျားနောက်မှာ ပုဂံကူးနေသည့်ပုံသဏ္ဍန် တခု၏အရိပ်တရဟာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ယုန်ကလေးတကောင် ပေါ်နေပုံအတိုင်း မြင်လိုက်ရသည်။

သူ့မြင်လိုက်ရသော အရာဝတ္ထုကိုကြည့်ပြီး အသံသေးသေးစူးစူးဖြင့်.....

“မင်းကိုငါတွေ့ပြီ မိုက်ကယ်....”
ဟု သူက အော်ပြီး တခင်ခင်ရယ်မောလိုက်သည်။
“ဒီတခါဘာ့ မင်း ပြေးသို့မလွှဲဘဲတော့ဘူးဟေ့”

* * *

အခန်း (၂၅)

ဂျွန်ခရာကိုပေါ်လာခဲ့သည် ကားကို ၆ အောက်မကြီးပေါ်မှ မျှော်စင်ကြီးဟက်သွားသည့်လမ်းကို ကွေ့လိုက်သော အခါ ဝါးများပျက်သွားသဖြင့် သူက မော်တော်ကားခရုမီးခလုတ်ကို အသာနှင်း၍ပွင့်လိုက်သည်။ မြင်ကွင်းက သိပ်ပြီး ကြည့်မခက်ငင်းသေး။

ကားကိုဂရုစိုက်၍ မောင်းနေရသည်။ ကားဘီးအောက်မှ လမ်းမှာ ချောနေပြီး အချိန်ခဏွေး ဘီးချော်သွားနိုင်ကြောင်း သူ သဘိထားမိသည်။

ထည်သောက်မှောင်သည့် သည်လိုအိမ်ကြီးထဲမှာ သူ့မီးခြစ်

www.burmeseclassic.com

ကလေး လာရှာတာပါဟု ယုံအောင် ဘယ်လို ပြောရပါ။ မစ္စတာပဲရစ်အနေနှင့် “နေ့စဉ်မှတစ်ခါကပြန်လာရပါ။ မစ္စတာပဲရစ် သူ ရှာထားပါမယ်၊ တွေ့ယင် ဒေါ်ရော်သိ ကို ထားပါမယ်”ဟု ပြောလျှင်လည်း ဖြစ်နိုင်သားပဲ။

အိမ်တံခါးဝအထိ လက်နှိပ်မီးဖြင့် သွားမည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မွန်မြောင်းကြီးနှင့် ကြည့်စဉ်က တခုခုကျသွားသံကို ကြားလိုက်သည်ဟု ပြောရမည်။ အဲဒီအတွက် “သူ့ အိမ်ထဲက တခုခုများကျသွားသလားလို့ လာကြည့်တာပါ”ဟု ပြောထုတ်သော အကျဉ်းချုပ်။

သူကြည့်ချင်သည့် နေရာက အပေါ်ဆုံး စတုတ္ထထပ်က အခန်းပုံ ဖြစ်သည်။

မျှော်စင်ကြီးသို့တက်သွားသည့်လမ်းကို ကားမောင်းရသည့် မှာ အန္တရာယ်ကြီးသည်။ လမ်း၏နောက်ဆုံးတကွေ့မှာ ကားတစ်စီး ရှိပြီးသည် အန္တရာယ်ဖြစ်လောက်အောင် ယမ်းသွားသည်။

ဂျွန်သည် လက်ကိုင်ကို တအားဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ကားထဲသို့ လမ်းကိုအမိအရကုတ်လိုက်မိသည်ဟု သူ ထုတ်ပြောသည်။ လမ်းကွေ့နံ့တေးအကားလေးနှင့် ၆ လက်မခန့်အကွာအထိ သူကား လျော့ပါသွားသည်။ အကယ်၍ ဘီးက လမ်းကိုးကုတ်မိလျှင် ၆ ပေခန့်အကွာရှိ ဝက်သစ်ချုပ်ကို ထက်၍ထိုက်မိမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

နောက်မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း၌ အိမ်ကြီး၏ အနောက်ဘက် ကားဝင်လမ်းမပေါ်သို့ သူ ရောက်တော့သည်။

ကားကို ဒေါ်ရော်သိထားသလို ဂိုဒေါင်ထဲတော့ မထားတော့ပါ။ သူ့အနေနှင့် အမှတ်တမဲ့ တမင်လာခြင်းမဟုတ် သယောင်ပြချင်သည်။

သည့်ထက်ပိုပြီး ဟန်ပြုရမည်ဆိုလျှင် သူ စိတ်နည်းနည်းတိုနေပြီး တဘက်သားကို ကသိကအောင် လုပ်ရမှာမမူ့သောပုံမျိုး ဆောင်ရမည်။

သည့်အထဲ သူက ညားနာစားနေတုန်း သူ့မိခြစ် ပျောက်တာသိလိုက်၍ မြို့ပြင်သည်းမရောက်သေးသဖြင့် ဖုန်းဆက်တာထက် ကိုယ်တိုင်လာမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြောင်း သူက ပြောမည်။

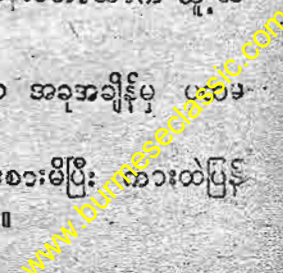
သူ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည့်အခါ အိမ်ကြီး၏ မည်းမှောင်သည့် အသွင်သဏ္ဍာန်က သူ့ကို ဆီး၍တုန်းလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဟိုးခါးမိုးထပ်တောင်မှ မမှောင်မိုက်နေသည်။

ဒီလူ့မှာ မုန်အိမ်ထောင့်ရှိမှပဲ။ ဒီလိုလေပြင်းထန်တဲ့ အချိန်မှာ မီးပျက်တာတော့ မဆန်းပါ။

ပဲရစ်ကအိပ်ပျော်သွားပြီး မီးပျက်တာမသိလိုက်လျှင်ကော။ အကယ်၍များ လူမြင်မခံချင်သော မိန်းမတေးယောက် သူ့ဆီ များ လာနေလျှင်ကော.....။

ဒီထပ်မြင်ချက်ကို ဂျွန်၏ခေါင်းထဲမှာ အခုအချိန်မှ အထပ်ထပ် ဦးဆုံးဝင်သွားသည်။

သူ့ကိုယ်သူ မိုက်ရန်ကောဟု စဉ်းစားမိပြီး ကားထဲပြန်သွားရကောင်းမသားဟု တွေးမိလိုက်၏။

မိုးနှင်းခဲးတူက လူ မျက်နှာကိရိုက်ခတ်နေသည်။ လေသည် နှင်းခဲးများကို သူ၏အင်္ကျီကော်လန်သက်များထဲသို့ မှုတ်သွင်းပေးသည်။ ညာနာစားတုန်းက နွေးထွေးမှုလေးကလည်း ပျောက်သွားသည်။ ချုံဖြင့် သူသည် ချမ်းတုန်ပြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

သူ့မှာ ကြမ်းတမ်းသည့်ခရီးရှည်ကြီးကို ကားမောင်းရမှာကလည်း ရှိနေသေးသည်။

သူဆင်စားသည့်တံတိုင်းအရဆိုလျှင် သူ့ကို တော်တော်တုံးသည့်သူပဲဟု ထင်ကြပေမည်။ ပဲရစ်ဆီတွင် လူ့အမြင်မခံချင်သော ဧည့်သည်တယောက်များ ရှိနေမည်လားဆိုသည့် အတွေးမျိုး စောစောက ဘာကြောင့်များ မပေါ်ခဲ့ရပါလိမ့်။

ဒီတော့ သူ့ ကိုယ်သူ 'ဝါတုံးပဲ' ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူများ ကိစ္စကို အဆက်မပြတ် ဖတ်ရှုရင်း မထက်သာတတ်သော ငမိုက်သားပဲဖြစ်သည်။

သူနှင့် ဒေါ်ရော်သိသည့် အချိန်အချက်ကလေး တခုကို အနှောင့်အယှက် ပြုခဲ့မိတာလောက်ပဲ ဖြစ်သည်။ တခြားလူတယောက်ဆို ဒီထက်ပိုပြီးအနှောင့်အယှက်မပြုလိုက်ခင် ဒီနားက ထွက်ခွာသွားဖို့ ကောင်းနေပြီဖြစ်၏။

မော်ဒန်ကားထဲသို့ဝင်မည်ဟုဟန်ပြင်နေဆဲမှာပဲ ဗယ်တက်ခပ်ဝေးခေး မီးဖိုပြတင်းပေါက်ထဲမှ အလင်းရောင်လေးကို ဖြတ်ကနဲ မြင်လိုက်ရသည်။

မီးရောင်လေးသည် မြန်မြန်လေးလွင်ရှားသွားပြီး တံခါး၏ ည ဘက်ပြတင်းပေါက်မှာ အရိပ်ထိုးလိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

မီးဖိုခန်းထဲမှာ လူတစ်ယောက်သည် မှန်အိမ်ဘလုံးနှင့် လမ်းလျှောက်သွားနေပုံရသည်။

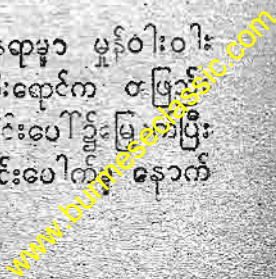
ရုန်းသည် ကားတံခါးပိတ်သံမှကြားရအောင် သတိကြီးစွာဖြင့် အသာလေးပိတ်လိုက်သည်။

လက်နှိပ်ခတ်မီးကိုယူပြီး မီးဖိုပြတင်းပေါက်နားသို့ အသာထိုး၍ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

မီးရောင်မှာ ခန်းမကြီးဘဲမှလာနေသည်ကို မြင်ရသည်။ သူ့စိတ်ထဲ၌ အိမ်ဖွဲ့စည်းပုံကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်သည်။

နောက်ဘက်ခလုကားကို ခန်းမကြီးမှထက်ရသည်။ အခန်းလေးတက်က တက်လျှင်လည်းရသည်ဟု သိခဲ့ရသည်။ ခပ်သွက်သွက်ပင် တံစက်မြိတ်အကာအကွယ်ကိုယူပြီး မီးဖိုနောက်ဘေးတံခါးကိုကျော်သွားကာ အခန်းငယ်လေးရှိသောပြတင်းပေါက်နားသို့ ရောက်သွားသည်။

မီးအိမ်ဖွဲ့မီ ရောင်လေးကလည်း ဆည်နေရာမှာ မှန်ဝါးဝါးဖြစ်နေသည်။ သူ့စောင့်ကြည့်နေဆဲမှာပင် မီးရောင်က ဝါးဖြတ်ပြီး ပိုင်းဝါးသွားသည်။ မှန်အိမ်ကို ခေါင်းပေါ်၌ မြှောက်ပြီး လက်ဆန့်သားသည်ကိုမြင်လိုက်၍ သူ ပြတင်းပေါက်မှ နောက်ဆုတ်ရှောင်ပေးလိုက်သည်။

ကုတ်နေပဲရစ်ကို သူ တွေ့ရသည်။ သူကနေ့ကို ရှာနေသည်။
ဘာကိုလဲ တေးယာက်ယောက်ကိုခေါ်နေသည်။ ဂျွန်က တအား
ဆာရုံစိုက်ပြီးနားထောင်လိုက်သည်။ လေတိုက်သံကလည်း သူ
ခေါ်သံကို လှမ်းထားသည်။ ဒါပေမယ့် သူ့နားထဲမှာ ပဲရစ်က
‘မိုက်ကယ်၊ မိုက်ကယ်’ ဟု ခေါ်နေခြင်းကို ကြားလိုက်ရသည်။

သူသည် ရကြောက်စိတ်များဖြင့် ကျောချမ်းသွားခဲ့သည်။
သူ ထင်ထားသည့်အတိုင်း မှန်နေသည်။ ဒီလူဟာ ဝိတ္တဇ
အရှူးဘဲယောက်၊ ကလေးခေတ်ဟင်္သာလည်း ဒီအိမ်ထဲက တနေ
ရာမှာရှိနေမှပဲ။ သူ့ကိုထားတဲ့ မီးအိမ်ကလည်း ပဲရစ်၏
ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးတခုလုံးကို မီးမောင်းထိုးပြထားသလိုဖြစ်
နေသည်။

သူသည် ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ပါ့မလား၊ ခွန်အားမူပျပါ့မလား၊ ဒီလူ
ကြီးနှင့် ခွန်အားခြင်း ယောဉ်နိုင်ဘူးဆိုခြင်းတို့ကို သူ စိတ်ထဲမှာ
တွေးနေမိသည်။

သူ့မှာ လက်နက်ဟဲ့၍ ဓာတ်မီးတလက်ပါသည်။

သူ အကူအညီသွားခေါ်ရမလား၊ မိုက်ကယ်လွတ်သွားထံ
ဆိုသည်မှာဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ အကယ်၍ ပဲရစ်က ရှာတွေ့သွား
လျှင် မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း အခြေအနေ တမျိုးတပုံပြောင်း
သွားနိုင်သည်။

သူ၏ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသော မျက်စိအောက်မှာပင်
ပဲရစ်သည် မှန်အိမ်ကိုညာဘက်သို့လှည့်ပြီး ခုံဘန်းလျားနှောက်မို

ကြားထဲမှ ရှန်းကန်နေသော ကလေးလေးအား ဆွဲထုတ်လိုက်
သည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ပဲရစ်သည် မှန်အိမ်ကိုအောက်သို့ချလိုက်ပြီး ကလေးလေး၏
သည်ပင်းကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်ကိုလည်း မြင်
ဆိုက်ရသေးသည်။

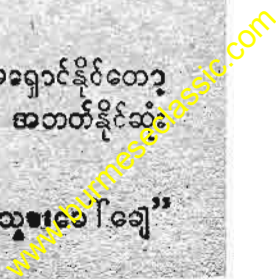
ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ကာလအတွင်းက ရထားသည့်အတွေးအကြံ
သူ သူသည် ဘေးမှူးစဉ်းစားဆော့ပဲ ပြောင်းပေါက်ကိုလက်နှိပ်
ဓာတ်မီးဖြင့် တအားရှိစွာလိုက်သည်။

ကုတ်နေပဲရစ် လှည့်ကြည့်မိခိုက်မှာပင် သူ သည် မှန်ကဲ့မှလက်
ကိုင်ပြီး အတွင်းမှသော့ကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်
ချုပ်ကိုတအားတွန်းတင်လိုက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြောင်းပေါက်
ဘောင်မှ ခုန်ကျော်ဝင်လိုက်၏။

သူ၏ ခြေယောက်များ ကြမ်းပြုကိုထိလိုက်ချိန်တွင်လက်ထဲမှ
လက်နှိပ်ဓာတ်မီးလွတ်ကျသွားသည်။ ပဲရစ်က မီးအိမ်ကို လက်
ဆာက်မှကိုင်ယှား ကျသွားသည့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ကောက်
ယူကာ လက်နက်သဖွယ် သူ့ခေါင်းအပေါ်သို့ မြှောက်လိုက်
သည်။

ရိုက်ချလိုက်မည့် ရိုက်ချက်အား မည်သို့မျှ မရှောင်နိုင်တော့
ကြောင်း သိလိုက်သည်။ သူက နံရံဘက်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး
အိပ်ပေးလိုက်ပြီး....

“မိုက်ကယ်....ပြေး....ပြေး....၊ အကူအညီ သူ့ပေါ်ချေ”

၃၄၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

လောက်ခိုနေကာ သူတို့လှံမယားထံသွားတွေ့ပြီး ပိုက်ဆံတောင်း မည်ဟု သူတုတ်ခဲ့သည်။

ယခုတော့...သူသည် ကလေးတွေ ပျောက်သွားသည့် အိမ် အနီးအနားမှာ သူ့ရိုနေသလို ပြုလုပ်လျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

ဟိုတုန်းက ကလေးတွေပျောက်သွားတဲ့ အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး နန်စီနှင့် ပတ်သက်သည်ဟုဘကယ်ပင် ယုံကြည်မိသည်။ ယခုမူ သူမလုပ်ဘူးဟု မည်သူက ပြောနိုင်မှာလဲ။ သူမသည် သူ့အား ပါမောက္ခကြီး ခဏခဏပြောဖူးသလို စိတ်ဖောက်ပြန်နေခြင်းပဲ ဖြစ်မှာပဲ။

ခေတ်ဘော်ကားကို စွန့်ပစ်ပြီး နောက် ကိတ်မြို့ထဲကိုဖြတ်သွားသော အမြန်သမ်းမကြီးသို့သွားမည့် ဘောင်ဘက်သို့ လာခဲ့သည်။

ရဲကားဘစီး သူ့ဘေးမှဖြတ်၍ အမြန်မောင်းသွားတော့သူ နောက်ပြန်ချိုးခံရ လိုက်ရသည်။

သူသည် ကားကြိုတားပြီး လိုက်လျှင်ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ် ယခုအချိန်မှာ တဲဘားထိပ်မှလမ်းပိတ်၍ စစ်ဆေးနေမည် မှာ သေချာသည်။ အကောင်းဆုံးက ပင်လယ်ကွေ့တက်ရုံ ပြန်သွားလျှင် ကောင်းလိမ့်မည်။

ယင်းတက်တင် နွေဘက်တင်သာ လူနားလူရွှီးသာ သော့ခတ်သားသည် တဲလေးတွေရှိနိုင်သည်။ တဲဘာ့ထဲ ခဏာဖြုတ်ဝင်အောင်းနေလျှင် ဖြစ်နိုင်သည်။ တချို့တဲလေးတွေမှာ စားစရာတွေ ကျန်တတ်သည်။

နောက် ၂ရက် ၃ရက်ခန့်ကြာပြီး အရှာအဖွေ နည်းသည့် အချိန်မှာ ကုန်ကားတစင်းထဲ အလစ်ဝင်ပုန်းပြီး ဒီကျွန်းမှ အမြန်ဆုံးလစ်ထွက်ဖို့သာ စိတ်ကူးနေသည်။

သူသည် ချမ်းချမ်းစိစိနှင့်မို့ လမ်းကျဉ်းကလေးမှ ပင်လယ်ကွေ့ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းလာသည်။ တခုကောင်းသည်မှာ ဒီလိုရာသီဆိုးမှာ လမ်းလျှောက်ထွက်မည့်သူနှင့် မတွေ့နိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ လမ်းပေါ်မှာ ကားလည်းမရှိဘူး။

ဒါပေမယ့် လမ်းကွေ့လေးတခုမှ ရုတ်တရက် ကွေ့အထွက်မှာ ရှေ့ပီးထိုးလာသည့် ကားတစီး၏မီးရောင် မထိုးမီအောင် နောက်ကချုံထဲကို ပြန်ခုန်ပြီးဝင်လိုက်ရသည်။

အသက်ကို တအားရှူရှိုက်ယင်း ၎င်းကား ဖြတ်သွားသည်ကို စောင့်နေခဲ့ရသည်။ နောက်ထပ် ရဲကားဘစီး ပါကလား။ ဒီနေရာမှာ ရဲကားတွေခြေရှုပ်နေ၏။ ဒီတော့ ဆူလမ်းပေါ်က သွား၍တော့ မဖြစ်တော့ပဲ။ ပင်လယ်ကွေ့ဘက် ဆင်းဖို့အတွက် နောက်ထပ် သိပ်မဝေးလှတော့။

ခြံစည်းရိုးမျှားဘေးမှကပ်ပြီး သစ်တောထေးဘက်သို့ သူတအားပြေးသွားသည်။ အဆိုပါ ခြံစည်းရိုးမှာ အနီးတဝိုက်ရှိ အိမ်ဝိုင်းမျှား၏ အနောက်ဘက်ခြံစည်းရိုးမျှားသာ ဖြစ်သည်။ ဤအနောက်ဘက်ခြံစည်းရိုးမျှားကို ပတ်သွားလျှင် တော်ဘော်ဝေးဝေးသွားပေမယ့် သူ့ကိုလူမျှား အလွယ်တကူမမြင်နိုင်တော့ပေ။

နန်စီသည် သူ့ကို ရေကန်မှာ တွေ့ပိုက်သလား။ နန်စီသည် တက်ကို ကြောင်ကြည့်လိုက်သည်တော့အခွန်။ မြင်ချင်မှလည်း

မြင်မည်။ ယင်းနေရာသို့ သူ့ မရောက်ဖူးကြောင်း ငွတ်ငြင်းရမှာပဲ။ သူမကိုကြည့်ရသည်မှာလည်း သူ့ကို မြင်လိုက်တယ်လို့ ပြောနိုင်သောက်သော အခြေအနေရှိပုံ မပေါ်ပေ။

သူ့ကို ဘယ်သူမှမမြင်ဟူ၍ သူက သေချာနေသည်။ ဟိုစခေတရှင်ဝက်ဂွန်ခမောင်းသူကလွဲလျှင်ပေါ့။ သည်လူကလည်း သည်အချစ်သားဖြစ်ချင်မှု ဖြစ်မှာပေါ့။ မက်ဆာချူးဆက် ပြည်နယ်နံပါတ် ၈၆၄၂။

ဇီနပ်ဖဲကို သူ ဘာလို့မျှား မှတ်မိနေပါလိမ့်။ ပြောင်းပြန်ကြည့်လျှင်... ၂၄၆၈။

ဒါကြောင့် သူ့သတိထားမိလိုက်တာပဲ။ သူ့ အဖမ်းမျှား ခံရလျှင် ဒီစခေတရှင် ဝက်ဂွန်အကြောင်းကို သူ ပြောပြနိုင်သည်။ အဲဒီကား အဲဒီခရက်ခြံနောက်ဘက်သို့ ဝင်သောလမ်းမှ ထွက်လာတာ သူ့မြင်ခဲ့ရသည်။ အချိန်ကလည်း ကလေးတွေပျောက်သွားသည့်အချိန်ဝန်းကျင်လောက်က...။

ဒါပေမယ့် တခါထပ်ပြီ ထွက်ကြည့်လျှင် ယင်းစခေတရှင် ဝက်ဂွန်သည် ခါတိုင်းပစ္စည်းလာပို့သည့် ကားဖြန့်ပြီး သည်ကားကြောင်း သူတို့လည်း သိပြီးပြီဆိုလျှင်ရော...

ကားမောင်းသူကို 'ခေ'က မမြင်လိုက်ပါ။ သတိပည်းပြောမိလိုက်ပါ။ ဖက်ဖဲအာ သူ့သိလိုက်သည်က ဝပ်ဝတ်ကိုယ်လုံးကြီးကြီး လူကားယောက်၊ ဒါပဲ။ ဖက်ဖဲလူမျှား သူ့အဖမ်းခံငြိုး ဒီစခေတရှင်ဝက်ဂွန်အကြောင်း ပြောသိက်လျှင်ဖြင့် အဲဒီခရက်အဖမ်းမှာ မိမိရှိကြောင်း ကိုယ်ဘာသေကိုယ် သက်သေထူလိုက်သလို ဖြစ်သွားပေမည်။

မဖြစ်ဘူး...မဖြစ်ဘူး။ သူ့ကို မိသွားယင်တော့ သူ့ဘာမှ ဝန်မခံဘူး။ နန်စီကိုသာတွေ့ဖို့ ကြံရွယ်လို့ပဲ ပြောရမည်။ သဘင်းစာထဲက သူ့ ဓာတ်ပုံကို မြင်လိုက်ပြီး ဒီနေရာမှ ထွက်ခွာသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်ဟု ပြောမည်။

ဒီလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့မှ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတော့သည်။ ခု... အရေးကြီးတာက မြစ်ဆိပ်က ထဲသေးတော့ဆီ ရောက်ဖို့...။

သူသည် သစ်ပင်အရိပ်ထဲမှခိုပြီး မြစ်ဆိပ်ဘက်ကို ထွက်သွက်ပြေးသွားသည်။ ခရုတ်တိုက်လဲသဖြင့် ဒေါသနှင့်ဆဲပြီး ပြန်ထပြေးသည်။ မိုးနှင်းသည် လျှောစီးသည့် ရေခဲပြင်လို နေရာတခုလုံး ချောနေအောင် ပြုလုပ်ထားသည်။

သူ့ အနေနှင့် နောက်ထပ်ဝေးဝေးသွားစရာ နေရာမရှိတော့။ အစိုးအကာအောက်ထဲ တနည်းနည်းနှင့် ရောက်ဖို့လိုပြီ။ နို့ မဟုတ်လျှင် သူ့ကို တားယာက်ယောက်က မြင်သွားပေသိမ့်မည်။

နှင်းမျှားဖုံးနေသော သစ်ပင်တပင်မှာ သူ့ကိုယ်သူ့ငြိမ်အောင် ဆိန်းပြီး မြန်မြန်လစ်ဖို့ ကြိုးစားပေးတော့သည်။

အခန်း (၂၂)

သာစတန်ဂစ်ဗင်သည် သူ့အိမ်နောက်ဘက် မွန်ကာသား
သော ဆင်ဝင်ကလေးထဲမှနေ၍ မွေငင်လုလုအချိန်မှာ ကျနေ
သော နန်းမုန်တိုင်းကို ကြည့်နေခဲ့သည်။ အရှေ့မြောက်တစ်
တိုက်ပြုဆိုလျှင် သူ့အင်မဟန်နှစ်သက် သဘောကျသည်။ ခု
မျိုးကိုလည်း နောက်ထပ် နှစ်ဘတ်တော်ကြီးလျှင် မြင်နိုင်
တော့မှမဟုတ်ဟုလည်း သူ သိသည်။ သူသည် ယခု အသက်
၈၀ ကျော်နေပြီ။

ရေစီယိုကို တိုးတိုးလေး ဖွင့်ထားသည်။ အဲဒရက်ကသော
မျိုး၏ နောက်ဆုံးသတင်းကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။ သူ၏

လေးတွေရဲ့ သတင်းကို အစအနတောင် မရသေး။

သူသည် နောက်ဘက်ကို ငေးမေးကြည့်နေယင်းနှင့် ဒီကလေး
ငယ်ငယ်လေးတွေကိုမှ ဒီလိုခွကွမျိုး ဘာကြောင့် တွေ့ရပါလဲ။
သူ့ တဦးဘည်းသော ကလေးသည် ၁၉၁၇ ခုနှစ်က တုပ်ကွေး
ဆရာဂါကပ်ဆိုက်၍ ၅ နှစ်သားအရွယ်မှာ သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

သူသည် အနားယူထားသော အိမ်မြေပွဲစားတယောက် ဖြစ်
သည်။ ရေးအဲဒရက်နှင့် ဗည်း ရင်းနှီးသည်။ အဲဒရက်၏ အဖေ၊
အဘိုးနှင့်ဆရာ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

‘ရေး’သည် လူ့တော်တယောက်။ ကိတ်လိုအရပ်မှာ သူ့လိုလူ
စားမျိုး ရှိဖို့လိုသည်။ သူသည် ပြောသလို လုပ်တတ်၏။ အိမ်
မြေပွဲစားတယောက်လည်း ဖြစ်၏။ ပိုက်ဆံရလျှင် ပြီးရော၊ ဘယ်
သူသေဆုံးဆိုသည့် လူစားမျိုး မဟုတ်ပေ။

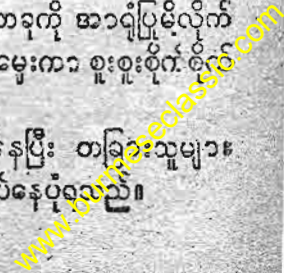
သူ့လိုလူ၏ သားဆုမီးများ တခုခုဖြစ်သွားလျှင် ဒီအရပ်
သည် တော်တော်ရှက်ဖို့ကောင်း၏။

နန်စိဆိုသည့် မိန်းကလေးကလေး နည်း သးစတန်၏ မျက်စိထဲမှာ
တခြားလူကိုသတ်မည့် မိန်းမစားမျိုး မဟုတ်။

ဒီကိစ္စမှာ ဒီထက်ပိုယုတ္တိ ဘန်သောအဖြေတခုခု ရှိမှပဲ။

သူသည် သောင်မတင် ရေမကျ လျှောက်တေးနေယင်း
အနောက်ဘက် သစ်ခေတလဲမှ လှိုင်ရှားမှုဘခုကို အာရုံပြုမိလိုက်
သည်။ သူသည် ရှေ့ကိုကုန်းပြီး မျက်လုံးမွေးကာ စူးစူးစိုက်စိုက်
ကြည့်လိုက်သည်။

လူတယောက်သည် လှုပ်ရှားသွားလာနေပြီး တခြားသူများ
သူ့ကို မမြင်အောင် ပုန်းလျှိုးကွယ်ဝှက်လုပ်နေပုံရသည်။

၃၅) ❀ တက္ကသိုလ်နေ့ဝင်း၊ ○ မင်းအောင်နိုင်

သည်လိုရာသီမျိုးနှင့် သည်သစ်တေးထဲ ရောက်နေသော
လူကယောက်ဟာ လူ့ကောင်းတယေးကံတော့ ဖေ့တတ်တန်ဖူ။
သည်မြို့ထဲမှာ လှယ်ကံမူခေတ်လည်း ဘော်ဘော်များများဖြစ်ပွား
ခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ဒီပတ်ဝန်းကျင်က ပို၍ဖြစ်များသည်။

သာစောနဲ့သည် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ရဲစခန်း
ကို ဆက်သိုက်သည်။ ရဲမှူးကော့ဖင်သည် စိတ်ဆွေးယောင်းတဦး
ဖြစ်သည်။ သည်အချိန် ရဲစခန်းမှ ရှိချင်နေသည်။ ဆဲဒရက်အိမ်
ရောက်ချင်ရောက်နေမှား။

တယ်လီဖုန်းတဘက်မှ 'အဒပ်ပို ရဲစခန်းကပါ ခင်ဗျာ' ဟု ပြန်
ဖြေသည်။

သာစောနဲ့က စိတ်မရွံ့စွာနှင့် ဖြတ်ပြီး....

“ကျုပ် သာစောနဲ့ဂစ်ဗဲ စကားပြောနေတယ်။ ကျုပ်အိမ်
နောက်ဖေး သစ်သောထဲမှာ လူကယေးကံ သွားလာလှုပ်ရှား
နေပြီး မြစ်ဆိပ်ဘက်ကို သွားနေတာ ကျုပ် ဖွေလိုက်ရတဲ့
အကြောင်း ခင်ဗျားတို့ ကို အသိပေးတာ....”

အခန်း (၂၀)

နတ်စိသည် တန်းလျားပေါ်မှာ မတ်မတ်ဆိုင်ပြီး ရှေ့တည့်
တည့်ကို စူးစိုက်ငေးမောကြည့်နေသည်။

မီးသင်းဖိုထဲမှာ မီးတည့်ထဲ ဝါး၍ ထင်းစကြီးကြီးနှင့် သစ်ကိုင်း
သေးသေးလေးများ မီးစွဲနေသည်။

မနုကပဲ မဟုတ်သေး။ သူမနှင့် မိုက်ကယ် အိမ်ရှေ့ မြက်
ခင်းကို တွန်ခြစ်ဖြင့် ဆွဲယူရှင်းလင်းခဲ့ကြသည်။

‘ဒီအောင်းတွင်းမှာ ဒီကလပ်မျိုးလုပ်ရတာ ဒီဘကြိမ်တာ
နောက်ဆုံးပဲ’ ဟု သူ့က ပြောခဲ့သေးသည်။

“သစ်ရွက်တွေလဲ ကြွေတာ ကုန်းလောက်ရောပေါ့...”

သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး သူ့မကိုမပြောပဲ သစ်ကိုင်းခြောက်
အကြီးဆုံးတချောင်းနှင့် နောက်သစ်ကိုင်းခြောက် တပွေ့စေ
လောက်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး.....

“ဒါတွေ မီးလင်းဖို့ထဲထည့်ဖို့ ကောင်းတယ်”

ဟုပြောခဲ့သည်။ သူက ထွန်ခြစ်ကို ဖမ်းချလိုက်ရာ ထွန်ခြစ်
သည် အသွားများထောင်ပြီး ပက်လက်ကျသွားသည်။ မင်းအောင်
သူထို့နားကို ပြေးလာသဖြင့် ထွန်ခြစ်ကို ကမန်းကတန်းကောက်
ပြီး မှောက်လိုက်သည်။ တောင်ပန်ဆေးခန်းထဲထည့်ပြီး သူက.....

“ဖေးဖေး ထွန်ခြစ်ကို ဒီလိုပက်လက်လှန်ချသွားယင် အ
မတန် အန္တရာယ်ကြီးတယ်လို့ ပြောဖူးတယ်”

သူသည် မစ်စီကို အခြေစိုက် အကောအကွယ်ပေးတတ်သည့်
‘ရေး’နှင့် သိပ်တူတားပဲ။

ရဲဖန်ရဲခါ နန်စိသည် မင်းစီကို မိုက်နှင့်အတူရှိမှန်း သိတဲ့အခ
မှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် စိတ်ချယုံကြည်ခဲ့သည်။ ဘာ
လုပ်ရလုပ်ရ သူဟာ မင်းစီကို အမြဲတမ်း ဝရုစိုက် ပြုစုခဲ့သည်။

နောက်ပြီး သူကလည်း အင်မတန် စိတ်ကူးကောင်းသည့်
ကောင်လေးတေးယောက် ဖြစ်သည်။ တကယ်လို့ အိမ်အပြင်တစ်
ရာရာကို ရောက်နေလျှင်လည်း မင်းစီအကျိုးကို စစ်မျိုးကို ဆွဲ
ပေးသည်။ အကောအကွယ်ပေးတတ်သည်။ နောက်ပြီး သူက.....

“အို....ဘုရား....ဘုရား....”

သူမသည် အသံထွက်ပြီး ပြေးသည်ကို ‘ရေး’က မော့ကြည့်
လိုက်မှ သတိရမိသည်။ သူသည် သူ့ကုလားထိုင်ကြီးထဲမှာ ထိုင်

နေသည်။ သူ့မျက်နှာကလည်း ပင်ပန်းပြီး တင်းမာနေပုံရသည်။
ယခုအချိန်တွင် သူ့မကို အထိမခံချင်ဘူးဟု စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်
နေတာကို သူ သိနေပုံရသည်။

သူမသည် ဖြစ်ရပ်များကို စုစည်းပြီး အခြေအနေကို ပြန်လည်
သုံးသပ်ဖို့လိုသိမ့်ဦးမည်။ ကလေးတွေအသက်ကုန်ပြီဟု ယုံကြည်နေ၍
မဖြစ်။ သူတို့အသေခံနိုင်သေးပါဘူး။ တခုခုဖြစ်ခင် သူတို့အသေ
တွေကို တွေ့အောင်ပြန်ရှာရမည်။

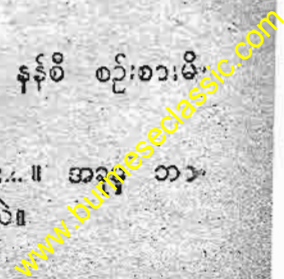
ဒေါ်ရော်သိသည် သူ့မကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ဒေါ်
ရော်သိသည် ရုတ်တရက်ကြီး ပိုလို့ အိုစားသွားပြီး ဆောက်တည်
ရာမရ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဒေါ်ရော်သိ၏ ချစ်ခင်မှုနှင့် မေတ္တာရှိမှု
ကို တုံ့ပြန်မှုမပြုပဲ သူမလက်ခံခဲ့သည်။

ဒေါ်ရော်သိကို သူမက လက်တကမ်းမှာထားပြီး သူမ
မိသားစုပတ်ဝန်းကျင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်နေ နှင့်ယှက်ခြင်းမပြုနှင့်
ဟူ၍ခင်ကင်းကင်းထားသည်။

သူမအနေနှင့် ကလေးတွေကို တွားစောအစားတေးယောက်
မရစေချင်ဘူး။ မေ့မ့နရာကို ဘယ်သူမျှ ဝင်ယူတာကို မကြိုက်
နိုင်ပါဘူး။

ငါဟာ တကိုယ်ကောင်းဆန်ခဲ့သည်ဟု နန်စိ စဉ်းစားမိ
သည်။

သူမရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒကို ငါ မမြင်ခဲ့ပါလား...။ အခုနဲ့ ဘာ
ကြောင့် ပြန်ပြန်ထင်ထင် ပေါ်လာရတာလဲ။

၃၅၆ * တက္ကသိုလ်နေ့ငင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

သူတို့ဟာ ဒီမှာလာထိုင်နေပြီး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ၊ လုပ်နည်းအားလဲ မရှိဘူးဟု အခုမှခံတွေးမိခြင်းသည် ဘယ်ခလောက်များ ထူးဆန်းလိုက်ပါသလဲ။

ဒီလိုဆိုယင် မည်သည့်အရာတခုခုက သူမကို စိတ်ငြိမ်အေးအောင် လုပ်ပေးနေလို့လဲ။

သူမစိတ်ထဲမှာ မျှော်လင့်ချက် အသေးအမွှေးကလေး ရှိနေတာပဲလို့ ဘာကြောင့် ထင်နေရတာလဲ။

အဲဒီသက်သာမှုလေးက ဘယ်ကလာခဲ့တာလဲ။

သူမက....

“ရှော့လက်ဂလာ....။ ကနေ့မှနက်ရှော့လက်ဂလာကို ရေကန်နားမှာ မြင်ခဲ့တယ်လို့ ရှင်ကို ကျွန်မပြောခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်....”

‘ရေး’က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ အိပ်မက်မက်နေတာများလား....။ သူ့ကို ကျွန်မ မြင်ခဲ့တယ်လို့ပြောတာ ဆရာဝန်ကယုံသလား၊ ကျွန်မ အမှန်ကို ပြောနေတယ်ဆိုတာကိုဆရာ ယုံကြည်ရှုံ့လား။”

‘ရေး’က ခေတ္တမျှ စဉ်းစားပြီး ရိုးရိုးနှင့်မှန်မှန်ပဲ ဖြေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ နန်စီ၏လေသံထဲမှာ ခိုးခိုင်း မတ်မတ်နှင့် ခွန်အားလည်း ရှိပုံရတာသည်။ လှီးလွဲတိမ်းရှောင်ခြင်းကို လက်ခံမည့်ပုံလည်း မရ။

“မင်းဟာ ဖြစ်ရပ်မှန်တွေကို တော်တော်လေး တိထိထူးထူး ပြောနိုင်တယ်လို့ ဆရာဝန်က ယူဆတယ်။ နောက်ပြီး မင်း ခြံရံရာက ရှော့လက်ဂလာဟာ ဒီနားပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကနေ့မှနက်ရော၊ မခန့်ညကဆော့ ရှိတယ်ဆိုတာ သေချာတယ်နော်”

“ရှော့လက်ဂလာဟာ ကလေးတွေကို နစ်နာအောင်လုပ်မှာ ဆုတ်ပါဘူး”

နန်စီ၏အသံသည် မှန်မှန်အေးအေးပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မင်းသည်သာ သူ၏ စိတ်ထက်သာရာမှု တခုဖြစ်သည်။

“ကလေးတွေကိုခေါ်ဆွားယင် သူ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်။ သူဟာ ကလေးတွေကို ထိခိုက်အောင်တော့ မလုပ်ပါဘူး။ ဒါကို ပြန်မ သိပါဘယ်”

လင်ဒန်သည် အခန်းထဲသို့ပြန်ဝင်လာ၏။ ဂျိနသန်က သူ့နောက်မှ ထင်ကြပ်မကွာ လိုက်လာသည်။ ဂျိနသန်သည် ဒေါ်မတ်သိကို ပထမဆုံးကြည့်လိုက်မိသည်ကို သူ့ကိုယ်သူ သတိမိလိုက်သည်။

သူမလက်များမှာ အိတ်ထောင်ထဲမှူးနှိုက်ပြီး လက်သီးများ ပုပ်ထားသည်ဟု သူ သံသယရှိမိသည်။ ဒေါ်ရော်လိသည် ကိုယ်ကို လုံးအောင်နေထိုင်သူ တယောက်ဖြစ်သည်ဟု သူ့စိတ်ထဲမှာ ထင်မိသည်။ ဒီအရာထဲအချင်းများသည် အမျိုးသမီးတယောက်မှာ အမြဲတမ်းမရှိနိုင်။ သူ့က သေးစားသွားမိသည်။ ဂျိနသန်သည် သူ့ကိုယ်သူ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် မှန်မှန် နန်ကန်ဝေဖန်ကြည့်လျှင်တော့ သူနှင့် အဲမလီဆက်ဆံရေးသည်

အဲဒါကို ကို အမြဲတမ်းလက်မလွတ်တမ်း အတူအညီတောင်း
နေရသော ဆက်ဆံရေးမျိုးသာ ဖြစ်သည်ဟု သတိပြုမိသည်။
သူမသည် ပုလင်းအဖုံးလည်း မဖွင့်တတ်။ ကားသေ့ ဘယ်
ရှာလို့ရှာရမှန်းလည်း မသိ။ အိမ်သုံးစာရင်းလည်း မမှတ်တတ်။
သူမသည် တချိန်လုံး တောက်တိုမည်ရပြုပြင်တတ်သူ၊ ပြဿနာ
ဖြေရှင်းရသူ ဖြစ်နေခြင်းကို သူ မကျေပ်ခဲ။

တကိုယ်ထီးတည်း ၂ နှစ်လုံးလုံး နေသာတော့မှ အဲဒါထိ
သံခက်သတင်းစိတ်ကို တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာခဲ့သည်။

ဆရာဝန်က ဧရာဝတီကျွန်းနေပြီဟု ပြောဆိုက်သောဆုံးဖြတ်
ချက်ကို မတုန်မလှုပ်ပဲ မျက်လွှာသေးတချက်လှန်ကြည့်ပြီး လက်ခံ
လိုက်ပုံမျိုး။ နာကျင်ကိုက်ခဲမှုများကို ဘေးလူမသိအောင်ကြိတ်
မှိတ်ခံလိုက်ပုံများသည် သူမ၏ခွန်အားများဟု ဆိုနိုင်လောက်
သည်။

ယခု ဒေါ်ခင်သိသည် အသံထွက်ပဲ အတွင်းစိတ်ထဲမှကြိတ်
မှိတ်ခံနေပုံကို ကြည့်ပြီး သူမကို နှစ်သိမ့်ပေးချင်သော စိတ်ကလေး
များ ပေါ်လာခဲ့သည်။

သူ စိတ်ကူးများသည် 'ရေး'၏ မေးခွန်းလေးတခုကြောင့်
ပျက်သွားသည်။

“ဖုန်းခေါ်တာက ဘာလဲ”
“ရဲမှူးကော့ဖင် အပြင်ထွက်သွားတယ်”
ဂျီနသန်က မခရမရာဖြေလိုက်သည်။
“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ရော့လက်ဂလာကို ဒီအနားပတ်ဝန်းကျင်
မှာ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာ နန်စီ သိပြီးပါပြီ”

“ဒါကြောင့်လဲ ရဲမှူးကြီးထွက်သွားတာ၊ လက်ဂလာကို
ခဲတုလိုက်ဖမ်းတော့ သူက ခိုးလာတဲ့ကားတစ်စီးကို ၆ အေလမ်း
ရေ့ ဟို ၂ မိုင်လောက်မှာ ပစ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်။ စိတ်ပူ
မနေပါနဲ့ ဒီဆူသိဉာဏ်မှာ ခြေကျင်ပြေးလို့ကတော့ ဝေးဝေး
မရောက်နိုင်ပါဘူး”

“နန်စီ မင်း ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

လင်ဇန်က သူ့ကို အနီးကပ်စေ စေ့စေ့လေ့လာကြည့်သည်။ သူ
မျှော်လင့်ထားသည်ထက် နန်စီကပိုပြီး တည်ငြိမ်နေသည်ကိုတွေ့
ရသည်။

“ကျွန်မ နေကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်မ ကာလိအကြောင်း
အများကြီးပြောတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်မကြီးစားပြီး မှတ်မိချင်တာသေးတခု အရေးကြီးတာ
တခု ကျွန်မ ပြောချင်တယ်”

လင်ဇန်က သူ့အသံကို တည်တည်ထားပြီး.....

“ကျွန်မ မယုံဘူး... ကျွန်မ မယုံဘူးလို့ မင်း နှစ်ခါနှစ်ခါ
ဏောဏောပြောတယ်၊ မင်း ဘာ ပြောချင်တယ်ဆိုတာ မင်း
သိသလား”

နန်စီက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျွန်မ မသိဘူး”

နန်စီက မတ်တတ် ခပ်လိုက် ပြီး မတည်မငြိမ်ဖြင့် မြောင်း
ပေါက်ဆီ လျှောက်သွားသည်။

“အခု သိပ်မှောင်နေပြီ၊ တခုခုကိုဖြစ်ဖြစ်၊ တယောက်
ယောက်ကိုဖြစ်ဖြစ် ဒီအချိန်မှာရှားဖို့ မလွယ်တော့ဘူးနော်”

လှုပ်ရှားမှုများသည် လိုလားအပ်သည်။ သူမသည် ငြင်းခေါ်
နိုင်အောင် သူမရှင်ခေါင်းကိုရှင်းလင်းဖို့ ကြိုးစားချင်သည်။ သူမက
အောက်ငုံ့ ကြည့်လိုက်တော့ အဝတ်အစားလဲအည့် ဝတ်ရုံကြီး
ဝတ်ထားသည်ကို ယခုမှ ပထမဦးဆုံး ခုတ်ပြမိလိုက်သည်။

“ကျွန်မ အင်္ကျီသွားလဲလိုက်ဦးမယ်၊ အဝတ်အစား ပြည့်ပြည့်
စုံစုံလေးနဲ့ နေချင်တယ်”
“နန်စီ...”

ဒေါ်ရော်သီက သူ့နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်သည်။ သူမက
နန်စီကို အပေါ်ထပ်ထိုက်ခဲ့ရမလားဟု မေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်
သည်။

“ရပါတယ်”
ဟု နန်စီက ညင်သာ စွာပြန်ပြောလိုက်သည်။

ရော့လက်ဝဲဘက်ကို သူ့တို့ ရှာတွေ့တော့မည်။ ဒါကို သူမက
ယုံကြည်သည်။ တွေ့ခဲ့လျှင် သူမက အဝတ်အစားလေး ပြည့်ပြည့်
စုံစုံ ဝတ်ထားချင်သည်။ သူ့ရှိရာအရပ်သို့ သူမ သွားချင်သည်။
သူမက သူ့ကို ပြောလိုက်မည်။

“ရော့...၊ မင်းဟာ ကလေးတွေကို ထိုင်ခိုက်နစ်နစ် အောင်
မလုပ်ဘူးဆိုတာ ငါ သိတယ်။ မင်း ပိုက်ဆံလိုချင်သလား၊ မင်း
ဘာ လိုချင်သလဲ၊ ကလေးတွေ ဖုန်းမှာရှိတယ်ဆိုတာကိုသာ
ငါတို့ကိုပြောပါ။ မင်းလိုချင်တာကို အစပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ပေး
ပါမယ်”

အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းထဲမှာ ခြုံထည်ကြီးကိုချွတ်ပြီး မိရိုထဲမှာ
ထိုးစံအတိုင်းချိတ်ထားလိုက်သည်။ တခဏအတွင်း သူ့ခေါင်း
ထဲမှာ အင်မတန်နားပါသွားသည်ဟု ထင်ရပြီး အေးနေသော
အုတ်နံရံကို သူ့နဖူးနှင့်မိ့လိုက်သည်။ အိပ်ခန်းတံခါးဖွင့်လေးပြီး
‘ချေး’ ခေါ်ဝေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“နန်စီ...နန်စီ...”

သူ့အသံသည် ထိတ်လန့်သလိုနှင့် သူ့အနားကို အပြေးလေး
ရောက်လာသည်။ သူမကို သူ့ဘက်ဆွဲယူညှိုးပြီး အဆင်မပြေထား
လိုက်သည်။ သူမ၏ကုတ်အင်္ကျီက သူမအသားကို ယားကျိကိုနှင့်
နှွေးသွားပြီး သူ့ရှင်သန်ချားကလည်း ပတ်သားတာ ဝို၍ တင်း
လာသည်ဟု ထင်ရသည်။

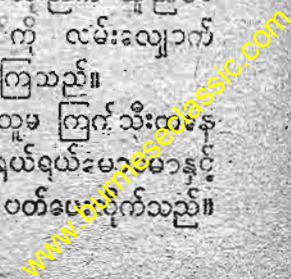
“ကျွန်မ နေကောင်းပါတယ်၊ တကယ်ကိုကောင်းတာပါ”
ဟု ပြောလိုက်သည်။

“နန်စီ”

သူမ၏ခေါင်းလေးကို အပေါ်မော့လိုက်ပြီး သူက နမ်းလိုက်
သည်။ သူမ၏ကိုယ်ကို သူ့ဘက်သို့ ဖိကပ်လိုက်သည်။

အစကတည်းက သူတို့ဟာ ဒီလိုပဲ ပထမဆုံးညက သူ့ညစာ
စားစားပြီး နှစ်ယောက်သား ရေကန်ဘက်ကို လမ်းလျှောက်
ထွက်သွားပြီးကတည်းက သည်အတိုင်းနဲ့နဲ့ကြသည်။

အဲဒီတုန်းက ရာသီဥတုကအေးသည်။ သူမ ကြက်သီးကန
သည်။ သူ့သည် ကုတ်အင်္ကျီရင်ပတ်ဖွင့်ပြီး ရယ်ရယ်မော့မော့နှင့်
သူမကို သူ့ဘက်ကိုဆွဲယူ၍ ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ပတ်ပေးလိုက်သည်။

၃၆၂ * တက္ကသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းဆောင်နိုင်

သူမကို ပထမဆုံးနှမ်းသည့်အကြိမ်က စပြီး နောက်ပိုင်း ဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်သွားကြသည်။ သူ့ကို သူမက သိပ်အသိ ရှိသည်။ အစကတည်းက သိပ်ကိုလိုသားသည်။

ကလေးနှင့်မတူဘူး။ သနားစရာ ကလေး။ သူ့ကို သူမက အောင်အညှင်းသည်းခံခဲ့ရသည်။ သူ့ကိုအလိုရှိသော စိတ်များ ကြောင့် ကိုယ်ကိုယ်ကိုအပြစ်တင်မိသည်။ လီဒာကို ဝေးပြီးသည့် နောက် သူသည် ခပ်ပွန်းအယောက်သို့ မဟုတ်ဘော့။ သူမက သူ့ကို ရှုမုန်းတတ် သွားလို့များလား။ ဒါကို သူမက အမြဲတမ်း စိုးရိမ်ခဲ့သည်။ ယင်းမှာ သူမကိုယ်သူမ အပြစ်တင်သောအစိတ် အပိုင်းဘဝ ဖြစ်သည်။

“ရှင့်ကို ကျွန်မချစ်တယ်”

ဒီစကားလေးကို သူမ ပြောလိုက်သည်ကို မသိလိုက်ပါ။ ဟိုကုန်းက အမြဲပြောခဲ့သောစကားလုံးလေး။ အိမ်ထောင်မှ နုတုန်း ပြောသည့်စကားလုံး ဖြစ်သည်။

“ကိုယ်လဲ မင်းကိုချစ်ပါ့ ကယ် နန်းစိ၊ အခုကိစ္စက မင်းအတွက် ဘော်တော်ဆိုးတယ်၊ ကိုယ်က ကိုယ်နားလည်ပြီလို့ထင်ခဲ့တာ၊ ကိုယ်နားမလည်ခဲ့ဘူး”

“ရေး...၊ ကျွန်မတို့ကအသားတွေကို ပြန်ရမှာသား”

သူမ၏အသံသည် တုန်ခန်သည်။ သူမကကိုယ်လုံးလည်း တုန် သွားသည်ဟု ထင်လိုက်သည်။

သူ့ လက်တွေက စို၍ ထင်းကျစ်စွာဖက်ထားပြီး...

“ကိုယ်လဲအသိဘူးအချစ်ရယ်...ကိုယ်လဲမသိဘူး၊ မင်း ဒါကို မှတ်ထားပါ၊ အာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ အတူတူရှိနေကြဦး မှာပဲ၊ ဒါကို တယ်သူကမူ ပြောင်းလဲနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ ရဲ့မူးကိုလာခေါ်သွားတယ်၊ ရော့လက်ဂလာ စခန်းမှာရောက် နေပြီ၊ ဒေါက်ဘာမိုင်းစ် သူတို့နဲ့လိုက်သွားပြီ၊ ဂျီနာနန်းနဲ့ ကိုယ်လဲ သူတို့နဲ့လိုက်သွားမယ်”

“ကျွန်မလဲလိုက်ချင်တယ်၊ သူ ကျွန်မကို ပြောချင်းပြောမှာ”

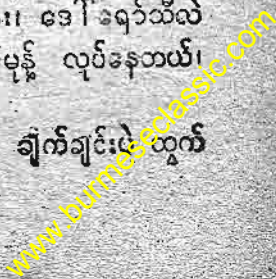
“မဖြစ်ဘူး၊ ဂျီနာနန်းမှာ စိတ်ကူးကခုရှိတယ်။ အဲဒီစိတ်ကူး ဟာလဲ ပြင်နိုင်တယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ်။ အဲဒါကို ကိုယ်တို့ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် လုပ်ကြည့်ရမယ်။ ရော့မှာ ကြံရာပါအယောက်ရှိပြီး အဲဒီကြံရာပါဆိုမှာ ကလေးတွေ ရှိချင်ရှိနိုင်တယ်။ တကယ်လို့ သူ မင်းကိုမြင်ယခိ ပြောချင်မပြောမှာ၊ အထူးသဖြင့် ဟိုကကြိမ် ကိစ္စ သူ့ကို ပတ်သားယပ် ပိုပြီး နှုတ်ပိတ်သွားလိမ့်မယ်”

“ရေး...”

နန်းစိက သူ့အသံထဲမှ စိတ်ပျက်သံပါသွားသည်ကို ကြား လိုက်ရသည်။

“အချစ်ရယ် ဆက်ထိန်းထားပါ၊ ခဏအလေးရယ်။ ရေချိုး လိုက်ပြီး အကျီအဝတ်အစား လဲထားပါသား။ ဒေါ်ခင်အိမ်လဲ ရှိနေမှာပဲ၊ မင်းအတွက် အသားညှပ်ပေါင်မုန့် လုပ်နေတယ်၊ ကိုယ် အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့မှာပါ”

သူမရွဲဆံပင်လေးကို သူ အသားနမ်းပြီး ချက်ချင်းလဲထွက် သွားဘော့သည်။

နန်စီသည် အိပ်ခန်းထဲမှနေပြီး ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်သွား
ထော့သည်။ ရေပန်းကိုပွင့်ပြီး လက်ဆေးကန်အပေါ်ကမူန့်ထဲကို
သွမ ကြည့်လိုက်သည်။

မူန့်ထဲမှာ မြင်လိုက်ရသော သူ့မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရေ
နှင့် မျက်နှာထားတင်းပြီး မျက်လုံးကလည်း လေးလံထိုးမိုင်း
နေသည်။

ကလေးနှင့် နေခဲ့ရသော နှစ်များအတွင်းက သူမ၏ပုံသဏ္ဍာန်
အတိုင်းလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆတင်းစာဆောင်းပါးထဲမှာပါသော
ဓာတ်ပုံထဲကပုံနှင့်လည်း တူနေသည်။

တေးဘက်သို့ မြဲမြန်လေး လှည့်လိုက်ပြီး ဆံပင်ကို အထုံး
လေးထုံး၍ ရေပန်းအောက်သို့ ဝင်လိုက်သည်။ ရေပန်းမှ ရေ
နွေးနွေး လေးသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ရူးရူးလေးပန်းနေပြီး တင်း
မာနေသော ကြွက်သားဆိုင်မျှားကိုလည်း တအားထိုးနှက်နေ
သည်။

ထည်လိခံရကာလေးက အင်မတန်မှ ကောင်းလှသည်။

ရေ နုံးတက်ကို ခေါင်းမော့ပီကံသည်။ အဝိမသန်သန်ရှင်း
လတ်ဆတ်နေသည်ဟု ထင်လိုက်သည်။

သူမသည် ရေချိုးကန်နှင့် ရေမချိုးတော့ပေ။

ကလေးနှင့်နေခဲ့ရသော နှစ်များကပြီး အဲသည်လိုမချိုးခဲ့
ခြင်းပါ။

သည်းရကန်နှင့် ရေမချိုးတာကိုလည်း သူမ မစဉ်းစားတော့။

သူမ၏ မျက်နှာကို ရေများပက်ဖျန်းနေခိုက် သူမမျက်စိထဲ
မှာ ရှေးကဖြစ်ရပ်ဘခုကို မြင်ယောင်မိသေးသည်။

ရေချိုးကန်။

ကလေးက သူမကို ရေချိုးပေးမည်ဟု ဇွတ်ပြောခဲ့သည်။
တကိုယ်လုံး ပွတ်သပ်တိုက်ချွတ်ပြီး အသေးစိတ် ကြည့်ရှုပုံက....။

တခါတော့ သူမက သူ့ကို တွန်းဖယ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားမိသည်။
သည်တော့ သူက သူ့မျက်နှာဟာ ရေထဲစိသွားသည်။ သူသည်
လန့်သွားပြီး ရုတ်တရက် ခေါင်းပြန်ဖော်လေးနိုင်ခဲ့ပါ။ ခေါင်း
ပြန်ပေါ်လာတော့ ကလေးသည် ပါးစပ်မှရေများ ထွေးပစ်
လိုက်ပြီး တုန်လှုပ်၍ ချောင်းဆိုးသွားခဲ့သည်။

သူသည် အလွန်အလွန်စိတ်ဆိုးသွားခဲ့သည်။ ကြောက်တာက
ပိုနေသည်။ သူ့မျက်နှာ ရှေးအောက်မြုပ်သွားသည်ကို အထူး
ကြောက်လန့်မိခဲ့သည်။

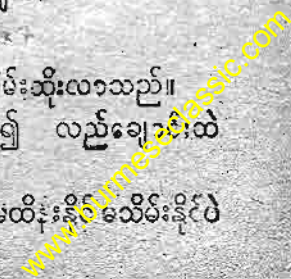
အဲဒါပဲ။

သူမ ထတီရဖို့ကြိုးစားတာ အဲဒါပဲ။ ရေကြောက်ဘတ်တဲ့
သူ့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်။ ကလေး၏ လျှို့ဝှက်ချက်။

“အိုး.....ဘုရား.....ဘုရား.....”

နန်စီသည် ရေပန်းအောက်၌ပယ်ညာယိမ်းဆိုးလာသည်။
အန်ချပ်တဲ့စိတ်က ဝမ်းထဲမှ လိင်၍လိင်၍ လည်ချောင်းထဲ
ထိုးတက်လာသည်။

ရေချိုးခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားပြီး မထိန်းနိုင် ထိမ်းနိုင်ပဲ
တအား ထိုးအန်လေတော့သည်။

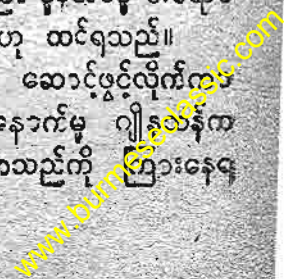
၃၆၆ * တက္ကသိုလ်နေ့စဉ် ၊ မင်းဆောင်နိုင်

မိနစ်အနည်းငယ် ကြာသွားသည်။ သူမသည် အိမ်သာခွက်နှစ်ခမ်းကို တွယ်ထားပြီး လိမ့်လိမ့်ဘက်လာသော အန်ချင်စိတ်များကို ထိန်းသိမ်းဖို့ မတတ်နိုင်တော့ပါ။

နောက်ဆုံး အအန်ရပ်သွားချိန်မှာ သူမကိုယ်ထဲ၌ ကြောက်စိတ်များနှင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေလေတော့သည်။

အခန်း (၂၉)

‘ရေး၊ သိပ် မျှော်လင့်ချက်ထားနဲ့’
ဟု ဂျိနသန်က သတိပေးလိုက်သည်။
‘ရေး’က ဂျိနသန်ကို အရေးမစိုက်။ နှင်းရိုက်ထားသော မုန်တိုင်းမှခန့်၍ ရဲစခန်းကို သူ မြင်နေရသည်။ မုန်အိမ်မှ မီးရောင်လေးသည် ထခြားရာစုနှစ် ရောက်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။
ကားကို အမြန်ရပ်ပြီး ကားတံခါးကို ဆောင်ဖွင့်လိုက်ကပ်စခန်းထဲသို့ တန်းဝင်သွားသည်။ သူ့နောက်မှ ဂျိနသန်က အသက်ပြင်းပြင်းရှူပြီး မိခင်အောင်လိုက်သာသည်ကို ကြားနေရသည်။

၄၆၈ နန်း တက္ကသိုလ်ခန်းဝင်း ၊ မင်းအောင်နိုင်

ရဲစားရေးက မေ့ကြည့်လိုက်ပြီ...

“ခင်ဗျား ဒီည ဒီကိုလားလို့ ကျွန်တော်ထင်ဘူးမစ္စတာ အဲဒရက်၊ ကလေးတွေအတွက် ကျွန်တော် စိတ်မပူကောင်းပါဘူး။”

‘ရေး’က စိတ်ရှည်စွဲဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ရော့သက်ဂလာကို ဘူတို ဘယ်မှာစစ်ခဲ့လဲ’

ရဲစားရေးက အလန်တကြားဖြင့်.....

“မစ္စတာအဲဒရက် ဒီဇီဝွမှာ ခင်ဗျားဝင်လို့ မဖြစ်ဘူး။”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

‘ရေး’က အသံတည်တည်ဖြင့်....

“ဘာလို့ ဝင်လို့ မဖြစ်ခဲ့တာလဲ၊ မင်းဆရာကို ငါ အခုချက် ချင်း တွေ့ချင်တာလို့ သွားပြောပါ။”

ရဲစားရေးလေ သည် ကန့်ကွက်သလိုလုပ်ပြီးမှ စခန်းအတွင်းမှ ထွက်လာသော အခြားရဲသားတယောက်ကို ခေါ်လိုက်၏။

“ဆရာ့ကို ရေးအဲဒရက်က တွေ့ချင်ဘယ်လို့ သွားပြောလိုက် စမ်း....”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ခိုင်းလိုက်သည်။

‘ရေး’က ဂျိနသန်ဘက်ကို လှည့်လိုက်ပြီး မချီပြုံးပေးနှင့်....

“ဒီ အယူအဆဟာ သိပ် ဆက်စပ်မှုမရှိဘူးလို့ ထင်စရာ အကြောင်းရှိဘယ်”

“အေး....ဟုတ်တယ်”

ဂျိနသန်က အလိုက်သင့် ဖြေလိုက်သည်။

နန်းစိဟာမွန်နှင့် စိတ္တလူသတ်သမား ၃၆၉

‘ရေး’သည် အခန်းကို ပတ်ပတ်လည် လှည့်ကြည့်မိလိုက်တာ တခါပေါက်နားက တန်းသျားထိုင်ခဲ့ပင်ပင်မှာ လူ ၂ ယောက် ထိုင်နေသည်ကို ပထမဦးဆုံးတွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့သည် သူနှင့် နန်စိဘိုနှင့် အသက်တူတူသောက်ပုံရှိမည်။ ကြည့်ကောင်းသည် မောင်နဲ့ဖြစ်၏။

သူတို့ ဒီကို ဘာများလာလုပ်ကြသလဲဟု စဉ်းစားကြည့်မိ သည်။

ယေ ကျားဖြစ်သူက ဆိုးတိုးဆမ်းဆမ်းနှင့်၊ မိန်းမဖြစ်သူက တခုခုဆိုဖြတ်ထားသည်ဟန်၊ ဒီလိုည အချိန်ကြီးမှာ သူတို့ ဒီကို ဘာကြောင့်မျှ လာရတာလဲ။

လင်မယားနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ပြီး မယားက ဇွတ်ဆတ်တင် ဆိုင်ချက်ဖွင့်မလို့လား။

သည်လိုတော့လည်း ရယ်စရာကောင်းလောက်အောင် မဖြစ် နိုင်ပါဘူး။

ဒီအခန်းအပြင်ဘက် တနေရာရာမှာ မယုံကြည်နိုင်လောက် အောင် ရာသီဥတုမကောင်းသောရက်များမှာ လူတိုင်း ကိုယ့် ဘားစုနှင့်အတူ အိမ်မှာရှိကြသည်။ ဖူးယောင်းတိုင်မီးဆောင် အောက်မှာ ညစာချက်ကြမည်။ ကလေးတွေကို အမေ့အကြောက်နှင့်ဟု ပြောကြမည်။ ရန်ဖြစ်ကြမည်။

ထိုခန်းမသည် ဘူကိုစိုက်ကြည့်နေသည်ဟု ‘ရေး’က သတိပို့ လိုက်သည်။

၄၇၀ နိ တက္ကသိုလ်နေင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

သူမက မတ်သတ်ရပ်ချန် ကြီးစားလိုက်၏။ ယေးကျိ... သူမကို ဆွဲထားလိုက်သည်။ 'ရေးက သူတို့ကို လျှင်မြန်စွာ ကျောပေးလိုက်သည်။

သည်ကမ္ဘာမှာ သူ နောက်ဆုံးမှ လိုချင်သောအရာသည် ဝေးနားခြင်းပဲဖြစ်၏။

စကြိုထဲမှ ခြေသံများ ကြားရသည်။ ရဲမှူးကော့ဖစ်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီ.....

“ရေး....တာတုံး၊ ခင်ဗျား ဘာကြားခဲ့လဲ”

“ချော့လက်ကလာ ဒီမှာရှိတယ်မဟုတ်လား”

ဂျီနသန်က မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို စစ်နေတယ်၊ ဒေါက်တာ မိုင်းစိလဲ ကျွန်တော်နဲ့ အတူရှိနေတယ်၊ လက်ကလာက ရှေ့ဆောင် တယောက်လိုချင်တယ်လို့ ပြောနေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်တာကိုမေးပြော”

“အဲဒီအထဲတော့ ကျွန်တော်စဉ်းစားမိတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော် ဒီကိုလိုက်လာတာ”

ဂျီနသန်က လေသံတိုးတိုးဖြင့် သူ့အစီအစဉ်ကို ရှင်းပြခဲ့။ ရဲမှူးက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေ့က ခေါင်းအေးထဲကောင်၊ ကံ... နေ့က အဲဒီရက်အိမ်နားမှာ သူ့ရှိနေတယ်လို့ ထွက်ဆိုအောင် ခင်ဗျား သူ့ကို ဘယ်လိုမှမလုပ်နိုင်ဘူး”

နန်စိဟာပွန်နှင့် စိတ္တလူသတ်သမား ၄၇၁

“ကျွန်တော်တို့ စမ်းကြည့်ရအောင်၊ အချိန်ဟာ သိပ်အရေး ကြီးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလဲ သတ်ပြုမိမှာပေါ့၊ သူ့မှာ ကြံရာပါ တယောက်ရှိပြီး ကလေးတွေဟာ အဲဒီကြံရာပါနဲ့ ရှိနေမယ်ဆိုယင် ခုအချိန်လက်ဆီ ဒီလူ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ပြစ်နေတော့ မယ်၊ သူ တာလုပ်လိုက်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ ပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ခဲ့၊ သူနဲ့စကားပြောကြည့်စု အောင်၊ ဒါပေမယ့် သိပ်ခဏခမျှော်လင့်ချက်မထားနဲ့”

ရဲမှူးသည် ခေါင်းကို ဆတ်ကနဲလှည့်ပြီး စကြိုအလယ် လေးကရို အခန်းထဲကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။ “ရေးနှင့် ဂျီနသန်က ရဲမှူးနောက်ကိုလိုက်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် ခုံသန်းလျားပေါ်မှမိန်းမက ထရပ်လိုက်သည်။

“ရဲမှူးကော့ဖစ်ရှင်၊ ကျွန်မကို တမိနစ်လေးက ကောင်းပြော ခွင့်ပြုပါရှင်”

တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။

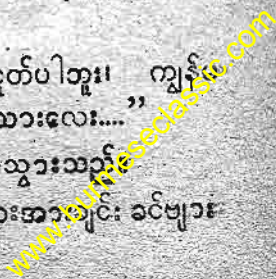
ရဲမှူးသည် သူမကို ချိန်ဆသေမုတ်နာထားနှင့်ကြည့်ပြီး....

“အရေးကြီးလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ သိပ်အရေးကြီးမယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ... အနေနဲ့ မပြောရယင် ဆဝင်မကျလို့ ကျွန်မသားလေး....”

ရဲမှူးသည် သိသိသာသာကြီး စိတ်ပျက်သွားသည်။

“ကဲ ထိုင်ပါဦးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် အားအာချင်း ခင်ဗျား ဆီကို ပြန်လာပါမယ်”

၃၇) ❀ တက္ကသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

အယ်လင်ကိနေသည် တန်းလျားပေါ်၌ ပြန်ဆိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့တို့ ၃ ယောက် ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်နေလိုက်မိသည်။ စားပွဲမှာထိုင်နေသောရဲစာရေးလေးသည် သူမစိတ်ပျက်သွားပုံကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကူညီနိုင်မလားခင်ဗျာ” ဟု မေးလိုက်သည်။

ဒါပေမယ့် အယ်လင်သည် ရဲစာရေးလေးကို မယုံပါ။ သူမနှင့် ပက်တို့ ပထမဆရာကံလာကတည်းက ဒီအဲဒရက်အမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့သားလေးက နည်းနည်းပါးပါး သိမ့်ပုံဟု သူတို့ထင်ကြောင်း မိရဲစာရေးလေးကို ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ သည်တော့ ရဲစာရေးလေးက သူတို့ကို စိတ်ရှေ့သွေ မျက်နှာထူးနှင့်....

“ဒီမှာ...ဒီနေ့ကနေလုံး ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုဘယ်လီဖုန်းနဲ့ ခေါ်ပြောတာ တယ်နစ်ကြိမ်လောက်ရှိမယ်လို့ ခင်ဗျားထင်သလဲ။ ဒီသတင်းကို တယ်လီဖုန်းဌာနက ကြားသွားကတည်းက ကျွန်တော်တို့ကို တဲနေလုံးခေါ်နေတာပဲ။ တချို့ တပ်စန့်မြို့က စိတ်ရှူးပေါက်တဲ့လူတေးယာက်က သူတို့ကိန်းရှေ့မှာ ကလေးတွေကစားနေတာ သူ မြင်လိုက်ရတယ်လို့ ပုန်းတောင် လှမ်းဆက်သေးတယ်။ အဲဒီနေရာကို ကလေးတွေ ရောက်နိုင်စရာမရှိဘူး။ အသံထက်မြန်တဲ့လေယာဉ်ပျံ စီးသွားဘောင် မရောက်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ခဏဆိုင်ပါဦး။ ကျွန်တော်တို့ဆရာ အားအားချင်း ခင်ဗျားတို့နဲ့ စကားပြောလိမ့်မယ်”

ပက်က....

“အယ်လင်၊ ငါတို့ အိမ်ပြန်ကြယာင်ကောင်းမယ်၊ ငါတို့ဟာ သူတို့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်နေတယ်”

အယ်လင်က ခေါင်းယန်းလိုက်သည်။

သူမက သူ့ထက်ကိုင်အိတ်ကိုပွင့်ပြီး ဟိုလူစိမ်းက နီးလ်ကို စာတိုက်မှ စာယူခိုင်းစဉ်က ပေးလိုက်သောစာရွက်ကလေးကို ထုတ်လိုက်သည်။

ဒီစာရွက်ကလေးကို နီးလ် ပြောပြခဲ့သော အကြောင်းအရာများအား မှတ်ထားသည့်စာရွက်နှင့် သူမက တွဲထားလိုက်သည်။

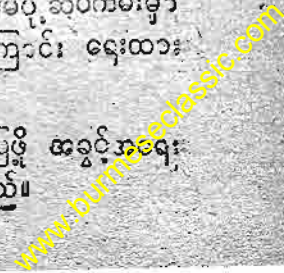
ချောစာသွားယူသည့် အချိန်အတိအကျ သူမ သိသည်။ အဲဒီလူ၏ဝုံးနိုးအက္ခရာကို ရေးထားသည်။

အဲဒီလူဟာ တယ်လီဖုန်းမှူးမှာ ပြတုန်းက နန်စိဟာမ္ပန်၏ ပထမဆုံးကြိုနှင့်တူသည်ဟု နီးလ် ပြောသည့်အတိုင်း ရေးထားသည်။

ဒီလူမေ့လားလားသည့်ကားသည် အတိုးစီးသော စခရင်ဝက်တွန်ကားဟောင်းလိုပဲ။ ဒါဆိုယင် ငြိမ်ဟုထင်သည်။

နောက်ဆုံး ဒီလူ၏ ကားရမှန်မှာ ဗေဒနိပိုဆိပ်ကမ်းမှာ ငါးမျှားခွင့်ပါမစ် ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ခဲ့ကြောင်း ရေးထားသည်။

အယ်လင်က သူမ၏ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြဖို့ အခွင့်အရေး ရမချင်း ဒီမှာထိုင်နေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ပက်က သိပ်ပျင်းရီနေပုံရ၏။ သူမက ပက်၏လက်ကို အသာ လေးလှမ်းပုတ်လိုက်ပြီး....

“ကျွန်မနဲ့အတူ စောင့်ပေးပါ။ ကျွန်မနဲ့အတူစောင့်ပေးပါရှင်”

ဟု လေးသံလေးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စလေးဟာ သိပ်အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူးလို့ ဆိုကြပါစို့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့စောင့်ရအောင်၊ ထာရတော့ရှိတယ်၊ ရဲမှူးကလဲ ကျွန်မနဲ့တွေ့မယ်လို့ပြောသွားတယ်”

စခန်း၏ခေါင်း ပွင့်လာသည်။ လူ့ဖတ်ပိုင်းအရွယ် စုံတွဲတစ်တွဲ ဝင်လာ၏။ ယောက်ျားဖြစ်သူက စိတ်ဆိုးနေဆဲ။ မိန်းမဖြစ်သူကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားနေတာ သိသိသာသာကြီး မြင်သာသည်။ ရဲစာရေးလေးက လှမ်းငြိုး.....

“ဟာ မစ္စတာဝစ်ဂင်နဲ့ ဂွေကံဝစ်ဂင်၊ ဘာများဖြစ်လာကြတာလဲ”

ဟု နှုတ်ဆက်ယင်း မေးလိုက်သည်။

“မင်း ယုံမှားမဟုတ်ဘူး”

ဝစ်ဂင်က ဆတ်ဆတ်ကလေးပဲ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီသို့ညမျိုးမှာ ငါ့မိန်းမက ကနေ့မနက်က ဆိုင်ထဲမှာ ကလေးပေါင်ဒါပူးထမူး လူ့ဖတ်သွားတာကို တိုင်ချင်လို့တဲ့ကွာ”

“ကလေးပေါင်ဒါ”

ရဲစာရေးလေး၏ အသံသည် မြင့်တက်သွားပြီး အံ့ဩစွာ အသံ ဖြစ်သွားသည်။

ဓမ္မ ဂ်ဝစ်ဂင်သည် ပို၍ မငြိမ်မသက်ဖြစ်လာပြီး....

“ဒါဟာ ဘယ်ခလောက်ပဲတုံးစာယ်လို့ထင်ထင် ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ငါကတော့ ရဲမှူးခကတုတ်နဲ့ တွေ့ရမှာပဲ”

“သူ မကြာခင်ထွက်လာတော့မှာပဲ ခင်ဗျာ၊ ဟိလူးအတူလဲပဲ ရဲမှူးကိုတွေ့ဖို့စောင့်နေတာပါ။ ကဲ ခဏဆိုင်မပါဦးခင်ဗျာ”

ရဲစာရေးလေးက ကိနေတိုလ်မယားထိုင်နေသော ခုံဘင်းလျားဘေးမှာ ကန့်လန့်ဖြတ်ထိုးခုံကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

သူ့ထို့လျောက်လာပြီး တံနိုးလျားဖေပါမှာ ထိုင်ချလိုက်ရာ ယောက်ျားဖြစ်သူက ဒေါသတကြီးနှင့် ခပ်တိုးတိုးခေရွက်လိုက်သည်။

“ဒီနေရာကို ငါ့တို့ ဘာကြောင့်လာရတယ်ဆိုတာ ငါ့အထိ မသိမသေးဘူး”

အယ်လ်ဒ်၏ ယုံဖိတ်လာသော ကရုဏာက စုံတွဲဘက်သို့ မျက်နှာမူနေခဲ့သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောရုံနှင့် ထိုမိန်းမဖိတ်လှုပ်ရှားနေတာကို ပြောပျောက်သွားနိုင်ပေလိမ့်မည်ဟု သူမက စဉ်းစားနေမိလိုက်သည်။ ဒီအတော့ သူမက....

“အမှန်တော့ ကျွန်မတော့လဲပဲ ဒီကို ဘာကြောင့်ရောက်လာရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း မသိတော့ပါဘူးရှင်။ ဒါပေမယ့် ဟိုပျောက်သွားတဲ့ ကလေးတွေက သိပ် သနားစရာဖြစ်နေတာ”

ရဲရုံးခန်း၏ ပေ ၅၀ အကွာသောက်တွင် ရေ့လက်ဝဲမှာ သည် ရေးအဲဒရက်၏ရန်လိုသော မျက်လုံးများကို စူးစိတ်ကြည့်နေမိသည်။

www.burmeseclassic.com

သည်လူသည် အဆင့်အတန်းရှိသူတယောက်ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နန်စီအတွက် သည်တကြိမ်သည် ယခင်တကြိမ်ထက် ကောင်းသွားသည်။

ဟို ကာလ်မွန်ဆိုသည့်လူကတော့ စိတ်နည်းနည်း မမှန်ဘူး။

‘ရှော့’သည် အနည်းငယ် ကြောက်နေသည်။ အဲဒီရက်က ကလေးတွေကို ရှာ၍မခွဲထားပေ။ သူတို့လေးတွေ တခုခုဖြစ်သွားလျှင် သည်လူတွေက သူ့အပေါ် ပိုချီတော့မှပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီရက်အိမ်နားမှာ သူ့ကို မြင်လိုက်သောသူ ရှိ။

ဟိုစတေရှင်ဝက်ဝန် အဖေတိုင်းကြီးထဲက လူကြီးကလေးတစ်ယောက် သူ့ မမြင်ကြ။ အဲဒီလူဟာ ပစ္စည်းပို သူ့ပြစ်ပြီးရဲများခေါ်လေးလျှင်တော့...။ အဲဒီလူကလည်း ကနေ့မနက် အဲဒီရက်အိမ်နားမှာတော့ သူ့ ‘ရှော့’ ကို ညွှန်ပြနိုင်ယင်ကော...။

ဒီအိမ်နားက သူ ကာကြောင့်ရောက်ရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဆင်ခြေပေးမလဲ။

ဒီထိုင်းပြည်ထဲ တိတ်တိတ်ခိုးဝင်လာပြီး နန်စီကို နှုတ်ဆက်ဖို့ လာတာဟု ပြောလျှင် မည်သူက များ သူ့ကိုယ်မှလဲ။ ဘယ်သူမှ ယုံမှားဟုတ်ဘူး။

အဲဒီတော့ ‘ရှော့’ ကစိတ်ကူးထဲမှာ ဇာတ်လမ်းတခုကို အပြေးအလွှား ရှာနေခဲ့သည်။ အဓိပ္ပာယ်ဆီလျော်ဆက်စပ်သည့် ဇာတ်လမ်းတခု မရခဲ့ပေ။

သည်တော့ ရှေ့နေပရမချင်း သူ့နှုတ်ပိတ်ထားလိုက်ရုံပဲ။ သည့်နောက် ပိတ်ထားသင့်ပုံက ဆက်၍ ပိတ်ထားလိုက်ရုံပေါ့။ ဟို အသက်နည်းနည်းကြီးသည်လူက သူ့ကို ကောင်းပြောနေသည်။
“မင်းဟာ အင်မတန်မှ အရေးကြီးတဲ့ အခြေအနေထဲကို ရောက်နေတယ်”

ဟု ဂျီနသန်ကပြောလိုက်သည်။

“မင်းဟာ အဖမ်းခံရတဲ့ ဝပ်ပြေးတယောက်ဖြစ်နေပြီ။ ဝမ်ပြေးတယောက်အနေနဲ့ ကျွန်ုပ်ရယ်အဖြစ်ဇာတ်ကို မင်းကို ငါ့အထိပေးဖို့လိုဦးမလား။ မင်းရဲ့အခြေအနေဟာ ဒီနိုင်ငံထဲမှာနေပြီး စစ်ထဲမဝင်ရအောင် ရှောင်ပြောတဲ့လူထက် ပိုပြီးလေးနက်တယ်။ မင်းဟာ စစ်သားတယောက် ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီရက်ကလေးတွေဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ပျက်ဆုံးမှုနဲ့ထိခတ်ပြီး မင်းဟာ ဘယ်လောက်ပဲ အပြစ်မဲ့မဲ့၊ ဘယ်လောက်ပဲ ရှိသား ရှိသား နောင်သာမယ့် ၁၀ နှစ် အနှစ် ၂၀ လေးကတော့ ထောင်ထဲမှာ အချိန်ကုန်ရဦးမူပဲ”

“အဲဒီလိုဖြစ်အောင် တို့ကတော့ လုပ်မှာပဲ”

‘ရှော့’က ရေရွတ်လိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် ဂျီနသန်ပြောတာ မှန်သည်ဟု သူ သိလိုက်သည်။

“ဘုဆူးရေ”

“ဒါပေမယ့် မင်းသိဖို့ကက ဝပ်ပြေးဆွဲချက်ဆိုတာဟာ လူအထိမို့ဆွဲချက်လောက် မပြင်းထန်ဘူး”

၃၇၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

“ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ မသတ်ခဲ့ဘူး”

‘ရေဘုံ’သည် သူ့ထိုင်ခုံမှ ခုန်ထလိုက်သည်။

“ထိုင်စမ်း”

ရဲမှူးကော့ဖင်က အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

‘ရေဒ်’ကမတ်တတ်ရပ်ပြီး စားပွဲကိုကျော်၍ ‘ရေဘုံ’၏မျက်နှာနှင့် တည့်တည့်ထိုင်ကာ....

“ငါ မင်းကို သေသေချာချာပြောပြမယ် နားထောင်။ မင်းလိုအကောင်မျိုးကို အခကြေးငွေမရပဲနဲ့အောင် သတ်ပစ်လိုက်ချင်တာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၇ နှစ်လောက်က မင်းရဲ့သက်သေ ထွက်ချက်ကြောင့် ငါ့မိန်းမ ကံသိလို့ ကြီးစင်မတက်ရတာ။ အခုလဲပဲ မင်းဟာ ငါ့ကလေးတွေရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်တဲ့ အချက်အလက်ကလေးတွေ သိချင်သိမှာ။ မင်း သေသေချာချာနားထောင်၊ ငါ့မိန်းမဟာ မင်းကို ငါ့ကလေးတွေ နှစ်နားထိခိုက်အောင် လုပ်မယ်လို့ ဟုတ်တုတ်လို့ ယုံကြည်ထားတယ်။ သူ ယုံကြည်မှုကိုလဲ ငါ့ကလေးက သိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကနေ့မနက်မင်းကို သူ့မြင်လိုက်တယ်။ အဲဒီအခါ မင်းဟာ ဟာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို မင်း သိရမယ်။ ငါ့တို့အိမ်နား မင်းမေးရာကတည်းကတည်းက ငြင်းနေပေမယ့် မင်းမှာ အကျိုးမရှိတော့ဘူး။ ဒါကို ငါ့တို့ သက်သေပြနိုင်တယ်။ တကယ်လို့ မင်းဟာ ငါ့တို့နဲ့အဆင်ပြေသို့ ငါ့ကလေးတွေ ပြန်အောင်မယ်ဆိုလျှင် မင်းကိုတို့ ပြန်ပေးမှုနဲ့ဆရာမတွေနဲ့ အခုဒီမှာရှိတဲ့ မစ္စတာနိုးလ်ဟာ နာမည်ကြီး ရှေ့နေတစ်ယောက်ပဲ။ မင်းရဲ့စစ်ပြေးအမှုမှာ ရှေ့နေအဖြစ်ဆောင်ရွက်ပေးပြီး အသက်

သာဆို ဖြစ်အောင်ကြိုးစားပေးမယ်။ သူဟာ အထက်ကိုနည်းနည်းပေါက်ရောက်တဲ့လူဖြစ်တယ်။ အဲဒီတော့ ငင်း ဒါ့ကိုလက်ခံမလား”

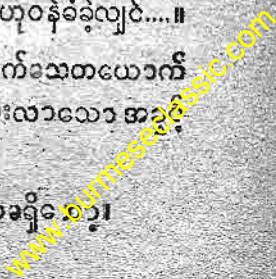
‘ရေဒ်’၏နူးမှ အကြောစိမ်းများ ထင်းပြိုး ထောင်ထလာသည်။ သူသည် နောက်ထပ်ရှေ့ကိုတိုးပြီး ‘ရေဘုံ’၏ မျက်စိနှင့် ဝ လက်မအကွာအထိ တိုးသွားပြီး....

“တကယ်လို့ မင်း လက်မခံယင် မင်းက တခုခုကိုလဲ သိနေမယ်ဆိုလျှင် ငါ့ကလေးတွေပြန်ရအောင် မင်းကူညီနိုင်လျက်သားနဲ့ မကူညီခဲ့လျှင် မင်း ဘယ်ထောင်ပဲကျကျ ငါ မင်းကိုလိုက်သလို မှာပဲ။ မင်း အဲဒါ ကောင်းကောင်းမူတ်ထား”

“ရေဒ်....”

ဂျီနသန်က သူ့ကို ခပ်ဖြိုးဖြိုး ဆွဲထားလိုက်သည်။ ‘ရေဘုံ’သည် အနားတွင်ရှိနေသော လူတွေ၏ မျက်နှာများကို တဦးစီမှ တဦးစီသို့ လှည့်ကြည့်နေသည်။

ရဲမှူး၊ ဆရာဝန်၊ ရေဒ်အဲဒရက်၊ နိုးလ်ဆိုသည့် ရှေ့နေ၊ အကယ်၍ အဲဒရက်အိမ်နား ရောက်ခဲ့သည်ဟု ဝန်ခံခဲ့လျှင်....။ ဝန်ခံမခံလျှင်ရော ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ။ သက်သေတယောက်ရှိနေတယ်။ အဲဒီတော့ သူ့ရဲ့ အတွင်းစိတ်က ပေးလာသော အခွင့်အားကို လက်ခံဖို့ တိုက်တွန်းနေသည်။ သူ့မှာ သည်းနောက်ထပ် ဆင်ခြင်ပေးစရာမရှိတော့။

လက်ခံလိုက်လျှင် စစ်ပြေးမှုကိစ္စမှာ အေးလျော့အတင်းအထေး လုပ်နိုင်စရာ အခွင့်အရေးလေး ရှိနေသည်။

သည်တော့ သူက ဂျီနသန်ကို ကြည့်ပြီး....

“ကျွန်တော် အဘွက် ရှေ့နေလိုက်ပေးမှာလား”

“အေး....ဟုတ်ဘယ်”

“ပြန်ပေးမှုနဲ့ စွဲတာတော့ မခံနိုင်ဘူး”

“မင်းကို ဘယ်သူမှ ပြန်ပေးမှုနဲ့စွဲဖို့ ကြိုးစားနေတာမဟုတ်ဘူး။ မင်း သိသလောက် ငါတို့ အမှုနဲ့ကိုလိုချင်နေတာ။ အဲဒါကို မရယင် ငါတို့ ဂမ်းလှမ်းချက်ကို ပြန်ရှင်သိမ်းမှာပဲ”

ဂျီနသန်က ပြောလိုက်သည်။

‘ရော့’က ကုလားထိုင်နေခင်းမှိုကို မှီလိုက်သည်။ ‘ရေး’၏ အကြည့်ကို ရှောင်လိုက်ပြီး....

“ကောင်းပြီလေ၊ အခုလို စဖြစ်လာတာဟာ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းနဲ့ ကနေဒါမှာ....”

သူပြေးပြတာတွေကို သူတို့အားလုံး အခွင့်အရေးစိုက်ပြီး နားထောင်နေကြသည်။ ရဲမှူးနှင့် ဂျီနသန်ကသာ တခါတရံ မေးခွန်းများ ဝင်၍မေးသည်။

နန်စိထံ ငွေတောင်းဖို့လား သည်အကြောင်း ပြောသည့်အခါ ‘ရော့’သည် စကားလုံးလေးများကို ပါးနပ်စွာ ရွေးချယ်၍ ပြောသည်။

“ကျွန်တော် အနေနဲ့ နန်စိတာ မဟာမိတ် ကလေးတွေရဲ့ ခေါင်းကဆံပင်လေး တမျှင်လောက်တောင်မှ နှစ်နာအောင် လုပ်မလို့ သူ မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်တယ်။ သူဟာ ဒီလိုမိန်းမစား မျိုးမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတုန်းက သူတို့က ကျွန်တော် ကို လူသတ်မှု မှာ ကြံရာပါဆိုပြီး ဆွဲထည့်မယ်လို့ ပြောသံကြားတော့ ကျွန်တော် အနေနဲ့ သူတို့မေးတဲ့ မေးခွန်းသာဖြေပြီး ကျွန်တော် ထင်မြင်ချက်ကိုတော့ ရေငုံနေလိုက်တယ်။ သူ့ အဘွက် ကျွန်တော် စိတ်မခံကောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော် အနေနဲ့ ပြောရယင် နန်စိတာ လုပ်ကြံသားတဲ့ ဇာတ်လမ်းကြီးတခုပဲမှာ အချောင်းဆွဲ ခုတ်ခဲ ခြီးကြောက်စန့် နှုတ်မိန်းကလေးတယောက်လို့ ပြောပဲတယ်”

“ဒီသုတ်ကြံဇာတ်လမ်းကြီးဆိုတာ မင်းခကြာ ငုံ့ဖြစ်တာ”

‘ရေး’က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ရေး၊ တိတ်စမ်း”

ရဲမှူးက လှမ်းပိတ်လိုက်ပြီး ‘ရော့’ကို.....

“ကနေ့မနက် အကြောင်း ပြောစမ်း။ အဲဒါရက်အိမ်ကို မင်း ဘယ်အချိန်ခရောက်သလဲ”

“ကျွန်တော် ၁၀ နာရီမထိုးခင်ခင်းမှာ ရောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ကားကို ဖြည်းဖြည်းခလေး မောင်းလာတာ။ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း ရေးပေးလိုက်တဲ့ မြေပုံထဲက မြေပမ်းခလေးကို လိုက်ရှာနေတယ် ကျွန်တော်က ကျော်သွားမှ သတိရလိုက်တယ်”

“မင်း ကျော်သွားတာ ဘယ်လိုလုပ်သိလိုက်သလဲ”

၃၀၂ နန်း တက္ကသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းဆောင်နိုင်

“အင်း...ဟို...ကားဘစီး...။ ကျွန်တော် ဧည့်ခံလျော့လိုက်တယ်။ အဲဒီကားဟာ ကျွန်တော်ရှာနေတဲ့ လမ်းထဲက ထွက်လာတယ်။ ဒီဘေဘွမ္မ ကျွန်တော်က နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်တယ်”

“ဟိုကားဘစီး”

“ရေး’က ပြုန်းကန် ထလိုက်ပြီ...။”

“ဘယ်ကားတုံး...”

စစ်ဆေးမေ မြန်းသည့် အခန်းတံခါး ပြုန်းကန်ပွင့်လာသည်။ ရဲစာရေးက သုတ်သီးသုတ်ပြာ ဝင်လာပြီ...။

“ဆရာ၊ ဝစ်ဂင်ဇနီးမောင်နှံနဲ့ ဟိုစုံတဲ့တဲတဲ့ကို အခရာထကြီးတွေဖို့ လိုလိမ့်အယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ သူတို့မှာ ဆရာ့ကိုးပြာစရာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေ ရှိအယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်ဆရာ”

အခန်း (၃၀)

နောက်ဆုံးတော့ နန်စီသည် မတ်တတ်ရပ်နိုင်ပြီး မျက်နှာသစ်၊ ပလုတ်ကျဉ်းနိုင်တော့သည်။ သူမအန်ခဲသည်ကို သူတို့မသိစေချင်။ ဒီအကြောင်းလည်း မပြောပြတော့ဘူး။

သူတို့က သူမကို စိတ်ဖောက်ပြန်သည်ဟု ထင်ကြဦးမည်။ သူတို့ ယုံလည်းယုံကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ နားလည်းလည်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ယုံကြည်နိုင်တာတွေ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုတာကလေးတွေ၊ ဘုရား၊ ဘုရား...။ ဒီလိုမဖြစ်ပါစေနဲ့။ သခင်တုန်းကအတိုင်း မဖြစ်ပါစေနဲ့...။

ဘုရားသခင်...။ ။

သူမသည်အိပ်ခန်းထဲသို့ ခြေပြန်ဝင်သွားပြီး ပီရိုထဲမှအောက်ခံ အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီရှည်၊ ဆွယ်တာအထူကို ထုတ်လိုက်သည်။

ရဲစခန်းကို သူမသွားရသိမ့်မည်။ သူမယုံကြည်စိတ်ချအပ်ကြောင်း ‘ရော့’ကို ပြောရလိမ့်မည်။ အမှန်ပြောစမ်းပါဟု ‘ရော့’ကို ဘောင်းပန်ရမည်။

သူမကို စိတ်ပေးကမ်းပြန်နေသည်ဟုထင်ရော ဘာထူးဦးမှလဲ။ အဝတ်အစားကို အမြန်ဆုံးနှုန်းနှင့် ဝတ်၊ ဖိနပ်ကို အပြေး အလွှားစီး၊ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ဖိနပ်ကြိုးစည်းပြီး အောက်ထပ် ကို ဆင်းလာခဲ့သည်။

ဒေါ်ရော်သိက ထမင်းစားခန်းထဲမှနေ၍ သူမကို စောင့်နေ သည်။ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်နှင့် လက်ဖက်ရည်ဘကရာလည်း အဆင်သင့် ပြင်စားသည်။

“နန်စီထိုင်ပါဦး၊ တခုခုလေး ကြိုးစားပြီး စားလိုက်ပါဦး” နန်စီ သူမ၏ စကားကို ဖြတ်ပြီး....

“ကျွန်မ ရော့ဂရုလက်ကို သွားတွေ့ရမယ်၊ သူ့ကို ကျွန်မ မေးစရာဘုရားရှိကယ်”

သူမ၏ အသံထဲမှာ သွေးလေချောက်ချားသံမျိုး ပါလာ သဖြင့် သူမက အံ့ကြိတ်ပြီး တင်းခံလိုက်သည်။

ဒီအချိန်မှာ ပေါက်ကွဲသွား၍ မဖြစ်သေး၊ မီးဖိုခင်းခါးပေါက် နား၌ရပ်နေသော အစောင့်ရဲသားလေးဘက် လှည့်လိုက်ပြီး.....

“စခန်းကို ဖုန်းဆက်စမ်းပါ၊ ရဲမှူးကို ပြောလိုက်စမ်းပါ။ ကျွန်မ စခန်းကို လာခဲ့မယ်၊ ကလေးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြော စရာရှိဘယ်လို့ ပြောပေးပါ”

“နန်စီ....” ဒေါ်ရော်သိက သူ့မ၏ လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး.....

“နှင့် ဘာတွေပြောနေတာလဲ” “ကျွန်မ ရော့ကိုတွေ့ရမယ်။ ဒေါ်ရော်သိ စခန်းကိုခေါ် ပေးပါ။ ကျွန်မ တွေ့ကိုတွေ့ရမယ်”

နန်စီက တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ ပြေးသွားသည်။ သူမက ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်မည်အပြုတွင် တယ်လီဖုန်းက မြည့်လာသည်။

တယ်လီဖုန်းကို ရဲသားလေးက မကိုင်ခင် သူမက အလျင် ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

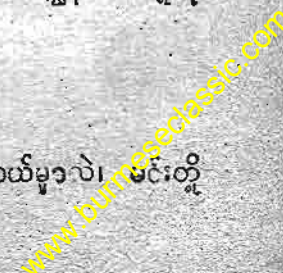
“ဟလို.....” သူမ၏ အသံသည် မြန်လည်းမြန်သည်။ မဆိုင်ငံနိုင်သော ဟန်လည်း ပါသည်။

ဒီနောက် သူ့ ကြားသိုက်ရသည်။ အသံက တိမ်တိမ်တိုးတိုး လေး၊ သူ့ ရဲ စကားလုံးလေးများကို ဘာအား ဂရုစိုက်နားထောင် လိုက်ရာ....

“မေးမ... မေးမ... ကျွန်တော်တို့ကို လာခေါ်ပါ။ ကျွန် တော်တို့ကို လာကယ်ပါ။ မှစ်စီးပျားနေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ထာခေါ်ပါ”

“မိုက်ကယ်... မိုက်ကယ်....” သူမက တကားအော်လိုက်သည်။

“မိုက်ကယ်... မိုက်ကယ်... မင်းတို့ဘယ်မှာလဲ၊ မင်းတို့ ဘယ်မှာလဲ... ငါ့ကိုခေါ်စမ်း”

“ကျွန်တော်တို့မှာ”

သူ့အသံဟာ တဖြည်းဖြည်းတိုးသွားပြီး တယ်လီဖုန်းလိုပဲ ပြတ်သွားခဲ့တာပဲ။

အလောတကြီးဖြင့် တယ်လီဖုန်းကို သူ့က တဆတ်ဆတ် ခေါက်နေလေတော့သည်။

“အော်ပဒရတာ”

ဟု သူ့အဖေ အော်ခေါ်ပြီး.....

“လိုင်းမပြတ်လို့က်ပါနဲ့၊ အော်ပဒရတာ”

ဒါပေမယ့် နောက်ကျသွားပါပြီ။ တယ်လီဖုန်းထဲမှ တထိတ် မြည်သံပဲ ကြားနေရသည်။

“နန်စီ၊ အဲဒါဘယ်သူလဲ”

ဒေါ်ဇော်သီက မေးလိုက်သည်။

“အဲဒါ မိုက်ကယ်ပဲ၊ မိုက်ကယ်က ဖုန်းဆက်တယ်၊ မင်း နေမကောင်းဘူးလို့ သူကပြောတယ်”

ဒေါ်ဇော်သီ၏ မျက်နှာပေါ်မှ သံသယကို နန်စီ မြင်လိုက် သည်။

“ဘုရားစုရစေရဲ့၊ အဲဒါ မိုက်ကယ်ပါ”

တယ်လီဖုန်းကိုနှောင့်ထပ် တဆတ်ဆတ်နှိပ်လိုက်သေးသည်။ အော်ပဒရတာကို ပြန်ခေါ်လိုက်သည်။ အော်ပဒရ၏အသံ ကြား ရ၏။

“ခုနကစီကိုဖုန်းဆက်လိုက်တာ ဘယ်ကဆက်တာလဲ။ ကျွန်မ ကို ပြောပြစမ်းပါ”

“ကျွန်မတို့မှာ သိနိုင်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။ အခုဆိုယာ် ပျက်တဲ့တယ်လီဖုန်းတွေ အများကြီးပါပဲ။ အခု တာပြဿနာ ရှိနေလို့ပါလဲရှင်”

“ခုနက စီကိုခေါ်တဲ့တယ်လီဖုန်းဟာ ဘယ်ကဆက်တာလဲ၊ ကျွန်မ သိမှဖြစ်မယ်၊ ကျွန်မ သိမှဖြစ်မယ်”

“ကျွန်မတို့မှာ တယ်လီဖုန်းချသွားပြီး နောက်မှတယ် နေရာက ဆက်တယ်လို့ရှာနိုင်စရာ နည်းလမ်းမရှိပါဘူးရှင်”

နန်စီသည် လက်လျှော့လိုက်ပြီး တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက် သည်။

“ဒီတယ်လီဖုန်းကို တယောက်ယောက်က ဖြတ်လိုက်တယ်၊ ကလေးတွေကိုခေါ်ထားတဲ့လှုပ်ဖြစ်မှာပဲ”

သူ့မက ပြောလိုက်သည်။

“နန်စီ၊ ညည်း သေချာလို့လား”

“မစွက်အဲဒရက်၊ ခင်ဗျားစိတ်ထင်လို့ဖြစ်မှာပါ”

ရဲဘူးသေးသည် သူ့ အထံ့ကိုနှစ်သိမ့်သည့်အမှု အရာပုံချိုးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

နန်စီက ရဲဘူးသေးကိုဂရုမပြုပဲ.....

“ဒေါ်ဇော်သီ၊ မိုက်ကယ်က ကျွန်တော်တို့လို့ပြောတယ်၊ သူ ဘယ်မှဒေရီတယ်ဆိုတာ သူ သိတယ်၊ သိပ်ဒဝးဒဝးမှာမဟုတ်ဘူး မှန်းကြည့်ယင်ရနိုင်တယ်၊ မင်စီ နေမကောင်းဘူးလို့လဲ သူ့ပြော တယ်”

၃၀၀ * တက္ကသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

ဟိုအဝေးကြီးကနေပြီး သူမသည် အခြားတစ်ခုကို ကြား
လိုက်ရသည်။

လီဇာက နေမခကောင်းဘူး။ သူမ ဖျားနေတယ်၊ ကာလံဆို
အဲဒါပြောခဲ့တယ်၊ ဟိုတချိန်တုန်းက....။

“ရဲစခန်းဖုန်းနံပါတ်က ဘယ်လောက်လဲ”

နန်စိက ရဲသားလေးကိုမေးလိုက်သည်။

သူမ၏ခေါင်းထဲမှာ မြူဖျားလို့အံ့ ဆိုင်းနေသည့် အားနည်း
သောဝတ်များကို ထွန်းလှနပ်စုံလိုက်သည်။

သည်အချိန်မှာ အသားလေးလွှဲနေလျက်လျှင် လွယ်လွယ်လေး
သတိလစ်သွားနိုင်၏။

အခုအချိန်မှာ မိုက်ကယ်နှင့်မစ်စီကို လူတယောက်ယောက်က
ခေါ်ထားသည်။ အဲဒီလူက သူတို့ကို နာကျည်းအောင်လုပ်နေ
သည်။ ဟိုတချိန်လုပ်ဖူးခဲ့သလို အခုလဲလဲ လုပ်များလုပ်နေသဘာ
မသိဘူး။

မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး။ သူတို့ကို သူမ တွေးအောင်ရှာရမည်။
နေမခကောင်းနေ၍ မဖြစ်။ သူတို့ကို တွေးအောင်ရှာရမည်။
စားပွဲစောင်းကို တအားကိုင်ထားပြီး သူ့ကိုယ်သူ တည်ငြိမ်
အောင်ထိန်းလိုက်သည်။ သူမက လေသံခပ်မှန်မှန်လေးဖြင့်—

“ရှင်တို့ ကျွန်မကို စိတ်ဖောက်ပြန်နေဘယ်လို့ ထင်ကြမှာလဲ
ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ရှင်တို့ကိုပြောပြမယ်၊ ခုနကဖုန်းဆက်တာ
ကျွန်မသားခလေးပါ။ ရဲစခန်းဖုန်းနံပါတ် ဘယ်လောက်လဲ”

“ကေအယ်လ် ၅၃၀၀၀ ကိုဆက်ပါ”

ရဲသားလေးက မပြောချင်ပြောချင်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ “ဒီမိန်းမဟာ စိတ်မမှန်ဖြစ်နေပြီ” ဟု
ထင်လိုက်သည်။

ရဲဘူးက သူ့ကို ဖုန်းအလျင်မကိုင်ရကောင်းလားလို့ ကြိမ်း
တော့မှာပဲ။

သူမက ဖုန်းဆက်တာ သူ့သားလို့ ထယောင်ချောက်ချား
ထင်လိုက်တာ။

အဲဒါဟာ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်၊ ဖြစ်နိုင်သည်။ အရူးတယောက်က
ဆက်တာ ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မှာပဲ။

တယ်လီဖုန်း တခါမြည်ပြီး တဘက်မှ လေသံပြတ်ပြတ်ဖြင့်....

“အခမိပို့ ရဲစခန်းမှ စကားပြောနေပါတယ်”

နန်စိက....

“ရဲမှူးတော့ဖင်ရှင်....”

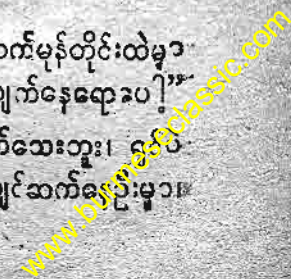
ဟု စ ပြောလိုက်ပြီးသည့်နောက် သူမသည် လေဟာပြင်ထဲ
မှာ စကားပြောနေရသည်ဟု ထင်မိလိုက်သည်။ တယ်လီဖုန်း
ခွဲလေးကို နောက်ထပ် လေးငါးချက်နှိပ်လိုက်သည်။

ဖုန်းပြတ်သွားပြန်ပြီ။

သူမထက်ထဲမှစကားပြောခွက်ကို ရဲသားလေးက ယူလိုက်ပြီး
နားထောင်ကြည့်သည်။

“ဟတ်တယ်၊ ဖုန်းပျက်သွားပြီ၊ ဒီခလောက်မုန်တိုင်းထဲမှာ
မို့ပေါ့က တယ်လီဖုန်းတွေ တဝက်လောက်ပျက်နေရောပေါ့”

“ကျွန်မကို ရဲစခန်းလိုက်ပို့ ပေးပါ၊ ဟုတ်သေးဘူး၊ ရှင်ပဲ
သွားလိုက်ပါ၊ မိုက်ကယ်က ဖုန်းတခါဆက်ချင်ဆက်နေပြီမှာ။

၃၉၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့ဝင်း ○ မင်းဆောင်ခိုင်

ရဲစခန်းကို ကျေးဇူးပြုပြီး ထွားပေးစမ်းပါ။ ဒါမှမဟုတ်ယင် အပြင်က လူတယောက်ယောက်ကို ခိုင်းလို့ရယ် လွှတ်ပေး စမ်းပါ။”

“လွှတ်ရမယ့်လူ ရှိမယ်ထင်ဘူး။ တယ်လီဗီးရှင်းကားလဲ ရဲစခန်းကိုလိုက်သွားပြီ”

“ဒီလိုဆိုယင် ရှင်ပဲသွားပေးပါ။ ကျွန်မတို့ ဒီကစောင်နေပါ မယ်။ မိုက်ကယ်က တယ်လီဖုန်းဆက်တယ်လို့ ပြောပေးပါ။ ရော့သက်ဂလာကို ဒီကိုခေါ်လာပါလို့လဲ ပြောပေးပါ။ ကျွန်မတို့ ဒီကစောင်နေကြမှာပါ”

“ကျွန်တော် မိအိမ်ကထွက်သွားလို့မဖြစ်ဘူး”

“နန်စီ၊ မိုက်ကယ်ဖြစ်တယ်လို့ ညည်း တယ်လောက်များ သေချာလို့လဲ”

“ဒေါ်ရော်သီ၊ ကျွန်မ သေချာတယ်။ ကျွန်မကို ဖမ်းပါ။ မိုက်ကယ်မှ မိုက်ကယ်အစစ်၊ ကျွန်မ သေချာပါတယ်။ ဒီမှာ ရဲကြီးရှင်၊ စခန်းကို ရှင်ကားနဲ့သွားယင် တယ်လောက်ကြာ မှာလဲ၊ ၅ မိနစ်ပဲပါ။ ယသွားဆဲပြန်ဆို အားလုံး ၁၀ မိနစ်ပဲ၊ ရော့သက်ဂလာကို ဒီခေါ်လာဖို့လဲ ပြောပေးပါ”

ရဲသားသည် ဂရုစိုက်စဉ်းစားကြည့်မိသည်။

ရဲမှူးက သူ့ကို ဒီကစောင်နေဖို့ မှာထားခဲ့သည်။ ယခုလို ဖုန်းပျက်နေလျှင်တော့ ထတင်းလာမည်မဟုတ်။ တကယ်လို့ နန်စီကိုခေါ်သွားလျှင် ဆရာက ကြိုက်မည်မဟုတ်။

နန်စီတာမုန်နှင့် ဝိတ္တလူဆတ်သမား ❀ ၃၉၁

တကယ်လို့ သူ တွက်သွားပြီးပြန်လာလျှင်.....

အားလုံးမှ ၁၀ မိနစ်ပဲကြာမည်။ ခုနက ဖုန်းဆက်တာဟာ မိုက်ကယ်အမှန်ဖြစ်နေခဲ့ပြီး သူက ထကင်းမပို့ခဲ့လျှင်....။

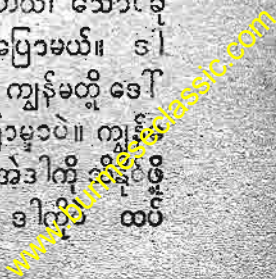
သူက ဒေါ်ရော်သီကို ကားမောင်းခိုင်းမည်ဟု ပထမတော့ စိတ်ကူးမိသည်။ နောက်တော့ သည်စိတ်ကူးကို ပယ်လိုက်သည်။ လမ်းတွေက မိုးနှင်းတွေနှင့် ရွှေးနေသည်။ သူမ ကြည့်ရှုမည် မှာလည်း စိတ်မငြိမ်လှ။ ထည်တော့ သူမ ကားမောင်းလျှင် တခုခုဖြစ်နိုင်ဖို့က များနေသည်။

“ကျွန်တော်ပဲ သွားလိုက်ပါ့မယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဒီမှာစောင့် နေပါ”

ရဲသားလေးသည် သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို ကောက်ယူပြီး နောက် ပေးပေါက်မှ ရဲကားဆီသို့ ထွက်သွားတော့သည်။

နန်စီက.....

“ဒေါ်ရော်သီ၊ မိုက်ကယ်က သူဘယ်မှာရှိတယ်လို့သိတယ်။ သူက ကျွန်တော်တို့မှာလို့ ပြောတယ်။ အဲဒါ ရှင် ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ကောက်မလဲ။ တကယ်လို့ ရှင်ဟာ လမ်းမပေါ်မှာရှိမယ် ဆိုယင် ရှင်က ကျွန်မတို့ ၆ အလမ်းပေါ်မှာရှိတယ်။ သောင်ခုံ ဆရှိတယ်။ ဒါမှမဟုတ် လှေပေါ်မှ ရှိတယ်လို့ပြောမယ်။ ဒါ မယေ့ ရှင်ဟာ အိမ်မှာ ဆိုင်မှာ ရှိမယ်ဆိုယင် ကျွန်မတို့ ဒေါ် ရော်သီအိမ်မှာရှိတယ်။ အဖေ့ရုံးမှာရှိတယ်လို့ပြောမှာပဲ။ ကျွန်မ ဆိုတာ ရှင် သဘောပေါက်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါကို ဆီနိုင့်ဖို့ ညည်းလမ်းတခုခုတော့ ရှိမှာပဲ ဒေါ်ရော်သီရှဲ့။ ဒါကိုပဲ ထပ်

ခါတလဲလဲ စဉ်းစားနေမိတယ်။ အဲဒါကို သိဖို့နည်းလမ်းတခုတော့ ရှိရမှာပဲ။

“မစ်စီနမကောင်းဘူးလို့လဲ သူ ပြောတယ်။ မနက်တုန်းက ကျွန်မ သူ့ကို အပြင်ထွက်ခွင့်မပေးပဲ နေလိုက်တော့မလို့ပဲ။ အဲဒီတုန်းက စဉ်းစားမိသေးတယ်။ ရာသီဥတုက သိပ်အေးတယ်။ သေကလဲ တိုက်နေတယ်မဟုတ်လား။ ဒါမေမယ့် ကျွန်မ သူ့ကို နေမကောင်းဘူးလို့ ခေါင်းထဲမှာ ခဏခဏ ထည့်မစဉ်းစားချင်ဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ကလေးတွေ ပျားနေမယ်ဆိုပြီး အကဲမိုမနေချင်ဘူး။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကျွန်မ အခုမှသိတယ်။ ကာလ်ဟာ ကလေးတွေကို စစ်ဆေးကြည့်ရုံပဲ။ ကျွန်မကို ကြည့်ရုံပဲကြောင့် ဖြစ်ရတာ။ နေမကောင်းတေးက အမှန်တော့ သူပဲ။ ကျွန်မ အခုသိပြီ။ ဒါကြောင့်မို့လဲ ကျွန်မ စေစိုကို အပြင်ထွက်ခွင့်ပြုလိုက်တာ။ သမီးအတွက်တော့ ရာသီဥတုအေးလွန်းတယ်။ ထိုင်းလွန်းနေတယ်။ နာရီဝက်လောက်ပဲဆိုပြီး ကျွန်မ တွေးမိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လဲ ကျွန်မက အပြုံးရုပ်ကလေးပေါ်တဲ့ လက်အိတ်ကလေး စုပ်ပေးလိုက်တယ်။ သိပ်အေးလို့ လက်အိတ်ကလေး မကျွတ်စေနဲ့လို့လဲ ကျွန်မ မှာလိုက်သေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မက မစ်စီဆက်အိတ်ကလေး ၂ ဘက်ကို ဒီတခါတော့ အတူတူဖြစ်သွားပြီလို့တောင် ပြောလိုက်သေးတယ်။ ဒါတောင်မှ မစ်စီဟာ တဘက်ကို ဒန်းနားမှာ ပျောက်ခဲ့သေးတယ်။ ဒေါ်ရော်သီ ကျွန်မ သူ့ကိုမလွတ်လိုက်ဖင်၊ သူ နည်းနည်းနမကောင်းလို့ အိမ်ထဲခေါ်ထားလိုက်ဖင်... ကျွန်မ မစဉ်းစားချင်တော့ဘူး။ တွေးကိုမတွေးချင်တော့ဘူး ဒေါ်ရော်သီရဲ့”

နန်စီသည် ဒေါ်ရော်သီ၏ လန့်ပြီးအော်လိုက်သော အသံကြောင့် ဆတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်ရော်သီ၏ မျက်နှာသည် တက်တော့မတတ်ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေသည်။ သူက...

“ညည်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ၊ ညည်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ။ လက်အိတ်ကလေး...”

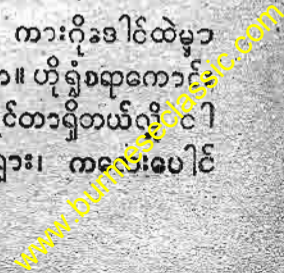
“ကျွန်မ မသိလိုက်ပါဘူး။ ရှင် သိချင်တာက ကလေးလက်အိတ်တစ်ကပ် ပျောက်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် လက်အိတ် ၂ ဘက်ဘူဘာ သိချင်တာလား၊ ဒေါ်ရော်သီ...ရှင် ဘာများ သိနေလို့လဲ”

ဒေါ်ရော်သီသည် သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး ရှိတ်ကြီးတင် ဝိုချလိုက်သည်။

“သူတို့ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ငါ သိပြီ။ ငါ သိပြီ။ အမယ်လေး...ဘုရားရယ်၊ ငါသိပြီ။ ငါနယ် မိုက်လှချည့်လား။ နန်စီ...ငါ လုပ်မိလိုက်တာ၊ ငါ လုပ်မိလိုက်တာ”

သူ့ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ လက်အိတ်ကလေးကို နှိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဒီဟာလေးဟာ...ဟိုမှာ ကနေညနေ ကားဂိုဒေါင်ထဲမှာ ငါက ငါ့ကားထဲက ကျန်ခဲ့တယ်လို့ ထင်တာ။ ဟိုရွှံ့ရာကောင်းတဲ့လူကြီး...၊ ဒီလူ့မှာ တခုခုလူမသိစေချင်တာရှိတယ်လို့ ငါ သိတယ်။ သူ့ကိုယ်က ချဉ်စုတ်စုတ် ဆိုးရွားရွား၊ ကလေးပေါင်ဒါ...၊ အမယ်လေး...ဘုရား...ဘုရား...”

နန်စီက လက်အိတ်ကလေးကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး.....

“ဒေါ်ရော်သိ၊ ဒီလက်အိတ်ကလေးဘယ်ကရတာလဲ။ ကျွန်မကို ပြောစမ်းပါ”

ဒေါ်ရော်သိက....

“မျှော်စင်ကြီးမှာ ငါဒီနေ့ အိမ်သွားပြတုန်းက တွေ့ခဲ့တာ”

“မျှော်စင်ကြီး.... ဟိုပဲရစ်ဆိုတဲ့လူကြီး နေတဲ့နေရာမဟုတ်စာ။ ဒီလူ့ကို ကျွန်မ အခင်းကလဲ့လို့ အနီးကပ်မမြင်ဖူးဘူးလို့ ထင်တာ.... အမယ်လေးတော်”

ရှုတ်တံရက် သူမ၏ စိတ်ထဲမှာ ရှင်းလင်းထင်ရှားသွားသေသည်။

နန်စီသည် အမှန်ကိုမြင်မိချိန်၌ နောက်များကျနေပြီသား ဟု တွေးထင်မိသည်။

“ဒေါ်ရော်သိ ကျွန်မ ဒီအိမ်ကြီးဆိုသွားမယ်။ အခု သွားမယ်။ ကလေးတွေ အိမ်မှာရှိမယ်။ ကျွန်မ အချိန်မီချင်မိဦးမှာ။ ရှင်က ရေးခဲ့ရဲဆိုကိုသွားပါ။ သူတို့ကိုလားဖို့ သွားခေါ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မ အိမ်ထဲကိုဝင်လို့ရပါမလား”

ဒေါ်ရော်သိ၏ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုသည် ရပ်သွားတော့၏။

သူမ၏ အသံကလည်း နန်စီလိုပင် ထည်ငြိမ်လာသည်။ သူမ၏ နောင်ထသက်တာပတ်လုံး ကိုယ်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်ဖို့အတွက် လုပ်ချင်လုပ်နိုင်ဦးမှာ။ ဒီအချိန်မှာတော့ မဖြစ်သေးဘူး။

“မီးဖိုဘက်ကတံခါး၊ အတွင်းဘက်က မင်းတပ်ရှိတယ်။ ဒီမင်းတပ်ကို သူက ထိုးထားလိုက်ယင် ညည်း ဝင်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပင်လယ်ဘက်က ရွှေတံခါးပေါက်ကို သူ အသုံးမပြုဘူး။ ငါ သူ့ကိုလဲ ဘော့ပေးမထားဘူး။ ရော့ ဒီသော့က သော့ ၂ ခုလုံး ဖွင့်လို့ရတယ်”

ဟု ပြောပြီး သူမအိတ်ထဲမှ သော့တို့ကိုထုတ်ယူပြီး သော့တချောင်းကို ထုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

နန်စီဘယောက်တည်းသွားမှာကို သူမက မေးမနေတော့ပဲ နှစ်ယောက်သား အိမ်နောက်ဘက်ပေါက်မှ ကားဆီသို့ အမြန်ပြေးထွက်လာကြလေသည်။

အမြင့်တက်သို့ စင်္ကြံတက်လိုက်သောအခါမှာ ကားသည် လမ်းတပြည်းဖြည်းချော်လာသည်။

သူမက လီဗာကိုဘအားနင်းချလိုက်ရာ ရှေ့ဘီးက ချော် ထွားသည်။ ကားသည် လမ်းမပေါ်မှာ လည်ထွက်သွားသည်။ နန်စိသည် ဘရိတ်ကိုတအားဖိနင်းလိုက်ရာ ကားက ပြောင်းပြန် လည်သွားတော့သည်။

သူမက ပြန်တည့်ဖို့ကြိုးစားလိုက်တော့ နောက်ကျသွားပြီ။ သူ့ရှေ့မှသစ်ပင်ကြီးက ပြေးဝင်လာသည်။ လက်ကိုင်ဘီးကို တပတ်လောက်လည်အောင် ကြိုးစားပြီးလှည့်လိုက်သည်။ ကား၏ ရှေ့ပိုင်းသည် ညာဘက်ကို တအားဆွဲဆင်းသွားပြီး သစ်ပင်ကို ဝင်တိုက်လိုက်လေသည်။

နန်စိသည် အရှေ့ကိုယိမ်းစိုးသွားပြီးချက်ချင်းပဲ နောက်ကို ပြန်အားပြုမိလိုက်သည်။

သူမက တံခါးကိုထွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး ရေခဲပြင်ပေါ်ကို ဆင်း လိုက်သောအခါ ရှေ့ဘီးက လည်နှုတ် ဖြစ်သည်။

သူမမှာ အပေါ်အင်္ကျီမပါသဖြင့် မိုးနင်းများကြောင့် သူ့ ဆွယ်တာနှင့် ဘောင်းဘီရှည်များ စိုဆိုးသွားသည်ကို သတိ မထားနိုင်တော့ပဲ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တအားကုန်းပြေးတက် သွားလေတော့သည်။

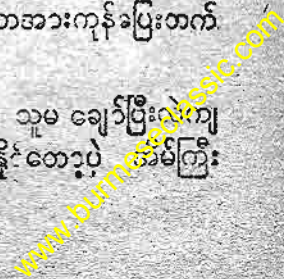
အိမ်ဝင်ပေါက်ကားလမ်း ရောက်တော့ သူမ ချော်ပြီးလဲကျ သွားသည်။ ဒူးနာသွားသည်ကို ဝရုမစိုက်နိုင်တော့ပဲ အိမ်ကြီး ဆီသို့ ဆက်ပြေးသွားသည်။

အခန်း (၃၁)

နန်စိက အလျင်မောင်းထွက်သွားသည်။ နန်စိ၏ကား ယိမ်း ထိုးကာ နည်းနည်းလျော့သွားပြီးနောက် ပြန်တည့်လိုက်သည်ကို ကြည့်ပြီး ဧဝါရော်သီက အထက်ရှူဖို့ မေ့သွားခဲ့သည်။

ဒီအချိန်မှာ လမ်းကိုမြှင့်နိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ မိုးနင်းတွေက ကားမုန်ပေါ်မှာ ရေခဲချုပ်လုံဖြင့်ပြီး တင်နေသည်။

နန်စိက ဘေးတံခါးကို လျော့ချလိုက်ပြီး ဘေးပေါက်မှ ခေါင်းထွက် ကြည့်ရသည်။ ရိုက်တော်လားသည် မိုးနင်းများကို မျက်ခုံးရှုပြီး ၆ အေ လမ်းကြီးကိုဖြတ်၍ မျှော်စင်အိမ်ကြီး ဘက်သို့ သွားရာလမ်းဆီသို့ တအားမောင်းသွားတော့သည်။

နောက်မကျပါစေနဲ့.....။ နောက်မကျပါစေနဲ့.....။

သူမ၏ မျက်စိခွေက တိမ်သလ္လာများပျောက်ကွယ်သွားပြီး သူမကိုယ်သူမ လိစာနှင့်ပိဘာထို့ တင်နေသောကျောက်ခုံကိုမြင် ယောင်မိသည်။ သူတို့နှစ်ဦးမျက်နှာလေးတွေသည် ရေနှင့်ပွဲပြီး ဖြူ နေသည်။

ပလတ်စတစ်စည်းတွေကကပ်လျက်သားရှိသေးသည်။ သူမ က ဘုရားရှေ့...ဘုရားရှေ့...ဟု ဆုတောင်းလိုက်သည်။

သူမသည် အိမ်ကြီးဆီဆုတ်သွားပြီး အိမ်ဘေးဘက်ကနေ ပတ်၍ အရှေ့ဘက်ပေါက်ကိုးကွဲသွားသည်။

သူ့လက်ထဲ၌ ကိုင်ထားသောသောက ရေခိုပြီး အေးနေ သည်။ ဒါကို သူမက မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်ထား သည်။

အိမ်ကြီးသည် အပေါ်ဆုံးထပ်မူလွှဲ၍ လုံးဝမှေ့စင်နေသည်။ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ အလင်းရောင်လေးကို သူမ မြင်ရသည်။ အိမ်ကြီးကိုပတ်ကျေ လိုက်တော့ ကျောက်ဆောင်များကိုတအား ရိုက်နေသော ပြင်းထန်သည့်လှိုင်းရိုက်သံတွေကို သူမ ကြားရ သည်။

သောင်ခုံရေခိုဘူး။ ကျောက်ပုံကြီးပဲရှိသည်။ ဟိုဘက်ခပ်လှမ်း မှာမှ သောင်ခုံရှိသည်။

ဒီအိမ်ကြီး ဒီလခက်မြင့်လိမ့်မည်ဟု သူမ မထင်ခဲ့။ နောက် ဘက်ပြတင်းပေါက်မှဆိုလျှင် တမြို့လုံးကို ကောင်းကောင်းမြင် နိုင်မှာပဲ။

သူမ၏ အသက်ရှူသံသည် ငိုရှိုက်သံလို ပြင်းပြင်းတက်လာ သည်။ သူမ၏ နှလုံးခုန်သံကတအားခုန်နေသည်။ ဝေလအေးသံမှာ ပြေးရ၍ အသက်ရှူရတာသည် မလွယ်ကူ။

ထိုနေ့သော လက်များဖြင့် သော့ကို စမ်း၍ဖွင့်လိုက်သည်။ ပထမတော့ ချေးကိုက်နေသောသော့ခလောက်သည် နည်းနည်း စင်းခဲနေသည်။ နောက်မှ ပွင့်သွားတော့သည်။

နန်စီက တံခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

အိမ်ကြီးက မှောင်နေသည်။ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက် အောင် မှောင်နေသည်။ သူမ ဘာကိုမှကြည့်လို့မမြင်ရချေ။ အောက်သိုးသိုးအနံ့လည်း ရနေသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အလင်းရောင်သည် အပေါ်ဆုံးထပ်မူလာနေ၏။ အဝေါ်တက်ဖို့ လှေကားကိုရှာရမည်။

မိုက်ကယ်ကိုတအားအော်ခေါ်ချင်သည့်စိတ်ကို မနည်းထိန်း ထားလိုက်ရ၏။

အိမ်ရှေ့ အခန်းကြီး ကျော်သွားပြီး နောက်မှာ အပေါ်တက် သော လှေကား ၂ ရရှိသည်ဟု ဒေါ်ခေတ်သီ ပြောဖူးသည်။ ဒါက အရှေ့ခန်းဖြစ်မည်။

နန်စီက မုန်းဆဲပြီး ရှေ့ကို ဆက်လျှောက်သွားသည်။ အမှောင်ထဲမှာ သူမလက်ကိုဆန့်ထန်းပြီး တဖြည်းဖြည်းလျှောက် သွားသည်။

အသံထွက်၍ မဖြစ်။ သတိပေးသလို ဖြစ်သွားမည်။

ထူမသည် တခုခုကိုခံလတ်တိုက်ပြီး အရှေ့ဘက်သို့လဲအသွား
မှာ တခုခုကို ကိုင်မိပြီး ပြန်ထိန်းမိသွားသည်။ ကုလားထိုင်လက်
ရန်းဘခုဖြစ်သည်။ မိကုလားထိုင်ဘေးက ပတ်ပြီး ရှေ့ကိုဆက်
သွားသည်။

မီးခြစ်လေးများပါလျှင် ကောင်းမွန်ပဲ။
သူမက နားစွင့်လိုက်သည်။ တခုခုများ ကြားလိုက်သလား။
ငိုသံလေး.....။ မီးလင်းဖိုသံမှ လေဝင်လာသည့်အသံများဖြစ်
နေသလား။

သူမ အပေါ်ထပ်ကိုအရောက် သွားရမည်။ သူတို့ကို တွေ့အောင်
ရှာရမည်။

သူတို့များ မရှိဘဲတလျှင်.....။
အလျင်တခါလိုများ ဖြစ်နေလျှင်.....။
သူတို့ရဲ့မျက်နှာလေးတွေ ရှုံ့တုတ်ပြီး၊ ငြိမ်နေလျှင်.....။
သူတို့ဟာ သူမကို ယုံကြည်ခဲ့သည်။ အဲဒီမနက်တုန်းက
လီဒာက သူမကို တအားတသားပြီး.....။

“ဖေဖေက ကျွန်ုပ်ကို နားအောင်လုပ်တယ်”

ဟု သူမက ဒါပဲပြောသည်။ အိပ်ဆုထဲသေးပါ၍ ကာလံက
သူမကိုရိုက်လိုက်တာ နန်စီ သိလိုက်သည်။

သူမကိုယ်သူမ အိပ်ဆုကမရိုးနိုးသောက်အောင် ပင်ပန်းနေရ
မလားဆိုပြီး အပြစ်တင်နေမိခဲ့သည်။

ကာလံကို ပြန်မပြောဝံ့ခဲ့။
နောက်နေ့ အိပ်ထုပြန်ခင်းတော့ အိပ်ရာကမမိဘူး။ လီဒာ
အိပ်ရာပေါ်မှာ သေးမပေါက်ဘူး။

ဒါကို အမှောင်တုန်းက သူ ပြောဖို့သင့်သည်။ ဒါပေမယ့် သူ
မပြောနိုင်ခဲ့ဘူး။ မစဉ်းစားနိုးခဲ့ဘူး။ အဲဒီတုန်းက သူမက
နိုးနေသည်။

ဒါတွေဟာ အခုဘာ့ အကြောင်းမထူးတော့ပါဘူး။
လှေကား.....။ လှေကားလက်ရန်းကို သူမ ကိုင်မိလိုက်သည်။
လှေကား သုံးဆစ်ချိုးဘေးနားက တက်ရမည်။ အသံမြည်
စေနှင့်။

နန်စီသည် ကုန်းပြီး သူမ ဖိနပ်များချွတ်လိုက်သည်။ ရေတွေ
အိပ်စိုနေ၍ လမ်းလျှောက်လျှင် အသံမြည်နိုင်သည်။ အသံမထွက်ဖို့
အရေးကြီးသည်။

အပေါ်ဆုံးရောက် အောင် တက်ရမည်။ နောက်ကျလို့
မဖြစ်ဘူး။

ဟိုတုန်းကနောက် နှုခဲ့သည်။ ကလေးတွေကို ကားပေါ်မှာ
ထောက်ခံသင့်ဘူးဟု သိရမည်။

လှေကားသည် သူမခြေထောက်အောက်မှ ကျွဲကန်မြည်၏။
ကယောင်ကတမ်းဖြစ်စေနှင့်၊ ဟိုကချိန်က သူ ကယောင်
ကတမ်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

မိုက်ကယ် ခေါ်လို့ချား သူ ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်သွား
မလား။

ဟိုကချိန်က ကလေးတွေကဲ့သို့ပြီးမှ ရေထဲကိုပစ်ချသည့်ဟု
မြှောက်ကြသည်။ ခုနကကလေးပဲ မိုက်ကယ် အသက်ရှင်နေသား
သည်။ မိနစ် ၂၀ လောက်ပဲရှိဦးမည်။

၄၀၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့စဉ်း ○ မင်းဆောင်ခိုင်း

မစ်စီ နေမကောင်းဘူးဟု သူက ထင်သည်။ မစ်စီနေမကောင်းတာ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှား။ သူမဆီကို အရောက်သွားရမည်။ ပထမထပ်.....။

အိပ်ခန်းတွေ အများကြီး၊ မီးမရှိဘူး၊ အသံလည်းမကြားရဘူး။

အပေါ်ထပ်လှေကားနှစ်ဆင့် ကျန်သေးသည်။ တတိယထပ်မှာလဲ အသံမကြားရပါ။

နောက်ဆုံးလှေကားခြေရင်းရောက်တော့ နန်စီသည် ရပ်ပြီး သူမ၏ အသက်ရှူပြင်းနေခြင်းကို ထိန်းလိုက်သည်။

လှေကားထိပ်က တံခါးက ဖွင့်ထားသည်။ လှုပ်ရှားနေသည့် မီးရောင်က နံရံပေါ်မှာ အရိပ်တခုထိုးကျနေတာ သူမ မြင်လိုက်ရသည်။

သည့်နောက် သူမ အသုံးလေးတခု ကြားလိုက်ရသည်။

မိုက်ကယ်၏အသံ.....။

“အဲဒါမလုပ်နဲ့၊ အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့”

သူမသည် ဘာမျှ ကြည့်မနေတော့ပဲ ဒေါသတကြီးဖြင့် လှေကားပေါ်သို့ တအားပြေးတက်သွားသည်။

မိုက်ကယ်.....၊ မစ်စီ.....။

သူမက အသံထွက်မှာကို ဂရုမစိုက်တော့ပဲ ပြေးတက်သွားသည်။ သူမ၏ ခြေအိတ်ထူထူကြီးကြောင်း အသံမထွက်ပါ။ လက်ရန်းကိုကိုင်ထားသည့် သူမရွဲလက်ကလည်း အသံမထွက်ပါ။

နန်စီတာမွန်နှင့် စိတ္တဇလူသတ်သမား ၄၁၉

လှေကားထိပ်ရောက်သောအခါ သူမသည် တုံ့ကနဲရပ်လိုက်သည်။ အလင်းရောင်သည် အခန်းကြီးထဲမှလာနေသည်။ သူမသည် အသံပြေပဲ ဧည့်ခန်းကို သွက်သွက်ကလေး ဖြတ်သွားလိုက်သည်။

အိပ်ခန်းထဲမှ ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်မှ ထွက်လာသည့် မီးရောင်ဆီသို့ သူမ တန်းသွားသည်။

သူမဘက်ကို ကျောပေးထားပြီး လက်တဘက်က အိပ်ရာပေါ်မှ ရုန်းကန်နေသော ကလေးကို ဖိထားတာ ပါးစပ်မှ တခစ်ခစ်ရယ်ပြီး ကျန်လက်တဘက်က ပြောင်ပြောင်လက်လက် ပလတ်စတစ်အိတ်တခုကို ဆံပင်အဝါရှိသောခေါင်းလေးပေါ်ကို တအားဖိစုပ်နေသည့်လူကို ဘွားကနဲမြင်လိုက်မိသည်။

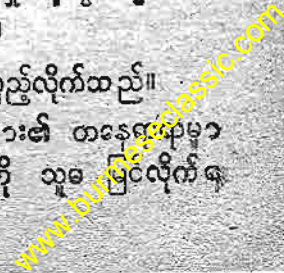
နန်စီသည် မိုက်ကယ်၏ ဆံပင်လေးများ သူ့နဖူးပေါ်မှာ ကပ်နုပြီး ပြူးနေသောမျက်လုံးပြာလေးတွေရယ်၊ နှာခေါင်းနှင့် မျက်လုံးတွေကို ပအတ်စတစ်အိတ်က တအားကပ်နေသည့်ပုံကို သူမမျက်စိထဲမှာ မြင်လိုက်သလိုလိုထင်မိသည့်အတွက်....

“ကလေး.....သူ့ကိုလွှတ်လိုက်....”

သူမက ကလေးကိုခေါ်လိုက်သည်ကို သူမနှုတ်မှထွက်သွားတာ ကြားလိုက်ရမှ သူမကိုယ်သူမ သိလိုက်သည်။

ထိုလူသည် နေ့ခင်းဘက်ကို ဆတ်ကနဲလှည့်လိုက်သည်။

သူ၏မျှားပြားလှသော အသားဆိုင်များ၏ တနေရာရာမှာ စူးရှပြီး မီးတောက်နေသည့်မျက်လုံးများကို သူမ မြင်လိုက်ရသည်။

ခုတစ်ပေါ်မှာ အနီးရောင်အကျိအပိုအားမှ ပလတ်စတစ်စကပ်နေသော မစ်စီဇီပုံသဏ္ဍာန်လေးကိုလည်း နန်စီစာ မြင်လိုက်သည်ဟု ထင်မိလိုက်သည်။

အံ့ဩသည့်မျက်နှာထားကို ကောက်ကျစ်သည့် မျက်နှာထားက နေရာပြောင်းယူသွားသည်ဟု သူမ မြင်လိုက်မိသည်။
“နင်...”

ဒီအသံကို မှတ်မိလိုက်သည်။ ဂုံ နှစ်လုံးလုံး သူမက မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည့်အသံ ဖြစ်သည်။

သူက သူမတက်ကို အန္တရာယ်ပြုမည့်ဟန်မျိုးဖြင့် လျှောက်လာသည်။

မိုက်ကယ် အသက်မရှူနိုင်ဘူး။ သူ့နှုတ်ကို ရောက်အောင် သွားရမည်။

သူက သူမကို ခုန်အုပ်လိုက်သည်။

သူမက ရှောင်လိုက်ပေမယ့် သူမ၏သက်ကောက်ဝတ်ကို သူ့လက်ကြီးနှင့် အဆုပ်ခံရသည်ဟု သတိပြုမိလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သား လုံးထွေးပြီး လဲကျသွားကြသည်။ သူမ၏နံကို တံတောင်နှင့်ထောက်ထားသည်ဟု သူမ ထင်မိလိုက်သည်။ တအားကို နာကျင်သွားသည်။

သူ၏လက်က တအောင်လေးလျော့သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။ သူ၏မျက်နှာကြီးက သူမမျက်နှာနားဆီ ရောက်လာ၏။

ထူသည်ထူသည်၊ ပြူလည်းပြူသည်။ ပွပွ ကျယ်ကျယ်၊ ဒါပေမယ့် ချဉ်စုတ်စုတ်၊ အောက်သိုးသိုးအနံ့၊ ဟိုတုန်းထအတိုင်းပဲ။

မျက်စိနှစ်ဘက် တအားစုံမိတ်ပြီး သူ၏တွဲကျနေသောပါးပြင်ကြီးကို သူမက တအားကိုကပ်ပစ်လိုက်သည်။

သူက ဒေါသထကြီးနှင့် အသံကုန်အော်လိုက်ပြီး သူမကို အားနှင့်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ သည်တော့ သူမကို လက်လွှတ်လိုက်၍ သူမက ကုန်းထလိုက်သည်။ နောက်က သူမကို သူက ဆွဲထားသည်ဟု ထင်ရသည်။

သူမက ခုတစ်ပေါ်သို့ တအားကုန်ပစ်လွဲလိုက်ပြီး မိုက်ကယ်၏ မျက်လုံးတွေ မြူးနေအောင်၊ မျက်ခွက်လည်း ပြားနေအောင် တင်းကျပ်နေသောပလတ်စတစ်ကို သူမ၏သက်သည်းနှင့် တအားစုတ်ဖြိုလိုက်သည်။

နောက်ကနေ ကာလံက သူမကို ရိုက်လိုက်သောအခါမှာ မိုက်ကယ်၏အသက်ရှူလိုက်သံကို သူမ ကြားလိုက်ရသည်။

သူက သူမကို သူ့တက်ရောက်အောင် ဆွဲလိုက်သည်။

သူမကို နေခက်ပြန် အတင်းဆွဲလှန်နေသည်။ သူမက သူ့မျက်နှာကြီးကို တအားကုန်ဆောင်တွန်းပစ်လိုက်သည်။

သူမ ရုန်းကန်နေဆဲ မစ်စီဇီခြေထောက်ကလေးသည် သူမအောက်မှာလှုပ်နေပြီး သူမကို လာထိတာ သတိပြုမိလိုက်သည်။

မစ်စီ အသက်ရှင်နေသေးသည်။ ဒါကို သူမ သိလိုက်သည်။ သူမက အကူအညီတောင်းဖို့ တအားကုန်အော်လိုက်သည်။

သည်တော့ ကာလံ၏လက်သည် သူမ၏ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းကို အတင်းလာပိတ်သည်။

သူမ၏အသက်ရှူပေါက်ကို ပိတ်ပြီး မျက်စိများမွန်လာသည်အထိ ပိတ်ထားသည့်လက်ကြီးကို ကိုက်ဖို့ကြိုးစားခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

၅၀၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့ဝင်း ○ မင်းဘောင်နိုင်

သူမသည် တဖြည်းဖြည်း သတိလစ်သွားမလို အသက်ရှူ၊
ကျပ်နေဆဲမှာပဲ ရုတ်တရက် လက်များလွတ်သွားသည်။

သူမသည် ချောင်းတအားဆိုးတော့သည်။ တနေရာခပ်လှမ်း
လှမ်းမှ တယောက်ယောက်က သူမနှာမည်ကိုခေါ်သံ ကြားရ
လေသည်။

အဲဒါ 'ရေး'....။ 'ရေး'ဟု ခေါ်ဖို့ သူမ ကြိုးစားသည်။
ဒါပေမယ့် အသံက ထွက်မလာပါ။

သူမက ထဖို့ကြိုးစားပြီး ခေါင်းခါလိုက်သောအခါမှာ...

“မေမေ မေမေ သူ မေစီကိုယူသွားပြီ”

* * *

အခန်း (၃၃)

မိုက်ကယ်က သူမကို အတင်းလှုပ်ယမ်းယင်း ပြောလိုက်သည်။
သူမ ထိုင်ဖို့ကြိုးစားနေဆဲမှာ ကာလံသည် သူမ၏ဘေးမှ
ရှုန်းကန်ပြီး အော်ငိုနေသော ကလေးလေးကို လှမ်းဆွဲသွား၏။

“ကလေးကို မထိနဲ့၊ ကလေးကိုချထားလိုက်”

သူမ၏အသံက ပီပီသသထွက်မလာခဲ့။ သူမသည် သူမကို
အချက် လှည့်ကြည့်ပြီး မေစီကိုပိုက်၍ ထွက်ပြေးတော့သည်။
ဟိုဘက်အခန်းမေ့ခင်ထဲမှာ သူမသည် ပရိဘောဂများကို
လှေ့လှော်တိုက်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ သူမက မူးဝေနေသည်ကို
ခါထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ဒယ်ဒယ်နှင့်လှိုက်သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

၄၀၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေဝင်း ၊ ဝမ်းဆောင်နိုင်

လှေကားမှ တက်လာသော ခြေထဲများကို ကြားနေရပြီး သူမက ကလေးသားရာဘက်သို့ အသံနားထောင်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ပြတင်းခပါက်တခုမှာ အရိပ်ထိုးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

သူသည် ခေါင်မိုးပေါ်တက်သည့် လှေကားမှ တက်သွားလေတော့သည်။

နန်စိက သူ့နောက်မှ လိုက်သွားပြီး သူ့ခြေထောက်ကို ဆွဲကြိုးစားသည်။

ခေါင်မိုးထပ်သည် တွင်းကြီးထွယ်ဖြစ်၏။ စိုထိုင်းသည့်အနံ့လည်း နံ့သည်။ ခေါင်မိုးကလည်း နိမ့်သည်။ မှောင်လည်းမှောင်နေသည်။ သူ့နောက်ကို လိုက်ရန်လည်း မလွယ်ပါ။

“ကယ်ကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦး”

သူမက ဒီဘဝ၊ အသံထွက်ပြီး အော်နိုင်တော့သည်။

“ဒီအပေါ်မှာ၊ ဒီအပေါ်မှာ....”

ကလေး၏ခြေထဲကိုမှန်းပြီး သူမသည် အတင်းထိုးလိုက်သွားသည်။

သူ ဘယ်မှာလဲ။

သူသည် ခေါင်မိုးဆီထွက်သည့် လှေကားသေးသေးသေးသေးကို တွယ်တက်နေပြီ။

‘မဆိုးမဝရန်တာ’သေးဆီ တက်သွားပြီး ခေါင်းတိုင်ကို ပတ်ခေထားသည့် ဝရန်တာသေးသေးလေးကို သူမ စိတ်ကူးနဲ့ ကြည့်မိသည်။

“ကလေး၊ အဲဒီပေါ်မတက်နဲ့။ သိပ် ဖန္တရယ်များငယ်။ ကလေး၊ မြင့်လာခဲ့၊ မြင့်ခဲ့...”

သူ၏ မြင်းထန်သည့် အသက်ရှူသံကို ကြားနေရသည်။ အသည်အသံသည် ရှိက်သလိုလို၊ ရယ်သလိုလို ဤ ၂ခု ကြားမှလာသော အသံမျိုးဖြစ်သည်။

သူ့နေ့ကံမှ တွယ်တက်သွားပြီး သူ၏ဖိပ်ကို သူ့က လှမ်းဆွဲကြို စားလိုက်တော့ သူက သူ့ကို တအားဆောင်ပဲ နဲ့ လိုက်သည်။

သူမနဖူးကို ကန်မိသွားပြီး လှေကားလေးမှ ပြန်လျှောက်လာသည်။

နဖူးမှထွက်လာသည့် သွေးများကို ဂရုစိုက်နိုင်ပဲ ထင်မိ တွယ်တက်လိုက် ပြန်သည်။

“ကလေး...၊ ကလေးကို ကျွန်မ ပြန်ပေးပါ”

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

ဒါပေမယ့် သူမက လှေကားထိုင်ကို ရောက်သွားပြီ။

ခေါင်မိုးဆီသို့ ထွက်သည့်တံခါးလေးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ တံခါးပွင့်သွားသည့်အခါမှစ မိုးနှင်းလေးများသည် အေးကဲသို့ သွန်ကျလာသည်။

“ကလေး.....၊ ရှင်ပြေးလို့ လေ့တင်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ရှင်ကို ကူညီမှာပါ။ ရှင်ဟာနေမကောင်းဘူး၊ ရှင်ဟာ နေမကောင်းဘူး ဆိုတာ ကျွန်မ သူတို့ကိုပြောပြပါမယ်”

သူမက တောင်းပန်တိုးလျှိုးပြီး ပြောလိုက်သည်။

ခေါင်မိုးတံခါးပွင့်သွားပြီး အိမ်နံရံဘက်ကို ရိုက်လိုက်သည်။

မင်းစိက ငိုနေပြီ။

“မေမေ...”

ကာလသည် ဝရန်တာလေးပေါ်ကို ရောက်သွားသည်။

နန်စီက သူ့နောက်မှ အတင်းတွယ်တက်သွားသည်။

သည်ဝရန်တာလေးက ကျဉ်းကျဉ်းလေး၊ ဝရန်တာအကာနှင့် ခေါင်တိုင်ကြားမှာ လူထယောက် နေသာရုံလေးပဲရှိသည်။

သူမသည် သူ့အဝတ်အစားများကို ရမ်းသမ်းပြီး တအား ကုန်ဆွဲလိုက်သည်။ အကယ်၍များ သူ့ လိမ့်ကျသွားလျှင်...၊ ဒါမှမဟုတ် မစ်စီ ကို ပစ်ချလိုက်လျှင်...။

“ကလေး...ရပ်လိုက်၊ ရပ်လိုက်...”

မိုးနှင်းများက သူ့ကို ရိုက်ခတ်နေပြီ။ သူက ပြန်လှည့်လိုက် ပြီး သူမကို ခြေထောက်နှင့်ကန်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ဒါပေမယ့် သူ နောက်ပြန်သန်ကျသွားသည်။

မစ်စီ ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်ထားသည်။

သူမသည် လက်ရန်းကို အားမြှင့်ပြီး တခါ ပြန်မတ်လိုက်သည်။ သူ၏ဒုလိပ်များသည် သည် ချိန်မှာ မနားတမ်း ကြို ထိုးဆဲလို မြည်နေတော့သည်။

ဝရန်တာခြေနှင်းခုံကလည်း ရေခဲသေးများ တထပ် ဖုံးနေ ထည်။

သူမသည် မစ်စီကို လက်ရန်းပေါ်တင်လိုက်ပြီး လက်တဘက်

၎် ထိန်းထားလည်း...

“ကလေးမလေး၊ ရှေ့မတိုးနဲ့၊ မင်း နောက်ထပ် ရှေ့တိုးထင် ငါ့ သူ့ကိုပစ်ချလိုက်မယ်။ ငါ့ကိုလွှတ်ရမယ်လို့ သူ့တို့ကို ပြော လိုက်။ ငါ့ကို မထိရဘူးလို့ သူ့တို့ကိုပြောလိုက်...”

“ကာလ၊ ရှင်ကို ကျွန်မ ကူညီမယ်။ ကျွန်မကို ကလေးပေး ပါ...”

“မင်း ဝါကိုမကူညီပါဘူး၊ မင်း ငါ့ကိုနစ်နာအောင် သူ့တို့ကို လုပ်ခိုင်းမှာပဲ”

သူက လက်ရန်းပေါ်ကို ခြေတဘက်စာင်ပြီး ခုလိုက်သည်။

“ကလေး...၊ မလုပ်နဲ့၊ အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ။ ရှင် ရေကြောက် ထယ်မဟုတ်လား။ ရှင်မျက်နှာကို ရေမြှုပ်သွားတာ ရှင် မကြိုက် ဘူးမဟုတ်လား။ အဲဒါကို ရှင် သိတယ်။ ရှင်ကိုယ်ရှင် ဆတ်မသေ ဘူးဆိုတာ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မ သိတာ။ ရှင်ကိုယ်ရှင် နေ့စဉ် ငေးနိုင်ပါဘူး။ အဲဒါကို ရှင် သိတယ်မဟုတ်လား”

သူမက အသံကို တည်ငြိမ်နိုင်သမျှ တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစား ပြီး ပြောလိုက်သည်။ သူမက လက်ရန်းဘက်ကို ခြေတလှမ်းဆက် ထိုးလိုက်သည်။ မင်းစိက သူမဆီကို လက်ကလေး လှမ်းထား သည်။

သစ်သားကျိုးသည်အသံ သူမ ကြားလိုက်ရသည်။

လက်ရန်းက ကျိုးလာပြီ။

သူမ ကြည့်နေဆဲမှာပဲ ကာလ၏ကိုယ်အလေးချိန်ကို မခံနိုင်ပဲ

သစ်သားတန်းက ကျိုးသွားပြီ။

ကာလရှဲခေါင်းက နောက်ကိုလှန်ကျသွားပြီး လက်က ရှေ့ တက်သို့ မြောက်တက်သာသည်။

www.burmeseclassic.com

၄၁၂ နှစ် တက္ကသိုလ်နေ့ဝင်း ○ မင်းဆောင်နိုင်

မင်္ဂလာကိုကိုင်ထားသော လက်အလွတ်မှာ နန်စိက ကလေးကို ဆတ်ကနဲ့ လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

နန်စိ၏လက်က မင်္ဂလာဆံပင်ကိုဆွဲမိပြီး လက်မှာ ခိုင်ခိုင်ပတ်ပတ် မိသွားသည်။

သူမသည် ခြေနှင်းခုံအစွန်းနားမှာ မညှိမ့်တညိမ်ထောက်ထားဆဲ။

လက်ရန်းက ပြိုကျသွားသည်။

ကားလံသည် လာကျသွားစဉ် အော်ယင်းဟစ်ယင်းနှင့် သူမ ခြေထောက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

သူမသည် ခြေထောက်မှ တရွတ်တိုက် အဆွဲခံရစဉ်မှာပင် သူမ နောက်မှ ယန်မာအားကောင်းသော လက်အစုံက သူမ၏ခါးကို ဖက်ပြီး ဆွဲဆင်လိုက်သည်။

မင်္ဂလာကိုလည်း လက်တဘက်က ဆွဲဆင်လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သား 'ရေး' ၏ရပ်ခွင်ဆီသို့ဆုတ်သွားသည်။

နောက်ဆုံး အထိကုန် အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ကားလံသည် ဝရန်တာမှ လျှောကျသွားပြီး ခေါင်မိုးကိုဖြတ်၍ ဟိုးအောက်မှ ကျောက်ဆေးဝင်တို့နှင့် ပြည့်နေသည့် ရေလှိုင်းများထဲသို့ ကျသွားလေတော့သည်။

အခန်း (၃၃)

မိလင်းပိုထဲမှ ထင်းစကို မီးစွဲနေပြီ။

ထင်းစကို မီးစွဲနေသဖြင့် အနံ့ကလေးများသည် ဝေသာလာ ဆယ်ပျော်ထားသည့် ကော်ဖီနံ့များနှင့် ရောထွေးယှက်တင်ဖြစ်နေသည်။

ဝစ်ဂင်တို့ကလည်း ဈေးဆိုင်ကို ပြန်ဖွင့်ပြီး အသားညှိပေါ့ မုန့်များနှင့် အစားအစာများကို ယူလာခဲ့သည်။ ဝေါရော်သီနှင့် သူတို့က နန်စိ၊ 'ရေး' နှင့် ကလေးတွေ သေးရုံက ပြန်အဟဲမှာ စာ ပို့ အဆင်သင့်ပြင်ထားသည်။

သူတို့ အိမ်ရောက်လာသည့်အခါမှာ ရုပ်ပြင်သံကြား အဖွဲ့

သားများကိုလည်း အစားအသောက်များ ကျွေးဖို့ နန်စီက တိုက်တွန်းလိုက်သည်။

ဂျီနဆန်ကလည်း သတင်းထောက် အဖွဲ့သားများကို သူ့ အိမ်မှာ ညှိနှိုင်းကျွေးမွေးလိုက်စားသည်။

နန်စီနှင့် ကလေးတွေ အိမ်ပြန်လစာသည့် ပုံများကိုလည်း တယ်လီဗီးရှင်းအဖွဲ့သားများက စာတိုပုံရိပ်ယူကြသည်။

အင်တာဗျူး အမေးအဖြေခန်းကိုတော့ နောက်နေ့ပဲလုပ် ကြစို့။

‘လောလောဆယ်ဆယ်ခဘွဲ့ ကျွန်တော့်အနေနှင့် ကျွန်တော်တို့ကားလေးများကို ဘေးမထိ ရန်မခရခအောင် ပိုင်းဝန်း ဆိုဘောင်းပေးကြတဲ့ လူအားလုံးကို ကျွန်တော်က ကျေးဇူး ဥပကာရ တစ်ရိုးကြောင်း ပြောကြားလိုပါ့တယ် ခင်ဗျား။’

ဟု ‘ရေး’က စကားပြောခွက်ထဲသို့ ပြောလိုက်သည်။

ကီနဆိသားစုကလည်း လိုက်လာကြသည်။ ပျော်ရအောင် လိုက်လာကြပေးဖူးလည်း သူတို့နောက်ကျခိုသည်ကိုတော့ စိတ် မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရသေးဘဲ။

လူတိုင်းက မှားတတ်ကြတယ်။ ‘ငါတို့မဲ မိုက်မဲတတ်ကြတာပဲ’ ဟု အယ်လင်က တွေးမိသည်။

သူ့သား နီလ်သည် ဒီလူရူးကြီးနှင့်စကားပြောမိတာကိုတော့ မိဘော့ သူမ ကျောချမ်းမိသေးသည်။ အကယ်၍များ အဲဒီနေ့က နီလ်ကို ‘ကားပေါ်တက်’ လို့များ ခေါ်လိုက်လျှင်.....။

နန်စီက ဆိုဖာပေါ်မှာထိုင်ပြီး အိပ်နေသောမင်စီကို ဖက်ထားလိုက်သည်။

ကလေးမလေးသည် နို့နှင့်ဆေးသောက်ပြီး သူ့မိခင်ရင်ခွင်ထဲမှာ စိတ်ချလက်ချ အိပ်နေမကျနေသည်။

မိုက်ကယ်က လင်ဒန်ကို သူ့အတွေးအကြံများကို ရှင်းပြနေသည်။ သူ့အသိဟာ စောစောပိုင်းက မြန်မြန်နှင့်စိတ်လှုပ်ရှားပုံ ပြေး နောက်ပိုင်းကျမှ နည်းနည်းတည်ငြိမ်ပြီ ခင်ကြားကြားလေး ဖြစ်လာသည်။

“ကျွန်တော်က မင်စီပေါ့ပဲနဲ့အိမ်ပြန်ချင်ဘူး။ ဟိုလူကောင်းကြီးနဲ့ ဟိုလူဆိုးကြီး နှုတ်လုံးပြီး ကျွန်တော်ကိုအကူအညီသွားထောင်လို့ အော်ပြေတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်က မင်စီဆီပြန်ပြေးသွားပြီး မေးမဆီ ဖုန်းဆက်ရုံပဲတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖုန်းက ချက်ချင်းပဲ ပျက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က မင်စီကိုချီပြီး အောက်ထပ်ကို ဆင်းအလာမှာ ဟိုလူဆိုးကြီးက အပေါ်တက်လာတယ်”

‘ရေး’က သူ့သားကို ဖက်လိုက်ပြီး....

“တော်တော်သတ္တိကောင်းတပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

‘ရေး’သည် နန်စီနှင့် မင်စီတို့မှ သူ့အကြံညွှန်ကို မခွင့်နိုင်။

နန်စီ မျက်နှာမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကြောင့် အညှိုးအမည်းစွဲနေပေမယ့် အင်မတန် ကျက်သရေရှိသော လှပခြင်ချိုနှင့် လှနေသည်ကို သူ တွေ့ရသည်။

ရဲမှူးကော့ဖင်သည် ကော်စီပန်း ၇ န်ကို ချလိုက်ပြီး သတင်းစာတိုက်များသို့ ဆူးပေးလိုက်သည့် သတင်းကို ပြန်စစ်ဆေးကြည့်နေသည်။

“ပါးမာကွ ကလံဟာမွန် သို့မဟုတ် ကုတ်နေပဲရစ်ကို အသက်ရှင်လျှင် ရေခဲကပြန်ဆယ်လို့ရခဲ့တယ်။ သူ့အသေခင် သူ့ကလေးတွေ သူ့ သတ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း၊ နှုတ်စာပေးသောရတာလဲ သူ့ တာဝန်ရှိတဲ့ အကြောင်း ပြောချက်ပေးသွားတယ်။ သူ့နဲ့နန်စီ လက်ထပ်ဖို့ အရေးမှာ သူ့ အမေက သဘောမတူတုန်းဆိုတာသိသို့ ကားအရိုက်ကို သူ့ ပျက်ဆီးခဲ့တယ်လို့ ဝန်ခံခဲ့တယ်။ မစ္စတာဂျွန်ခရာကိုပေါ်သော့စ်ဟာ ပါးမာကွဟာမွန် လက်ချက်နဲ့ ပြင်းသန်တဲ့ ဖက်ဆာရတားလို့ ဆေးရုံကပ်ထားရတယ်။ မကြာမီ ကောင်းသွားမှာပါ။ အဲဒါရက်ကလေးတွေကို ဆေးရုံမှာ စစ်ဆေးကြည့်တဲ့ အထူးခြားတဲ့ ဖက်ဆာရက်ချက် မတွေ့ရပါဘူး။ မိုက်ကယ်ရှ် မျက်နှာမှာတော့ လက်နဲ့ရိုက်ထားလို့ အနည်းငယ် ပွန်းထားသေးပဲ တွေ့ရပါဘယ်”

ရဲမှူးကော့ဖင်သည် ယခု အချိုးကျားတော့ပဲ သူ့ ပင်ပန်းနေပြီဆိုသည်ကို သတိပြုမိသည်။ သည်ကတည်းကို သတင်းစာတိုက်များသို့ ပေးပြီး အိမ်ပြန်တော့မည်။

သူ့ ဇနီး ဒေလီဟာမွန် ပြစ်ရပ် အကြောင်း စုံစမ်း သူ့ ထံမှ တိုက်ရိုက်နားဆောင်ဖို့ စောင့်မျှော်နေတော့မည်။

ရဲကစောက် အနေနှင့်ဆိုလျှင် သည်လို့ နှုတ်ချားသည် အကယ်၍ တန်ဖိုးရှိသည့် ရက်ပေါက်သားဟု သူ့ သောက်မေ့ မိလိုက်သည်။

သူတို့ စလုပ်မျိုးမှာ ဝမ်းနည်းစရာ၊ စိတ်မကောင်းစရာပါ အများကြီး တွေ့ရသည်။

မိဘများကို သူတို့ရဲ့ သားသမီးများ သေသွားပြီဟု အကြောင်းကြားရသောနေ့များ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ မျှော်စင်အိမ်ကြီးမှာ ကလေးတွေကို ဘေးမသိရန် မခပ်ပြန်လည် တွေ့ရတာမျိုးကိုတော့ ဘုရားမဲ့တာပဲဟု ယူဆရပေမည်။

မနက်ပြန်ခါဆိုလျှင် ရဲမှူးသည် သူ့ ကိုယ်သူ့ ပြန်လည်ဆန်းစစ်ကြည့်ရဦးမည်။

ယနေ့မနက်မှာဆိုလျှင် နန်းစီကို သူ့ တထပ်ချ ဆပြစ်ရုံသည်ဟု ဇွတ်ယူကြည့်ခဲ့သည်။ သည်လိုယူကြည့်လိုက်တော့ ဂျီနသန်ရယ်၊ ‘ခေး’ ရယ်၊ ဆရာဝန်နှင့် နန်စီတို့က တာ ပြောတယ်ဆိုတာ သူ့ နားမဝင်ခဲ့။

တခုတော့ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ‘ခေး’ကို မျှော်စင်ကြီးအိမ်ခေါင်မိုးထိပ်က ဝရန်ဘားပဲ ဆီ မဆက် အချိန်မီ သူ့ ကားမောင်းဖို့ခံတာကိုပဲ သူ့ ကိုယ်သူ နှစ်သိမ့် နေပေးတော့မည်။

သည့်အခါ နန်းကျပြီး ချော်နေတော့လမ်းမှာ တယ် သူ့မူလူ့ လောက် မြီးမြိန်ကားမောင်းနိုင်မည့် မဟုတ်။

လမ်းမှာ နန်စီ အကားကို သစ်ပင်နှင့် တိုက်ထားသည်ကို တွေ့တော့ ‘ခေး’ က ဆင်းမည်ပြင်သေးသည်။ သူ့ စိတ်ထဲမှာ နန်းစီသည် အိမ်ကြီးဆီ အလျှောက် နှုတ်ပဲဟု တွေးထင်ပြီး ကားကို မရပ်ပဲ ဆက်မောင်းခဲ့သည်။

သူ့ထင်သည့်အတိုင်းပဲ နန်စီက အလျှောက်မရနိုင်တော့မည်။ သူ့ ဝတ္တရားကျေ ပည့် ဟု လောကွတ် သားတားတော့ရရှိ န်သည်။

www.burmeseclassic.com

၄၁၀ နှင့် တက္ကသိုလ်နေ့ဝင်း ၀ မင်းအောင်နိုင်

လ်ခန့်၏ ကော်ဖီပန်းကန်ထဲကို ဒေါ်ရော်သီက ကော်ဖီ ထပ်ဖြည့်ပေးလိုက်သည်။ မိုက်ကယ်တို့မိသားစုကို သူ့ နောက် တခါ လစတွေ့ဦးမည်။ ကလေးတွေနှင့် နန်စီကိုလည်း အတတ် နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး နန်စီ၏ နောက်ကြောင်းဘဝကို အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း မြင်တတ်အောင်လုပ်ပြီးမှ အနားဝတ်ကို ချောင် ကြည့်နိုင်သည့်စိတ်ဓာတ် သွင်းပေးရမည်။

သည်ဖြစ်ရပ် ၂ ခုလုံးကို ဖြတ်သန်းလာရသည့် နန်စီသည် ချိုးချိုးကျမသွားသည်ကိုပဲ အံ့ဩဖို့ကောင်းလှသည်။ အနားဝတ် မှာ သာမန်လူသားအယောက်လို နေထိုင်သွားသလို မခဲယဉ်း တော့ပေ။

လင်ခန့်သည် အချိန်က သူ မပြုခဲ့မိ၍ မှားခဲ့သော အမှား လေးကို အခု ပြန်ပြင်နိုင်သည့်အတွက် စိတ်အေးချမ်းသာရှိသွား သည်။ ပရစ်စီသားသေစဉ်က သူ့သာထွားခဲ့လျှင် ဖြစ်ရပ်အတော် များများ လွဲဖယ်ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့မည်ပင်ဖြစ်၏။

ကာလ်ဟာ မွန်သည် လူသာမန်အဟုတ်ဆိုသည်ကို သူ သတိပြု မိလိုက်မည်ပင်။

သည်တော့ နန်စီကို သူ့ထံပါးမှ ခွဲထွက်လာအောင် သူမကို ပြောမိပေလိမ့်မည်။

သည်လိုဆိုတော့လည်း နန်စီသည် 'ရေ' လိုခင်ပွန်းကောင်း မျိုးနှင့် တွေ့ချင်မှ တွေ့လိမ့်မည်။ အခု သူမရင်ခွင်ထဲမှ ကလေး များ ရှိချင်မှလည်း ရှိပေမည်။

နန်စီဟာမွန်နှင့် စိတ္တဇလူသတ်သမား ၃၅ ၄၁၉

သည်တော့မှ လင်ခန့်သည် အိမ်ကဇနီးသည် အယ်လီစန်ထံသို့ ပြန်သွားချင်စိတ် ဝေါလာတော့သည်။

ဂျိုနာ့ကို...
“ကော်ဖီလား...”

ဟု ဒေါ်ရော်သီက မေးခွန်းကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။
“အေး၊ ကျေးဇူးတင်ပါဘယ်၊ ဒီလောက်ညဉ့်နက်အချိန်မှာ ကော်ဖီသောက်လေ သောက်ထတော့ ငါ့မှာမရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကနေညီတော့ တို့ ဒီကလေးတွေ အိပ်ရေးပျက်စရာ အကြောင်းမရှိ ပါဘူး။”

သူက ဒေါ်ရော်သီဘက်လှည့်ပြီး...
“မင်းလဲ မင်ပန်းလှားပေါ့”

သူမ၏ မျက်နှာမှာ အကောင်အထည်ဖော်မရသည့် ဝမ်း နည်းမှု အရိပ်အရောင်လေး မသိမသာ ယှက်သမ်းလာသည်။

တာကြောင့် ဖြစ်ရ သည်ဆိုခြင်းကို သူ နားသည်လိုက်သည်။

“မင်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်သင်မနေပါနဲ့တော့။ တို့ အား လုံးပဲ ဒုက္ခဖြစ်ရအောင် ကားကွယ်နိုင်တဲ့ တာကြောင်းအချက်လေး တွေကို ရဂုဏ်ပြုမိလိုက်ကြဘူး။ ငါ့အနေနဲ့ပြာရလို့ရှိယင် ငါ မနက်တိုင်း ဒီအိမ်ရှေ့က လမ်းလျှောက်သွားတဲ့အခါ ငါ့မျက်စိ ကို လာလာထိုးတဲ့ ဒီမုန်ရိပ်ကို ဖော်တော် မကျမနပ်ဖြစ်တဲ့ တာ။ ကနေမနက်ကတောင်မှ ရေးကို ဒီအကြောင်းပြောပြပြီး သူ့အိမ်ဌာနကို ဒီပြာစားပေါက်မှ ဒီမုန်ကြီးမထားဖို့ပြောခိုင်း မယ်လို့ဘောင် စိတ်ကူးမိအေးတယ်။ ငါ ဒါကို သတိရခိုင်း

၄၅၀ * တက္ကသိုလ်ဆောင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

တောင်းတယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီကိစ္စသွားစုံစမ်းလိုက်ရင် ထိုဒီနေ့ပြုသနာ အာစာကြီးပြီး သွားမှာပဲ။

“မငြင်းနိုင်တဲ့နောက်တချက်ကို ပြောရမယ်ဆိုရင် တကယ်လို့ မင်းဟာ မစွတာ ခရာကိုပေါ့ပေါ့နဲ့ ချိန်းထားချက်ကို ဖျက်ပြီး အိမ်သွားမကြည့်ဖြစ်ခဲ့ရင် ကာလံဟာ မွန်ဟာ သူ့လုပ်ရမယ့် အယုတ်တမာလုပ်ငန်းကိုဘယ်သူကမှ အနှောင့်အယှက်ပြုမိတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကလေးတွေအပေါ် သူ လုပ်ချင်တာလုပ်တဲ့အချိန်မှာ အ ချိုးပြောင်းစရာအကြောင်း မရှိဘူး။ မင်းအဲဒီအိမ်ကြီးမသွားခင် ကလေးတွေကို ကလေးဟာ မွန်က ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း မိုက်ကယ်ဆီက နားထောင်ကြည့်ရင် မင်းဆီနိုင်မှာပဲ။”

ဒေါ်ရော်သိက သည်အကြောင်းများကို ပြန်စဉ်စားမိတော့ သူ့ကိုယ်သူ့ အပြစ်တင်သည့် စိတ်ကောင်းပြင်မှုကြီး လျော့ပေါ့သွားပြီး သူ့စိတ်များ ပေါ့ပါးကာ ပျော်နိုင်တော့၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂျီနသန်ရယ်၊ ကျွန်မ ဒီစကားမျိုး ကြားမှပဲ စိတ်သက်သာရာရမှာပဲလို့ရှင်”

သူမက ဂျီနသန်၏ ယက်ခံရင်းကို အမှတ်တမဲ့ကိုင်လိုက်တဲ့ ဂျီနသန်က သူမ၏ ယက်ခံရင်းတွေကို တခင်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး

“လမ်းတွေဆိုးနဲ့တယ်၊ မင်း အိမ်ပြန်မယ်ဆိုရင်တော့ ငါ့ကားနဲ့ ခေောင်လို့ ခေးမယ်လေ”

နန်းစိတသည် အနား၌ အိပ်မောကျနေသည့်မစ်စီကို အသားလေး ပေ့ဖက်လိုက်သည်။ သူမစိတ်ထဲတွင် ကိစ္စတွေ ပြီးကျပြီး ကိစ္စတွေ ပြီးမှာ ပြီဟု တွေးနေသည်။

မစ်စီက လူးလွန်လာပြီး...

“မေမေ...” ဟု တနုန်းခေါ်ကာ ပြန်၍ အိပ်ပျော်သွားသည်။ မိုက်ကယ်ကို ကြည့်မိလိုက်တော့ မိုက်ကယ်သည် ‘ရေး’ က မိုက်ကယ်ကို ထိုင်နေ၏။ ‘ရေး’ က မိုက်ကယ်ကို သူ့ပေါင်ပေါ် ချီတင်ပြီး...

“သား...၊ မင်းလဲ ပင်ပန်းလှပြီ၊ ဒီတော့ မင်း အိပ်ရာဝင်ဖို့ ကောင်းပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

နန်းစိတသည် ‘ရေး’ ၏ သန်မာသော လက်များက သူမနှင့် မစ်စီကို အောက်သို့ ကျမသွားအောင် ဆွဲထားသည်ကို ပြန်၍ သတိရမိလိုက်သည်။

‘ရေး’ သည် အမြဲတမ်း သူမကို လုံခြုံစိတ်ချအောင် ပေ့ဖက်ထားမှာပဲ။ ကနေ့ဆိုလျှင် သည်လက်မောင်းများက သူ့ကို လုံခြုံအောင် ကယ်တင်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

သူမ၏ ရင်တွင်းမှ အူလှိုက်သည် လှိုက်နှင့် ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်သည်။

“ဘုရား မလို့ သာ ဝီလီချမ်းသာမှုကို ရခဲ့တာ”

ပြုတင်းပေါက်ကို မိုးနှင့် ချားရိုက်လာသည့် အသံ တိတ်သွားသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ ပြင်းထန်သော လေလည်း ရပ်သွားခဲ့လေပြီ။

မိုက်ကယ်က အိပ်မုန်စုံများနှင့်.....

“မေမေ၊ မေမေ့ မေ့နေပေါ့တီလဲ ကျွန်တော်တို့ သလုပ်လိုက်ရဘူး။ လက်ဆောင်လဲ မဝယ်လိုက်ရဘူး”

www.burmeseclassic.com

၄၂၂ နံ တက္ကသိုလ်နေဝင်း ○ မင်းအောင်နိုင်

“မေ့ပါနဲ့ကွာ၊ မေမေ့မေ့နေ့ကို တို့တွေ့နက်ဖြန်ကျမှလုပ်မယ်။ မေမေ့အတွက်လက်ဆောင်လဲ စဉ်းစားပြီပြီ။ မေမေ့ထိုသားတို့က ဆရာကောင်းတယောက်ဆီမှာ ပန်းချီဆင်တန်း သွားတက်ဖို့ လက်ဆောင်ပေးရမယ်။ ဖေးဖက်တော့ သားတို့မေမေ့ကို ဆံပင်အလှပြင်ဆိုင်တားခါက်ခေါ်သွားဖို့ လက်ဆောင်ပေးရမယ်”

မိုက်ကယ်ကို ပေါင်ပေါ်မှ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ အသာချပြီး နန့်စီ၏ ကုလားဆိုင် နောက်ဘဏ္ဍာရပ်၍ ရပ်၍ နန့်စီဆံပင်အလယ်ခွဲကြောင်းကလေးကို သေသေချာချာကြည့်ကာ.....

“ကိုယ် ထင်တယ်၊ အနီးရောင်ဆံပင်ရှည်ရှိတဲ့ မိန်းမတွေထဲမှာ ဆိုဖက်တွေ မင်းဟာ အလှဆုံးဖြစ်မှာပဲ....”

မြိပါပြီ။

တက္ကသိုလ်နေဝင်း၊ မင်းအောင်နိုင်

ဇော်မိုးချစ်စာပေမှ ထွက်တော့မည်။

တပူထူးမြားစွာ
ထွက်တော့မည်

ပြည်ထောင်စုများ တိုင်းရင်းသားရေးတဦး ဖြစ်သော

စိုင်း : ဆီ ဟာ ထွန်း :

၏

နီ နိုး မှဲ့ အချစ်

အချစ်ဓယန

အချစ်ခံစားပူ

အချစ်ဝတ္ထု

အချစ်သန့်သန့်

မြိုင်စွမ်းမြိုင်ချက်အမှတ် (၀၄၃၀)